

*Eşim Robert'a,
Sen olmasan gerçek aşkın nasıl anlatılacağını asla öğrenemezdim.*

1

Aslında o ağustos gecesinde Finny'nin yanında değildim. Fakat hayal gücüm kendi yarattığı sahneyi aklıma kazıdı. Kazıdı ki ben, sanki o gece oradaymışım gibi hissedeyim.

Hava, tabii ki, yağmurluydu. Finny'yle sevgilisi Sylvie Whitehouse, Finny'nin arabasındaydılar. Babasının Finny'ye on altısında aldığı kırmızı arabada... Yağmurun altında hızla ilerliyorlardı. Birkaç hafta sonra Finny on dokuzuna basacaktı.

"Tartışıyorlarmış," demişti herkes. Fakat kimse neden tartışıklarını söylememişti. Çünkü onlara göre neden tartışıklarının bu hikâyede bir önemi yoktu. Ama ortada başka bir hikâyeye daha olduğunu bilmiyorlardı. Bildikleri hikâyenin satır aralarına gizlenmiş başka bir hikâyeye, benim hikâyem... İşte bilmedikleri o şey, diğer bir deyişle tartışmanın sebebi, benim hikâyem için o kadar önemliydi ki...

Gözümde canlanıyordu her şey. Yağmurun ıslattığı yol, ambulansın ve polis arabalarının yanıp sönen, gecenin karanlığını delen ışıkları yoldan geçenlere âdeta *Burada bir felaket yaşandı, yavaşlayınız* diyordu. Sylvie de oradaydı. Po-

lis arabasının arka koltuğuna oturmuş; ayaklarını dışarıya, kaldırımın üzerine sarkıtmıştı. Bir yandan konuşuyor bir yandan da ayaklarını ıslak kaldırıma vuruyordu. Ne dediğini duyamıyordum ama tartışmanın nedenini anlattığı belliydi.

Biliyordum işte; adım gibi biliyordum. Eğer Finny benimle olsaydı, her şey çok daha farklı olurdu.

Kazanın öncesinde, arabada hayal ettim onları. Gecenin karanlığında, yolda süzülüyorlardı. Şiddetli bir yağmur yağıyordu, yerler ıslak ve kaygandı. Sanki yolları yağlamışlardı. Ne yazık ki beraberlerdi, tartışıyorlardı. Finny'nin kaşları çatılmış, dikkati dağılmıştı. Ne yağın yağmuru ne arabayı ne de altındaki yolu düşünecek hâldeydi. Tek düşünebildiği Sylvie'yle girdiği tartışmaydı. Kafasında tartışmanın sebebi dönüp dururken araba bir anda yoldan çıktı, sağa doğru kaydı. Finny düşüncelerinden sıyrılıp gerçeğe dönüverdi. Sylvie çığlığı bastı; o ise direksiyonu kırdı.

Finny emniyet kemerini takmıştı. Trafik kurallarına uymuştu, hiçbir kabahati yoktu. Asıl kabahat Sylvie'deydi. Çarpma anında, Sylvie arabanın ön camından dışarıya, karanlığın içine fırlamıştı. Olmaz ama olmuştu, mucize eseri sadece yüzündeki ve kollarındaki birkaç sıyrıkla kurtulmuştu. Gerçek her ne kadar bu olsa da aklım almıyordu böyle bir şeyi, zihnimde canlandıramıyordum. Canlandırılabildiğim tek şey ondan sonrası, düştüğü bir anlık boşluğun görüntüsüydü. Kollarını ağır çekimde çırpıyordu Sylvie. Saçları biraz kan olmuş, yağmurdan ıslanmış, bir denizkızının saçları gibi arkasında dalgalanıyordu. Korkudan attığı çığlıkla ağzı yuvarlak bir şekil almıştı. Yağmurlu, karanlık gece onu çepeçevre sarmıştı.

Derken birden yere yapıştı. Gürültüyle kaldırıma çarpıp bilincini yitirdi.

Buruşturulup atılmış bir parça kâğıt misali kaldırımın üzerinde yatıyordu. Finny ise olduğu yerde kalakalmıştı. Ağır ağır nefes alıyor; şokla karışık bir merakla dışarıdaki karanlığa gözlerini dikmiş bakıyordu. Onun boşluğa düştüğü an da bu an olmuştu. Zihni bomboştu. Ne bir şey hissediyor ne de aklından bir şeyler geçiyordu. Yağmurun sesini bile duymuyordu. Burnu bile kanamadan kazayı atlamıştı; yaşıyordu.

Gitme, diye fısıldadım ona. *Arabada kal. Dikkatini topl.*
Tabii ki, her zaman olduğu gibi beni yine dinlemedi.

2

Phineas Smith, Angelina teyzemin oğluydu. Angelina teyze aslında benim öz teyzem değildi. Annemin çocukluğundan beri en yakın arkadaşı, hem de komşumuzdu.

Annelerimizin hamilelik dönemleri aynı bahara ve yaza denk gelmiş. Gerçi anneminki meşru bir hamilelikmiş. Annem bana hamile kaldığında lise aşkı babamla bir yıldan fazla süredir evliymiş. Düğünlerinde çekilen sayısız fotoğraf arka bahçesi çitle çevrili evimizin dört bir duvarında asılıymış. Babam o zamanlar da şimdiki gibi pek ortalıkta görünmezmiş; sürekli ofisinde olurmuş. Ama annem bunu dert etmezmiş çünkü yanında Angelina'sı varmış. Angelina teyze ise sevgilisinden hamile kalmış. Sevgilisi hem evli, hem de ona göre çok yaşlıymış. Üstelik zengin bir adammış. Ayrıca, ilk başta çocuğun ondan olduğunu kabul etmemiş. Phineas'ın doğumundan birkaç hafta sonrasına dek de bu böyle sürmüştü, ta ki mahkeme onaylı DNA testinin sonuçları çıkana kadar. Ancak ondan sonra Phineas'ın babası üzerine düşeni yapmış. Üzerine düşeni yapmaktan kastım annesine bizim evin yanındaki evi almış

ve her ay başında bir çek yazıp ayın geri kalan günlerinde onlar yokmuş gibi davranmış.

Annem ev hanımıymış. Angelina teyze ise iki katlı evinin karşısındaki Vogt İlkokulu'nda resim dersi veriyormuş. Bu yüzden, yaz tatili ikisine kalıyormuş. Bize anlattıklarına göre hamile oldukları o yaz Angelina teyze her gün Kilise Sokağı'ndaki iki katlı evinden bizim Elizabeth Sokağı'ndaki Victoria tarzı evimize yürüyerek gelirmiş. Karnı öyle ağır, kocaman, öyle pörtlekmış ki resmen ondan önce gidermiş. Neredeyse bütün günü, ayaklarını sundurmadaki tırabzanlara uzatıp oturarak geçirirlermiş. Buzlu çay ve limonata içer; bir tek *I Love Lucy* dizisini izlemek için içeri girerlermiş.

Finny'yle ben ikiz gibi birbirimizi tekmeleyebilelim diye dip dibe otururlarmış.

O yaz bizimle ilgili, buna benzer daha pek çok plan yapmışlar.

İlk doğan Phineas olmuş; 23 Eylül'de. Bir hafta sonra da sanki beni tekmeleyenin özlemine daha fazla dayanamışım gibi ben doğmuşum.

Eylül ayı gelince, herkes en sevdiği mevsimin sonbahar olduğunu söylerdi. Fakat bu sadece eylül ayında böyleydi. Diğer hiçbir ayda böyle bir şeyin lafı bile geçmezdi. Ancak insanlar eylül ayında da yazın aslında devam ettiği gerçeğini unutuyordu. Hatta St. Louis'de bunu açıkça görürdünüz. Çünkü St. Louis'de, eylül ayında ağaçlar yeşilinden bir şey kaybetmemiş; havalar da çok güzel olurdu. Buna rağmen, insanlar sonbahar gelmiş gibi kapılarının üzerine gülümseyen korkuluklar asardı. Ekimin sonlarına doğru ise, ağaçlar yapraklarını dökmeye kalmadan; insanlarsa hava bozmaya başlamadan sonbahardan çoktan sıkılmış; yeni yıl planları yapmaya başlamış olurlardı. Böyle yap-

maktan asla vazgeçmez, ellerindekiyle yetinmeyi bilmezlerdi.

Annem adımı “Autumn” koymuş. İnsanlar adımı duyunca, “Ne güzel adın var,” derdi ama adım sanki bir kulaklarından girer, öbüründen çıkardı. Adım aslında kırmızının bütün tonlarını, değişimin aşamalarını, ölümün her hâlini anlatırdı da onlar bu anlamları yakalayamazdı.

Phineas benim adımın anlamını benden çok önce kavramıştı. Onun adının ne bir geçmişi ne de tam bir anlamı vardı. Benim adım onun için bunların hepsiydi. Dördüncü sınıftayken arkadaşlarla bebek isimleri kitaplarından isimlerimizin anlamına bakmıştık. Phineas’ın canı her yeni kitapla daha da bir sıkılmıştı; buna çok şaşırmıştım. Canı sıkılıyordu çünkü her kitapta adının ya farklı bir anlamı ya da farklı bir kökeni vardı. Bir kitap adının anlamına yılan diyorsa diğerlerinde Nübyeli veya kehanet yazıyordu. Veya bir kitap adının İbraniceden geldiğini söylüyorsa diğeri ya Arapçadan geliyor ya da kökeni bilinmiyor diyordu. Benim adım ise neyse oydu. Araştırılacak, keşfedilecek bir tarafı yoktu. Bana göre bir ismin anlamı ya da kökeni belli değilse o ismin hayal kırıklığına uğratması gibi bir şey söz konusu olamazdı. O zamanlar babasız bir erkek çocuğunun bir soya ve geçmişe için için özlem duyabileceğini anlayamamışım.

Aslında yıllarca Finny’nin pek çok yönünü anlayamamışım. Ama sonunda her şeyi o kadar iyi anlamıştım ki...

Ferguson’da geçti bizim çocukluğumuz. St. Louis’nin kenar mahallelerinden birindeki küçük bir kasabada... Victoria tarzı evleri, tuğla duvarlı eski kiliseleri, çarşısında aile dükkânlarını barındıran hayat dolu kasabamızda, mutlu bir çocukluk geçirdik diyebilirim.

Ben acayip, tuhaf bir şeydim. Finny’den başka arkadaşım yoktu. Finny ise istedi mi hemen arkadaş bulurdu.

Sporda iyiydi, çok normal bir çocuktur. Tatlı, şirin, utançtı; herkes onu severdi. Ona âşık bir sürü kız vardı. Beden eğitimi dersinde oğlanlar oyuna ilk onu alırdı. Öğretmenler cevap için tahtaya ilk onu kaldırırdu.

Ben ise tarih dersinde *Salem Cadı Mahkemeleri*'ni¹ öğrenmeyi kafaya takmıştım. Ayrıca, derslerde sıramın altından kitap okur; sandviçlerin köşesini yemezdım. Ornitorenklerin hükümeti ele geçirmeye çalıştığını sanırdım. Ne takla ne de tekme atabilirdim. Top oyunları ile de aram iyi değildi. Üçüncü sınıfta herkese feminist olduğumu söylemiştim. Beşinci sınıftaki kariyer gününde öğretmenime, ileride New York'a taşınmayı ve sürekli siyah balıkçı yaka kazak giyerek bütün gün kafelerde oturup, derin düşüncelere dalmayı ve kafamda hikâyeler kurmayı planladığımı söylemiştim.

Bayan Morgansen bir anlık şaşkınlığın ardından, gülümseyerek poz verdiğim Polaroid fotoğrafımın altına "Serbest Yazar" yazıp, fotoğrafımı duvardaki geleceğin öğretmenlerinin ve futbol yıldızlarının fotoğraflarının arasına asmıştı. Galiba, bana uygun bir meslek bulabildiğine memnun olmuştu. Acaba hem tuhaf hem de çirkin biri olsaydım, beni o kadar umursayıp umursamayacağını hep merak etmiştim.

Hatırladığım kadarıyla, insanlar bana güzel olduğumu söylerdi hep. Aslında bunu çocuklardan çok yetişkinler söylerdi. Benimle tanıştıklarında böyle derlerdi. Ya da aralarında ben duyamıyorum sanıp fısıldaşırlardı. Zamanla bu bana göbek adımın Rose olması ya da solak olmam kadar normal gelmeye başlamıştı. Ben güzeldim.

1 Salem cadı mahkemeleri, Massachusetts'e bağlı kontluklarda Şubat 1692 ile Mayıs 1693 arasında gerçekleştirilen ve sonrasında cadılık ile suçlanan bir grup insan için sulh yargıçları tarafından yönetilen yerel mahkeme duruşmaları ile devam eden dinletilere denir (ç.n.)

Gerçi bir faydasını görmedim hiç. Tüm büyükler faydası olduğunu ya da en azından olması gerektiğini düşünürdü. Çocukken tatlı olmam benden çok yetişkinlere keyif veriyordu.

Çocuklara göreyse ben tuhaf biriydim.

Ama tuhaf olmaya çalıştığım falan yoktu. Hatta beni öyle görmeleri sinirimi bozuyordu. Sanki yapmak veya söylemek üzere olduğum şeylerin tuhaf olup olmadığını ayırt edebilme yetisinden uzak doğmuştum; bu yüzden de kendi benliğimde sıkışıp kalmıştım. Güzel olmak benim için küçük bir avuntudan öte değildi.

Finny vefalı bir arkadaştı; bana kötü davrananlara sataşır, beni hor görenlere haddini bildirirdi. Ne zaman oyun kurulsa takımına ilk beni seçerdi.

Herkes Finny'yle benim birbirimize ait olduğumuzu anlamıştı. Sınıf arkadaşlarımız bizi tuhaf ikili olarak görüyordu. Genelde beni aralarına almazlardı. Gerçi ben mutluydum çünkü benim Finny'm vardı.

Neredeyse hiç ayrılmazdık. Teneffüslerde ben bahçe-deki tepecikte oturur kitap okurdum o da tepenin aşağısındaki arsada çocuklarla futbol oynardı. Takım çalışmalarını da beraber yapardık. Eve birlikte gelir gider; cadılar bayramında şeker toplamaya beraber çıkardık. Ödevlerimizi bizim evdeki mutfak masasında yapardık.

Babam eve çok az uğradığı için annelerimiz birbirlerini sık sık akşam yemeğine çağırırdı. Bir hafta geçirdi ki bir bakmışız Finny'yle bir tek uyurken görüşmemişiz. Hatta yatmaya bile birbirimizden çok uzaklaşmadığımızı bilmenin rahatlığıyla giderdik.

Çocukken benim için mevsimlerin başı yazdı. Yaz denince güneşin dans eden ışıkları ve yeşil yapraklar canlanıyordu gözümde. Yazları Finny'yle çalılıkların veya

ağaçların altına saklanırdık. Sonbahar doğum günü mevsimimizdi. Ayrıca, bizim için sonbahar hem beraber okula yürümek hem de yazın altın renkli ışıklarının bronz çalmaya başlaması demektir. Finny ve annesi Noel'i bizde geçirirdi. Benim babam eve şöyle bir uğrar; onun babası da pahalı ve bir o kadar da anlam veremediğimiz hediyeler yollardı. Mesela bir keresinde kimya seti yollamıştı. Bir seferinde de özel yapım golf sopaları... Finny hediyelere şöyle bir bakar, omuz silkip onları bir kenara koyardı. Kış bizim için beyaz bulanık bir görüntüden ve ceplerimize soktuğumuz üşümüş ellerimizden ibaretti. Finny diğer çocuklar bana kartopu attığında beni kurtarırdı. Ya kızak kayar ya da evde otururduk. Baharsa soluk yeşile boyanmış bir tabloydu. Finny arkadaşlarıyla Amerikan futbolu oynarken ben de tribünden onu izlerdim.

Bunların hepsi benim için artık eskide kaldı.

3

Çantamı omzuma takmış, otobüs durağına yürüyordum. Durakta üç beş çocuk dikiliyordu. Küçük gruplar hâlinde duruyorlardı ama sanki birbirlerini görmüyormuş gibi bir hâlleri vardı. Gözlerim kaldırıma dikiliydi. Botlarım spreyci boyayla griye boyanmış, saçım ve tırnaklarım simsiyahtı. Köşe başına geldiğimde durup bir kenara geçtim.

Durakta bekleyen kimseden çıt çıkmıyordu.

Durak Darst Caddesi'ndeki yüksek tepenin en üstündeydi.

Eskiden Finny'yle birlikte o tepeden aşağıya bisiklet sürerdik. Ben hep çok tırsardım; Finny ise hep çok rahattı.

Köşe başında bekleyen diğer çocuklara çaktırmadan baktım. Toplamda yedi kişiydik. Bazılarını ilkokuldan veya ortaokuldan tanıyordum, bazılarıyla ise ilk defa karşılaşmıştım.

O gün lisenin ilk günüydü.

Kafamı tekrar yere indirdim. Elbisemin parça pinçik ettiğim uçlarını incelemeye başladım. Bir hafta önce tırnak makasıyla kesmiştim. Annem notlarım aynı kaldığı sürece

ne istersem giyebileceğimi söylemişti. Oysa bu sene okuldaki popüler kızlardan biri olmayacağımın farkında değildi.

Ortaokulun son günü, Sasha'yla eczaneye gidip bir saat bakınarak saç boyası almıştık. Adım Autumn² olduğu için saçımı kırmızıya boyamamı istiyordu. Aslında fikrini çok aptalca bulmuştum ama söyleyememiştim. Çünkü grubumuzdan yeni atılmıştık. Grubumuzun adı Takım'dı. Sasha gruptan atıldığımızdan beri tek kız arkadaşım. Aslında tek arkadaşım.

“Selam,” dedi birisi. Herkes kafasını kaldırıp baktı. Finny orada, katalog mankeni gibi duruyordu; uzun boylu, sarışındı. Kafalar tekrar yere indi. “Selam,” diye cevap verdi bir kız.

Kız arkamda bir yerlerde durduğundan yüzünü göremiyordum. Benim de Finny'ye selam vermem gerekirdi ama konuşamayacak kadar gergindim.

Önceki gece Finnylerde barbekü yapmıştık. Annelerimiz barbekünün adını “Yaz Sonu Barbeküsü” koymuştu. Onlar barbeküyü hazırlarken ben bir yandan sundurmada oturmuş, Finny'nin çite top atıp yakalmasını izliyor; diğer yandan bir gün önce başladığım kısa hikâyemi kuruyordum kafamda. İlk defa Gotik-Romantik tarzda hikâye yazmayı deneyecektim. Çok trajik bir son planlamıştım.

Finn'yi izlerken kadın kahramanın başına gelecek talihsizliklerin detaylarını düşünüyordum. Barbekü hazır olunca annelerimiz tabakları getirmemizi istedi. Finny,

² Autumn, İngilizcede sonbahar anlamına gelir. Burada sonbahar mevsiminin kırmızı tonlarına gönderme yapılmıştır (ç.n.)

kâğıt tabak getirmek için içeri girdiğimizde bana, “Niye boyadın ki saçını?” diye sordu.

“Bilmem,” diye cevap verdim.

Biri çıkıp sorsa, “Neden artık Finny’yle arkadaş değilsiniz?” diye, “Tesadüf,” derdim. Annelerimiz, “Şu son birkaç yılda aranızda kara kedi girdi,” derlerdi. Finny ne derdi hiç bilmiyorum.

İlkokulda bizi tuhaf ikili olarak bilirdiler. Ortaokuldaydı arkadaş olmamız çok acayip karşılanıyordu. Her seferinde diğerlerine neden arkadaş olduğumuzu açıklamak zorunda kalırdık. Sonra birbirimizle görüşmez olduk. Böylece zamanla daha az açıklama yapmamız gerekti.

Tesadüfen, benim acayıplıklarım kabul görmüştü ve sekizinci sınıfın ilk döneminde o çok popüler kızlardan biri hâline gelmiştim. Kendimize Takım diyorduk. Her gün öğle yemeğini beraber yer sonra da tuvalete saçlarımızı taramaya giderdik. Her hafta tırnaklarımıza aynı renk oje sürerdik. Birbirimize adlar takmıştık; arkadaşlık bilekliklerimiz bile vardı. Böyle hayran olunmaya, kıskanılmaya ya da kız arkadaşlarım olmasına alışkın değildim. Finny önceleri bana yetiyordu yetmesine ama sanki yıllardır böyle bir şeyin olmasını beklermiş gibi bu fırsatı sonuna kadar kullandım.

Finny bilgisayar kurtlarının olduğu bir gruba katılmıştı. Gerçi öyle deli gibi bilgisayar oynadıkları falan da yoktu. Okulda karşılaştığımızda ona el sallardım. O da hep karşılık verirdi.

Farklı derslere giriyorduk. Bu da farklı ev ödevleri demekti.

Birkaç hafta sonra beraber ödev yapmayı da bıraktık. Birbirimizi daha da az görür olmuştuk. Popüler kızlardan biri olmak çok fazla zamanımı alıyordu. Okuldan sonra

evlerine gelmemi isterlerdi. Film izlerken birbirimizin saçını yapardık. Hafta sonları alışverişe çıkardık.

İşte böyle böyle, Finny'yle görüştüğümüzde konuşacak konu bulamaz hâle geldik. Artık birlikte susarak geçirdiğimiz her saniye, aramızda örülen hayali duvara bir tuğla daha ekler gibiydi. Nasıl olduysa olmuştu; artık arkadaş değildik. Ama bunu biz seçmemiştik. Hiç de bile...

Otobüs geldiğinde ben gümüşü gri botlarıma ve elbiseimin yırtık kenarına bakmakla meşguldüm. Herkes yürümeye başladı, kafalar yerdeydi. Otobüse sessiz sedasız doluştuk. Otobüste ise laflar havada uçuşuyordu, herkes birbirine laf yetiştiriyordu. Neden Sasha otobüste değildir, diye düşünmüştüm bilmiyorum ama otobüsün ortalarında bir yerlerde onu görünce içim rahatladı. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Gözüne kapkalın, siyah eyeliner çekmişti.

“Selam,” deyip yanına oturdum. Çantamı dizlerimin üzerine koydum.

“Selam,” dedi. Boyayı aldıktan sonra saçımı kırmızı yapmaktan vazgeçtiğim için, saç boyasıyla kendi saçına kırmızı röfle yapmıştı; biraz yapay duruyordu. Birbirimize gülümsedik.

Dönüşümümüz tamamlanmıştı. Yani neredeyse...

Sasha ve benim neden Alexis Myers ve diğerleriyle artık arkadaş olmadığımız apaçık ortadaydı.

Ponpon kızlık seçmelerine katılmamıştım da ondan.

Aslında aklımda böyle bir şey vardı. Ponpon kız olmak istemişim. Popüler olmayı, Amerikan futbolu oynayan bir

sevgili bulmayı ben de diliyordum. Amerikan futbolu oynaması da önemli bir ayrıntıydı çünkü McClure Lise'sinde en forslu spor oydu. Ya da ne bileyim işte, Takım'a uyacak şeyleri yapabilmeyi ben de istiyordum. Ama hayatımı sadece seçmelere hazırlanarak geçirmeye alışamadım; ayak uyduramadım. Sonuç da bu oldu.

Alexis, Taylor ve Victoria takıma girmeyi başarmıştı ama Sasha girememişti. Yani Takım'dan tam olarak atıldık diyemesem de öğle yemeklerinde konuştukları tek konu ponpon kızlık ve takımdaki büyük kızların çok kibar oluşlarıydı.

Okulun son günü Alexis, Taylor ve Victoria saçlarını örüp gelmişlerdi. Ama bize o günün "örgü günü" olacağını söylememişlerdi. Hep aynı günlerde saçımızı örüp gelirdik. Öğle yemeğinde, "Neden bize söylemediniz?" diye sorunca da tek yaptıkları birbirlerine bakıp kıkırdamak olmuştu. Sonunda içimde sakladığım sırrı anlamışlardı: Ben güzeldim ama popüler değildim. Herkesten farklıydım, acayıptım. O yüzden vazgeçip içimdeki tuhaf kıza geri döndüm. Sasha da peşimden geldi.

Otobüste Sasha bana doğru eğilip, "Bayağı havalısın," dedi.

"Sen de," dedim. Önüme dönünce otobüsün koridorunda, ponpon kızların mavi kırmızı formasını giymiş bir kız gördüm. Atkuyruğu yaptığı sarı saçları o hareket ettikçe ileri geri sallanıyordu. Finny'nin yanına oturunca karnıma reddedilmişlik hissiyle bir ağrı girdi.

O ayın sonuna kadar beraber dışarı çıkacak, takılacaklardı. Annem de bunu öğrenince bana gelip Finny'nin

Amerikan futbolu antrenmanındayken kampüste Slyvie Whitehouse'la tanıştığını, Slyvie'nin takımın ponpon kızlığını yaptığını anlatacaktı.

“Herkes ne diyecek sence?” diye sordu Sasha. Az kalsın aptal saptal konuşma diyecekken lafı çevirip, “Bilmem,” diye cevap verdim.

4

İlk birkaç gün Sasha'yla öğle yemeklerini "Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler" adını taktığım yerde tek başımıza yedik.

Alexis ve diğer kızlar ponpon kız forması giyiyordu. Bizi ne zaman görseler yapmacık yapmacık sırtıyorlardı. Sanki yeni tarzımız onlara batıyordu. St. John Katolik Okulu'ndan gelen yeni kız da onların masasında oturuyordu. Adı Sylvie'ydi. Neredeyse bütün birinci sınıflar Ferguson Ortaokulu'ndan gelmişti. Arada özel okul ücretine güçleri yetmediği için Katolik okulundan buraya gelmiş üç beş tane çocuk vardı, o kadar.

Katolik Okulu'ndan gelenler anasınıfından beri aynı arkadaşlarla okudukları için McClure'in dalgalı denizinde dehşete düşüyor; kayboluyorlardı. İlk birkaç gün herkesin yerini bulmaya çalışması çok acayip bir şeydi. Ama yavaş yavaş her şey yerli yerine oturmuş; yeni birliktelikler başlamıştı. Yıl sonuna kadar, hatta bir ihtimal lise hayatı boyunca devam edecek arkadaşlıklar kurulmuştu.

Sasha "Aziz Yürek" grubundan bir kızla tanışmıştı. Kız

boynundaki zincire hem haç hem de kuru kafa takmıştı. Sasha, kızı bizimle yemek yemeye çağırmadan önce birkaç gün beden eğitimi dersinde sahanın etrafında beraber yürümüşlerdi. Kızın adı Brooke'tu.

O da yanında erkek arkadaşı Noah'ı ve kuzeni Jamie'yi getirdi. Ertesi gün daha da çok kişi geldi. Bilmem kimin arkadaşı, bilmem hangi sınıftan havalı bir tip... Derken kısa sürede Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler'de bir grup oluşmuş oldu. Bazıları birkaç gün sonra gruptan çıktı; bazıları kaldı. Daha ikinci hafta bitmeden, Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler'de bir arkadaş grubu kurulmuştu.

Grubumuzda dört kız, üç oğlan vardı. Brooke Noah'nın sevgilisiydi; kendilerini resmen birbirlerine adanmışlardı. Hatta tipleri bile benziyordu. Aynı kahverengi saçlar, çilli yüz... Güldüklerinde göz kenarları bile aynı kırışıyordu.

Yani bu durumda bana, Sasha'ya ve Angie'ye Jamie ile Alex kalıyordu. Angie sarı saçlı, hafif topluydu. Hâlâ eski okulundan bir çocuğu seviyordu. Alex'in alımlı gözleri vardı ama boyu kısaydı. Hem de budala bir şeydi, hâlâ çocuk gibi davranıyordu. Böylece, Sasha'yla bana Jamie kalmıştı. Sasha'nın Jamie'ye attığı bakışlardan aramızda ufak bir rekabet olacağını sezebiliyordum.

Jamie'yi ilk gördüğümde yüreğim pır pır etmişti. Yeşil gözlüydü. Kirpikleri upuzundu. Uzun boylu, zayıftı ve teni süt gibi bembeyazdı.

Neşeli, eğlenceli bir çocuktur. Sürekli sırıttıyordu. O hâliyle *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndaki [A Midsummer Night's Dream] Puck'a benziyordu. Jamie haylazlıkta öbür oğlanların başını çekerken biz kızlar da Merdivenler'de oturup kıkırdayarak onları seyrediyorduk. Bazen bahçede Brooke'un ayakkabısıyla futbol oynuyorlar; bazen sınıfların camlarından içeriye kâğıt topları fırlatıyorlar; bazen de

okulun eski kilise korosunu alaya almak için şarkılar söylüyorlardı. Jamie haylazlıklar planladığı gibi giderse başını geriye yatırıp kahkahalar atıyordu.

Sasha ve ben kendimizce Jamie'nin dikkatini çekmeye çalışıyorduk. Sasha, onu tatlı tatlı sataşarak tavlamaya çalışıyordu. Bense tam tersi, sözde mahcup bir tavırla nazlanıyordum. Sasha merdivenlerden inip oğlanların oyununa katılıyor, bense onun yaptığı şakalara gülümseyip kirpiklerimin altından hülyalı bakışlar atıyordum. Sasha ona, "çak bir beşlik" yaparken ben onu yukarıdan gaza getiriyor, neşelendiriyordum. Bu bir savaştı, Sasha da ben de bunun farkındaydık, ama birbirimizi asla incitmiyorduk. Savaş bittiğinde arkadaşlığımızın devam etmesi gerektiğini biliyorduk.

Birkaç günlük bir süre içinde, Sasha'nın önüne geçiverdim. O yüzden bu gelişme hem yavaş hem ani oldu diyebilirim. Sasha birkaç kez öğle yemeği konusunda oldukça cesur adımlar atmış olsa da artık Jamie'nin benimle flört ettiği açıktı. Gelip merdivenlerde yanıma oturuyor, patates kızartmasını benimle paylaşıyordu. Ara sıra gelip beni gıdıklıyor, çocuklarla maç yaparken merdivenlerden onu izleyen bana gülücükler atıyordu.

Jamie. Jamie. James. Jamie.

Bir gün öğleden sonra, Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler'de otururken Jamie sanki kendi eliymiş de istediği zaman tutabilirmiş gibi elimi tuttu. Nedense, herkes de bunu çok normal karşıladı. Ben de onun elini tuttum, beton merdivenlere doğru kafamı çevirdim. Sırıtıp hislerimi ele vermek istemiyordum. Ben içten içe tir tir titrerken görünürde ikimiz de rahat tavırlar sergiliyorduk. Olmuştu işte, sevgili olmuştuk sonunda.

O gün Alexis ve diğer kızlar, Jamie'yle birlikte okula girerken bizi önce merakla süzdüler sonra da umurlarında değilmiş gibi kafalarını çevirdiler. Ama kesin gözlerinden kaçmamıştı. Jamie ortalığı yakıyordu. Siyah saçlı bir kas abidesiydi, tam bir Gotik Prensti. Ayrıca, artık benim olmuştu.

5

Jamie ilişkimizi biraz daha ileri götürmek isterken ben henüz böyle bir şeye hazır olmadığımı söylemişim. Okulun üçüncü haftasından beri birlikteydik ve daha kasımın başı olmasına rağmen, şimdiden bu konuları konuşmaya başlamamız beni fazlasıyla şaşırtıyordu. Birkaç gün önce telefonda konuşurken bana beni sevdiğini söylemişti; bense, “Böyle bir şey söylemeye hazır değilim,” demiştim. Şimdi ise yatakta onun yanında uzanmış tavanı seyrediyordum. Bana sırf bu yüzden mi öyle demişti, diye bir merak içindeydim.

İstediği şeye yanaşmadığımı görünce, “İyi, tamam o zaman,” deyip elimi avcuna aldı.

İkimiz de hâlâ giyiniktik; üzerimizde grubumuzun bir nevi üniforması diyebileceğimiz, uçuk kaçık kıyafetler vardı. Biz o gotik ya da hippy tiplerden değildik, sadece biraz tuhaftık. Grubumuzdaki kızlar saçlarını anormal renklere boyuyor, erkekler de yataktan kalkıp evden çıkmış gibi görünmeye çalışıyordu. Hepimiz bot giyiyor, bir de tırnaklarımızı kemiriyorduk. Ben de grubumuzda alışılmı-

şın dışında bir uyum yakaladığımızın farkındaydım ama bunu hiç dile getirmemiştim. Grubumuzu bir arada tutan şey şu ortak kanydı: Biz okuldaki o “normal” çocuklardan farklıydık, bu da bizi onlardan bir şekilde üstün kılıyordu. Özellikle de popüler olanlardan...

Artık ciddi ciddi liseye geçtiğime göre, saçını atkuyruğu yapıp pileli etekler giyen o kızlardan biri olmayı hiç istemiyordum. Sonunda kendim olma fırsatı elde ettiğim için içim içime sığmıyordu; gerçi bu bile hâlâ belli sınırlar içinde mümkündü. Yani, yeni arkadaşlarımla bir aradayken tuhaf biri olmak iyi bir şeydi ama bu tuhafılık onlarınki ile aynı tuhaflık olduğu sürece.

“Evin çok acayip,” dedi Jamie.

Dönüp yüzüne baktım. Evimin içini ilk defa görüyordu. Annem, babamla birlikte babamın ofisindeki bahar şenliğine gitmişti. Jamie doğum günü partimin olduğu gün hastaydı ve annem Jamie’yi akşam yemeğine çağırmanın konusunda beni henüz ikna edebilmiş değildi.

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Fazla kusursuz... Odan bile öyle,” diye cevap verdi. Hiç de iltifat eder gibi bir hâli yoktu.

Lila renkli duvarlarda ve hasır mobilyalarımnda şöyle bir göz gezdirdim. Sonra da omuz silkip, “Annem dekore etti,” dedim. Ne doğru ne de yalandı söylediğim. Evin benim odam dışındaki kısmını tek başına dekore etmişti. Kusursuzdu her şey, muntazamdı; tıpkı kendisi gibi. Zaten tam da öyle olsun diye o şekilde düzenlemişti annem. Öyle ki ev tasarımı dergilerinden birinde, üzerine bir vazo beyaz lale konmuş mutfak masasına oturmuş, saçının tek bir teli bile bozulmadan gazete okuyormuş gibi yapıp poz veren annemin fotoğrafı çıksa yeri ydi. Benim odamı da beraber döşeyip dekore etmiştik. Aynı dergide benim de

fotoğrafım çıkacak olsa herhâlde ponpon kız kıyafeti giymiş gülümsüyor olurdum.

“Şöyle üç beş poster as ya da ne bileyim bir şeyler as işte,” dedi Jamie. Yana dönüp yatakta kaydım. Kafamı Jamie'nin omzuna koydum. Kendi kendime, Jamie çok yakışıklı; her yakışıklı gibi uzun boylu ve gizemli, diye düşünüyordum. Mesela o, kaşını deldirip piercing takmak isteyecek bir tipti, bense onu bu kararından vazgeçirmeye çalışacak bir tiptim.

“Alırım herhâlde,” dedim. Jamie'den ciddi anlamda hoşlanıyordum ama sevip sevmediğimden henüz emin değildim. Alışılmadık bir çocuktü. Ayrıca çok zekiydi. Hem de grubumuzun lideriydi. Jamie benim sevgilimken, kimse beni gruptan atamazdı. Elini başımın altına koyup saçlarımı okşamaya başladı.

“Seni çok seviyorum, Autumn,” dedi. Aşağıdan arka kapının çarpma sesi geldi. İkimiz birden yattığımız yerden doğrulduk. “Annen mi geldi?” diye sordu. Jamie ile evde tek başıma olmamam gerekiyordu. Özellikle de henüz annemler onunla tanışmamışken. Bizim eve gelmek için beni ikna edebilmiş oluşuna hayret etmiştim. Saate baktım. Gelmelerine saatler vardı. Başımı “hayır” anlamında salladım.

“Kesin Finny'dir,” dedim.

“Ciddi misin sen?” diye sordu.

“Tabii,” dedi. Jamie'ye sefil geçmişimden, popüler olduğum zamanlardan ve atkuyruklarından bahsetmiştim. Sanki bir kaçış masalı gibi anlatmıştım bunları. Onlardan birine dönüşmekten nasıl kıl payı kurtulduğumu da anlatmıştım. Ayrıca, Finny'nin annesinin annemin en yakın arkadaşı olduğunu da söylemiştim, küçükken Finny ile oyunlar oynadığımızı da. Dolabımda, Finny'yle orta-

okulda yollarımız ayrıldığından beri her nasıl olduysa asılı kalmış eski bir fotoğraf bulmuştum. Neredeyse iki yıldır oradaymış. Finny'yle gerekmedikçe konuşmuyorduk ama bu sabah Jamie gelecek diye hazırlanmak için dolabın karşısına geçene kadar o fotoğrafı indirmek aklımın ucundan dahi geçmemişti. Fotoğrafi söküp dolabımın en üst çekmecesine, çorapların altına saklamıştım.

Herkes artık Finny'nin kim olduğunu biliyordu. Tek bir farkla... Okuldaki hiç kimse ona artık Finny demiyordu. Finn diyorlardı. Birinci sınıflardan okulun en iyi takımına girmeyi başarabilen bir tek o vardı. Önceden bilgisayar kurdu olan birkaç arkadaşı ve o artık Takım'ın içine tamamen girmişlerdi. Gerçi artık gruplarına öyle demeyi bırakmışlardı. Okuldaki arkadaş grubuna isim takmak o zamanlar çok çocuksu bir şey sayılıyordu. Üç beş ay önce o kızları en yakın arkadaşlarım sanıyordum. Ne tuhaftı! En tuhafı ise bu sefer de Finny'nin onlarla arkadaş olmasıydı.

Az kalsın birbirimizi doğum günlerimize davet etmek zorunda kalacaktık. Ortaokuldayken böyle bir şey olsa sorun etmezdik; zaten benim doğum günlerime bir tek kızlar, onunkine de bir tek erkekler gelirdi. Bu sene annelerimiz oturup düşünmüş, "Madem kızlı erkekli parti yapacaklar, birbirlerini de davet etsinler," demişler. Ama anlamadıkları şey şuydu: Bu sene Finny'yle aramıza örülen duvarın büyümüş olmamızdan öte bir sebebi vardı. Biz artık farklı dünyalarda yaşıyorduk ve bu iki dünyayı birbirine katıp karıştırmaya çalışmak gerçekliği allak bullak eder, evrenin tüm dengesini bozardı. Finny artık popüler bir çocuktü. Bense bir uyumsuz olarak tencere gibi yuvarlanmış, diğer uyumsuzların içinde kapağımı bulmuştum.

İkimizin de annesi bu konuyu dördümüz bir aradayken

açmamıştı. Benimki ikimiz yalnızken açtı. Ben ona, “Finny’nin partime gelmesi mümkün değil,” deyince şöyle bir iç geçirip, “Ne oldu size şu son bir yılda?” diye sordu. O an anladım ki Finny de aynı tartışmayı Angelina teyzeyle yapıyordu.

“Finny Smith niye senin evine geliyormuş?” diye sordu Jamie.

“Aşağıdan bir şeyler alıyordur herhâlde,” diye yanıt verdim.

“Ne gibi bir şey?” dedi. Omuz silktim. Nasıl açıklanır böyle bir şey bilmiyordum. “Gidip bir bakayım,” dedim. Gerginlikten karnıma ağrılar girmiş olsa da onunla bu konuda tartışmaya girmeyecektim.

Ben mutfağa bakarken Jamie de koridorun gerisinde duruyordu. Finny mutfağa girip buzdolabını açmış, dolabın önüne çömelmişti. Böyle yapınca sarı saçlı kafası görünmez olmuştu.

“Selam,” dedim. Omzunun üzerinden bana baktı. Ortaokula kadar hep aynı boydaydık. Her nasılsa şu son yıllarda boyu aldı başını gitti, bir seksen oldu. Eğildiği için bana böyle aşağıdan bakması çok tuhafıma gitmişti.

“Aa, selam,” dedi. Ayağa kalktı. O mutfağın bir ucunda, bense öbür ucunda göz göze geldik. Hafifçe kızardı yanakları. “Kusura bakma. Arka kapı açıktı, ben de evde kimse yok sandım.”

“Bensiz gitti annemler,” dedim.

“Ha, öyle mi? Dolapta yumurta var mı peki?” diye sordu.

“Evet, olacaktı,” deyip yanına geçtim. Buzdolabını tekrar açtım. Finny yana kayıp bana yer açtı. Buzdolabının önüne çömelmeden hemen önce Finny’nin gözünün

mutfağın dışına kaydığını fark ettim. Kesin koridorda gizlenen Jamie'yi görmüştü.

“Kaç tane lazım?”

“Bilmem ki... Annem sadece, ‘Git bir bak onlarda yumurta var mıymış?’ dedi.” Ayağa kalkıp yumurta kolisini öylece uzattım. “Sağ ol,” dedi.

“Bir şey değil.”

“Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Koridora çıkmadan önce olduğum yerde kalıp, arka merdivenlerden giderken çıkardığı seslere kulak kabarttım.

“Vay canına, siz bayağı bir yakınmışsınız,” dedi Jamie.

“Demıştim sana.”

“Çok acayıpti ama,” diye karşılık verdi. Yeniden omuz silkip merdivenlere doğru yürüdüm. “Hep böyle gelir mi size?” diye sordu. “Yandaki evde oturuyor,” dedim.

“Öyle ama... Neyse boş ver ya.” Odama geri dönene kadar hiç konuşmadık. İlk önce çiçekli yatak örtümün üzerine ben uzandım; o da yanıma sokuldu. Uzun bir süre öpüştükten sonra da sessiz sessiz uzanmaya devam ettik. Acaba âşık olmak böyle bir şey mi, diye düşünüyordum. Bilmiyordum, emin değildim aslında. Jamie birden konuşmaya başladı.

“Nedense o gruptan biri olman gerekiyormuş da bir şekilde değilmişsin gibi geliyor,” dedi.

“O ne demek oluyor şimdi?” diye sordum.

“Bilmiyorum işte. Odan, o...” dedi.

“Ama sonuç olarak değilim, değil mi?” deyip onu yeniden öpmeye başladım. Sırf bu tip şeyler düşünmeyi kesin diye öpüyordum onu. Oda bir kez daha nefes alıp verişimizin dışında sessizliğe büründü.

Aslında benim de aklımda aynı düşünceler dönüp duruyordu. Angelina teyzeyle, Finny'yi antrenmandan sonra almaya gittiğimizi; ponpon kızların, "Sevgilin mi?" diye sorduklarını; okulun ilk günü otobüste Finny'nin yanına oturduğumu hayal ettim bir an.

Doğrusu biz Finny'yle birlikte olabilirmişiz. Jamie kalça kemiğini benimkine sürterken fark ettim bunu. Finny olsa bana beni sevdiğini çoktan söylemiş olurdu ama cinsellik konusuna girmezdi. Bu kadar erken girmezdi.

Her şey sanki film şeridi gibi geçti gözümün önünden; sanki gerçek yaşanmışlıklar onlarmış gibi... En ufak detayına kadar her şeyin tutacağını da biliyordum. Çünkü ne yaşadıysak yaşayalım ben Finny'yi çok iyi tanıyordum. Bu yüzden birlikte olsaydık yaşanacakları adım gibi biliyordum.

"Ben de seni çok seviyorum," dedim Jamie'ye.

6

Oyuncak bebek yeniden ciyak ciyak ağlamaya başladı.

“Ben çocuk mocuk yapmayacağım kardeşim,” dedi Sasha. Kıyafet askılarının arasında çömelip oyuncacı bebek arabasından çıkarttı. Kasanın yanında kıyafet katlayan tezgâhtar kadın bize yan yan bakıyordu. Sasha bebeğin tişörtünü sıyırıp bebeğin kolundan sarkan bilekliğin ucundaki anahtarı sırtındaki minik deliğe taktı. Bebek ağlamaya devam ediyordu.

“İşte tam olarak bunu dedirtmeye çalışıyorlar,” dedim gürültüyü bastırmaya çalışan bir sesle. Omzumun üstünden tezgâhtara şöyle bir baktım. “Gerçek sandı herhâlde,” dedim. Birkaç saniye sonra, bebeğin ağlaması durdu. Sasha anahtar takılı bebeği kolunun üzerinde tutmaya devam ediyordu. Eğer anahtarı iki dakika dolmadan çıkartırsa, bebek tekrar ağlamaya başlayacak ve eğer bebeğin içindeki mini çip Sasha’nın bebeğin ağlamasını umursamadığını fark edip kaydederse, Sasha aile bilgisi dersi projesinden geçer not alamayacak ya da en iyi ihtimalle C alacaktı. Tezgâhtarı şöyle bir süzüp omuz silkti.

“İşe de yarıyor,” dedi. “Seks işine asla bulaşmayacağım.”

“Alex’e de söyledin mi bari?” diye sorduktan sonra askılara dönüp kıyafetleri karıştırmaya devam ettim.

“Sinemada bu bebek ağlarsa, onun kucağına veririm,” dedi. Cevabı beni gülümsetmişti. Birkaç yere uğrayıp daha sonra da oğlanlarla buluşacaktık. Güzel bir okul dönemi olmuştu. Arkadaşlarımı ve yeni kıyafetlerimi seviyordum. Noel tatilinde karnem A’lar ve B’lerle dolu olacaktı; annemle yaptığımız anlaşmaya göre de notlarım düşmediği sürece annemin nasıl giyindiğime karışma hakkı olmayacaktı.

Elime kalın dantelden bağcıkları olan siyah bir korse aldım. Sasha şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Hırkayla giyebilirim,” dedim. Bunu duyunca güldü ama ben gayet ciddiydim. Bu tip seksi bir parçayı *vintage* bir hırkayla tamamlama fikri hoşuma gitmişti aslında. Tezgâhtara yaklaşım, “Şunu deneyebilir miyim?” diye sordum. Kadın bana bakıp başıyla onayladı. O anda kadının, Sasha’nın çömelip bebeği arabasına bağladığı yere gözlelerinden kıvılcımlar saçarak baktığını fark ettim. Peşi sıra deneme kabinlerine gittim, kabinin kapısını açtı. “Teşekkür ederim,” dedim.

Sırtı hâlâ bize dönükken, “Yaşınız kaç, kızlar?” diye sordu.

“On beş,” diye cevap verdim. Sasha daha on beşine girmemişti gerçi. Doğum günü marttaydı ama aynı yaştaymışız gibi davranıyordum.

“Hımm...” dedi. Sonra da gitmek için arkasını döndü. İçimden bir ses kadından nefret ettiğimi söylerken bir başka ses ise, gidip ona aslında iyi bir kız olduğumu söylemem için ısrar ediyordu.

“Oyuncak bebek o,” dedim. Yüzüme bakmak için bana döndü.

“Efendim?”

“Oyuncak o oyuncak. Proje ödevi için,” dedim. Gözlerini kısıp bana baktı, sonra da yürüyüp gitti.

Bir saat sonra ucuz bir takı dükkânında, Sasha kız kardeşi için kolye bakarken o tacı gördüm. Gümüşü renkliydi, üzerinde saydam renkte sahte elmaslar vardı. Böyle bir tacı daha iki ay önce mezuniyet balosundaki kızlara takmışlardı. Biz bu geleneğe çok gülmüştük, çok saçma bulmuştuk ama içten içe ben de bir taş istemiştim. Fakat sadece sembolize ettiği şey için değil. Tacı alıp taraklı kısmını saçıma geçirdim. Kendime bakmaya doyamıyordum. Başımı bir o yana bir bu yana çevirdikten sonra bir adım geri çekilip kotumla ve tişörtümle nasıl olmuş ona baktım. Çok hoşuma gitmişti.

Sasha peşimden kasaya gelip, “Onunla ne yapacaksın öyle?” diye sordu.

“Takacağım. Hem de her gün.”

Oradan çıkınca alışveriş merkezinin sinemasının önünde oğlanlarla buluşmaya gittik. Jamie beni görünce, “Merhabalar Majesteleri,” diye selam verdi. Onun da beğenisini kazanmış olmak beni sevindirmişti. Uzanıp elini tuttum, bana bir öpücük verdi.

Sinemada oyuncak bebek yeniden ağlamaya başladı. Sasha’yla göz göze gelince gülmeye başladık. Katıla katıla gülüyorduk. Öyle ki Sasha anahtarı bebeğin sırtına takmaya çalışırken onunla birlikte salondan çıkmam gerekmişti. Sinema salonunun holünde dikilip gülmeye devam ettik. Bir yandan onun bebeği bir yandan benim tacım derken etrafta gelip geçenler bize deli gözüyle bakıyorlardı.

İlk dönem hepimiz için güzel geçmişti. Çok daha fazlasının, hatta yüzümüzün ömür boyu gülmesine yetecek kadar fazlasının olduğuna inandığımız türden bir mutluluk yaşamıştık aslında.

7

“Neden bunca zamandır bu tacı takıyorsun?” diye sordu Finny. Soruyu soruş şekli bana, saçımı boyama nedenimi soruşunu hatırlatmıştı. Fakat nedense bu sefer sorusu tepemi attırmıştı.

“Seviyorum da ondan,” diye cevap verdim. O gün Noel arifesiydi. Annemin çeyizlik porselenleriyle sofrayı kuruyorduk. Babam yılbaşı ağacının önünde viskisini yudumluyordu. Annelerse mutfaktaydılar.

“İyi, tamam. Affedersin,” diye özür diledi. Üzerinde, başka birinde çok aptalca duracak kırmızı bir kazak vardı. Ama aynı kazak onu, doğu yakasındaki özel liselerden birinde okuyan, yazlarını da kürek sporu gibi şeylerle geçiren biri gibi göstermişti. Masanın çevresinde dolaşıp her bir tabağın yanına peçete yerleştiriyordu. Ben de peşinden çatal bıçakları koyuyordum.

“Kusura bakma,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. Finny’yi kızdırmayı başarmak öyle zordu ki...

“Okulda da sürekli soruyorlar, ondan...”

“O zaman niye takıyorsun?”

Bu sefer gülümseyerek, “Hoşuma gidiyor işte,” dedim. Ben böyle deyince şöyle bir güldü.

Yemekte annelerimiz yarım bardak şarap içmemize izin vermişti. Yetişkin yerine konmanın sarhoşluğuyla içten içe serseme dönmüştüm; şarap da uykumu getirmişti. Babam uzunca bir süre Finny’yle, birinci sınıf olmasına rağmen okuldaki en iyi takıma girmesi hakkında sohbet etti durdu. En azından içimizden biri ile konuşacak bir konu bulduğuna hoşnut görünüyordu. Sanki ona göre ha Finny ha bendim, sanki ikimize karşı da sorumlulukları aynıydı. Gerçi neden böyle hissettiği ortadaydı. Yalnızca tatillerde uzun bir süre eve uğruyordu, onda da Finny’yle Angelina teyze hep bizde oluyordu. Angelina teyzeyi ikinci eşi olarak görüyor bile olabilirdi.

Annem ile Angelina teyze, hatırlayabildikleri tüm Noel’leri yeni baştan anlatıp, bu senekiyle onları kıyaslamakla meşguldü. Bunu her sene yaparlardı ve her yıl ne hikmetse, “Geçirdiğimiz en güzel Noel bu senekiydi,” derlerdi.

Keşke ben de onlar gibi düşünebilseydim ama olmuyordu. Çünkü benim en güzel Noel’im belliydi. Finny’yle on iki yaşındayken, ilkokulun son yılı geçirdiğimiz Noel’di.

O yıl Noel arifesinden bir gece önce kar yağmıştı. Yeni bir kışlık palto ve atkıma uygun yepyeni eldivenler almıştım. Finny’yle dereye gidip sığ suyun üzerindeki buzda ayaklarımızla vurarak delikler açmıştık. Annelerimiz bize sıcak çikolata hazırlamıştı. Babam ofisten gelene kadar Monopoly oynamıştık; o gün Noel’den başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

O günden sonra bir daha Noel’lerde kar yağmamıştı. Her yıl Noel’in dışında kafamızı meşgul eden bir ton şey çıkmıştı. Noel gittikçe kendini daha az hissettirir olmuştu.

Jamie Noel'i büyükannesinin yanında geçiriyordu ama onu özlemek hoşuma gidiyordu. Özlemi sanki içimde bir yaraydı ve ben onu kanatıp durmaktan zevk alıyordum.

Jamie'yi düşündüm bir an. Jamie, Jamie, James. Dilinin dilimde bıraktığı his aklıma geldi; hayal ettiğim kadar hoşuma gitmemişti. Ama gitgide alışıyordum. Ona, "Seni başından beri çok seviyorum," demiştim. O da seks konusunu bir daha açmamıştı.

Noel hediyesi olarak bana günlük almıştı. Kendi günlüğüm daha bitmemiş olmasına rağmen yeni yılda onun verdiği başlıyacağım. Yılbaşına kadar dönmüş olacaktı, onunla geçirdiğim anıları not edecektim günlüğüme. *Jamie, Jamie, Jamie.*

Babam, "Autumn, bu sene şeker perisini³ sen mi oynuyorsun yoksa?" diye sordu. Ben babamın ne demek istediğini anlamaya çalışırken masaya bir sessizlik çöktü. Annemin dudağını kemirdiğini fark ettim. O an anladım ki babam tacımdan bahsediyordu. Son üç haftadır her gün o taçla dolaştığımı fark etmemişti bile. Bir nefes alıp, "Aynen... Masaya biraz daha neşe katayım dedim," diye cevap verdim. Babam gülümseyip tabağındaki jambondan ağzına bir parça attı. Sorduğu soru onu memnun etmişti anlaşılır. Annem Finny'ye bir şeyler dedi. Çok geçmeden masadaki sohbet kaldığı yerden devam etmeye başladı. Üç beş dakika sonra izin isteyip odama geçtim.

Birkaç tane poster almıştım. Bir tanesi Jimi Hendrix'in elinde gitarıyla sahnede çekilmiş bir fotoğrafıydı, bir diğ⁴erinde Ophelia'nın boğulduktan sonra gökyüzüne bakakalmış resmi vardı.⁴ Öbüründe ise çıplak bir ağacın siyah

3 Fındıkkıran balesindeki karakterlerden biri (ç.n.)

4 Ophelia, Britanyalı sanatçı Sir John Everett Millais tarafından 1851-1852 arasında yapılan bir yağlı boya tablo. Londra'daki Tate Britain'da bulunan tablo, Shakespeare'in Hamlet oyunundaki Ophelia karakterini Danimarka'daki bir nehirde boğulmadan önce şarkı söylerken betimlemektedir (ç.n.)

beyaz fotoğrafi... Lila, beyaz renklerle döşenmiş odama kattıkları havayı sevmiştim. Tıpkı korseyle hırkadaki, tacımla yırtık kotumdaki gibi bir uyumları vardı. Gerçi posterleri bakayım diye asmamıştım. Onun yerine yatağa uzanıp tavanı seyrediyordum hâlâ.

Biri kapımı tıkladınca uyuyormuş numarası yapmaya başladım. Yine de bir saniye sonra kapı açıldı. İçeriye Finny'nin kafası uzandı.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Sana yemeğin bittiğini söylememi istediler."

"Tamam," dedim ama kılımı bile kıpırdatmamıştım. Gitsin diye bekliyordum. Gitmedi. Bir şeyler yapmamı beklemiş gibi kapıda dikiliyordu. Bense hiçbir şey yapmadan o tekrar bir şeyler söylemeye başlayınca dek tavana bakmaya devam ettim.

"Tacıını fark etmemiş olması hiç hoş değildi," dedi Finny.

"En azından benim babam Noel'de eve geliyor," diye cevap verdim. Yüzü bir an kararsa da hemen ifadesizleşti.

"Öyle demek istemedim," dedim.

"Boş ver, sorun değil, herkes aşağıda seni bekliyor," dedi.

O gittikten sonra yatakta biraz daha uzandım. Finny'ye bu durumun umurumda bile olmadığını ama aynı zamanda canımı yaktığını, benim için hiçbir önemi olmamasına rağmen babam için az da olsa bir önemi olmasını nasıl da isteğimi söylediğimi; Finny'nin de bana bir anda sarılıp, *boş ver, karşıdaki kişinin farklı yönlerini görmeye çalış*, dediğini hayal ettim. Böyle dedikten sonra aşağıya inecektik. Kanepeye oturup Şahane Hayat'ı [It's a Wonderful Life] izlerken elimi tutacaktı. Angelina teyzeyle evlerine gitmek

için ayrılmadan önce bana sundurmada iyi geceler öpücüğü verecek, o sırada kar yağmaya başlayacaktı.

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp, gözyaşlarımı elimin tersiyle sildikten sonra kalkıp aşağıya indim.

8

Yılbaşı partisini bizim evde yapacaktık. Hem büyük olduğu için hem de annemler ofisteki yılbaşı partisine gitmeden önce Jamie ile tanışabilsin diye. Jamie bizimkilerle iyi anlaşmış gibi. El sıkışıp göz teması kurdu. Üzeri sigara falan da kokmuyordu. Babam ikna olmuştu. Annem de tanıştığına memnun olmuştu. İçimden bir ses, bunda Jamie'nin çok yakışıklı olmasının da payı var diyordu. Galiba, okulda sünepe sünepe dolaşmadığımı görünce annemin içi rahatlamıştı.

Sasha, Brooke ve Angie o gece bizde yatıya kalacaktı. Alex'in annesi gece yarısından sonra oğlanları almaya gelecekti. O saate kadar evde biz bize olacaktık.

Brooke kendi evindeki yılbaşı partisinden bir şişe şampanya araklamış, uyku tulumunun arasına koymuş. Neyse ki şampanyayı buzdolabına koymakta bir sakınca olmadığını vakit çok geç olmadan fark edebilmiştik.

Pizza yiyip film izledik. Film pek öyle ahım şahım değildi gerçi. Oğlanlar espriler patlatarak kızları en çok güldüren kişi olabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Tabii ki, Jamie kazanmıştı yarış. Deri koltukta arkama yaslanmış, kendimi Jamie'nin eşiymişim gibi hissetmişim.

Filmden sonra, koltuklara kurulup sohbet ettik. Bu sefer herkes komik olma peşindeydi. En çok konuşulan konuya okuldaki diğer çocuklardı. Yine de konu ne yapıp edip cinselliğe geliyordu. Aslında fark ettim de açılan her konu eninde sonunda oraya geliyordu. Hiçbirimiz daha önce birileriyle yatıp kalkmamışız meğer. “Bu utanılacak bir şey değil, biz bu konuları konuşabilecek kadar büyüdük; zamanla her şey olur,” diye birbirimizi teselli ettik. Birbirimize takılıp şakalaştık, okulda kim kiminle nerede ne yapmış onları anlattık. Gülüşerek birbirimize koltukların üzerindeki minderleri fırlattık. Cinsellik, üzerine şaka yapılabilecek bir konuydu. Seks çok olağan, çok gerçekti. Sanki gece yarısından sonra dünyanın sonu gelecekmış gibi bir şeydi.

Gece yarısı olunca, Jamie'nin beni öpeceği gerçeğiyle kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu; sanki bu ilk öpücüğümüz olacakmış gibi... Sadece bir keresinde gece yarısından önce öpüştüm. Açıkçası, bu öpücüğün bir öncekinin yerine geçmesi için can atıyordum, hep hatırlayacağım bir öpücük olmasını çok istiyordum.

Saat on biri elli geçte, tava tencere kapmak için mutfağa hücum ettik. On bir elli beşte ön kapıya geçtik. Her otuz saniyede bir Jamie'ye saati sorup duruyordum. Nedense, en doğru saati onun telefonu gösterecekmış gibi onunkini kullanıyorduk.

Her zamanki gibi beklenen an gelip geçmişti; bir an öncesi ile bir an sonrasında hiçbir fark hissetmemiş olmama içten içe hayret etmiştim. Arkadaşlarla çimlerin üzerinde koşuşturarak tencere tava çaldık; gökyüzünü, komşuların attığı havai fişeklerini seyrettik. Harika haberler almışçasına sevinç çığlıkları atıp birbirimize bağıra bağıra iyi yıllar diledik. Ağaçlar ve etraftaki göremediğimiz daha onlarca

canlı bizimle birlikte gökyüzüne dileklerini gönderiyordu. Sevinç gösterimiz korkularımızı alıp götürcekmış gibi çığlıklar attık. Bu sene bize hiçbir kötülüğün dokunmayacağına biliyormuş da sevincimiz ondanmış gibi...

“Jamie, gelip beni öpsene,” diye bağırdım. Elimdeki kabı ve kaşığı çimlerin üzerine atıp kollarımı Jamie’ye uzattım. Kasıla kasıla yürüyüp yanıma geldi, kalçalarım-dan tutup beni kendine çekti. Diğerleri de kaplarını bir kenara attılar, öpücükler havada uçuşuyordu. Öpücükten sonra kendi kabımı ve kaşığımy yeniden elime aldım. Ortam biraz sakinleğinde dışarıda yalnız olmadığımızı fark ettim.

Meğer on metre ötemizde Finny, Slyvie, Alexis, Jack ve diğer çocuklar da tencere tava çalıp gökyüzüne gülcükler atıyormuş, farkında değilmışim. Finny ile göz göze geldik; etrafı kolaçan edip gizlice el salladı bana. Ben de kalçamı geçmeyecek bir hizadan ona el salladım. Bir yandan da yanındakilerden biri kendisine el salladığımı sanır diye tırsıyordum. Tam da o anda, herkes çevresindekilerin farkına varmış; kimse sözünü etmese de herkes diğerleriyle içten içe bir yarışa girmişti. Herkes güya karşı taraftan daha çok eğleniyor, daha çok gürültü yapıyordu. Güya her iki tarafın da diğerlerinden daha çok beklentisi vardı yeni yıldan. Biraz daha bağırip çağırıp öpüştük. Oğlanlar şarkı söylemeye başladı; kol kola girip, sokakta dönüp durduk. Sözde öyle bir eğleniyorduk ki diğerlerinin orada olduklarının farkında bile değildik.

Bu arada, Jamie grubun lideri olmasının hakkını verecek bir şey yaptı.

“Şampanya zamanı!” diye bağırdı. Biz de sokağı sevince boğan bir çığlık attık. Onlar misilleme yapmaya kalmadan eve koştuk. Sokakta kap kacak tıngırdatmaktansa içeride

yapacak daha havalı işlerimizin olduğunu göstermeye çalışıyorduk.

İlimiş şampanyayı su bardaklarına koyup içtik. Su bardaklarından içmek sorun değilmiş gibi davranıyorduk.

Kafamız ilk defa böyle güzeldi. Birbirimizi öpmeye yeltenecek kadar... Brooke'la Angie öpüştü. Ben de Noah'yı öptüm. Sasha, Jamie'yi aldı. Sonra ölene dek devam edecek arkadaşlığımızın bağlarını kuvvetlendirmek adına herkesin birbiriyle öpüşmesi gerektiğine karar verdik. Kırkıdaya kırkıdaya birbirimize gidip, "Öpüşmüş müydük? Daha öpüşmedik mi? Pardon ya, Alex'le bu ikinci öpüşmem," diyerek birbirimizi öpmeye başladık. Öpüşme işi de bitince, bardakları iki kez yıkadık. Jamie ve diğer oğlanlar, şampanya şişesini garaj kapısının önünde parçalamak erkek işi diyerek bu işi üstlendiler; tabii sonrasında cam kırıklarını süpürmeyi de ihmal etmediler. İçeri girdiklerinde herkes bir kaynanadili kaptı; hepimiz mutfaktaydık. Az sonra ayrılacağı için herkes sevgilisinin yanındaydı. Herkes sevgilisinin elini tutarak başını omzuna yaslamış ve iç çeke çeke uykusunun geldiğini söyledi. Oğlanlar da anlayışla gülümsedi. Angie mutfak masasına oturmuş, uyudu uyuyacaktı.

Noah birden, "Finn Smith az önce bize el mi salladı?" diye sordu. Brooke bunu duyunca gözlerini açıp başını kaldırdı.

"Evet, ben de gördüm," dedi.

"Kesin Autumn'a sallıyordu," dedi Sasha da.

Noah araya girerek, "Niye Autumn'a el sallasın ki?" diye sordu.

"Eskiden kanka gibi bir şeylerdi," diye cevap verdi Sasha. Herkesin gözleri benim üzerime çevrildi.

"Yandaki evde oturuyor, annelerimiz de arkadaş. Çok, çok yakın arkadaş hem de," diyerek kendimi savundum.

“Şükran günlerini ve Noel’leri birlikte geçiriyorlar. Hem de her yıl,” diye üsteledi Sasha.

Brooke bunu duyunca, “Allah’ım, çok tuhaf,” dedi.

“Kuzenim gibidir. Eğer Jamie o popüler çocuklardan olsaydı, onunla yine de görüşürdün, değil mi Brooke?” diye sordum.

“Ben mi olsaydım?” diye sordu Jamie. Herkesi bir gülme tuttu.

“Yine de tuhaf işte,” dedi Sasha. “Ortaokulda da bir süre birlikte takıldınız, değil mi? Yani demek istediğim öyle olsa bile hâlâ arkadaş olma ih...”

“Ponpon kızlık seçmelerine katılan ben miydim?” diye çıkıştım. O anda herkesin dikkati Sasha’ya kaydı.

Alex sanki Sasha ona ihanet etmiş gibi, “Neye katılmış, neye katılmış?” diye sordu. Sasha, “Gençtim, saftım, cahildim,” diyerek af diledi.

“Şimdiki aklım o zaman olsaydı...” deyip ellerini yalvarırcasına önünde kenetlemişti. Açıklamasını dinleyip yeterince duygu yüklü sözler söylediğine kanaat getirdiğimizde Jamie af kararını bildirdi. Biz Sasha’ya hep birden sarılırken Alex’in annesi kapıyı çaldı.

Geçmişimizle ilgili sorgulara bu gecelik bir ara verip, uyku tulumlarımızı açtık ve salonda yan yana serdik. Sevgililerimizden, burnu en havadaki popüler kızın kim olduğundan falan bahsettik. Her birimiz rakip gördüğümüz bir kız seçip ortaya onunla ilgili laflar attık.

“Sylvie hep çok şık görünmek zorunda sanki, gerçekten sinirlerime dokunuyor,” diye yakındım.

“Victoria da bana ters ters bakıp duruyor. Cidden, bakın şöyle yapıyor,” dedi Angie de. Yaptığı surat ifadesine hepimiz gülmüştük. Öyle bir bakmıştı ki Victoria’dan çok Temel Reis’e benzemişti. Buna en çok da Sasha’yla ben

gülmüştük, çünkü geçmişte arkadaşken bile Victoria'nın yüzünü ekşitişini çok komik bulurduk.

Biz uykuya dalmadan önce annemler eve döndü. Sessiz olmaya çalışarak tartışıyorlardı. Kızlar fark etmemiş gibi yaptılar. Birkaç dakika sonra, babam üst kata çıktı. Annem de kafasını salonun kapısından uzatıp şen şakrak bir havayla, "Yılbaşı geceniz iyi geçti mi?" diye sordu. Kızlar kafa sallayıp, "Evet, teyze," dediler. Annemle göz göze geldim. "Seninki nasıldı, tatlım?" diye sordu. Ben de kafamı salladım. Bana bakışında bir gariplik vardı. Bizi yalnız bırakıp üst kata çıktı.

Eğer engel olmasaydım, Sasha kesin herkese Finny'yle eskiden her yılbaşını birlikte geçirdiğimizi de yumurtlardı.

9

Kış benim gözümde hep ölü bir mevsim olmuştu. Keşke ben de ağaçlar gibi olsaydım. Kışın ölü numarası yapabileseydim ya da en azından kış boyunca uyuma şansım olsaydı.

Tacım ayrılmaz bir parçam olarak başımdaki yerini koruyordu. Bir süre sonra herkes alışmış; kimse tacıma takılmaz olmuştu.

İkinci dönem beden eğitimi dersi yerine sağlık bilgisi dersini seçmiştim. İlk derste öğretmenimiz Bayan Adams bize, eskiden profesyonel su kayağı yaptığını anlatmıştı ama su kayağından sağlık bilgisi hocalığına nasıl geldiği kısmını atlamıştı. İlk ay hastalıkları işlerken, anlattığı her hastalığı geçirmiş bir tanıdığı olduğunu fark etmiştik. Angie de aynı dersi aldığından öğle yemeklerinde Bayan Adams sık sık sohbet konumuz oluyordu.

Durağa gidip otobüs beklemek cehennem azabı gibi geliyordu. Durakta ayaklarımı gergin gergin yere vuruyor; başım önde, sırtım kambur, dünyanın bu kadar donuk ve itici oluşundan nefret ede ede bekliyordum. Sırtımın Sylvie ve Finny'ye dönük olmasına özen göstererek duruyor-

dum. Olayı büyütürler ya da yanlış anlarlar diye kimseye söylememiştim ama o ikisini birlikte gördükçe cinlerim tepeme çıkıyordu. Aslında tek sorun Slyvie'yi sevmemem ve ikisinin sınırlarımı bozuyor olmasıydı; başka bir şey değildi.

Bazı sabahlar, Slyvie özellikle ben duyayım diye konuşuyordu sanki. Hava o kadar soğukken bu fikir, hatta böyle düşünüyor olmam bile çok aptalcaydı. Çünkü hava soğukken otobüse binip Jamie'nin yanına gitmekten başka bir şeyin önemi yoktu.

“Hani bahsetmiştim ya hafta sonu bir parti var diye. Ona mı gitsek dedim?”

“Bahsetmiştin.”

“Herkes orada olacakmış. Kesin gitmeliyiz.”

“Jack de geliyor muymuş?”

“Herkes dedim, herkes orada olacakmış, Finn.”

“Arkadaşlar,” diye söze başladı Bayan Adams. “Yeme bozuklukları şakaya gelmez. Nelere yol açabileceklerini ben biliyorum. Su kayağı takımındaki kızlardan biri anoreksiydi. Bir diğeri bulimiyaydı. O kadar tatlı, güzel kızlardı ki... Ama bunlar tam tersine çok çirkin yüzlü hastalıklar.”

Her gece yatmadan önce Jamie'yle araşıyorduk. Günün gelince evlenmekten, evimizin nasıl olacağından, kaç çocuk istediğimizden falan bahsediyorduk. Bu tip sıradan şeyleri böyle çok arzulaması ve başka bir şey istemiyor olması beni şaşırtıyordu.

Bazen aşk beni hayal kırıklığına uğrattıyordu. Âşık olduğumda hep öyle kalacağımı, aşkın bana gece gündüz

karşımdakini çok sevdiğimi anımsatacağını sanmıştım. Ama bu işler gerçekte öyle olmuyormuş. Bazen Jamie'yi sevdiğimi bilsem bile bunu hissedemiyordum ve acaba Jamie'yle değil de başka biriyle olsaydım nasıl hissederdim.

Onu en çok, kavga ettiğimizde ve beni terk edeceğini düşündüğümde seviyordum. Mesela kavga ettikten sonra onun dizinin dibinde olmak; ertesi gün eli her saniye avucumda dursun istiyordum. Bazen o beni benim onu sevdiğimden daha çok seviyor, bütün dikkatimi ona vereyim istiyordu ama ben de beni bir rahat bıraksa da kitabımı okumaya ya da Angie'yle Bayan Adams'ın dedikodusunu yapmaya geri dönsem diyordum. Bazen ikimiz de birbirimizi eşit derecede seviyorduk. İşte öyle zamanlarda gece telefonumuz bir türlü kapanmıyor; içten içe keşke hep böyle olsak diyordum.

“Arkadaşlar, ben de bir zamanlar gençtim. Cinsel konularla ilgili maruz kaldığınız baskıları iyi biliyorum. Bu baskı sadece sevgilinizden de gelmiyor olabilir. Televizyonlar ve hatta kendi vücudunuz bile sizi bu konuda kışkırtıyor. Bununla başa çıkmak zor olsa da lütfen dikkatli olun. Benim tanıdığım insanlarda herhangi bir cinsel hastalık yoktur, diye düşünmeyin. Çünkü bu tip hastalıklar en çok bu nedenle yayılıyor. Pek çok arkadaşımın bu tip bir hastalığa yakalanmış olduğunu öğrendikten sonra ellerini tutmak zorunda kaldığını bilirim. Mesela, arkadaşlarımdan birinin cinsel organında uçuk çıkmıştı. Duyduğuma göre o uçuk asla geçmezmiş. Ölene kadar o uçukla yaşamamız gerektiğini düşünsenize bir,” demişti Bayan Adams.

Bir sabah, Slyvie'yle Finny'nin söylediklerine kulak misafiri olmuşum. Tartışıyorlardı galiba. Fısıldaşıyorlardı. Finny birden, "Peki, tamam, olur," gibi tek kelimelik cevaplar vermeyi bırakıp bir ton şey söylemeye başlamıştı.

Ne dediklerini duymak istiyordum ya, işte tam da o yüzden duyamıyordum. Hep böyle olurdu. Omzumun üzerinden onları kesiyordum. Finny Slyvie'nin yanında dikiliyordu, gözleri yerdeydi. Slyvie Finny'ye yaslanmış, yüzüne bakıyordu. Uzaktan tartıştuklarını söylemek pek mümkün değildi.

"Lütfen ama," diyordu Slyvie. Duymaktan çok görüyordum öyle dediğini. Finny başını sallamış ama cevap vermemişti.

Jamie bana Sevgililer Günü'nde söz yüzüğü vermişti. O gün bütün gün, ne zaman birilerini görsem koşup parmağımı göstererek sevgilimin dünyanın en iyi sevgilisi olduğunu anlatmışım. Bir de yeni taç almıştı. Altın yaldızlı bir taç, üzerinde benimkinden daha çok işleme vardı.

İşe bakın ki o yıl bahar daha erken gelmişti.

10

Evin kapısına kadar gelip kapıya uzandığım anda, anahtarlarımın okul dolabımda kaldığını hatırladım. O gün günlerden perşembeydi, yani annemin önce terapistine sonra da spor salonuna gidiş günüydü. Beş buçuğa kadar gelmeyecekti. Saat öğleden sonra iki buçuktu. Martın başlarında bir gündü. Karlar neredeyse eriyip su olmuştu ama dışarısı hâlâ soğuktu; yağmur yağdı yağacaktı.

Kapının önünde bir an öylece kalakaldım. Ya sundurmada kalıp yağmurdan sıırsıklam olmamak için dua edecek ya da neden böyle yaptığımı anneme açıklamak için bahane bulacaktım...

Finny kapıyı açınca, “Kapıda kaldım,” dedim. Ben böyle deyince bir an yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmedi değil.

“Aa, öyle mi? Peki,” dedi. Kenara geçip beni eve buyur etti. Ayağımda Doc. Martins marka botlarım, başımda

yeni aldığım pembe tacım vardı. Onun üzerinde ise bej bir pantolonla kazak... Çoktan ayakkabılarını çıkartıp bir kenara atmıştı. Ayaklarında yeşil çoraplar vardı. Az kalsın ağzımdan bir şey kaçacaktı. Ne tür bir erkek yeşil çorap giyerdi, Allah aşkına?

“Annen ne zaman gelecek,” diye sordum.

“Dörtte,” dedi. Annesinde bizim evin yedek anahtarı vardı.

“Seninki nerede?”

“Bugün terapi günü,” dedim. Peşi sıra salona geçtim. Kanepeye oturdum. Angelina teyzemin evi hep biraz dağınık olmuştu. Ama yaşanmışlık kokan bir dağınıklığı onun evindeki... Kitaplar duvar köşelerine öbek öbek yığılmış ya da bir oraya bir buraya fırlatılmış; minderler ve ayakkabılar bir yana atılmış olurdu. Ayrıca, Angelina teyze evini dekore etmeyi hiçbir zaman tamamlayamamıştı. Finny'nin oturduğu kanepenin arkasındaki duvarın en üst kısmında üç farklı boya örneği dev lekeler şeklinde duruyordu. Bil-dim bileli de hep oradaydılar.

“Ne izlemek istersin?” diye sordu. Eve gidince tarih dersinde yazmaya başladığım şiiri düzenlerim diyordum ama onun karşısında defterimi çıkartıp şiir yazmam mümkün değildi.

Odanın diğer ucundaki koltuğa oturdum. Parlak mavi renkte bir koltuktum bu. Güya Angelina teyze salonun rengine karar verir vermez gidip döşemesini değiştirecekti. Yıllar olmuştu. Finny'nin kanalları gezdiğini duyunca çantamdan kitabımı çıkartıp, Finny'ye gözü ucuyla bakmaya başladım.

Rönesans döneminde çizilmiş bir melek tablosunu andırıyordu ya da o çağdaki soylu ailelerin birinin çocuğuy-muş gibi görünüyordu. Kış boyu saçları sapsarıyken yaz-

ları her bir teli altından yapılmış gib, görünürdü. Sık sık yanakları kızarırdı. Hem çok açık tenli oluşundan hem de çekingen oluşundan ve çabuk utanıp sıkılışından kaynaklanırdı bu. Eminim ilk Slyvie ona yanaşmıştı; çıkma teklifi eden de Slyvie'ydi kesin.

Finny kimseye hislerini açmazdı. Yalnızca onu iyi tanırsanız korktuğunu veya ürktüğünü fark edebilirsiniz. Yüzünden orada oluşumla ilgili ne düşündüğünü okuyamıyordum. Ya umurunda değildi ya da sinir olmuştu gelmememe.

Birbirimizi çok sık görsek de tek başımıza pek kalmazdık. Her ne kadar ara sıra bir konu yüzünden annelere karşı ittifak kursak da yarım yamalak konuşmalar dışında pek bir diyalogumuz olmazdı.

Yıllar önce, Finny'yle odamızın camlarının arasından ip geçirip uçlarına karton bardaklar bağlamıştık. Böylece geceleri de sohbet edebiliyorduk. Aramızdaki iletişim kopuktan sonra bile o ip orada öylece kaldı. Ta ki çürüyüp gidene kadar...

Finny'nin cep telefonu çalınca bir şey demeden odadan çıktı.

Gözlerimi kitabıma çevirip okumaya başladım. Yağmur başlamıştı, sesi dikkatimi dağıtıyordu. Finny eskiden yağmurlu havalarda, kaldırımındaki solucanları kurtarmak için beni dışarı çağırırdı. Çünkü yağmur bittikten sonra onları kaldırımın üzerinde kuruyup kalmış, acı çekerken görmek sinirlerini bozardı. Birilerinin üzülmeye veya incinmesine hiç dayanamaz, bundan nefret ederdi.

Sekiz yaşındayken, annesinin yatak odasına kapanıp ağladığını duymuştuk ve Finny kapının altından içeri mendil iteklemişti. On bir yaşındayken, Donnie Banks bana, "Manyak," dedi diye karnına yumruk atmıştı ve Bayan

Morgansen ona okulda kalma cezası vermişti. Angelina teyze ceza bile vermemiştir.

Yan odada, "Autumn geldi, içeride," dediğini duydum. Kısa bir duraksamanın ardından, "Kapıda kalmış," diye cevap verdi. Biraz daha uzun bir bekleyişten sonra, "Peki, ben de seni seviyorum," dedi.

Bu sefer içeri girdiğinde bana bakıp, "Bu akşam bizde yemeğe kalacaktıysınız. Annem yatıya kalmanı da söyledi," dedi.

"Ama babam bu gece eve gelecekti," dedim. Finny omuz silkti. Babamın birlikte yiyeceğimiz yemeklere genelde işi çıkıp gelemediğini bildiğinden, galiba bu gerçeği dillendirmeye gerek duymamıştı. Ben de omuz silkip kitabımı okumaya geri döndüm.

Başımı tekrar kitaptan kaldırışım Angelina teyzenin arka kapıdan içeri girdiğini duymamla oldu.

"Kimse yok mu?" diye sesleniyordu.

"Buradayız," diye bağırды Finny. Televizyonun sesini kapattı. Annesi bu sırada salona girdi.

"Ne haber, gençler?" dedi. Salona girince durmuştu ama uzun, yamalı desenlerle bezeli eteği bileklerinin üzerinde oynamaya devam ediyordu. Vücuduna sürdüğü Paçuli yağının kokusu onunla birlikte odaya dolmuştu.

"İyi," dedik. Angelina teyze bana bakıp gülücük attı; dudağı sol yana doğru kıvrıldı. Aynı Finny'nin hınzırlık peşindeyken attığı çarpık çurpuk gülücük gibi...

"Niye tişörtünde *Oylar Jimmy Carter'a* yazıyor?" diye sordu.

"Bilmem. Asıl senin oğlun niye yeşil çorap giyiyor?" diye sordum. Finny'ye baktı. "Phineas, yeşil çorap mı giyiyorsun sen?" diye sordu.

Finny ayaklarına bakıp, "Yani... Evet," dedi.

“Nereden buldun onları?” diye sordu Angelina teyze.

“Çekmecemdeydiler,” dedi Finny.

“Ben bugüne kadar sana hiç yeşil çorap almadım.”

“Ama ben bunları çekmecemde buldum.”

“Çok tuhaf...” dedim.

“Anlaştık. Şimdi Autumn’la ben mutfağa gidiyoruz. Biz geri gelene kadar çoraplar için bir açıklama bulsan iyi edersin Finny Bey.”

Finny’yle şaşkınlık içinde baktık. Gözlerimi gözlerinden çekip kitabımı kenara koydum. Angelina teyze beni salonun kapısında bekliyordu. Yanına varınca kolunu omzuma attı, birlikte mutfağa gittik.

“Canım, annen bugün biraz kötü bir gün geçirdi,” dedi usulca. “Babanın işi varmış, yemeğe gelemeyeceğini söyledi. Bu da onu çok üzdü.”

Başka bir çocuk olsa, bu haber umurunda bile olmazdı. Ama anneniz iki kez depresyona girip hastaneye yatınca, satır aralarını okumayı öğreniyordunuz.

“Anladım,” dedim.

Annem en son hastaneye yattığında altıncı sınıftaydım. İki hafta boyunca Finnylerde kalmıştım. O zamanki bana oyun gibi gelmişti. Herkes, “Annen iyileşecek,” falan deyip durmuştu. Kimyasal dengesizliklerden ve depresyonun da diğer bütün hastalıklar gibi bir hastalık olduğundan bahsetmişlerdi. O yüzden gerçeği kabullenmiştim. Finny her gece misafir odasına gizlice girerdi; birbirimizin sırtına bir şeyler çizip, çizilen şeyin ne olduğunu bulmaca oynardık.

Bu sefer geçen seferki gibi şeyler olacağını sanmıyordum. Her şey farklı olacaktı. Yalnız, bu sefer tek bir şeyin cevabını merak ediyordum: Eğer depresyon denen şey beyindeki kimyasal dengesizliklerden kaynaklanıyorsa, bu dengesizliklerin sebebi babam mıydı?

“Annen iyi olacak, sadece bu gece biraz anlayışlı olmamız gerekiyor, tamam mı?”

“Anladım,” dedim. Yani, masada ergence bir isyana kalkışma demek istiyordu.

“Annen seni canından çok seviyor,” dedi.

“Anlıyorum, sorun değil,” dedim.

“Peki, o zaman,” deyip omzumu sıvazladı. Çorapların gizemini çözmek için söz vermesine karşın, benimle salona geri dönmemişti. Salona döndüğümde Finny televizyonun sesini kısıp, yerime otururken bana baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Yolunda. Hep öyle değil miydi zaten?” dedim.

Burnundan nefes vererek güldü. Sonra, yüzü yeniden ciddileşti. Başını yana doğru yatırdı. Bana konuşmak isteyip istemediğimi sordu. “Hayır” anlamında başımı sallayınca hemen başını çevirdi. Televizyonun sesini geri açtı; ben de kitabıma kaldığım yerden devam ettim.

Altıncı sınıftayken Finny'nin misafir odasına gizlice girmemesi gerekiyordu çünkü artık aynı yatakta yatmamıza izin vermiyorlardı. Normalde kolay kolay kuralları çiğnemediğimizden her gelişinde gerilirdim ama hiçbir zaman da gelme demezdim. Açıkçası eğer bizi böyle ayırmasalardı sırf büyüdük diye bazı şeylerin değişmesi gerektiği aklımın ucundan bile geçmezdi. Yan yana yüzükoyun uzanır, bir tek birbirimizin sırtına bir şeyler çizmek için birbirimize dokunurduk. Ben çiçek, kalp, hayvan gibi şeyler çizerdim; Finny ise uzay füzesi ve futbol topu çizerdi.

Onlarda geçirdiğim son gecemde, Angelina teyze gelip kapının yanında durmuştu. Koridordaki ışık sayesinde,

karanlıkta belli belirsiz görünüyordu. Muhtemelen, o bizi daha net görüyordu.

“Ne işin var burada, Phineas?” diye sormuştu.

Finny de, “Autumn’un canı sıkkın,” diye cevap vermişti. Gerçi o diyene kadar ben öyle olduğumu fark etmemiştim. Uzun bir sessizlik olmuştu. Finny hâlâ yanı başımda uzanıyordu. Angelina teyzenin kapının yanındaki koyu silüetine bakıyordum.

“On beş dakikanız var,” deyip ve gitmişti. Çizim sırası Finny’deydi. Gözlerimi kapatıp sırtıma çizdiği şekillere odaklanmışım. Başından beri hep gıdıklanıyordum ama sesimi çıkarmıyordum.

“İki ev ve dört insan çizdin,” demiştim.

“Bizim evlerimiz onlar, bizim ailelerimiz,” demişti Finny de.

Annem spor salonuna gitmeden, doğruca eve geldi. Angelina teyze pizza söyledi. Televizyonun karşına geçip yedik. Bizim evde asla böyle bir şey yapılmazdı. Yemekten sonra, “Ödevim var,” deyip eve gittim. Annem gelmedi, “Ben sonra gelirim,” dedi.

Eve döndüğümde, olanları Jamie’ye anlatmak için telefon ettim. Ağlayıp sızlanıp korktuğumu söyledim. “Bir tek intihara meyledenleri hastaneye kaldırıyorlarmış,” dedim. Ayrıca bu durumun genetik olduğunu da anlattım.

Jamie ise beni çok sevdiğini, ne olursa olsun beni her zaman koruyup kollayacağını söyledi. Bir kere değil, defalarca tekrar etti bunu.

11

Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler'in aşağısındaki arsayı bahar yağmurları yüzünden su basmıştı. Oğlanlar bir süre sonra kuruyup gidecek olan gölün etrafında dolaşıp birbirlerini suya itmeye çalışıyorlar, korkuyla çığlık atalım diye suya atlama numarası yapıyorlardı.

Neredeyse hiç kimsenin bahar şenliğine katılmayacağını duymuştuk. Biz de dedik ki, madem kimse gitmiyor o zaman biz gidelim, havamız olsun.

Kızlar hazırlanmaya bizim eve geldiler. Resmi bir dans olmayacağı için hepimiz altımıza kotlarımızı çektik. Kotumun üzerine Sasha'yla geçen sonbaharda aldığım korseyi giyecektim.

Brooke makyaj işini üstlenmişti. Bu yüzden sırayla Brooke'un önüne oturuyorduk. Ben en son geçtim. Önüne oturunca bana, "Autumn, ben bu gece yatıya kalmayacağım," dedi.

Hep bir ağızdan, "Niye ki?" diye sorduk. Herkes yatıya kalmak için eşyasını getirmişti, Brooke da dâhil. Hatta hepsi yatağımın üzerindeydi. Brooke yüzüme fondöten sürmeyi bırakıp derin bir nefes aldı.

“Çünkü Noah’nın anne babası bu gece şehir dışında olacaklar; onun evine gideceğim,” dedi. Ortama bir an sessizlik çöktü.

“Yoksa...” dedi Angie, gitgide sesi kısılmıştı. Sözünü tamamlamamıştı. Brooke hepimize tek tek bakıp başıyla onayladı. Biz çığlık atınca utanarak elleriyle yüzünü örtüp, “Kızlar!” dedi.

“Allah’ım şu işe bak!” dedi Sasha da.

Önce, “Niye yapacaksın bunu?” diye sorsam da daha sonra acaba yersiz bir soru mu sordum diye düşünmeden edemedim. Brooke ellerini yüzünden çekip gülümsedi.

“Çünkü Noah’yı seviyorum. Ayrıca yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyor.”

“Ah,” diye iç geçirdi Angie.

“Vay be, artık tüm gece aklımdan çıkmazsın,” dedi Sasha. Böyle deyişine hepimiz güldük.

“Danstan sonra evine kadar yürüyeceğiz. Sen de anne Brooke hastalandı o yüzden erkenden gitti dersin, tamam mı?” dedi Brooke. Başımınla onayladım.

“Yarın gelip eşyalarımı alırım.”

“Olan biteni bize de anlatacaksın, değil mi?” diye sordu Angie.

“Yani...”

“Anlatmak zorundasın!” dedi Sasha. Hepimiz aynı fikirdeydik.

Oğlanlar geldiğinde, aşağıya inip sıralandık. Arabaya binip okula gitmeden önce annem fotoğraflarımızı çekecekti. Jamie çok yakışıklı olmuştu. Aşağıya inerken kulağına, “Çok yakışıklı olmuşsun,” diye fısıldadım. Sadece gülümsedi, başka bir şey demedi. Sevgiyle sıktım avcumdaki elini, o da benimkini sıktı.

Bin beş yüz öğrenciden bahar şenliğine gele gele alt-

mış-yetmiş tanesi gelmişti. Böylece dans pisti bize kalmıştı. Pistin ortasında çılgınlar gibi dans ediyor; bağırarak DJ'ye istek parça gönderiyorduk. O da tek kelime etmeden istediğimiz şarkıları çalıyordu. Ortamda o kadar az öğrenci olunca kimse masaların üzerinde dans etmemize karışmıyordu. Nasıl dans ettiğimiz hiç önemli değildi çünkü bizi görecektense yoktu. O yüzden hem dans hareketlerimiz hem de şarkı isteklerimiz gitgide saçmalaşıyordu. *Conga* dansıyla başlayıp, *Electric Slide* çalmaya başlayınca *macarena* dansına geçtik. Yorgunluktan ölene kadar dans ediyor; kokteyllerimizden bir firt çekip dansa geri dönüyorduk. İlk slow şarkıda Jamie, müdiremiz Bayan Black'i dansa kaldırdı. Bayan Black odanın dört bir yanına gülücükler ata ata Jamie'yle dans ediyordu.

İyi ki bahar şenliğine katılmışız, dedik. Bahar şenliğinin harika bir şey olduğu konusunda hemfikirdik çünkü çok az kişi katılıyordu.

DJ ikinci slow şarkıyı bayağı uzun bir aradan sonra çaldı. İkinci slow şarkı çalana kadar öyle çok dans etmişim ki kalbim yerinden fırlayacakmış gibi olmuştu. Yorgunluktan nefes nefese kalmıştım. O yorgunlukla kendimi Jamie'nin kollarına attım. O kadar yakışıklı görünüyordu ki ona baktıkça içim pır pır ediyordu. Kollarımı boynuna doladım, müziğe ayak uydurdum.

"Seni çok seviyorum," dedim. Hem de bu sefer, kendime onu sevdiğimi hatırlatmak için değil, gerçekten içimden geldiği için söylemişim bunu.

"Ben de seni seviyorum," dedi.

"Brooke'la Noah'yı duydun mu?" diye sordum.

Gözlerini devirip iç geçirerek, "Duymam mı? Noah bütün öğleden sonra hava atıp durdu," dedi.

"Cidden mi? Ne dedi ki?" diye sordum. Omuz silkti.

"İşte, o şeyi yapacaklarını söyledi."

"Başka?"

"Başka derken?"

"Başka ne dedi yani?"

"Başka bir şey demedi. Bir tek bu gece yapacaklarını söyledi."

"Ee, o zaman hava atmak bunun neresinde?"

"Asıl bu hava atmak değil de ne?"

"Niye öyle diyorsun ya?"

"Asıl sen ne diyorsun?" diye sordu Jamie. "Bütün öğleden sonra hava atıp durdu dedim işte."

"Ben de dedim ki eğer bir tek, böyle bir şey yapacağını söylediye, bu nasıl hava atmak oluyor? Bir cümlecik etmiş çocuk."

"Boş ver. Kapatalım mı bu konuyu?"

"Niye kapatacakmısz?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum da ondan."

"Ama neden..."

"Autumn, onların yediği haltlardan bahsetmek istemiyorum. Anlamıyor musun?"

"Öyle olsun," dedim. Araya uzun bir sessizlik girdi. Danstan sonra Angie'ye benimle lavaboya gelip gelmeyeceğini sordum. Saç baş konularından, dansta ne kadar eğlendiğimizden, tabii ki biraz da Brooke'tan bahsettik.

"Biraz garip bir şey aslında, sence de öyle değil mi?" dedi. "Yani, Brooke bu geceden sonra artık bakire olmayacak. Şaka gibi..."

"Bence de şaka gibi..." dedim. Lavabodan çıktık. Uzak-tan Jamie'yi gözlüyordum. Az önce içimde oluşan güzel hisleri geri canlandırmaya çalışıyordum, olmuyordu. Noah'yı öperken bazen Brooke'un da karşısında başka birini hayal edip etmediğini merak ettim. Ya da acaba kendi be-

denine her dokunduğunda, aklına gelen tek kişi Noah mı oluyordu?

Kendi kendime bu ilişki işlerinin gerçekten zor olduğunu söyledim. Hatasız insan olmuyormuş. Masallardaki gibi bir mutlu son da yokmuş.

Pazartesi günü, Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenlerde'yken, Brooke bize, "Seksten sonra karşıdaki kişiyi daha çok sevmekten başka hiçbir değişiklik olmuyor," dedi. "Yani öyle Allah'ım, artık bakire değilim falan demiyorsun."

"Ciddi misin?" diye sordum. Galiba, öyle bir şey yaparsam, sonrasında kafamdaki tek düşünce o olurdu. Herhâlde aynada kendime bakıp bakıp, "Artık bakire değilim," falan derdim.

"Tabii," dedi. "Şey gibi..." Cümlesini tamamlamak yerine gözlerini suyun kenarındaki oğlanlara çevirdi. Suyun kenarında taşı daha uzağa kim atacak diye yarışıyorlardı. Jamie kazanıyordu. Aynı şeyi onunla yaptığımı ve pişman olmadığını hayal etmeye çalıştım.

"Canın yandı mı peki?" diye sordu Angie.

"Yanmaz mı?" dedi Brooke.

12

“Anlat bakalım Slyvie hakkında neler biliyormuşsun,” dedi annem. Ağzıma bir kaşık dolusu dondurma atıp an-nemi süzmeye başladım. Tren İstasyonu Dondurmacı-sı'nın avlusunda oturuyorduk, kasabada tek bir dondur-macı vardı zaten. O gün mayısın ilk kavurucu günüydü.

“Finny'nin sevgilisini mi diyorsun?” diye sordum. An-nem “evet” anlamında başını salladı. “Bilmem,” diye yanıt verdim. “Niye sordun ki?”

“Hiç, öylesine,” dedi.

“Yani birden Slyvie'yi merak edesin tuttu, öyle mi?”

“Şey yani...” dedi.

“Şey yani ne?” diye üsteledim.

“Geçen gün Angelina'yla ondan bahsediyorduk da... Senin fikrini de almak istedim.”

“Öyle biri işte,” dedim. “Cidden, tanımıyorum o kızı.”

Bir süre sessizce dondurmamızı yedik, ta ki ben sessiz-liği bölüp, “Yoksa Angelina teyze Slyvie'yi sevmiyor muy-muş?” diye sorana kadar.

Annem bu sorunun üzerine, “Ah, hayır, seviyor ta-

bii ki. Ama işte seninle Finny'nin birlikte olmayışı içinde kaldı kadıncağzın," deyip masanın altından ayağı ile beni dürtükledi.

"Yapma anne! Benim bir sevgilim var, biliyorsun," dedim ters ters bakarak.

"Biliyorum bilmez miyim? Yalnızca, hep siz beraber olursunuz diye düşünmüştük," dedi.

"Ama olmadık işte. Hatta aynı kişilerle bile takılmıyoruz," dedim.

"Onu da biliyorum," dedi. Şöyle bir iç geçirdi. Gözlerimi devirip dondurmamı yemeye geri döndüm.

Ne zaman, acaba Finny'yle birlikte olsaydım nasıl olurdu diye merak etsem, kafamda canlanan görüntüde sadece ikimiz olurduk. Finny'yle yeniden arkadaş olabilmek için ponpon kız olmam gerektiğini falan düşünmek hiç içimden gelmezdi. Hayallerimde ne Finny benim grubumda ne de ben onun grubundaydım. Sadece ikimiz vardık, eskiden olduğu gibi. Mesela, okulda öğle yemeklerini beraber yiyorduk; o bana sınıfıma kadar eşlik ediyordu. Ödevlerimizi birlikte yapıyorduk. Beni şehir merkezindeki sinemada sanat filmlerine götürüyordu. Geceleri çimlerin üzerinde sırtüstü uzanıp sohbet ediyorduk. Birbirimize CD çekiyor; derslerde sıranın altından birbirimize bir şeyler yazıp veriyorduk. Otobüs durağında el ele bekliyorduk. Kafamda onu bir an bile kuşku duymadan, delicesine sevdiğimi canlandırırıyordum. Adım gibi emindim; öyle bir şey olsaydı, yani ona âşık olsaydım, aşkımdan ölüp biterdim.

“Angelina teyze de şu an bir yerlerde Finny’ye Jamie ile ilgili bir şeyler soruyor mu?” diye sordum anneme. Gü-lümsedi.

“Tabii, canım. Size komplo kurduk.”

“İyi de Slyvie hakkında konuşan, Jamie hakkında da ko-nuşur. Konuşmadınız mı?”

“Ben Jamie’yi seviyorum,” dedi. Dondurmasından son bir kaşık aldıktan sonra, “İyi çocuk Jamie. Ailesi de iyi in-sanlara benziyorlar,” diye ekledi.

“Yani, Jamie iyi bir çocuk ama Slyvie değil mi?” diye sordum. Konuşmanın gidişatı keyfime keyif katıyordu. Ama çaktırmamaya çalışıyordum.

“İyi bir kız mı?” diye sordu annem de.

Söylentilere bakılırsa, Slyvie hiç de iyi bir kız değildi. Hatta ortalıkta, onun Alexis’le dönme dolapta herkesin gözü önünde işi pişirdiğine dair bir söylenti bile dolaşı-yordu. Ayrıca ara sıra grupça kafayı çektikleri de söyleni-yordu. Gerçi öğrenciliklerine laf edilemezdi. Tam da bu yüzden büyükler hiçbir şeyden şüphelenmiyorlardı.

Finny’yi sarhoşken ya da eğlence için bir kızla yiyişebi-len bir kızdan hoşlanırken hayal etmek çok zordu. Merak ediyordum da hâlâ içerken çekingen davranıyor muydu? Acaba Slyvie’le Alexis’i öpüşürken görünce kıpkırmızı ke-silmiş miydi?

En çok merak ettiğim şeyse şuydu: Angelina teyze Finny’nin arkadaşlarının yediği haltları öğrense ne yapardı?

“Ya şöyle ki Slyvie ponpon kızlık yapıyor. Öğrenci kon-seyinde, ayrıca okulun onur listesinde... Yani eroin çek-mek için fazla meşgul bir kız.”

“Peki, peki,” dedi annem. Ayağa kalkıp dondurmala-rın kabını, kaşıklarımızı çöpe attık. Sonra da avludan çıkıp arabaya gittik.

Finny'nin Slyvie'yi sevdiğini ama zaman zaman, "Keşke biraz daha farklı olsaydı," dediğini hayal ettim; aynı benim ara sıra Jamie'nin öyle olmasını istediğim gibi. Slyvie Alexis'le yiyişirken onun da hoşuna gittiğini ama sonrasında Slyvie'ye, "Bir daha olmasın," dediğini düşündüm bir an. Arkadaşlarıyla içerken özgür ve kendinden emin tavırlar sergilediğini, onlardan biri gibi, bir topluluğun parçası gibi hissettiğini canlandırdım kafamda.

Arabaya binince pencereyi açıp gecenin ılık esintisinin yüzümü okşamasına izin verdim. Annem yanımda sessizce oturuyordu. Acaba Angelina teyzeyle Finny şu an neredeydi, ne konuşuyorlardı?

Finny'yle, aylıklık etmek için evden kaçıp derenin kenarına indiğimizi hayal ettim. Üzerimi değiştirirken beni görsün diye panjurlarımı açık bıraktığımı... Film izlerken elini battaniyenin altından kalçamın üzerine koyduğunu...

Her ne kadar arkadaşlığımız çocukluk yıllarımıza denk gelmiş olsa da, birlikte olduğumuzu ve birlikteliğimizin bizi çocukluktan çıkartıp, büyüttüğünü hayal ettim.

13

Okulun son günü sanki o dönemin değil de lisenin son günümüŝ gibi gelmişti. Sanki üç aylığına değil de otuz yıllığına okuldan kurtulmuşum gibi... Gözümü korkutan finaller sona ermişti; o güne bir tek İngilizce ve sağlık bilgisi sınavları kalmıştı. O dönem İngilizce sınıfındaydım; sağlık bilgisi sınavı da kesin basit olurdu. Sağlık bilgisi için bilmem gereken tek şey uyuşturucu ve seksin kötü, su kağıdının ise iyi bir şey olduğuydu.

Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler’de herkesi bir sarılma ve ayrılıŝ çığlıkları atma telaşı almış gidiyordu. Aramızda tek ders çalışan Sasha’ydı. Geri kalan herkes öyle ya da böyle boştu. Jamie beni şapır şupur öpüp kolunu omzuma attı.

“Şu gün bir bitse, ah ah!” dedi.

Noah da, “Aynen bir bitse...” diye destekledi.

“Tatlım, hâlâ yıllığıma yazmadın, farkında mısın?” dedim Jamie’ye. Yazmasını isteyeli üç gün olmuştu. Sonra yaparım, deyip duruyordu.

“Farkındayım. Ver o zaman,” dedi. Yıllığımı uzattım, o da o sırada çantasını açtı.

“Niye şimdi yazmıyorsun ki?” diye sordum.

“Şimdi aklıma bir şey gelmiyor. Öğlen, yemekte vereceğim.” Yıllığımı çantasına atıp fermuarı çekti.

“İyi bari,” dedim. Böyle ufak meseleleri büyütmeden, istediği gibi halletmesine izin vermenin daha kolay olduğunu fark etmiştim.

“Çocuklar, annem yarın kızlar gününde bizi istediğimiz yere götürebileceğini söyledi,” dedi Angie.

Not kâğıtlarının arasından, “Yaşasın,” diye karşılık verdi Sasha.

Alex de, “Biliyorsunuz biz de yarın erkekler günü yapıyoruz,” dedi.

“İyi ne güzel,” dedim.

“Ve yapacağımız erkek işi şeylere siz davetli değilsiniz,” diye ekledi Jamie.

“Peki, peki... Erkek işi de ne oluyorsa artık,” diye söylendi Brooke. “Biz de anca alışveriş merkezine gidelim.”

“Çocuklar, biz de alışveriş merkezine gidelim o zaman,” dedi Noah.

“Olmaz, siz gidemezsiniz. Biz gidiyoruz,” diye karşı çıktı Sasha.

“Manikür falan yaptırırız,” dedi Alex.

Jamie de, “Saçlarımızı da boyatalım. Ay röflem geldi,” dedi.

“Bırakın şamatayı, daha röfle ne onu bile bilmiyorsunuz siz,” diye çıkıştı Brooke.

Angie, “Biz ne zaman kız kıza bir şeyler yapmaya kalksak tuhaflaşıyorsunuz. Niye acaba?” diye sordu.

“Ne o, arkanızdan dolap çevirdiğimizi falan mı düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Olur mu?” dedi Jamie. İlk defa ne onun ne de diğerlerinin verecek hazır bir cevabı vardı. Lafı çevirip, Noahlara gidince oynayacakları bilgisayar oyunundan bahsetmeye başladılar.

Seni çok seviyorum. Başıma gelen en iyi ve güzel şeysin. Şu hayatta tek dileğim var; seninle evlenip yuva kurmak. Güzel bir yaz geçirmen dileğimle... Tabii ki benimle...

Böyle yazmıştı Jamie.

Yıllığımyı kapatıp çantama geri koydum. Jamie, öğle yemeğinde vereceğini söylemişti ama neredeyse gün bitmişti verdiğiinde. Bana, “Herkesin içinde okuma,” dediği için millete, “Jamie’nin evine yürümeden önce lavaboya gitmem lazım,” deyip tuvalete gittim. Tuvaleti kullanmamış olsam da sifonu çektim çünkü Brooke da benimle birlikte tuvalete gelmişti. Tuvaletten çıkınca onu, gözlerini dikmiş aynada kendine bakarken yakaladım. Ellerimi yıkarken gözlerim onun üzerindeydi.

“İyi misin sen ya?” diye sordum. Kısa bir duraksamanın ardından, “Evet, evet... Kusura bakma. Bir an gözüm dalıvermiş,” dedi.

“Hımm, tamam o zaman. Birinci sınıfın bittiğine hâlâ inanamıyorum. Sen inanabiliyor musun?”

“Hayır, ben de inanamıyorum.”

Jamielerin havuzunda deve güreşi yapıyorduk. Oğlan-

ların omuzlarına çıkıp birbirimizi devirmeye çalışıyorduk. Jamie'yle ben kazanınca, Jamie beni önce omuzlarında gezdirdi sonra da çığlık atayım diye aniden omuzlarından atıverdi. Hafifçe suratımı asınca önce dudaklarıma bir öpücük kondurup sonra beni suya batırdı. Suya batırma savaşında biz kızlar sayıca üstün olmamıza rağmen erkekler galip gelmişti. Onlar birbirlerine, "Çak bir beşlik!" yaptıkça biz gözlerimizi devirdik.

Havuzun sığ ucundaki duvara yaslandık; oğlanlar çıplak bellerimize sarıldılar. Tepemizdeki güneş içimizi ısıtıyordu. Nihayet yaz gelmişti. Sonunda özgürdük.

Pizzalar geldiğinde havuzdan çıktık. Kıtılıktan çıkmışçasına pizza yiyip tıka basa karnımızı doyurduk. Yemekten sonra, bir saat kuralını es geçip havuza geri atladık. Oğlanlar güreşmeye başlayınca kenara geçip onları izledik. Bir süre sonra sıkıldım. "Belki Jamie'yi odasında yalnız yakalarım," diye düşünürken Brooke'la Angie'nin uzun süredir ortallıklarda görünmediği kafama dank etti. İçeri girip, yalın ayak yürüyerek sessizce mutfaktan geçtim. Banyonun kapısı kapalıydı. Kulağımı kapıya dayadım. İçeriden konuşma sesleri geliyordu. Kapıyı tıklattım.

"Ne oluyor içeride?" diye sordum. Bir anlık bir sessizlikten sonra tekrar konuşmaya başladılar. Angie kapıyı azıcık aralayıp, "Yalnız mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim. Kapıyı içeri girebileceğim kadar araladı.

Brooke küvetin kenarına oturmuştu. Gözleri kan çanağına dönmüş vaziyetteydi, üzerine şortunu ve tişörtünü geri giymişti.

"Allah'ım şu hâle bak! Ne oldu sana böyle?" diye sordum. Brooke fayansın üzerindeki ayaklarına gözlerini dikmişti.

"Noah'yı aldattım," dedi. Angie kollarını göğsünde bir-

leştirip lavaboya yaslandı. Bu ilk duyuru değildi. Brooke yeniden gözyaşlarına boğuldu. Yanına oturup, "Kiminle peki?" diye sordum. Brooke ağlayıp sızlanmaya devam ediyordu.

"Laboratuvar arkadaşı Aiden'le. Yaklaşık bir dönemdir arkadaş sayılırlar," dedi.

"Aiden Harris'i mi diyorsun yoksa Aiden Schumacker'i mi?"

"Aiden Harris ya," dedi Angie.

"Derste biraz eğlenmiştik sadece," dedi Brooke. "Başka anlamlar çıkaracağını nereden bileyim?"

"Ne oldu ki?"

"Final sınavlarından birine çalışmak için beni evine davet etti. Sonra da beni öptü işte. Bir anlığına ben de öpmesine izin verdim."

"Bu mu yani?"

"Sonra engel oldum ve çekip gittim. Noah'ya anlatmayı düşünmüyordum aslında ama ondan gizli işler çevirince içim rahat etmiyor." Bunun zerine, tekrar gözyaşlarına boğuldu. Birileri banyonun kapısını tıkladıyordu.

Sasha, "Kızlar, ne yapıyorsunuz orada?" diye seslendi.

Onu da içeri alıp, olan biteni anlattık.

"Altı st bir pckt yani?" dedi Sasha. Brooke kafasını sallayıp onayladı.

Birileri yine kapıyı tıkladıyordu.

"Hey," diyen sesi geldi Jamie'nin. "Ne yapıyorsunuz bakalım içeride?"

"Yoksa bir işler mi karıştırıyorsunuz?" diye sordu Alex.

Sasha kapıyı açıp kafasını dışarı uzattı.

"Bakın ocuklar, burada önemli bir meseleyle uğraşıyoruz. O yüzden, gidin başımızdan."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Noah. Hemen

yanımdaki Brooke'un ağlaması inlemeye dönüşmüştü. "Ne oluyor içeride? Brooke?"

"Brooke, tatlım Noah'yla konuşmak ister misin?" diye sordum. Brooke burnunu sildikten sonra başıyla onayladı. Angie'yle birlikte hemen Sasha'nın arkasına geçtik.

"Noah'yla konuşmak istiyormuş," dedim. Sasha kapıyı bizim sıyrılıp çıkabileceğimiz, Noah'nın da geçip içeri girebileceği kadar açtı. O girince kapıyı arkasından çektik. Angie oğlanlara dönüp, "Dışarı çıkalım en iyisi," dedi.

"Bence de," diye destekledim.

Jamie merakla, "Neler oluyor? Brooke iyi mi?" diye sordu.

"Anlatamam şu an," dedim. Arka kapıdan çıktık, kapı arkamızdan kapandı. Havuzun kenarına doğru yürüdük.

"Niye anlatamıyormuşsunuz?" diye sordu Jamie.

"Çünkü siz kız değilsiniz," dedi Sasha. Oturup ayaklarımızı havuza sarkıttık.

"Ama Noah'yı içeri aldınız."

"Çünkü mesele onu da ilgilendiriyor," dedim.

Alex, "Onunla ne ilgisi var ki?" diye sordu.

Angie, "İşte onu söyleyemeyiz," diye cevap verdi. Başımınla onayladım.

"Çok aptalca. O benim kuzenim," dedi Jamie.

"Biliyorum kuzenin olduğunu ama yine de söyleyemeyiz," dedim.

"Bize düşmez," dedi Sasha. Üç kız "evet" anlamında başımızı salladık.

Alex, "Yoksa ayrılacaklar mı?" diye sordu.

Sasha, "Belki de," dedi.

"Allah'ım, umarım öyle bir şey olmaz," dedim.

"Yok öyle bir şey," dedi Angie.

Jamie, "İyi tamam ama saçmalığın daniskası bu yaptı-

ğınız,” diye yakındı. Alex’le gidip sandalyelere oturdular. Kızlarla fısıldamaya başladık. Bir süre sonra, Noah dışarı çıkıp Angie’yi içeri çağırdı. Angie birkaç dakika sonra içerdiden tek başına çıktı.

“Brooke iyi mi?” diye sordum. Angie “evet” anlamında başını sallayıp, “İyi,” dedi. “Noah’ya anlatmış. Beraber eve kadar yürüyüp konuşacaklarmış.”

Bacaklarımızı suyun içinde sallayarak minik dalgalar oluşturunuyorduk. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Çünkü birbirimizle konuşmamız gereken her şeyi konuşmuştuk. Oğlanlara olanları anlatmayı düşünmüyorduk.

Bir saat sonra, nihayet kalkmak için toparlandık. Alex ayakta, Jamie’nin arkasında duruyordu.

Eviden çıkarken Jamie’yi öptüm ama o bana sarılmadı. Bir de üstüne gözlerini benden kaçırıp kuru kuru bir, “Görüşürüz,” dedi.

Ben de, “Görüşürüz. Seni seviyorum. Akşam ararım,” dedim.

“Tamam,” demekle yetindi.

O gece telefonda tartıştık. Ne kadar ağlayıp sızlansam da Brooke’un sırrını ağzımdan alana kadar beni bir türlü affetmedi. Söyler söylemez de o eski, tatlı çocuk geri geldi. Bir daha tartışmanın lafını bile açmadık.

Bir sonraki gün alışveriş merkezinde bir şeyler yerken Brooke, Noah’yla ne konuştuklarından bahsetti bize. Noah ona, “Tamam, affediyorum. Bu durumun seni de çok üzdüğünü fark ettim. Gözünden düşecek bir damla yaşa bile dayanmam,” demiş.

“Beni bu kadar çok sevdiğine inanamıyorum,” dedi Brooke. Tabağındaki patates kızartmalarına bakarak gü-lümsedi.

Eğer böyle bir şey yapsaydım Jamie nasıl tepki verir-di merak etmiyor değildim. Ama bu düşünceyi kafamdan hemencecik atıverdim.

Çünkü böyle bir şeyin bizim başımıza gelmesi müm-kün değildi.

14

Dört Temmuz'u⁵ parkta düzenlenen panayırda geçirdik. Angie'nin Hazelwoodlu arkadaşı da bize katıldı. Grupta herkesin bir sevgilisi vardı; dört çift beraber dolaşıyorduk. Bu durumdan herkes memnundu. Çok az sayıda stant ve satış çadırı açılmıştı. Onların etrafında dolaşarak duruyorduk. Ne zaman okuldan birine rast gelsek duruyorduk ki Angie Mike'ı tanıştırsın. Finny'yle Slyvie de panayıra gelmişti ama onlarla karşılaşınca yanlarından geçip gidiyorduk. Panayır alanı çok küçük olduğundan sık sık karşılaşıyorduk. Karşılaşacağımı bile bile onları her görüşümde heyecanlanıyordum. Karnımızı sosisli sandviç ve kekle doyurduk. Sonra da kızlar panayırdaki hayvanat bahçesine gidip hayvanları sevmek istediler.

Kahverengi bir keçi yavrusuna deyim yerindeyse âşık olmuşum. O da bana... Kucağıma aldığımda burnunu sürtüp sokularak başını göğsüme yaslamıştı. Jamie'ye, "Evlendiğimizde biz de yavru keçi alalım mı?" dediğimde önce olmaz demiş, sonra kararını değiştirip bakarız demiş-

⁵ Amerikan Bağımsızlık Günü. Bağımsızlık Günü genelde havai fişeklerle, törenlerle, festivallerle, barbekü partileriyle, fuarlarla, pikniklerle, konserlerle, beyzbol oyunlarıyla özdeşleşmiştir (ç.n.)

ti. Fakat bir şartla... Keçimiz çimleri yiyecekti o da böylece çimleri biçme derdinden kurtulacaktı.

Keçim Augusta'yla orada bulduğum bir saman balyasının üstüne oturdum. Tıpkı bir bebek gibi kucağımda yatıyordu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ya tacımın ışıltısı gözlerini kamaştırıyordu ya da beni annesi sanıyordu. Keçim için uydurduğum ninniye söylerken kafamı kaldırıp bir de baktım ki Finny bana o hınzır gülücüğünü atıyordu. Ninni söylemeyi bırakıp gözlerimi ona diktim. İçten içe attığı kahkahalarla omuzları sarsılıyordu.

"Finn baksana, beni sevdi galiba," dedi Slyvie. Finny bana arkasını dönüp Slyvie'nin yanına çömeldi. Şu son birkaç ayda Slyvie'yi aslında hiç tanımadığıma kanaat getirecek kadar olgunlaşmıştım. Belki de çok iyi bir kızdır, diye düşünmeye başlamıştım.

Jamie ve diğer arkadaşlar gelip etrafıma dizildiler. Şimdilik panayırda eğlenecekleri kadar eğlenmişlerdi. O yüzden, yeniden Sashalara gitmek istiyorlardı.

"Ama ben Augusta'mı bırakmak istemiyorum," dedim.

"Bir de isim mi koydun?" diye sordu Jamie. "Evet" anlamında başımı salladım.

"Şimdi o keçiyi yere bırakıp yavaşça oradan uzaklaşıyorsun," dedi Alex, ellerini silah yapar gibi uzatmıştı.

"Saçma sapan şakalar yapma," dedim. Jamie omzumdan çekti.

"Hadi kalk, piştin burada," dedi. İç çekip Augusta'nın başına bir öpücük kondurdum. Kucağımdan yere indirdim. Ben giderken iplerini çekiştirerek koşup üzgün üzgün meliyordu.

Ben, "Ama ya," deyince, Jamie elimi tutup beni sürükleye sürükleye yürümeye devam etti. Omzumun üzerinden arkaya baktım. Finny eğilmiş Augusta'nın başını okşuyordu.

Günün yakıcı sıcağı dinene kadar Sashalarda bekleyip gün batımından hemen önce parka geri yürüdük. Parka varınca onlardan ayrılacaktım çünkü babam bizimle havai fişekleri seyretmek için ofisten vaktinde çıkıp geleceğini söylemişti. Bu yüzden annem havai fişekleri seyretmeye ailecek gitmek istemişti. Tabii ki aile derken Angelina teyze ve Finny de dâhildi.

“Gitmesen olmaz mı?” diye sordu Jamie. Başımı “hayır” anlamında sallayıp dudaklarına ufak bir öpücük konurdum.

“Ama ben seni özlerim,” dedim. O kadar yakışıklıydı ki onu görmek için yarını beklemek benim için ölüm gibiydi.

“Eve varınca ara,” dedi. Bu sefer de o beni öptü. Ama daha uzun uzadıya... Onun benim sevgilim olmasından duyduğum gurur yüzümü al al etmişti, gülümsüyordum. Gitmeden hemen önce arkadaşlara el salladım. Onlar da bana sallayıp, dönüp gidişimi izlediler. Geri dönüp baktığımda hep birlikte yürüyüp gittiklerini gördüm.

Annem, babam ve Angelina teyze havai fişekleri seyretmek için gölün kenarına, her zamanki yerimize oturmuşlardı.

“Selam canım,” dedi annem. Yüzünde bir gülümse vardı, babamla el ele tutuşuyorlardı. Babam ayağa kalkıp bana sarıldı.

“Günün güzel geçti mi, Autumn?” diye sordu. Bir adım geri çekilip meraklı gözlerle beni süzdü. “Saçına bir şey mi yaptın?” diye sordu.

“Tekrar kahverengine çevirdim. Dün boyadım,” dedim.

“Dün mü?” diye sordu.

“Aynen,” dedim. Birbirimize gülümsedik. Bendeki böylesine küçük bir değişikliği bu denli çabuk fark etmesi hem onun hem de benim hoşuma gitmişti.

“Finny bize bir keçiyle arkadaş olduğunu anlattı,” dedi Angelina teyze.

“Evet. Keçi alalım n’olur,” dedikten sonra Angelina teyze dönmüş, “Finny benimle ilgili mi konuşuyordu?” diye sordum.

“Hem de keçiye kucaklarında tutup sallayışını ve ninni söyleyişini bayağı detaylı anlattı,” dedi. Bakışları omzumun üstüne takıldı. “İşte Finny de geldi,” dedi. Arkamı dönüp baktım.

Finny Slyvie’yle el ele tutuşmuş, bize doğru yaklaşıyorlardı.

“Selam, millet,” dedi Finny. Slyvie de pis pis sırıtıp baştan savma bir şekilde el salladı. Babam ayağa kalkıp, “Bu güzel kız da kimmiş?” diye sordu Finny’ye.

“Bu Tom amcam, bu da Slyvie,” diyerek onları tanıştırdı.

“Merhaba,” deyip sırtını Slyvieye dönüştürdü.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi babam da. “Gelin şöyle,” deyip kenara kaydı. “Ben kayayım da kızlar yan yana otursun.”

Görünüşe göre babam Slyvie’yle aramdaki ulu orta farkı anlayamamıştı.

Kendimi bir anda babamla Slyvie’nin arasında oturur bulmuştum. Finny de Slyvie’nin diğer yanındaydı. Annelerimiz babamın diğer yanına oturmuş, sohbet ediyorlardı.

Gözlerimi havai fişeklerin atılacağı noktaya sabitledim. Yanı başımda Finny’yle Slyvie ele ele tutuşuyordu. Önümde iki seçenek vardı. Ya onlarla sus pus oturmaya

devam edecektim ya da arkadaş canlısı davranıp bazen bir aradayken Finny'yle yaptığımız üstünkörü konuşmalardan birine girecektim.

“Daha ne kadar bekleyeceğiz dersin?” diye sordu Slyvie. Finny saatine bakıp, “On dakika var,” deyince Slyvie iç çekti.

“Havai fişekleri beklerken zaman daha yavaş geçiyor, fark ettin mi?” diye sordu.

“Aslında ne zaman bir şeyi bekliyor olsan zaman yavaş geçer,” dedi Finny.

“Bence havai fişekleri beklerken iyice yavaşlıyor,” dedi Slyvie. Tam Finny ağzını açmışken ben, “Bence de,” dedim. Slyvie şaşkınlık içinde bana baktı. Bu sırada ben konuşmaya devam ettim. “Saate bakmadığımızda gökyüzünün yavaş yavaş kaybolan ışığını seyrediyoruz. O yüzden aklımızda bir tek havai fişekler oluyor.”

“Nasıl, nasıl?” diye sordu Finny.

“Galiba öyle,” dedi Slyvie. Sanki ona tuzak kurmuşum da bana katılınca tuzağıma düşecekmiş gibi söylüyordu bunu. Çünkü daha önce bir tek okulda ve otobüste üç beş kelime etmişliğimiz vardı. Onlar da “affedersin, pardon, teşekkürler, bunu düşürmüşsün” gibisinden, gerektiğinde söylenen kibar sözcüklerin ötesine geçmiyordu.

“O zaman senin mantığına göre düşünürsek, gökyüzünü değil de gölü seyrederek zaman daha hızlı akıp gidecek,” dedi Finny.

“Yani en azından havai fişekleri değil de başka bir şeyleri beklerken geçtiği kadar hızlı geçecek,” dedim.

“İyi, tamam. O zaman gölü seyredelim biz de,” dedi. Göle baktım. Bir keresinde, benim *eskiden* olarak adlandırdığım yıllardan birinde, babam Finny'yle beni balığa götürmüştü. Balık tutarken sıkılıp suyun üzerine sarkan

bir ağaca tırmanmıştım. Finny'ye de bu fikir çok heyecan verici gelmişti o yüzden bütün bir öğleden sonrayı orada oturarak geçirmiştik. Bana, "Ağacı sallama, göldeki balıkları ürkütüp kaçırıyorsun," deyip durmuştu. Ben de sırf onun için kıvıldamamaya çalışmıştım. Küçük bir balık yakalamıştı. Angelina teyze balığı nasıl temizleyeceğini bilmediğinden direkt buzluğa atmış; sonra da orada unutmuştu. Balık donakalmıştı. Finny'yle ara sıra balığı buzluktan çıkartıp incelerdik. Parmaklarımızı balığın kaskatı kesilmiş pullarının üzerinde gezdirip pörtlek gözlerine batarır; ölmek kesin şöyledir, böyledir diye kafa yorar dururduk. Aylar sonra Finny'nin annesi balığı atmaya akıl edince kaybımız bizi çok üzmüştü.

Finny Slyvie'ye, "Bir keresinde bu gölde balık tutmaya gelmiştim," dedi.

"Cidden mi?" diye sordu Slyvie.

"Benim de aklımdan aynı şey geçiyordu," deyip gülüverdim.

"Donmuş balığımızı mı hatırladın?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Zaman daha hızlı falan geçmiyor," dedi Slyvie. Tam da o anda havai fişek gösterisi başladı.

Sonraki bir saat boyunca onlar kendi aralarında fısır fısır konuşurken ben sessizce oturdum. Slyvie başını Finny'nin omzuna yaslamıştı. Jamie'yi düşünüyordum, parkta ben-siz havai fişekleri seyrediyordu. Göğsüne sokulduğumu ve göğsünün her nefes alış verişindeki hareketini hissettiğimi hayal ettim. Sanki haftalardır bir dakikacık bile görüşememiş gibi içim acıyordu.

Havai fişekler gökyüzünde dumanlı lekeler bırakıyor, kükürt kokusu ciğerlerimize doluyordu. Hemen yanı başımda oturan Slyvie kıkırdıyordu. Keşke burada olmasay-

dı, dedim içimden. Hiç de âdil değildi. Güya ailecek izleyecektik.

Ya Jamie'yle ya da Finny'yle yalnız kalabilseydim keşke, diye düşündüm.

Ama bu düşünce içimi ürpertince Finny'nin yüzüne göz ucuyla baktım. Havai fişeklerin yanıp sönen ışıkları yüzüne yansıyor. Neden ara sıra Finny'yle birlikte olma hayalleri kuruyordum? Bu bir şey ifade ediyor muydu? Hiç bilmiyordum; böyle düşünceleri hemen kafamdan atıyordum. Çünkü ben Jamie'ye âşıktım.

Yeniden gökyüzüne bakmaya başladım.

15

Jamie'yle sarılmış, yağan yağmuru dinliyorduk. Çıplak göğsü su içindeki saçlarımdan ıslanmıştı, elini bikini üstümün içine sokmuştu. Çıplak tenimde havanın serinliğini hissediyordum.

Yağmur yağması beni mutlu etmişti.

İç çekip omzuna burnumu sürttüm. Kokusu o kadar tanıdık, öyle rahatlatıcıydı ki aldığım her nefesle daha da gevşiyordum.

“Uyuyor musun yoksa?” diye mırıldandı.

“Yok, daha değil,” dedim. Nefes alış verişine ayak uydurmaya çalışıyordum. Hâlimden memnundum. Onunla bir aradayken pek böyle hissetmezdim aslında. Gerçi bunu yüzüne hiç söylememiştim. Çünkü beni ne zaman öpse sessizliğe gömülürdüm. O beni öptükten sonra tek yapmam gereken sessiz kalmaktı. Böylece benim de öpmeyi bıraktığımı düşünürdü.

Bacaklarımı karnıma çekmiş yanında uzanıyordum; parmaklarım sırtına gömülmüştü. Neredeyse ten teneydik. Her şey o kadar sahiciydi ki o anda onunla birlikte olmamdan başka her şey aklımdan uçup gitmişti.

“Seni seviyorum,” dedi. Bunu söylerken göğsümün üzerindeki eli hareket ediyordu.

“Gerçekten seviyor musun?” diye sordum.

“Sevdiğimi sen de çok iyi biliyorsun,” dedi. Birlikte geçireceğimiz gelecek ve bu geleceğin ne kadar kusursuz olacağı gözümün önüne gelmişti. Bir evimiz, ailemiz olacak; birlikte çok mutlu olacaktık. Hayatı da Jamie gibi mükemmel olacağından ve ben de onun hayatının bir parçası hâline geleceğimden, doğal olarak ben de mükemmel birine dönüşecektim. Parmaklarımı göğsünde gezdirince kenara kaçıp, “Yapma, gıdıklanıyorum,” dedi.

“Affedersin,” deyip elimi tekrar omzuna koydum. Araya sessizlik girdi. Gözlerim kapanmaya başlarken, “Seni çok istiyorum,” dedi Jamie. Gözlerimi açarken kirpiklerim tenine değmişti.

“Ben de seni istiyorum. Ama daha zamanı gelmedi,” dedim. Başımın altındaki göğsü bir iç çekişle inip kalktı.

Daha önce de açıklamış olmama rağmen, “Niye ki?” diye sordu.

“Çünkü çok özel olmasını istiyorum,” diye cevap verdim.

“Özel olacak zaten,” dedi.

“O nasıl olacaktı?” dedim. “Burada, bu odada mı?” Duvarlarına Rock posterleri asılı, rafları anime çıkartmalarıyla dolu odasına, yerlerde gezinen çoraplarına baktım. Odanın manzarası ise arka bahçedeki sandalyelerdi. Hâlbuki ben ilk seferimi Eyfel Kulesi manzaralı güzel bir odadaki altın yaldızlı, cibinlikli bir yatakta ya da hiç olmadı yapraklarla örtülü yemyeşil bir ormanda, yabani çiçeklerle çevrili bir yerde, kadife bir battaniyenin üzerinde hayal etmiştim.

“Evet, bu odada. Veya senin odanda da olabilir,” dedi.

Yüzümü ekşittim. Benim odamda veya daha kötüsü onun odasında böyle bir şey yaptığım fikriyle paniğe kapılmamaya çalışıyordum.

“Bak, anlamıyorsun beni. Mükemmel olmak zorunda her şey. En ufak bir kusur bile olmamalı,” dedim.

Jamie başımın altından çekilip doğrulmaya çalıştı. Kalkması için başımı çekip, ona doğru dönerek ben de oturdum.

“İkimiz olduğumuz sürece diğer şeylerin ne önemi var ki?” diye sordu.

“Tabii, bir önemi yok ama...” dedim. Ama lafı sanki ağzımdan kerpetenle almışlardı. Cevabım çok yavan kalmıştı, arkasında söylenmedik çok şey bırakmıştı, farkındaydım.

“Ayrıca bu hayatta mükemmel diye bir şey yoktur. Yani, nasıl bir şey umuyorsun ki?”

“Doğru zamanda doğru şeyi yaptığımı hissetmeyi umuyorum,” deyip bakışlarımı yorganına çevirdim. Yorgandan bir parça pamuk tiftiği bulup oynamaya başladım.

“Peki, o doğru zaman ne zaman gelecek?” diye sordu. Omuz silktim, gözlerim hâlâ yorgandaydı.

“Kızdın mı?” diye sordum.

“Hayır ama usandım artık,” dedi. Katı bir tonda söylüyordu bunları, sesi sanki çok, çok uzaklardan geliyordu.

“Beni terk mi edeceksin yoksa?” diye sordum. Çabucak yanıma yaklaşip beni kucakladı.

“Seni asla ama asla terk etmeyeceğim,” dedi.

En sonunda ben de, “Seni çok seviyorum,” diyebildim.

16

Sasha'yla birlikte Brooke'un odasında yere oturmuş dergileri karıştırıyorduk. Angie Mike'la dışarı çıktığı için gelememişti. Jamie ailesi ile bir haftalığına Chicago'ya gitmişti. Diğer oğlanlar ise saçma sapan şeyler yapmak için Alex'in evine gitmişlerdi.

Birbirimize dergilerdeki testleri yapıyorduk. *Flört etmede iyi misiniz?* ve *İstedğini elde etmede ne kadar başarılısın?* gibi testlerdi. Dergilere göre hepimiz ideal insanlardık. Sorular şıklı olduğundan hangi cevabın doğru olduğunu tahmin etmek zor olmuyordu. Şıklardan biri çok şüphe uyandırırken diğeri yeterli gelmiyordu. Kalan şık ise cuk diye oturuyordu. Tüm öğleden sonrayı, aynı cevapları verip testlerden, "Harikasınız, böyle devam ederseniz her şey daha da güzel olacak," türünde cevaplar alarak geçiriyorduk. Normalde böyle bir şeyin sıkıcı olması gerekirdi fakat bizim vicdanımızı rahatlattığı için sıkılmıyorduk.

"Risk almaktan korkmuyorsun ama işler ciddiye binince vazgeçmeyi iyi biliyorsun," dedi Sasha. "Bu yüzden arkadaşların seninleken sorunsuzca eğlenebileceklerini biliyorlar. Muhakeme yeteneğin sayesinde utangaç bir çö-

meze sevgilisinden ayrılması konusunda tavsiye verebiliyor veya çılgın ruhlu birini dizginleyebiliyorsun. Bazen, trafikte hız limitini aşmak ya da hoşlandığın çocuğu partide dansa kaldıramama gibi hatalar yapıyor olsan da sağduyun ve eğlence anlayışın sana her zaman yardımcı oluyor.” Elindeki dergiyi bir kenara atıp kollarını başının üzerinde esnetti.

“Jamie ne zaman dönüyormuş? Yüzmek istiyorum,” dedi.

Brooke’la aynı anda, “Bu cuma,” deyine birbirimize gülümsedik.

“Çok özledim onu,” dedim. Çünkü hem özlüyorum hem de özlemekten keyif alıyordum. “Neredeyse bir yıldır birlikte olduğumuza inanamıyorum,” dedim. Ağustosun başındaydık. Yıl dönümüze altı hafta kalmıştı, sabırsızlıktan ölüyordum. Bana göre yıl dönümü birlikteliğimizi çok farklı bir noktaya taşıyacaktı. Uzun süredir birlikte olduğumuz için artık yeni sevgililerin ilişkileri gibi olmayacaktı ilişkimiz. Saygıyı daha çok hak edecekti.

“Ben ve Alex de özlüyoruz,” dedi Sasha. Aklıma yaklaşık bir yıl önce Sasha’yla Jamie için rekabet edişimiz, Jamie’nin beni seçişi gelince başımı tavana çevirip gülücüğümü saklamaya çalıştım. Havaya girmiştimm biraz.

“Ekimde Noah’yla bir buçuk yılımız dolacak,” dedi Brooke. Lafi birazcık havamı bozmuştu.

“Siz o kadar tatlı bir çiftsiniz ki,” dedi Sasha. Ne yalan söyleyeyim, gerçekten de öyleydiler. Her ne kadar, Brooke ara sıra biz de tartışıyoruz diye yeminler savursa da Brooke’la Noah’ın kavga ettiğini hiç görmemiştik. Ayrıca birbirlerinin ağzından çıkacak her bir ricayı emir sayıyorlardı. Mesela, durmadan birbirlerine gazoz almaya gidiyorlar ya da birbirlerinin sırtını ovuyorlardı.

Brooke, “Böyle yalnız kalmayalı asırlar olmuştu,” diye sızlandı. Başka bir dergi aldım elime. Sasha Brooke’a cevap olarak cana yakın bir ses çıkarttı. Kuşkuyla Sasha’yı süzdüm. Eline yeni bir dergi almış, sayfalarını karıştırmakla meşguldü, arkasında test var mı diye bakıyordu.

“İşte. Autumn için buldum bir tane,” dedi.

Ona doğru eğilerek, “Neymiş?” diye sordum. Hem testi merak ettiğimden hem de böyle özel ilgi gösterilmesi hoşuma gittiğinden...

“Testin adı *Acaba size arkadaşın başka bir gözle mi bakıyor?*” dedi. Boş gözlerle bakarak, “Kim?” diye sordum. Bunun üzerine gülererek, “Kim olacak, Finn Smith. Hatırlasana yedinci sınıfta öğle yemeklerinde sana nasıl bakıyordu,” diye cevap verdi.

“Bakmıyordu,” dedim. Ona yemekhanede el salladım sadece. Baktığını falan hatırlamıyordum.

“Bakıyor muydu?” diye sordu Brooke.

“Hem de nasıl,” dedi Sasha. “Ama o zamanlar şimdiki gibi taş değildi.”

“Sence Finn taş mı?” diye sordum. Ben öyle düşünüyordum ama Sasha’nın da öyle düşündüğünü duymak beni şaşırtmıştı. Çünkü Finny çok düzgün giyinirdi, sessiz sakın, içine kapanık biriydi. Yani, bizim gruptaki oğlanların tam tersiydi.

“Öyle,” dedi Sasha. Gözlerini devirdi. “Yani, onunla çıkmak falan istemezdim ama şimdi Allah var, taş çocuk.”

“Bayağı hem de...” dedi Brooke da.

“İyi, tamam. Ama artık Finn’le arkadaş olmadığım için testi de çözemem,” dedim.

“Bal gibi de çözersin,” dedi Brooke. “Tek yapman gereken arkadaş olsaydınız hangi cevapları seçebileceğini düşünüp onları seçmek.”

“Olmaz...”

Sasha, “Birinci soru,” diyerek sormaya başlamıştı. “Annenle tartışmışsın ve en sevdiğin erkek arkadaşını arıyorsun. Ertesi gün okulda sana: A, iyi olup olmadığını sorar. B, lafını bile etmez. C, sana sarılıp bir önceki gece konuştuğunuz her şeyi hatırlar.”

“C şıkkı,” dedim. Doğru cevabı aramayı bırakmıştım; yalnızca gerçekler çıkıyordu ağzımdan.

A, insanlar kız arkadaşı olup olmadığını sorduklarında yüzü kızarırdı.

C, benimleyken diğer kızlardan asla bahsetmezdi.

B, bana dokunma konusunda çok rahattı.

A, en yakın arkadaşı olduğumu söylerdi.

Sasha puanlarımı toplarken kaç çıkıyor diye görmek için omzunun üzerinden baktım. Cevaplarıma denk gelen puanların tamamının çok uçuk kaçık olmadığını görünce içim rahatlasa da çoğu çok yüksekti puanların. Sasha hesaplamayı bitirdiğinde bana karşı bir zafer kazanmışçasına bakıp, “Kızım, kör müsün sen?” dedi. “Bu çocuk fena hâlde abayı yakmış sa...”

“Tamam, yeter,” deyip lafını kestim. “O zamanlar on iki yaşındaydık, ergenliğe bile girmemiştik.”

“Yedinci sınıftayken on üç yaşındaydın, canım,” diye düzeltti. “Ayrıca bu yılbaşına kadar hâlâ arkadaşsınız.”

“Yoksa yılbaşında bir şey mi oldu?” diye sordu Brooke.

“Hayır,” dedim. “Sadece okulun ilk döneminde artık büyüdüğümüzü fark ettik.”

Sasha bana ne dercesine omuz silkti.

“Yine de, görünüşe göre sana âşıkımış,” dedi.

“Nereden çıkardın onu? Zaten soruların yarısının çocukluğumuzla alakası bile yoktu. “Kaç kere seninle vakit

geçirmek için eve dönüş saatini aksattı? ya da Sınıfı kampüsün diğer ucunda olmasına rağmen, biyoloji kitabın arabasında kalıyordu, geri gidip kitabını getirmek için ne isterdi? gibi soruların çocukluğumuzla ne ilgisi var ki?"

"Onu bunu bilmem ben. Sonuçta hepsine bir cevap verdin," dedi Sasha. Açığımı yakalamıştı. Gerçekten de hepsine bir cevabım vardı.

"Tahminden öte değildi cevaplarım," dedim. "Hem sanki çok önemli... Sonuçta Finny Slyvie Whitehouse'la ..."

"Sen de Jamie'yle çıkıyorsun," diye lafımı kesti Brooke.

"Aynen öyle," dedim. Sasha omuz silkti. Dergileri karıştırmaya geri döndük.

İkinci sınıfın ilk günü sıcak ve bunaltıcı olacak gibiydi, baştan belliydi öyle olacağı. Okul malzemesi alışverişine gittiğimde aldığım yeni tacımı takmıştım. Bu seferkinin rengi siyah, üzerinde de siyah taşlar vardı. Altımda kırmızı ekoseli bir etek, üzerimde siyah bir gömlek vardı. Geçen seneki sırt çantam yerine bu sene, üzerini düğmelerle süslediğim asker yeşili bir postacı çantası takıyordum. Yani her şeyim yepyeniydi.

İkinci sınıfa başlamaya hazırdım.

Otobüs durağındaki kalabalık bu sene azalmıştı. Ben dâhil beş kişi kalmıştık. Benim dışımdaki dört kişiden ikisi Finny'yle Slyvie; biri de adı Todd olan, daha önce hiç sohbet etmediğim bir çocuktü. Diğer i ise birinci sınıf bile değildir diyeceğim kadar küçük görünen, yüzünden gerginlik akan bir kızdı. Kesin özel okuldan geçmişti, o kadar korkmuş görünmesi o yüzdendi.

Finny'yle Slyvie el ele tutuşuyordu. Slyvie'nin ponpon kızlık üniforması değişmişti. Eskisinden daha güzel olmuştu üniforma ama yine de giymek istemezdim.

Yeni gelen kız, ben kaldırımda her zaman geçtiğim yere geçerken beni çekingen gözlerle süzüyordu. Bense

her zamanki gibi, bisikletimle tepeden uçarcasına indiğim zamanları hayal etmekle meşguldüm. Finny inerken hiç korkmazdı. Benimse ödüm patlardı.

Yeni kıza, "Selam," deyip gülümsedim. O da ağzında bir şeyler geveleyerek belli belirsiz, minnettar bir gülücük attı. "Ben Autumn," dedim. O gün nedense bonkör olasımdı. Bir de planım vardı tabii ki.

"Bugün kimya dersinde kopacağız," dedi Slyvie.

"Ben de Katie," dedi yeni gelen kız.

"St. John'dan mı geldin?" diye sordum. Başıyla onayladı.

"Sen de mi oradansın?"

"Ben mi? Yok, değilim," dedim. Bir anlığına dönüp Finny'ye bakmak geçti içimden. Babam dördüncü sınıftayken beni St. John'a aldırmaq istemişti. Her gece yemekte ağlayıp zırlamasam ve ağzıma bir lokma bile yemek koymamış olsam bu isteğini gerçekleştirebilirdi. Ben Vogt İlköğretim Okulu'nda Finny'yle okumak istiyordum. O dönemde, Finny'den ayrılmanın başıma gelebilecek en kötü şey olduğuna inanıyordum. Geceleri onsuz nasıl hayatta kalacağımı düşünür dururdum, gözüme uyku girmezdi. Finny'nin de orada, benimle aynı sınıfta olduğunu bilmek her sınavın daha az korkunç görünmesini, her alayın canımı daha az yakmasını sağlardı. Derslerde sırasında oturuyor mu diye yoklardım. Onu sırasında otururken görünce içim rahatladı. Gelecek günlere onsuz dayanma fikri beni ben olmaktan çıkarmış, ne dengem ne de umudum kalmıştı. Bu, Angelina teyze bizimkilere Finny'nin de perişan olduğunu, kaydını benim gideceğim okula aldırması için yalvarıp durduğunu söyleyene kadar sürmüştü. Anılar aklımı öyle bir dağıtmıştı ki planımın beklentilerimi çoktan aştığını fark etmem birkaç saniyemi aldı.

“Hadi ya, benim sınıfımdaydı o,” dedi Katie.

“Ciddi misin?” diye sordu ufaklık Todd. “Taylor Walker’ı da tanıyor musun?” Katie başıyla tekrar onayladı. “Aa, o benim kuzenim,” dedi ufaklık Todd. Önce Taylor’dan bahsettiler, sonra da diğer ortak tanıdıklarından. Slyvie de arkamda bir yerlerde konuşuyordu. Planım işe yarıyordu. Sözcükler birbirine karışırken kafamın içinde Kaite’yle Todd’un sesini kıstım, doğal olarak Slyvie’nin sesi de kısıldı.

Otobüs gelene kadar, Finny ve Slyvie’nin bu yıl çok eğleneceklerinin dışında başka bir şey öğrenebilmiş değilim.

Jamie ve Sasha'yla birlikte İngilizce sınıfındaydık. İki-
siyle de başka hiçbir ortak dersim yoktu. Bu sene ikisi de
ileri seviye derslerinin hepsini almışlardı, bense bir tek
bunu almıştım. Finny, Slyvie ve birkaç arkadaşı daha bi-
zimle aynı sınıftaydı.

Sınıf hem çok büyük olmadığından hem de zeki sayılan
öğrenciler olduğumuzdan, öğretmenimiz grup grup otur-
mamıza izin veriyordu. Bu özel muamele ve bize sağladığı
özgürlük çok hoşumuza gidiyordu. Jamie sık sık ne ka-
dar mükemmel bir çocuk olduğunu gösteriyordu. Birileri
onun şakalarına güldüğünde göğsüm kabarıyordu, benim
şakalarım gülseler bu kadar gururlanmazdım. Jamie hem
yakışıklı, hem eğlenceli hem de benim sevgilimdi.

Bay Laughegan beni seviyordu. Aslında İngilizce öğ-
retmenleri tarafından hep sevilmişimdir. Bazen dersten
sonra, derste çok fazla konuşup bilmişlik ettiğim hissine
kapılsam da bir sonraki ders her şeye yine burnumu sok-
maktan kendimi alamıyordum.

Okulun üçüncü haftasında bir gün, Bay Laughegan'ın
masasında bir kitap buldum. Kendisi her ne kadar sınıfta

olmasa da zilin çalmasına az kalmıştı. Kitabın ismi *David Copperfield*'di⁶ uzun zamandır okumayı düşündüğüm bir kitaptı. Alıp okumaya başladım. İlk sayfayı okur okumaz kitap beni içine çekmişti. Öğretmenin masasına oturup okumaya devam ettim.

Jamie'nin, "Ne yapıyorsun orada?" diyen sesi geldi.

"Bay Laughegan'ın kitabını okuyorum."

Sınıftan bir kahkaha sesi yükseldi. Jamie de homurdanarak gülüyordu. Jamie'nin tuhaf davranışlarımı ne zaman onaylayıp ne zaman onaylamadığını kestirmek oldukça güçtü. Tahminimce onun sınırlarına girmiştım. Büyük olasılıkla içinden keşke bunu ilk ben yapsaydım, diye geçiriyordu.

"Çok tuhaf bir kız," dedi Jack. Her zamanki gibi utançla karışık bir gururla göğsüm kabardı. Ayrıca masadan kalkmayı düşünmüyordum. Kalıp okumaya devam edecektim.

Bay Laughegan sınıfa girdiğinde ben hâlâ kitabı okuyordum.

"Merhaba, Autumn. Sevdin mi Dickens'ın kalemini?" diye sordu.

"Evet" anlamında başımı salladım. "İstersen yazımı yazdıktan sonra sana ödünç verebilirim." Şaşkınlığım yüzünden okunmuş olmalı ki, "Yüksek lisans eğitimim için akşam okuluna gidiyorum," diye ekledi.

"Ya, öyle mi?" dedim. Zilin sesi duyulunca o demeden kalkıp kendi sırama oturdum.

Bay Laughegan sözünü tutup kitabı bana ödünç vermişti. Bunun üzerine Jamie yeni kankam İngilizce öğretmeniyle ilgili alay ederek bana sataşmaya başladı; kitabın uzunluğunu dalgaya alıyordu. Bir süre sonra dersten önce Bay Laughegan'ın masasına oturup kitaplarını okumayı âdet edindim. Ara sıra çekmecelerini karıştırıyordum. Hiç 6 İngiliz yazar Charles Dickens'ın 1849 yılında yayımlanmış romanı (ç.n.)

sorun etmiyordu. Yeri geliyor ilk yardım çantasında olan şeylerle ilgili ona bir ton soru soruyordum. Yeri geliyor, “Neden fosforlu kalemğiniz hep mavi,” gibi sorular yöneliyordum. Galiba Bay Laughegan benim dilimden anlıyordu. Bir gün bana, bir şeyler yazıp yazmadığımı sordu. “Bir şeyler karalıyorum,” dedim. Son sınıflara verdiği yaratıcı yazarlık dersinden haberdar olup olmadığını sordu.

Haberdar olmam mı, tabii ki oldum.

Jamie'yle ilk yıldönümümüz bir salı gününe denk gelmişti. Okulda bana üç tane gül vermişti. Ben tek bir gül beklerken o üç tane getirince şaşırılmıştım. Cuma günü okuldan sonra Jamie'yle akşam yemeğine gitmiştik. Yemekten sonra bizim salondaki kanepede öpüşüyorduk. Ona hiç olmadığı kadar sıkıca sarılmıştım. İlk defa, o beni öperken aklımda başka şeyler dönüp durmuyordu. Birden öpmeyi bırakıp bana baktı. Bu hareketi karşısında yanlış bir şey mi yaptım düşüncesiyle afalladım kaldım. Sinirimi de bozmuştu üstelik bu hareketi, acaba bu sefer neyi beğenmemişti?

O daha ağzını açmadan, “Ne oldu?” diye sordum.

“Hediyeni şimdi vereyim mi?” dedi. Gülümseyerek bana bakıyordu; başımı salladım. Doğruduk. O cebine uzanırken ben de saçlarımı parmaklarımla taradım. Aniden ya aldığı hediyeyi beğenmezsem diye içim sıkıldı. Bana sade, beyaz bir kutu uzattı; kutuya bakakaldım.

“Hadi, açsana,” dedi. Sesi öyle hevesli çıkıyordu ki kendi kendime, beğenmesen bile beğenmiş gibi yap, diye tembih ettim. Kutunun kapağını açmadan önce gözlerimi

kapattım. Oda karanlık olduğundan gözlerimi açtığımda kutudaki şeyi seçemiyordum. Süngerin üzerinde ne olduğunu görmek için öne doğru eğilmem gerekti.

Üzerinde iki tane nazarlık bulunan gümüş bir bileklik vardı kutuda. Bilekliği elime alıp yetersiz ışıkta nazarlıkları görmeye çalıştım. Bir tanesi kaplumbağa şeklindeydi. Diğeryse üzeri işlemeli bir kalp şekliydi. Üzerindeki işlemeyi görebilmek için daha yakından baktım.

“Tanıştığımız günü temsilen. Her şey o gün başladı,” dedi Jamie. “Kaplumbağa da ilk yılınızı temsil ediyor. Ömrümüz boyunca, her yıl yeni bir kaplumbağa alacağım. Ayrıca evlendiğimiz gün ya da çocuklarımızın doğum gününde de bilekliğine bir kaplumbağa ekleyeceğim.”

Boğazım düğümlenmiş, gözlerim dolmuştu. Jamie’ye sarılıp başımı omzuna yasladım. Onun için kaç yaşında olduğumuzun bir önemi yoktu. Her zaman birlikte olacağımızdan asla kuşku duymuyordu, aslında hiçbir konudan kuşku duymuyordu; içi hep rahattı.

“Seni o kadar çok seviyorum ki, James Allen,” dedim. Çatlak bir sesle söylemiştim bunu. Her ne kadar gözümünden bir damla yaş düşmemiş olsa da heyecandan ne yapacağımı bilmez hâldeydim. Çünkü daha önce hiç mutluluktan ağlamamıştım.

“Ağlıyor musun yoksa?” diye sordu Jamie. Tam olarak öyle olmasa da “evet” anlamında başımı salladım. Saçlarımı okşayan parmaklarını daha da çok sıkı. Yüzümü omzuna gömdüm. Bir süre o şekilde oturduk. İçimden ona sıırılsıklam âşık olduğumu düşünüyordum. O gece her şeyi söylemek, hissetmek ne de kolaydı.

Sonunda akıl edip, “Peki neden kaplumbağa?” diye sordum.

“Çünkü kaplumbağalar yavaş hareket etmelerine rağ-

men dosdoğru ilerlerler, başka yerlere sapmazlar,” dedi. Uzanıp parmak uçlarıyla gözlerimin altına hafifçe dokundu. Gözlerimdeki yaşları silmeye çalışıyordu. Eli boş dönsün istemedim. Gözlerimi sıkıca yumdum. Sırf üç beş damla yaş aksın da o silebilsin diye...

Bay Laughegan bana daha pek çok kitap önermişti, ayrıca birkaç kitap daha ödünç vermişti. İlk kitap inceleme yazımın üzerinde çok uğraşmıştım, öğretmenimi etkilemek istiyordum.

Öğle yemeğinde kâğıdıma yazdığı yorumları herkese gösterip duruyordum.

Kâğıdı Brooke’un gözüne soka soka, “Okusana bir,” dedim. “Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, iyi iş çıkar-mışsın,” yazmış. Gördün mü? Daha önce hiç fark etmediği bir şeyi fark etmişim!”

“Hımm, ne zekice,” diye karşılık verdi Brooke.

“Bay Laughegan’ı ben de seviyorum. Çok havalı biri,” dedi Noah.

“Ben bayılıyorum ona, sen ne diyorsun!” dedim. Jamie ise gözlerini devirip, “Biliyoruz, âşısın sen o adama,” diye söylendi.

“Yok ya, seviyorum sadece,” diye karşı çıktım ama bir yandan da Jamie’nin haklılığını kabul ediyordum. Bay Laughegan’a olan sevgim öyle platonik aşka, akrabalık sevgisine ya da kelimelerle anlatabileceğim türdeki hiçbir sevgiye benzemiyordu. Öyle işte, seviyordum o adamı. Seviyordum çünkü dersi dinlediğim sürece camdan dışarı bakıp yağın yağmuru seyretmeme izin veriyordu. Sevi-

yordum çünkü o da *Macbeth*'in⁷ aşağılık herifin teki olduğunu düşünüyordu. Bay Laughegan'ı seviyordum ve onu sevdiğimi düşünmek çok basit geliyordu, beni yormuyordu. Bay Laughegan'ı seviyorum demek isten bile değildi.

Jamie gözlerini tekrar devirip fısıldarcasına, “Bir öğretmene âşıkım,” dedi. Jamie'yi duymazlıktan gelip Bay Laughegan'ın yorumlarını yeni baştan okumaya koyuldum.

Finny'nin, “Selam, Autumn,” diyen sesini duyunca durup olduğum yerde kalakaldım. Kısık bir sesle sesleniyordu. Konuşurken gözleri ayaklarına çevriliydi. Küçük sınıfımızın hemen önünde duruyorduk. Çantası omzundan sarkıyordu. Kapının diğer tarafında duruyordu ki içeridekiler göremesin.

“Selam,” diye karşılık verdim. Bir sorun mu var, diye merak içindeydim.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedi. Hâlâ ayaklarına bakıyordu.

“Teşekkürler,” dedim. Ama kafam da karışmadı değil. Doğum günümü sabah otobüsteyken de kutlayabilirdi. Ya da akşama kadar bekleyip, akşam annelerimiz ve babamla yemeğe çıktığımızda da söyleyebilirdi. Benim cevabımın üzerine, dönüp sınıfa girdi. Ben de peşinden girdim. Dışarıdan, sanki hiç konuşmamışız da sadece tesadüfen aynı anda içeri girmiş gibi görünüyorduk. O gün doğum günüm olduğundan Bay Laughegan uslu durmak şartıyla ders boyu masasında oturabileceğimi söyledi. Bu yüzden ben de masasına oturunca, kollarımı çiçek yapıp, sanki normalde öyle dinlemiyormuşum gibi, pür dikkat dersi dinlemeye koyuldum.

⁷ William Shakespeare'in bir eseri (ç.n.)

Ama içten içe dikkatim dağınıktı. Bay Laughegan'ın masası sınıfın köşesinde, tahtaya tam doksan derecede duruyordu. Bu açıdan, Finny'yi çok rahat görebiliyordum. Tahtaya bakınca da onun yansımaları görüyordum. Görüş açımında bir tek o vardı.

Finny'yi seviyordum. Hatırladığım kadarıyla da hep sevmiştim. Öyle ki artık onu sevdiğimi fark edemez hâle gelmiştim. Ona her baktığımda aynı şeyi hissettiğimden kendime bu hissin ne anlama geldiğini sorma ihtiyacı bile duymazdım. Finny'yi sözcüklere dökemeyeceğim bir şekilde seviyordum. Sanki Finny'ye olan sevgim vücudumdaki organlardan biriydi ve ben ne o organ olmadan yaşayabiliyordum, ne de herhangi bir anatomi kitabında o organın ne olduğunu bulabiliyordum.

Finny'ye olan sevgim Jamie'ye olan sevgime benzemiyordu. Ya da Sasha'ya, anneme veya Bay Laughegan'a olan sevgime...

Bir tek Finny'yi bu şekilde seviyordum.

Sevgimi dile getirmem imkânsızdı. İçimde yaşatmaksızın imkânsızın da ötesiydi.

19

Havalar soğuduğunda, diğer grupla aramızda bir savaş patlak vermişti.

Kasım ortalarında bir pazartesi günü, kafeteryaya adımımı atar atmaz Angie gözlerini kısmış koştur koştur yanıma geldi. “Masamıza oturmuşlar,” dedi. Kimlerin oturduğunu sormamıştım bile; daha o söylemeden anlamıştım.

“Efendim?” dedim. Onun peşi sıra normalde oturduğumuz masadan farklı bir masada oturan kalabalığa doğru yürüdüm. Jamie, Alex, Brooke, Noah ve Sasha çoktan küçük, kare masanın etrafında toplanmışlardı. “İnanamıyorum ya,” deyip oturdum. Alexis, Jack, Josh ve Victoria’nın oturduğu yere şöyle bir göz attım, masalarında bir sürü boş yer vardı. Alexis kalabalığa doğru el sallıyordu. Baktığı yere gözlerimi çevirince yürürken el sallayan Sylvie ve Finny’yi gördüm. Yuvarlak masaya vardıklarında iki sandalye çekip oturdular.

“Hiç hoş değil bu yaptıkları,” dedi Noah. Jamie başını salladı.

“Hem de hiç,” diye destekledi.

Oturdukları masa bizim masamızdı, bu su götürmez bir gerçektir. Ayrıca, nasıl ırmaktan geçerken at değiştiril-

mezse okul yılının ortasında da masa değiştirilmezdi. Bu düpedüz düşmanlık alametiydi. Ama böyle düşündüğümüzü onlara gösteremezdik. Karşlarına çıkıp, “Masamızı geri verin,” demek veya sinirlendiğimizi kabullenmek onlara gözlerini devirip, “Ne o, bir masa yüzünden sınıriniz mi bozuldu?” deme şansını vermekten başka bir işe yaramazdı.

“Yarın onları orada görmeyeceğiz,” dedi Alex.

Noah da, “Ben kimyadan çıkınca koşa koşa gelir masayı kaparım,” dedi.

“Asıl ben kapacağım,” dedi Jamie. Öğle yemeğinin geri kalanını öfkeden kudurarak geçirdik. Hepimiz göz ucuyla masamızı kirletişlerini izliyorduk. Kahkahalar atıp birbirlerine bir şeyler fırlatıyorlar; sanki masa babalarının malıymış da her gün orada oturuyorlarmış gibi davranıyorlardı. Sanki masa sonsuza kadar onların olmuş gibi.

Oğlanlar sözlerini tutmuş ve salı günü masayı yine biz kapmıştık. Aptal gibi bunun son olacağına, masanın bizim malımız olduğuna inanıyorduk. Teslim olmayacağımızı gördükleri için vazgeçeceklerini sanıyorduk.

Fakat çarşamba günü kendimizi yine, o ufacık kare masada sıkış tıkiş otururken bulduk.

Perşembe günü koştum ama meğer koşmama gerek yokmuş. Alex çoktan masayı kapmış. Çantasını masanın ortasına koymuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yana yaslanmış göğsünü şişire şişire bizim gelmemizi bekliyordu.

“Aslansın Alex,” dedim. Çak yaptım. Gözlerimi yemekhanenin diğer tarafına çevirince Alexis’le Slyvie’nin önceden oturdukları masaya oturmuş gözlerini dikmiş bizi izlediklerini gördüm. Ben de onlara bakıp, gülümseyerek el salladım ve masaya oturdum.

Cuma günü de savaşı biz kazanınca, bu meselenin kapandığını ve savaşı kesin olarak bizim kazandığımızı düşünüyordum. Bu savaşı pazartesi günü de sürdürecektik kadar küstah olamazlardı herhâlde.

Küstahlarmış. Hem de ne küstahlık...

Salı günü masayı yeniden ele geçirdiler. Bütün öğle yemeği boyunca da bunun kutlamasını yaptılar. İçimden bir ses, "Boş ver, altı üstü bir masa," diyordu. Zaten düşmanlıktan yapmasalar olayı büyütmezdim. Yalnızca kare masalara oturmaktan rahatsızlık duyardım, o kadar.

Ama düşmanlıktan yapıyorlardı işte. Dönemin yarısı bitmiş, her grup geçen seneki gibi kendine bir masa bulmuş, orayı sahiplenmişti. Onların derdi başkaydı. Sasha'yla kendimize, Takım'dan çok daha güzel bir grup kurmuştuk. Grubumuzda herkes birbirini çok önemsiyordu. Notlarımız çok iyiydi. Grubumuzdaki erkekler yakışıklı, kızlarsa çok güzeldi.

Bir yıldır onlar bizim, biz onların yoluna taş koyup duruyorduk.

Mesele sadece masa meselesi değildi yani.

Çarşamba günü, masayı kapmak için koridorda koşarken insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Yeşil çantam bacağıma çarpıyordu ama gözüm ne onu ne de çevremdeki insanları görüyordu. Aklımdaki tek şey boş masayı kapmaktı.

Aslında tahminimde yanılmamıştım. Masayı bir anlığına, tahmin ettiğim gibi boş bulmuştum. Ama o anda Finny kalabalığı yararak çıkmış, çantasını masaya koymuştu. Onun masanın başında dikildiğini görünce koşmayı bıraktım. Yemekhanenin diğer ucundaki Jamie ve Noah'nın da koşmayı bıraktığını gördüm. Slyvie ve Alexis masaya doğru geliyorlardı. İlk başta onlar da koşuyordu fakat Fin-

ny'nin masayı kaptığını görünce yavaşlamışlardı. Finny'ye zafer kazanmışçasına gülücükler atıyorlardı. Jamie'yle göz göze geldik. Bu ne şimdi dercesine omuz silkip kaşlarını çattı.

Geçen hafta, Finny hışmımdan kurtulmuştu. Neden-
dir bilmem ama körü körüne arkadaşlarının peşinden git-
tiğini ve onların tavırlarını, masayı kapmalarının ne anla-
ma geldiğini anlamadığını sanmıştım. Ama o şimdi orada
durmuş, masanın tapusu onun üzerineymiş gibi davranı-
yordu. Onu böyle görünce sanki birileri birden beni ar-
kamdan iteklemiş gibi hissediverdim.

Sağa sola sapsmadan, dimdik yürüyüp masamıza, Fin-
ny'nin yanına gittim. Çantamı onun çantasının yanına atıp
yüzüne bakmak için kafamı kaldırdım.

"Ne o, yoksa bugün bizimle mi oturmaya karar ver-
din?" diye sordum. Bir an sus pus oldu. Bana da bir anlı-
ğına kal geldi, ne diyeceğimi unuttum. Gözlerinin içine o
kadar yakından bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Masmavi gözlerinde yaldızlı parıltılar vardı, çok tuhaf
bir ikili oluşturmuştu renkler. Gözlerimi ondan almakta
zorlanıyordum. Gözlerini daha net görebilmek için uzanıp
gözlerinin üzerine düşen sarı saçları çekmek istiyordum.
Yüzü al al olmuştu. Daha kendime böyle düşünmemem
gerektiğini söyleyemeden aklımdan çok güzel olduğu dü-
şüncesi geçti. Her ne kadar kızarmaktan utandığını bilsem
de çok hoş görüldüğünü düşünmeden edemedim. O hâ-
liyle öyle masum görünüyordu ki, onun ömrü boyunca
tek bir kötülük bile yapmamış olduğunu sanıyordu insan.

"Ben, şey..." dedi Finny. O da bana bakmaya başladı.
Aklımdan geçenleri merak ediyordum. Uzun süredir bir-
birimize bakıyormuşuz gibi gelse de aslında sadece birkaç
saniye olmuştu. Soruyu sorduğumdan beri hiç nefes al-

madığımı fark edip bir nefes aldım. Nefesle birlikte o çok tanıdık kokusu da ciğerlerime doldu. Bir yanım gözlerimi kapayıp sadece Finny'nin kokusuna odaklanmamı söylerken, diğer yanım ona öylece bakmak istiyordu.

“Sylvie masayı tutmamı söylemişti,” dedi. O kızın adı beni girdiğim hipnozdan çıkarmaya yetti. Bir sandalye çekip oturdum.

“Aa, ne güzel. Ama burası bizim yerimiz,” dedim.

Jamie de arkamdan gelip bir sandalye çekti. Bana, “Ne haber, tatlı kız? Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Şöyle böyle,” dedim. Noah da Jamie'nin yanına oturdu. İki de Finny'yi görmezden geliyordu. Finny çantasını alıp arkasını döndü. Sylvie ondan birkaç adım gerideydi. Finny'ye doğru yaklaştı ama sinsice kıstığı gözleri benim üzerimdeydi. Kafamı Jamie'ye çevirmeden önce bir saniyeliğine göz göze geldik.

“Yok, yok. Bütün mesele yalnızca bu masa yüzünden,” dedim kendi kendime. “Kişisel bir şey değil. Sadece masa yüzünden...”

20

Şükran Günü geçmişti. Ertesi günü annemle babam arasında tartışma çıkmıştı. Ya karşılıklı bağırişiyorlar, öfkeyle birbirlerine bir şeyler söylüyorlar ya da sessizliğe gömülüyorlardı. Kapıları çarpıp duruyorlardı.

Öğlen aşağıya inip dolaptan bir parça peynir aşardım. Benim aşağıya indiğimi fark etmiş olacaklar ki sesleri benim tekrar yukarıya çıktığımdan emin olana kadar kesildi.

Akşam olurken, odamın zemininde hareket eden, lekeyi andıran gün ışığını seyrederek yatakta uzandım. Boğazım düğümlü, vücudum kaskatı kesilmişti. Günün en üzücü kısmı da buydu aslında... Günün bu kısmına gelince, havanın hâlâ kararmadığını ancak kararmaya yüz tuttuğunu ve geçen onca zamana rağmen mutluluğu hâlâ yakalayamadığını; artık bunun için çok geç kaldığını fark ediyordu insan. Gün ışığını bütün gün tembellik ederek heba etmiştim. Lekeyi andıran ışık önce hareket etmeyi bırakmış sonra da yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Tamamen yok olduğunda her şey düzelecek, diye düşündüm. Altı üstü bir gün, diye hatırlattım kendime. Ve o da bitmek üzereydi.

Sesler kesilmişti. Gündüzle akşam arasındaki sınır yok oluyordu. Kimse beni akşam yemeğine çağırılmıştı. Güneş bir süre sonra çekip gitmiş, odam karanlığa gömülmüştü ama ben kalkıp da ışığı açmıyordum. Karanlığın tepemde dolaşmasını isteyerek öylece yatıyordum. Aşağı kattan gelen bir çarpma sesi beni yerimden zıplattı. Yataktaki doğrulup oturdum. Aşağıdan yine sesler gelmeye başlamıştı. Seslerin şiddeti gittikçe artıyordu. Bağırışlar yükseliyordu. Kapı çarpılmıştı ve sesler artık evin dışından geliyordu.

Penceremi açtım. Annemle babamı göremiyordum. Tek görebildiğim yan bahçe ve Finny'nin karanlık penceresiydi. Savaştan o yana geçen onca haftada, benim arkadaşlarım ve Finny'nin arkadaşları arasında buzdan bir duvar örülmüştü. Bazen sınıfta ya da koridor ve tuvaletlerde karşılaştığımızda konuşmamız, bir şeyler alıp vermemiz gerekirdi. Artık bunların hiçbirini yapmaz olmuştuk. İki grubun üyeleri de diğer grubu yok saymak için elinden geleni ardına koymuyordu. Finny'yle, masayı ondan geri aldığımdan beri hiç konuşmamıştım.

Serin cama başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. Kısık sesle konuşmalarına rağmen annemle babamın sesi artık daha net geliyordu.

Babamın arabasının hırıltısı çalındı kulağıma. Annem ağlamaya başladı. Eve doğru yürürken üzerine bastığı çakıl taşlarından katur kutur sesler geliyordu.

Işığı açtım. Vücudum yanan ışıkla birlikte birden uyuşukluktan çıkmış, ayılmıştım. Kitabımı alıp yatağa uzandım. Eve yeniden sessizlik hâkim olmuştu.

Annem beklediğim gibi çok geçmeden kapımı tıklattı. Gıcırtyla açılan kapıdan başını uzattı. Sanki onun gözleri değil de benim gözlerim ağlamaktan şişmiş gibi gülümse-

meye çalışarak, “Bu gece Angelina teyzenlerde kalacağım, tatlım,” dedi. Kitabımı alıp suratının ortasına fırlatasım geldi. Ona her şey yolundaymış gibi yapmanın ne mantığı olduğunu sormak istiyordum. Bu canını kitaptan daha çok acıttırdı.

“Tamam,” dedim. Gitti.

Uyandığımda karnım zil çalıyordu. Hava daha aydınlanmamıştı, ortalıkta ses seda yoktu. Yalın ayak yürüyerek ayağımı sürüye sürüye mutfığa gittim. Eski püskü evimizdeki her eşya dokunmamla gıcırdıyordu. Dünden kalma patates püresini mikro dalgaya koyup, döne döne ısınmasını seyrettim. Bu seferki yemeği dünkünden daha bir keyifli yiyecektim. Tuhaf ve korkunç bir Şükran Günü geçirmiştim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla her Şükran Günü’nde ve Noel’de babam masanın başına, annelerimiz de iki yanına otururdu. Ben ve Finny de annelerimizin yanına karşılıklı yerleşirdik. Dün Finny benim karşıma oturmak yerine annesinin karşısına geçmişti. Annelerimiz bunu görünce bakışmış ama bize ses etmemişlerdi. Artık yakın arkadaş olmadığımızı kabullenmişlerdi. Ama gözlerinden arkadaş canlısı davranmayışımızı kabullenmeyeceklerini okuyabiliyordum. Gün boyu aramıza çizdiğimiz hayali sınırı ikimiz de geçmemiştik. Ağzımızı büyükler bir şey sormadan açmamıştık. Zaten ortada bizi birbirimizle konuşmak zorunda bırakabilecekleri hiçbir konu yoktu.

Eğer fırsat bulabilselerdi annelerimiz muhakkak bir şey derdi. Ama bulamadılar. Bugün annemle babamın arasında patlak veren tartışma dünden filizlenmişti. Galiba,

Angelina teyzeyle Finny de dayanamadı tartışmaya. Onlar için üzülmüştüm. Acaba Şükran Günü'nü kendi evlerinde kavgasız gürültüsüz, devamlı münakaşa eden insanlar olmadan geçirselerdi daha mı mutlu olurlardı, diye düşünmeden edemedim.

Tabağı mikrodalga fırından çıkarıp buzdolabına uzandım. Soğuk hindi etinden elimle birkaç parça koparıp tabağıma koydum. Buzdolabından kafamı çektiğimde pencereden dışarıya baktım. Angelina teyzenin mutfağında ışık açıktı. Annemi ve Angelina teyzeyi mutfak masasında, önlerinde bir fincan çayla karşılıklı oturmuşken hayal edebiliyordum.

Ağaçların yaprakları rüzgârla titriyordu. Birden içimden dışarıya çıkmak geldi. Evin dışındaki gri renkli dünya beni dışarıya davet ediyor; yumuşacık ve sepserin görüntüyordu. Saate göz attım. Biri yeni geçmişti.

Evde beni sorgulayabilecek kimse yoktu nasılsa.

Tabağımı elime alıp ön sundurmaya çıktım. Eşiğin diğer tarafındaki havanın serinliğini ve nemini tenimde hissedebiliyordum. Kapının girişine oturunca yerdeki tahtalardan ayak tabanlarım üşüdü. Yanıma çatal almayı unuttuğumu fark etsem de boş verdim. Isıttığım sıcak patates topaklarını ellerimle yedikten sonra parmaklarımı yaladım.

Ne aptalca bir isyan şekliydi o öyle? Gecenin bir vakti sundurmada oturup ellerimle patates püresi yemek... Ama elimden gelen tek şey de buydu.

Buzdolabında soğumuş hindiye patatese göre biraz daha yavaş yedim. Parçaları özenle seçip ufak ısırıklar aldım.

Yemeğimi bitirdiğimde, tabağımı bir kenara koyup sundurmanın sağ tarafındaki parmaklıklara sırtımı dayadım. Rüzgâr yeniden ağaçların arasından süzölmeye baş-

lamıştı. Soğuktan titrememe rağmen kalkmak için kılımı bile kıpırdatmıyordum. Orada, o soğukta ne kadar dayanabileceğimi görmek istiyordum. Muhtemelen bütün gece duracaktım. Tekrar bir titreme aldı beni, gözlerimi yumdum. Hava soğuktu. Bir araba sesi duyar duymaz gözlerim açılıverdi.

Sokakta mavi bir araba durdu. Arabanın kapısı açıldı ve içerisinin ışığı dışarıya taşıdı. Arabanın içindeki erkek silüetleri tanıdık gelmişti. Özellikle de biri... Finny tökezleyerek arabadan çıktı. Kahkahalar içinde arkadaşlarına bir şeyler söylüyordu. Onlar da bağıra çağıra karşılık veriyordu. Finny parmaklarını dudağına götürüp el salladı. Araba hızla uzaklaşıp gitti.

Oturduğum yerden Finny'nin çimlere basarak evine doğru yürüyüşünü izlemeye başladım. Yüzünü göremiyordum. Yalnızca karanlıktaki şeklini seçebiliyordum. O gece yürüyüşünde bir tuhaflik vardı; fazla küçük adımlar atıyor, resmen öne yatarak yürüyordu. Yürürken kotunun ceplerine elleyip duruyordu. Evine yaklaştıkça mutfağın ışığıyla görüntü daha da netleşmişti. Sundurmaya varmadan birkaç metre önce durup kaşlarını çatarak baktı. Yüzünü ve kaşlarını çattığı şeyi daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Altımdaki tahtalar gıcırdadı. Gıcırtıyı duyan Finny kafasını kaldırıp benim olduğum tarafa bakınca gözlerimiz birbirine kilitlendi. Nefesim kesildi.

“Selam,” dedi bir anlık duraklamanın ardından.

“Selam,” dedim. Bana baktı, kaşları hâlâ çatıktı.

“Tacın nerede?” diye sordu.

“Efendim?”

“Tacın başında değil de...” dedi. Konuşması bir tuhaftı, heceleri sanki konuşamayacak kadar yorgunmuş gibi birbirine karıştırıyordu.

“Pijama var üzerimde,” dedim.

“Ha,” dedi hafifçe sallanarak.

“Sarhoş musun sen?” diye sordum. Daha önce hiç sarhoş biriyle karşılaşmamıştım.

“Yani sayılır,” dedi.

“En iyisi eve gitme o zaman,” dedim. Gözleri hâlâ üzerimdeydi... Tatlı, utangaç, küçük Finny sarhoş olmuş. Her ne kadar söylentileri duymuş olsam da, hatta şu anda kendi gözlerimle görsem de böyle bir şeyi aklım almıyordu.

“Niye ki?” diye sordu.

“Annelerimiz şu an sizin mutfakta,” dedim.

“Ya,” dedi. Tekrar sarsıldı. “Biraz oturabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedim. Sendeliyor, üzerime düşecek gibi oluyordu. Evin girişindeki basamağa gürültüyle oturdu. Derin bir nefes verip başını sundurmanın parmaklıklarına yasladı. Sağlık bilgisi öğretmenimiz Bayan Adams alkolün kişiyi farklı birine dönüştürdüğünü söylemişti. Gerçi Finny pek değişmemişti, sadece dengede duramıyor ve bana dünkünden daha sevecen davranıyordu, o kadar.

“Anahtarlarımı bulamıyorum,” dedi.

“Kötü olmuş.” Onaylarcasına başını sallayıp yeniden bana baktı. Omuzlarımı kamburlaştırmış otururken ellerimi çıplak kollarıma sürtüp duruyordum.

“Üşüdün mü?” diye sordu. “Evet” anlamında başımı salladım. Soğuktan ölmemiştım ya sabaha kadar dayanabilirdim. “Al,” dedi. Bunu derken bir yandan da hırkasını çıkarmaya çalışıyordu.

“Yok ya, çıkarma,” dedim. Herhâlde alkolün insanlara yaptığı şey buydu; onlara gerçek dünyadaki, itinayla çizilmiş bütün sınırları unutturabiliyordu.

“Hadi, yapma böyle. Al şu hırkayı Slyvie,” dedi hırkayı bana uzatarak.

“Autumn,” dedim.

Anlamamış bir hâlde kaşlarını çatarak, “Ha?” dedi.

“Benim adım Autumn. Az önce bana Slyvie dedin de,” dedim. Kaşları iyice çatıldı.

“Ah, affedersin, Autumn. Giy hırkayı, Autumn,” dedi. Öne eğilip hırkayı kucağıma doğru uzattı. Ben de inadı bırakıp bir iç geçirdikten sonra hırkayı elinden aldım. Hâlâ sıcacıktı hırka, üzerine kokusu sinmişti. Hırkayı sırtıma geçirip sıkıca sarındım. “Bak işte,” dedi. Memnun bir hâlde arkasına yaslandı. Beni dikkatle inceleyerek, “Senin için yapılmış gibi,” dedi.

“Hırka mı?” diye sordum. Kollarımı açtım ki hırkanın kollarının çok uzun geldiğini, sarktığını görebilsin.

“Yok ya,” dedi. “Adını dedim. Autumn Rose Davis. Yani sonbaharda gül açmamasının dışında...”

“Açmaz mı açıyor tabii ki,” dedim. “En azından St. Louis’dekiler açıyor.” Çünkü burada yazdan sonbahara geçişte çok belirli bir farklılık olmazdı. Sonbahar önce gelir sonra geçer sonra tekrar gelirdi. Mevsim böyle bir ileri bir geri yapıp hava da bir sıcak bir soğuk olunca ağaçlar sonbaharın cazibesine kapılıp turuncuya dönerken, güllerse bir süre daha açmaya devam ederdi. Ağaçların yaprakları altın sarısı ve kırmızıya dönmüşken bizim bahçede hâlen üç beş pembe gül vardı. Az biraz solmuş ve yapraklarının kenarları kahverengileşmeye başlamış olsa da hâlâ çok güzel görünüyorlardı. Adımla bir bağlantıları olduğunu düşünmeden önce de onlara bayılıyordum ama artık, kabul etmem lazım ki bu hâllerleriyle bana çok uyuyorlardı. Fakat tek bir farkla... Ben onlar kadar güzel olduğumu kabullenmek istemiyordum.

“Öyle de, *normalde* sonbaharda gül açmaz,” dedi ısrarla.

“Her şey her zaman olması gerektiği gibi olmaz,” dedim.

Benim bu lafımın üzerine araya uzun bir sessizlik girdi. Gözlerimi Finny'den çevirip sokakla aramıza siyah, geniş bir çizgi çeken çimenliğe ve yıldızları bizden gizleyen bulutlara baktım. Hırkanın gevşediğini fark edince daha bir sıkıca sarındım. Hırkanın cebinde bir şeyler kımlıdamıştı. Elimi hırkanın cebine attığımda ne olduğunu hemencecik anladım. Gülümseyerek, "Buradaymış," dedim. Anahtarları Finny'ye uzattım. O da gülümseyip anahtarları aldı. "Teşekkürler," dedi. "Babama arabamın anahtarını kaybettiğimi söylemeyi hiç istemiyordum." Finny'nin babası yine anlam veremediğimiz bir iyi niyet gösterisiyle Finny'ye on altıncı yaş gününde araba almıştı. Arabanın modelini bilmiyordum. Yalnızca kırmızı, spor bir araba olduğunu biliyordum. Muhtemelen komik bir şekilde pahalı bir İtalyan arabasıydı. Finny'nin babasına arabanın anahtarlarını kaybettiğini söyleyebileceğini duymak beni şaşırtmıştı doğrusu. Çünkü ben hep, Finny'nin babasıyla arasında, sadece babası onunla iletişim kurmak isterse görüşebileceği bir sınır olduğunu düşünmüştüm.

"Şimdi sen sabah kalktığında benimle sohbet ettiğini hatırlayabilecek misin?" diye sordum. Finny tekrar kaşlarını çattı.

"Tabii, o kadar sarhoş değilim," dedi.

"Yani ben bu işlerin nasıl olduğunu bilmediğimden..." dedim. Başını yana yatırıp, "Hiç sarhoş olmadın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Sesindeki küçümseyici tınıyı biraz geç fark etmiştim. O ise öyle bir havaya girdiğinin farkında bile değildi.

"Nasıl yani?" dedi. "Ben de düşünmüştüm ki..." lafını yarıda kesip tekrar kaşlarını çattı. "Nasıl ya..." dedi.

"Ne yani? Herkes böyle içiyor mu sanmıştın?" diye

sordum. Omuz silkip kafasını başka tarafa çevirdi. Saatin kaç olduğunu merak ettim. Kendi kendime verdiğim sundurmada oturma cezasının bitmesine ne kadar kalmıştı acaba? Gökyüzünün aydınlanacağı yoktu.

“Neyse. Sen niye burada böyle oturuyorsun ki?” diye sordu.

Boğazımın düğümlenmesini hiç beklemiyordum, şaşırılmışım. “Annemle babam kavga etti,” dedim.

“Ya.”

“Babam çekti gitti, annem de sizin eve geçti.”

“Çok üzüldüm, Autumn,” dedi.

“Hep aynı şeyler işte,” dedim.

“Ama ben gerçekten çok üzüldüm,” dedi. “Samimiyim bu konuda.” Bana bakmak için arkasını döndü.

“Sorun değil ya,” dedim.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Sarhoşsun ama sen,” dedim.

“Aylırım,” dedi.

“Peki, ayıldığında hâlâ konuşmak isteyecek misin ki?” diye sordum. Bu sorumun üzerine bir kez daha sessizlik çöktü. Yüzüne baktım ama hiçbir şey okuyamadım.

“Evet, isteyeceğim,” dedi. Ama sesinde öyle bir şey vardı ki aslında hayır demek istiyordu sanki.

“Yok ya boş ver,” dedim. “Takma kafana sen.”

“Jamie’yi seviyor musun?” diye sordu. Yine boğazım düğümlenmişti. “Yani, sana iyi davranıyor mu?” diye düzeltti.

“Nasıl nasıl?” dedim. Şaşkınlığım sesime yansımıştı ve bu sefer bal gibi de fark etmişti. “Sakın bana, birden ağabeylik edesin geldiğini falan söyleme,” dedim.

Omuz silkti. Artık bana bakmıyordu. Yüzünün kızarıp kızarmadığını merak ettim. Muhtemelen kızarmıştır.

“Evet,” dedim en sonunda. “Hem de çok seviyorum. Ayrıca, iyi birisi.”

Jamie’yi nasıl biri sandığını hayal etmeye çalıştım. Acaba şüphelerini haklı çıkarsaydım ne yapardı? Aklıma beşinci sınıfta Donnie Banks’e yumruk atışı geldi. “Hem zaten benim için Jamie’yle kavga etmenin Slyvie’nin pek de hoşuna gideceğini düşünmüyorum,” dedim.

“Öyle,” dedi. Gözleri hâlâ başka yerdeydi. “Gerçi ne olursa olsun yapardım.”

“Acaba ayık olsan böyle söyler miydin?” diye sordum.

“Evet” anlamında başını sallayıp, “Söyledim,” dedi. “Ama bunu şu an sarhoş olduğum için dedim.”

Sarhoş olsaymışım Finny’ye söyleyebileceğim şeyler geçti aklımdan. Ya da en azından söylemeye cesaret edebileceğim şeyler... Birincisi hırkasının çok hoş koktuğunu söyledim. Sonra da onunla burada böyle oturup konuşmanın çok hoşuma gittiğini ve içeri girip konuşmayı sonlandırmayı hiç istemediğimi söyledim.

“Ortaokulu hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hatırlıyorum,” dedim. Rüzgâr ağaçların içinden esip geçiyordu. Gökyüzü hâlâ bir gıdım bile aydınlanmamıştı. Galiba zaman bir saniye bile akmamıştı; biz orada ölene kadar oturmaya devam edecektik. Aslında benim işime gelirdi. Finny’ye düşünmesi için zaman verdim. Yine kaşlarını çatmıştı.

“Ağzımdan daha fazla söylememem gereken şeyler çıkmadan, en iyisi içeri gireyim,” dedi. “En azından çaktırmadan merdivenlerden çıkabilirim.”

“İyi, peki,” dedim. Ayağa kalkıp bana baktı.

“Sen de burada kalmayı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu. Başımı salladım.

“Yok, kalmam herhâlde,” dedim. Kalkıp hırkasını çı-

karmaya çalıştım. Elini trafik polisinin dur işareti gibi uzatıp hırkayı aldı.

“Teşekkürler,” dedik aynı anda. İkimizin de yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. “İyi geceler,” dedim. Başını sallayıp sundurmadan indi.

“Bekle bir dakika,” dedi birden. Arkamı döndüm. Bizimkiyle onların bahçesini ayıran hayali çizginin tam üzerinde duruyordu. “Eve dönüş saatimi biraz geçtim de... Sabah annem kızarsa bahane olarak seni gösterebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedim. “Hatta omzuna başımı koyup salya sümük ağladığımı bile söyleyebilirsin.” Tekrar gülümsedi.

“Ooo, çok sevecek bu yalanı. Yani senin ağladığın kısmını değil de... Şeyi işte... Neyse, iyi geceler,” dedi. Tekrar arkamı dönüp içeri girdim.

Buz kesmiş yatağıma uzanıp Finny'nin odasından gelen ışığı seyretmeye koyuldum. Hatırlıyorum da eskiden ne zaman canım sıkkın olsa ya da üzgün olsam Finny'ye cep fenerimle işaret ederdim. O da işaretimi görünce odalarımızın arasına gerdiğimizizin ipin ucundaki bardağı kulağına götürürdü. İkimiz de uyuyakalana kadar sohbet ederdik. Uzunca bir süre sonra odasının ışığı söndü.

21

Jamie ehliyetini aldığıında istediğimiz zaman, özgürce vakit geçirebileceğimizi söylemişti. Eve dönüş saatim dışında hiçbir şey bizi ayıramazmış.

Ama arabayla etrafta tur atmaktan başka pek bir şey yapmıyorduk. Ara sıra arabayı kütüphanenin arkasına park ediyor, öpüşüp koklaşıyorduk. Aslında öyle anlarda kafamın kapıya yapışması ya da dizlerimi bükmek zorunda kalmak hoşuma gitmese de gidiyormuş gibi yapıyordum. Çünkü öyle bir şeyi arabasında yapıyor olma fikri hoşuma gidiyordu. Bir film sahnesi gibi, camlar buğulanmış ve radyoda sevdiğimiz şarkılar çalıyor olurdu.

Araba sürme konusunda pek bir şey bildiğimi söyleyemezdim. Jamie yaşlıtlarım arasında arabasına bindiğim tek kişiydi, o yüzden iyi araba sürdüğünü düşünüyordum. En azından, onun arabasındayken kendimi güvende hissediyordum. O araba sürerken yüzünü yan koltuktan seyretmek, gözlerinin benden başka bir yere odaklanmış olduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Odaklanınca sanki aklı başka bir yere uçuyordu. İşte onu öyle görünce içim bir fena oluyor, onu daha da çok arzuluyordum.

Annem hep, zamanı gelince babamın bana araba sürmeyi öğreteceğini söylerdi. O zamanı bir türlü gelmedi. Pek bir şey fark etmiyordu gerçi. Çünkü Jamie'siz hiçbir yere gitmeyi düşünmüyordum.

Finny ehliyetini doğum gününde almıştı. Angelina teyze Finny'ye araba sürmeyi yıllar önce öğretmişti ve her ne kadar Finny'nin iyi bir şoför olduğunu söylese de, bir gece kaza yapıp ölüp gideceğinden korkuyordu. Araba sürmekten ölüm konusuna nasıl atlayabildiğini bir türlü anlayamazdım. Sonuçta her gece, bir sürü insan ölmeden araba sürüyordu.

Hem bakireydim hem de araba sürmeyi bilmiyordum.

Bekâretimi Jamie'nin arabasında kaybetmekten korkuyordum. Şeytana uyup bir anlık zevk için böyle büyük bir hata yaparım diye korkuyordum ve her an tetikte bekliyordum fakat hiç böyle bir an yaşamamıştım. Elini kıyafetimin içine sokmasına izin verdiğimde her şey kontrolüm altında oluyordu. Ya da elimi alıp erekte olmuş penisine sardığında ne yaptığının gayet farkında olarak hareket ediyordum.

Bunun gibi birbirimize dokunduğumuz anlarda Jamie'nin bana bakmasına asla izin vermezdim. Ben de kesinlikle ona bakmazdım. Tişörtümü kaldırıp göğüslerimi öpmesine izin verdiğimde gözlerini kapattığından emin olmak için gözüm üzerinde oluyordu. Beni ilk gördüğü anın gerçekten seviştiğimiz an olmasını istiyordum. Hayalimin bir parçasıydı bu. Yavaş yavaş birbirimizin kıyafetlerini çıkarırken onca zaman birbirimizden sakladığımız, gizlediğimiz bütün uzuvları görebilmek...

Böylece korkum azalıyordu.

Bir gün akşam vakti, Jamie uzanıp istediği CD'yi alabilmek için benden direksiyonu tutmamı istedi. Böyle bir şey yapmamı istediye, yapabileceğim anlamına geliyordu, diye düşünmüştüm; güvenim tamdı. Fakat ben az kalsın arabayı yoldan çıkartacakken Jamie direksiyonu yakaladı, bizi yeniden yola soktu.

“Ah, Autumn,” diye söylendi. Akşam eve dönme saatim gelip de arabayı bizim evin önüne çekene kadar başka bir söz çıkmadı ağzından. Ben arabadan ayrılmadan önce beni öperken, “Belki de araba sürmeyi asla öğrenmemelisin,” dedi. “Kaza yapıp öldüğünü düşünmeye dayanamıyorum.”

Bir gün öleceğimi biliyordum, bir gün bekâretimi kaybedeceğimi de biliyordum. Bu iki şey gözüme hem eşit derecede mümkün hem de eşit derecede imkânsız görünüyordu.

Finny'nin eve dönüş saati benimkinden yarım saat sonraydı. Hafta sonları yatakta uzanıp uykuya dalmak için beklerken arabasının sesine kulak verirdim. Arabasının motorundan çıkan gürültü, kapısının çarpışı, arka kapısından gelen gıcırta beni rahatlatırdı. Odasına girip düğmeye bastığında ışığın bir an parlayarak yanışını izlerdim. Odasında üstü çıplak dolaşırdı. Işık söndüğünde pencerenin kenarındaki yatağına uzandığını anlamıştım. Aramızda iki kat bir pencere ve birkaç yüz metrelik havadan başka bir şey yoktu.

22

Dönemin son günü kendimi hasta hissediyordum ama yine de okula gitmem gerekiyordu. O gün üç tane final sınavım vardı. Bütün sabah gözüm saatteydi. Eve gidip yatağa girmek için dakikaları sayıyordum. Öğle yemeğinde midem bulanmaya başlamıştı, bir şişe sudan başka hiçbir şey boğazımdan geçmiyordu. Jamie bana karşı çok şefkatli davranıyordu. Yemekte başımı masaya koyunca saçlarımı okşamaya başladı.

“Bebeğim, bence eve gitmen gerekiyor,” dedi. Masanın üstündeki başımı “hayır” anlamında öne arkaya salladım. Öğle yemeğinden sonra, Jamie çantamı Bay Laughegan’ın dersliğine kadar taşıdı. Bugün öğretmen masasının çekmeceleriyle uğraşacak gücüm yoktu. Doğrudan sırama gidip sandalyemin üstüne yığıldım. Noel yaklaştığından ve birkaç saat sonra iki haftalık özgürlüğe kavuşacağımızdan, sınavı olsun olmasın benim dışımdaki herkesin keyfi yerindeydi. Sınıftakilerin sınıfa girerken veya sıralarına otururken çıkardıkları her sesle birlikte bir kez daha ölmek istiyordum. Jamie sırtıma elini koymuş, Sasha’yla onların gitmek istediği ama benim istemediğim bir film hakkında

sohbete dalmışlardı. Diğerleri de ya alışveriş merkezine gitmekten ya akraba ziyareti yapmak zorunda olduklarından ya da uzun zamandır çekmedikleri kadar güzel bir uyku çekip dinleneceklerinden bahsediyordu. Uyku fikri hoşuma gitmişti.

Bay Laughegan'ın sınavı bana o kadar hastayken bile kolay gelmişti. İlk bitiren ben olmuştum, kâğıtlarımı ters çevirip öğretmenin masasına koydum. Beni şöyle bir süzdü. Soluk tenime ve boş gözlerime baktığının farkındaydım. O daha bana iyi olup olmadığını sormadan ben ona hafifçe gülümsedim. Sırama geri dönüp geometri sınavına çalışmam gerektiğini düşünürken midem daha da kötüleşti. Onun yerine kafamı sıraya koyup dinlenmeye geri döndüm.

Millet sınavını bitirene kadar aklımdaki tek düşünce kusup kusmayacağımdı. İç organlarım göğüs kafesimin altında çalkalanırken tükürük bezlerim harekete geçiyordu. Her an sınıftan çıkmam gerekebilirdi. Kusma ihtimalimi hesaplamaya çalışıyordum. Kesin bir şey olmadıkça dışarı çıkacağımı sanmıyordum ve eğer öyle yaparsam da tuvalete vaktinde yetişebileceğimi düşünmüyordum. Kapı sınıfın diğer ucundaydı. Kapının eşliğine varmadan bir çöp kovası vardı ama onu kullanmak ölümden de beter bir son olurdu benim için.

Son öğrenci de kâğıdını öğretmenin masasına koyunca Bay Laughegan ayağa kalkıp, "Ee, nasıl buldunuz sınavı?" diye sordu. Bu sırada sandalyemden ok gibi fırlayıp elimi ağızıma kapatarak kapıya doğru koşmaya başladım. Ben onun yanından hızla geçerken kenara çekildi. Koridora koşarken onun, "Jamie, Finn oturun yerinize arkadaşlar," dediğini duydum.

Zamanlamam mükemmelmiş. Bir saniye daha bekleyemezmişim ki zaten bekleyemedim de. Bir elimle saçımı

geriye çekip diğeriyle tacımı düşmesin diye tutarak tuvaletin zeminine dizüstü çöktüm.

Sonrasında ağızımı lavaboda çalkalayıp aynadaki yüzümü inceledim. Hâlâ rengim düzelmemiş olmasına rağmen kendimi daha iyi hissediyordum. Derin bir nefes aldım. Dersin bitmesine daha yirmi dakika vardı. Bay Laughegan birini göndermeden önce sınıfa geri dönmem lazımdı.

Sınıfa girerken başımı indirip gözlerimi yere diktim. Bay Laughegan'ın hafifçe seslendiğini duydum.

“Autumn...”

Ama Alexis öğretmenin lafını keserek, “Şu işe bak, hamile misin yoksa?” diye bağırdı. Bunu duymamla birlikte olduğum yerde kalakaldım. Hızlıca başımı kaldırıp gözlerimi Alexis'e diktim.

“Ne ne? Hayır,” diye cevap verdim.

Victoria da araya girip, “Emin misin bak? Az önce...” derken Bay Laughegan hızla lafını kesip, “Alexis, Victoria,” deyiverdi. Sonra da bana dönüp, “Hemşire için izin kâğıdı yazayım sana,” dedi.

“Olmaz,” dedim. “Hayır” anlamında başımı sallayıp sırama geri oturdum. “Önümüzdeki ders bir sınavım daha var. Geçer şimdi.”

“Emin misin?”

Başımı sallayıp dik oturdum ki iyi hissettiğimi anlasın. Bay Laughegan, “Peki madem,” diyerek omuz silkip dönem sonu konuşmasını yapmaya kaldığı yerden devam etti. “Final sınavı için *Jane Eyre*'i⁸ okumayı tamamlayamadığımızdan, tatilde okumanız için birkaç sayfa ödev vermem gerekecek,” dedi.

Jamie spor ayakkabılarımızı birbirlerine yaslamak için ayağını uzattı. Bay Laughegan'ın ödevini ödev defterime yazıp Jamie'ye bir gülücük attım.

8 Charlotte Brontë'nin 1847'de yayımlanan romanı (ç.n.)

Zil çaldığında bana, “İyi hissettiğine emin misin?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdim. Sınıftan çıkınca bana sarıldı. Beden eğitimi dersi için okulun diğer ucuna gideceğinden dersler bitene kadar görüşemeyecektik.

“Seni seviyorum, hasta kız. Nefesin kusmuk kokuyor olsa bile,” dedi.

“Sağ ol ya,” dedim. Dudaklarıma bir öpücük kondurup saçlarımı dağıttı.

Geometri sınavından ve otobüs yolculuğundan sağ salim kurtulmayı başarmıştım. Finny’yle Slyvie hemen önümde otobüsten indiler. Ele ele tutuşarak Elizabeth Sokağı boyunca yürümeye başladılar. Durakta oyalanıp onlar Slyvie’nin ayrılacağı köşe başına varana kadar bir metre kadar arkalarından takip ettim. Slyvie Finny’ye bir öpücük verip sokağın karşısına geçti. Finny de Slyvie’nin arkasından el salladıktan sonra sokağın aşağısına doğru kaldırımından yürümeye devam etti.

“Selam Finny, bekle,” diye seslendim. Göz ucuyla, Slyvie’nin arkasına dönüp bize baktığını görebiliyordum. Fark etmemiş gibi yaptım. Finny durup benim olduğum tarafa döndü. Yetişebileyim diye bekliyordu. Yanına vardığımda yeniden, “Selam,” dedim.

“Selam,” diye karşılık verdi. Birlikte eve doğru yürümeye koyulduk.

“Bir iyilik isteyecektim,” dedim. Yürürken gözlerim yerdeydi.

“Olur.”

“Alexis, Taylor, Victoria, yani işte sizinkiler gidip millete Autumn hamileymiş falan demesin, olur mu?” dedim Slyvie’yi katmamak için kendimi tutarak.

“Niye böyle bir şey yapınlar ki?” diye sordu. Bunu demesiyle bir şey açıklığa kavuşmuş oldu. Finny gibi birinin nasıl olup da o kızlarla arkadaş olabileceğini hep merak etmiştim. Görünüşe göre onların ne biçim kızlar olduğunu bilmiyordu. Nedenini anlayabiliyordum çünkü ben de eskiden bilmiyordum. Finny hep insanların iyi yanlarını görmeye çalışırdı. Hamile olup olmadığımı sormalarını da kesin meraklarına vermişti.

“Çünkü...” Arkadaşlarına hakaret etmeden derdimi anlatmaya çalıştığımdan tutuk tutuk konuşuyordum.

“Değilsin, değil mi?” diye sordu usulca.

“Phineas!” Baştan beri yerde olan gözlerimi ilk defa yukarı, ona çevirdim. O da direkt olarak bana bakıyordu.

“Yani ben...” diye geveledi. “Dediler ki öyle bir ihtimal olabilir...”

“Olamaz,” diye kesiyorum lafını. “Çünkü ben şimdiye kadar hiç kimseyle birlikte olmadım.”

“Ya...” Yüzü şaşırmış bir ifadeye büründü. Gözlerimi yeniden yere çevirdim. Sus pus hâlde bir dakika daha yürüdük. Evlerimize varmak üzereydik.

“Bak, demesinler...”

“Tamam,” diye kestirip attı. Ses tonu bayağı sertti; sanırım gücendi. Yalan da değildi gerçi, böyle bir söylenti çıkartabilirdi onlar. Bildiğim kadarıyla daha şimdiden okulun yarısı bahara doğum yapacağını sanıyordu.

“Sağ ol,” dedim. Cevap vermedi. Yüzüne baktım. Kaşları çatılmıştı. Çimlerden birlikte yürüyüp sundurmalara yaklaşınca ayrıldık. Bana görüşürüz bile demeden yürüdü gitti.

Başka hiçbir işle uğraşmadan gidip doğruca yatağıma

kıvrıldım. Gözlerimi yumup uykuya dalmaya çalıştım. Finny'nin bakire olduğumu duyduğunda yüzünde oluşan ifadeyi ve kaş çatışını hatırlayınca vücudum gevşemeye başladı.

Sanki sipsivri bir buz sarkıtı midemi tam orta yerinden delip geçiyordu. Sarkıtın yüzünden nefes alamıyordum, öyle dev bir sarkıttı ki... Buzun soğuğu midemden ciğerlerime ve kalbime dağılıyor ama batan yerin acısı bir türlü uyuşmuyordu.

Ne fark eder ki, diye sordum kendi kendime. Sarkıt, ağrıyan midemde açtığı deliğin içinde eriyip su birikintisine dönüşüyordu.

Finny'm.

O senin Finny'n falan değil.

Öyle olmadığını ben de biliyordum. Ama bilmekle hissetmek arasında dağlar kadar fark vardı. Onun, artık benim Finny'm olmadığını çoktandır biliyordum. Ama artık, sanki aramızda aşmaya korktuğum bir okyanus var ve o da okyanusun karşı kıyısındaymiş gibi geliyordu. Bunu çok net hissedebiliyordum.

Beş gün sonraki Noel sabahına kadar iyileşememiştim. O sabah annemin pişirdiği yumurtaları kıtlıktan çıkmış gibi mideye indirdim. Babam aşağıya indiğinde annemi her zamankinden daha da uzun öptü. Görmemiş gibi yapıp yemeğimi yemeye devam ettim. Kahvaltımı bitirdiğimde babam Angelina teyzelere gidecek hediyelerin ilk postasını almak için salona gitti; ben de üzerimi giyinmek için odama çıktım.

Küçükken, sabah hediyelerimizi hangi yılbaşı ağacının altında açacaksak, gece Finny'yle o ağacın altında uyurduk. Yan yana uzanıp ağaca bakardık. Benim annem bizim ağacımızı marketten aldığı, her bir rengini birbirine uydurarak dizdiği camdan boncuklarla süslerken onun annesi ise Hindistan'dan getirttiği egzotik boncuklu püskülleri karmın çorman asar, kilden veya kâğıtlardan acayip süslemeler yapardı.

Gözlerimiz kapanana kadar fısır fısır konuşur, uzandığımız yerden ağacı seyrederdik. Sabah olunca birlikte uyanır sonra da hediyelerimizi getirsinler de açalım diye büyükleri çağırmaya giderdik.

Bu sabah yeşil bir kazakla siyah bir etek giymiştim. Bir anlık kararsızlığın ardından, gümüşü bir taç takmışım. Taçın tepesi o kadar alçaktı ki saç bandı gibi görünüyordu. Annelerimiz birkaç yıl sonra artık büyüdüğümüzü düşünüp yılbaşı ağacının altında beraber yatmamıza izin vermemişlerdi. Ondaki sonraki üç yıl boyunca Noel sabahları annelerimizin üzerimizi giydirmesine bile fırsat vermeden buluşup sanki gece birlikte kalmışız gibi pijamalarımızla hediyeleri açmıştık. Tabii ki bu anlattığım şeyler yıllar önce yaşanmıştı.

Angelina teyze bana sarılıp öptü, annem de Finny'ye sarıldı. Babamsa elini kolunu dolduran hediye paketlerinden zar zor uzanıp Finny'yle el sıkıştı. Paketlerin sonuncu postası da böylece gelmiş oldu. Finny'nin üstünde gömlek altında da bej bir pantolon vardı. Birbirimize şöyle bir baktık ama tek kelime etmedik.

Âdet yerini bulsun diye hediyelerin hepsini bir anda açmak yerine teker teker açıp her biriyle ilgili bir şeyler söyleyerek çok sevinmiş gibi yapıyorduk. Finny her zamankinden daha suskundu. Bu hâlini pek de hayra yoramamıştım. Acaba arkadaşlarının benimle ilgili dedikodu yayacağını söylediğim için bana hâlâ kızgın mıydı?

Angelina teyze ve Finny'nin bana aldığı hediye gümüş kar taneleriyle bezeli bir taçtı. O kadar sevinmişim ki Angelina teyzeye sarılmak için hoplaya zıplaya odanın öbür ucuna koştum. Annem her ne kadar taçlarımı kabullenmiş görünse de bana hiç taç almamıştı. Ara sıra, Angelina teyzenin böyle genç kalabilmesini sağlayan şeyin gayrimeşru

bir çocuk doğurması ve sevgili değiştirip durmasında saklı olup olmadığını merak ederdim. Galiba, gençlik sırrı tam da buydu. Ya da benim anneme evlilik yaramamış, ruhunu soldurmuştu.

“Çok teşekkürler,” deyip sarıldım. Angelina teyzem de bana sarıldı.

“Phineas seçti.”

Yerime geri otururken, “Sana da çok teşekkür ederim Finny,” dedim. O sadece başını sallamakla yetindi. Ama tacı başımdaki diğer tacın yanına takınca yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti.

Hediyeleri açmayı bitirene kadar vakit öğlen olmuştu.

Annelerimiz öğle yemeğini hazırlamak için mutfaka gittiler. Hediye gelen kitaplardan birine başlamak için pencerenin yanındaki en sevdiğim sandalyenin üzerine kuruldum. Gelecek hafta, tatilimiz hâlen devam ederken bitirmeyi planladığım bir yığın kitabım vardı. Babamla Finny kanepeye oturmuş spor programı izliyorlardı. Babamın kalkıp salondan çıktığını fark etmemişim bile. Normal geliyordu çünkü onun telefonu tatillerde bile susmaz, sürekli ofisten ararlardı.

Finny, “Autumn,” diye seslendi. Sesi birden çok yakından ve fısıltı gibi gelince sandalyemde sıçradım. Kafamı kaldırıp bakınca Finny’nin sandalyenin yanında durmuş bana baktığını gördüm. Ellerini cebine atmıştı.

“Efendim?”

“Benden yapmamı istediğin şeyi yapacağım, sorun değil,” dedi.

“Teşekkürler o zaman,” diye cevap verip gülümsedim ama karşılık vermedi.

Angelina teyze kapı aralığından, “Ne konuşuyorsunuz öyle fısır fısır,” diye sordu.

“Hiç,” dedik ikimiz birden.

Başını yana eğip gülümsedi. “Yemek hazır,” dedi.

Arka bahçeden eve girerken annem, “Finny daha iyi mi?” diye sordu. Akşam olmuştu. Hava soğuktu, kollarım ısınsın diye ovuşturup duruyordum. Ev iyi ki uzakta değildi.

“Nasıl yani?”

“Ayrılıktan bahsediyorum,” dedi. Az kalsın şaşkınlıktan olduğum yerde kalacaktım.

“Finny’yle Slyvie ayrılmış mı?”

“Biliyorsun sanmıştım,” deyip kapıyı açtı. Eve girerken paltolarımızı çıkarttık.

“Anne ben nereden bileyim ya,” dedim.

Benim öfkemi umursamadan, “Angelina Finny’nin ayrılık gecesinde kalbinin çok kırıldığını söylemişti ama bugün iyi gördüm,” dedi. Artan yiyeceklerin olduğu tabağı alıp buzdolabına gitti. “Ama tabii, Finny’yi tahmin etmek pek de kolay değil.” Peşinden ben de mutfığa gidip kapının girişinde durdum. Slyvie birilerine benim hamile olduğumu söyledi de Finny ondan mı Slyvie’yi postaladı diye düşünsem de pek ihtimal veremiyordum. Yine de, böyle bir olasılık aklımdan geçmişti.

“Peki, Finny neden Slyvie’den ayrılmış?”

“Slyvie Finny’den ayrılmış.”

“Ciddi misin?”

“Sen de şaşırıydın, değil mi?”

“Yani, Slyvie Finny’ye çok âşık sanıyordum da...”

“Ben de aynı şeyi söyledim. Ama tabii ki tarafsız bakmıyorum olaya. Finny öyle yakışıklı öyle tatlı bir çocuk

ki... Slyvie'nin böyle bir çocuğa neden âşık olmadığını bilemiyorum.”

“Umarım Finny iyidir,” dedim. Finny'nin kalbinin kırıldığını düşünmek beni üzüyordu. Slyvie'ye ne akla hizmet ayrıldığını sorma isteği geçiyordu içimden. Açıklaması ne olursa olsun umurumda olmazdı. Finny'yi üzdüğü için, atkuyruğundan tutup saçını bir güzel çekmek istiyordum.

“Neden arayıp bir hâlini hatırını sormuyorsun? Ya da yanına da gidebilirsin.”

“Yapma anne,” dedim. İç geçirip başını salladı.

Kitaplarımı alıp üst kata çıktım. Finny'nin odasının ışığı açıktı ama perdeleri çekiliydi. Angelina teyze ayrılık gecesi çok üzgün görüldüğünü söylemiş. Phineas Smith kadar sessiz sakin ve metanetli biri için bu aslında çok şey ifade ediyordu. Küçükken Finny'yi birkaç kez ağlarken gördüğüm aklıma gelince boğazım düğümleniverdi.

“Allah belanı versin, Slyvie.”

24

Noel tatilinden kalbi kırık ayrılanlar bir tek Finny'yle Slyvie değildi. Mike da Angie'ye postayı koymuştu. Okulun ilk günü öğle yemeğinde Angie tuvalette ağlarken biz de etrafında toplanmış, elini tutup ona destek olmaya çalışıyorduk.

"Yanlış bir şey yapmadığımı, sadece ilişkimizin yürümediğini fark ettiğini söyledi. Ne anlama geliyor bu şimdi?" dedi Angie, cümleleri hıçkırıklara karışıyordu.

"Salak olduğu anlamına geliyor," dedi Sasha. "Başka bir anlamı yok." Onaylamak için başımızı salladık. Angie yeniden ağlayıp zırlamaya başladı. Yüzünü inceledim dikkatle.

Sekizinci sınıftayken birkaç ay bir çocukla çıkmıştım. Adı Josh'tı. Okul koridorlarında el ele dolaşp her gece telefonda konuşuyorduk. Bir gün öğleden sonra benden aniden ayrılıverdi. Gerekçesi de artık içinde eski duyguların kalmamasıymış. Birkaç gün boyunca birileri karnımı yumruklamış gibi hissetmiştim. Sanki biri içimden bir şeyleri söküp çıkarmışçasına nefes alamamıştım. Daha önce hiç öyle bir şey hissetmemiştim. O zamana kadar yaşadı-

ğım hiçbir üzüntüye benzemiyordu. İşte Angie'yi ağlarken görmek o hissi aklıma getirmişti. Sanki önceden beni hasta etmiş bir yiyeceğin kekremsi kokusunu duymuştum. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyordum.

Angie'ye bir süre sarılıp masamıza geri döndük. Finny'yle Slyvie hâlâ aynı arkadaşlarla, aynı masada oturuyorlar ama artık yan yana oturmuyorlardı. Şu an nasıl da sıkıntı çekiyorlardır, diye düşündüm. Bu sabah durakta da birbirlerinden ayrı durmuşlardı ve bir kelime bile etmemişlerdi. Finny başını öne eğmiş gözleri yerdeydi. Slyvie ise soğukkanlıkla karşıya bakıyordu, başı dimdik yukarıdaydı. Artık saçını çekmek bile az gelir, diye düşündüm. En iyisi onu otobüsün önüne itmeliydim.

İleri seviye İngilizce sınıfında, diğer gruptakiler Finny'yle Slyvie yan yana oturmak zorunda kalmasın diye yerlerini değiştirmişlerdi. Bizim gruptaki çiftlerden biri ayrılacak olsa işlerin nasıl karışacağını düşünmeye çalıştım ama böyle bir şeyi hayal etmek bile öyle zordu ki... Brooke ve Noah hâlâ birbirlerine ilk günkü gibi âşıklardı, onlara bir şey olmaz gibi görünüyordu. Sasha ve Alex de genel olarak mutluydu.

Jamie'yle benim ayrıldığımı düşünmeye çalıştım.

İlk tepkim şoke edici bir rahatlama hissi oldu. Jamie ile ayrılırsam demek ki o hayatımın biricik aşkı değilmiş, diye düşünecektim herhâlde. Ayrıca ara sıra başka biriyle olsaydım nasıl olurdu, daha mı iyi olurdu, belki de o bir başkasıyla mükemmel bir ilişkim olabilirdi gibisinden daldığım düşünceler de son bulacağından vicdanımın da rahatlayacağını fark etmiştim.

Sınıfın öbür ucuna göz ucuyla baktım. Finny'nin gözleri defterinde, bir şeyler çiziktirip Jack'e kısık sesle bir şeyler anlatıyordu. Aslında o anda birinin özlemini de çe-

kiyordu tabii ki. Ama o kişi ben değildim. Bence bu aşk işinin kitaplarda ya da şiirlerde anlatıldığı gibi olmaması daha iyiydi. Birinin özlemini çekmek çok çocukçaydı, doğru insanla her şeyin kusursuz olacağını düşünmek de aptalcaydı. Jamie bana göz kulak oluyor, beni seviyordu; gerçek dünyada bundan daha iyisi can sağlığıydı.

İkinci tepkimse korkmak olmuştu. Çünkü ben Jamie'ye âşıktım ama aşkın bu denli geçici olduğunu düşünmek beni korkutuyordu.

O sırada Bay Laughegan düşüncelerimi bölerek, "Tatile verdiğim okuma ödevini kimler yaptı?" diye sordu. Elimi kaldırdım. Sınıfın çoğunluğu da benimle birlikte el kaldırdı. "Peki, Bay Rochester'ın tavan arasındaki sırrı hakkında ne düşünüyorsun, Autumn?"

Elimi indirmiş olmama rağmen cevabı biliyordum. Zaten Bay Laughegan bu tip söyleşileri başlatmam için genelde sözü ilk bana verirdi.

"Tuhaf bir şeyler döndüğünü fark etmiştim ama olanları hiç beklemiyordum. O kısma geldiğimde kitap az kalsın elimden düşecekti; sonra da kitap yüzünden uyuyamayınca çok gerildim. Sürekli Bay Rochester'a sinirlenip, uyanıp durdum..." dedim.

Alexis'in arkamdan, "Bay Rochester'a sinirlenip, uyanıp durdun mu?" diyen sesi geldi. Sylvie de dâhil birkaç kişi böyle deyişime güldüler. Bay Laughegan onlara şöyle bir baktı.

Sözüme kaldığım yerden devam ettim.

"Yani, Jane'nin Bay Rochester'la birlikte olmasını istememin ne kadar doğru bir şey olduğunu bilemiyorum ama yine de istiyorum."

"Neden istiyorsun, peki?" diye sordu Bay Laughegan. Bir an duraksadım, hislerimi kelimelere dökmeye çalışa-

rak, “Çünkü ilk aşkın unutulmaz olduğu söylenir hep. Bay Rochester onun ilk aşkıydı ve onu çok seviyordu. Her ne kadar daha sonra başka birine bir kez daha âşık olsa da bir yanının hep onunla olmak isteyeceğini düşünüyorum,” dedim.

“Peki, Bay Rochester ne yapmıştı da Autumn’un canı o kadar sıkıldı, Alexis?” Omzumun üzerinden Alexis’e baktım. Kıpırmızı kesilmişti, cevabı eline yüzüne bulaştırdı.

İlk aşkını asla unutamazsın derlerdi. Jamie’yi, ilk aşkı-mı özlerken başka biriyle olduğumu hayal ettim. Derin bir nefes alıp kendi kendime, “Böyle bir şey asla olmayacak,” diye hatırlattım. Çünkü Jamie benimle evleneceğini söylüyordu.

Sınıftan çıkarken, “Beni asla bırakma, olur mu?” dedim Jamie’ye.

“Bırakmayacağım,” diye söz verdi.

25

Sevgililer Günü'nde kar yağıyordu. Okula giderken kar taneli tacımı takmıştım. O sıralar en sevdiğim tacım oydu. Yerde kar gördüğüm her Allah'ın günü onu takar olmuş-tum. Bahar geldiğinde bir kenara kaldırılması gerekecekti. Ama olsun... Ne de olsa her kış gibi bu kış da bana hiç bitmeyecek gibi geliyordu.

Otobüs durağında ufaklık Todd yeni gelen kız Katie'ye bir demet gül verdi. Çıkmaya başlamışlardı. Benim de çorbada tuzum olduğunu bilmek içten içe hoşuma gidi-yordu. Artık Finny'yle Slyvie de konuşmadığından her sabah onların konuşmalarını dinliyorduk. Gerçi bu bana göre o kadar da kötü bir şey değildi.

Katie konuşurken gülümseyip aldığı güle baktı. Jamie'nin de okulda beni onunki gibi bir demetle bekledi-ğini biliyordum. Jamie bana Sevgililer Günü'nde hep gül verirdi, özellikle de kırmızı gül. Bazen içimden keşke daha yaratıcı olabilse, diye geçirsem de gül veriyor diye yakın-mak çok saçma olurdu. Sonuçta okuldaki pek çok kız Jamie'nin gül verdiği kız olabilmek için can atıyordu.

Jamie beni o akşam yemeğe götürecekti. Ben onun

hediyesini sonra vereceğim için evde bırakmıştım. Beğeneceğini düşündüğüm bir dizi eşyayı bir araya getirip hediye hazırlamıştım. Mesela, bana onu hatırlatan şarkıları bir CD'ye çekmiş, en sevdiği anime karakterinin karısının oyuncaklarını almış, biraz şeker, lastik bir kaplumbağa ve yazması bir ömür sürmüş gibi gelen bir aşk mektubu eklemiştim hediyelerimin arasına.

Otobüsün hırıltısını duyduğumda Finny'nin durağa henüz gelmediğini fark ettim. Bizim eve giden kaldırıma baktım. Otobüse falan da koşmuyordu, ortalıkta görünmüyordu. Otobüs durağa yanaşmak üzereydi.

"Finny bugün okula gelmiyor mu?" diye sordu Slyvie. Benimle konuştuğunu fark etmem birkaç saniyemi almıştı. Bana bakıyordu.

"Bilmem," dedim.

"Hasta mı yoksa?"

"Bilmiyorum."

"Hımm."

Otobüse binmek için sıraya girdik.

Sasha'nın yanındaki koltuğa oturdum. Geçen sonbaharda gittiğimiz garaj satışından aldığı asker ceketi vardı üzerinde. O ceketi çok kısıkanıyordum. Hangi tacımın o ceketle iyi gideceğini çok iyi bilsem de Jamie ceketin bana yakışmayacağını söylemişti. Çünkü Sasha erkek Fatma'yımış, ona o yüzden yakışıyormuş. Ama o benim çıtı pıtı tavırlarımı seviyormuş. Sasha'ya, Slyvie'nin bana Finny'yi sorduğunu söylesem mi, diye düşündüm. Slyvie'nin benimle konuştuğunu duysa çok şaşırırdı. Ama içimden bir güç beni tuttu, söyletmedi.

"Jamie'nin Sevgililer Günü için sana ne aldığını çok iyi biliyordum," dedi. Çok büyük ihtimalle ben de biliyordum.

Öğleden sonra otobüsten inerken Jamie'yle akşam yapacaklarımızı düşünüyordum. Beni yeni açılan bir İtalyan restoranına götürecekmış. Ona hediyemi vermek için sabırsızlanıyordum. Eve vardığımda önce biraz kestirecektim sonra da bir duş alacaktım. Giyeceğim şeyleri çoktan yatağımın üzerine çıkarmıştım. Yemek için acaba başka bir taç mı taksam, diye düşünüyordum.

Slyvie'nin, "Autumn," diye seslendiğini duydum. Durup arkamı dönünce tam arkamda durmuş gözlerini dikmiş bana baktığını gördüm. Yine de adımla seslenmemiş olsa bana seslendiğine inanmakta güçlük çekebilirdim.

"Efendim?" dedim. Sesimdeki şaşkınlıkla karışık şüpheyi fark edip etmediğini merak ettim. Yüzündeki gerginliği okuyabiliyordum.

"Rica etsem, bunu benim adıma Finn'e verebilir misin?" Kare şeklinde, pembe bir zarf uzattı.

"Olur," deyip temkinli bir hareketle zarfı aldım. Parmaklarımızın birbirine değmemesine özen gösteriyordum.

"Teşekkürler," dedi. Başka bir şey var mıydı dercesine yüzüne baktım. O da tek kelime etmeden bana bakmayı sürdürdü. Bir süre sonra, arkamı dönüp kaldırımında yürümeye devam ettim. Birkaç saniye sonra onun da yürümeye başladığını duydum. Yolun karşısına geçtiğinde dönüp bakmadım. Benden istediği şeyi yapacaktım fakat zarfın içinde ne olduğunu merak ettiğimi bilmesine gerek yoktu, umursamıyorum sansın istiyordum.

Finny arabasını garaj yoluna çekmişti, annesinininki orada değildi. Arka kapıyı açıp seslenebilirdim ama yapma-

dım. Onun yerine gidip ön kapıyı çaldım. Çünkü bana karşı takındığı tavır beni ciddi davranmaya itiyordu. Bir saniye sonra perdenin hışırtısı duyuldu ve perdenin aralığında eli görüldü.

“Bir dakika,” dedi. Sesi kapının arkasından geldiği için nasıl bir tonda söylediğini çıkaramamıştım. Kapı gıcırtyyla açılırken bir şeyler geveliyordu. Kapının dışında bekliyordum. Finny’yi görmemle şaşkınlığa düşmem bir oldu. İçimden, “Umarım, fark etmemiştir,” diye geçirdim.

Finny’nin göğsü, kolları, omzu, karnı çıırılıçiplak karşımdaydı. Karın hizasından başlayıp kot pantolonunun içinden azıcık görünen iç çamaşırına kadar inen bir tutam tüyün dışında cildi pürüzsüzdü. Mavi gözlerinden uyku akıyordu, göz çevresi grimsi bir renk almıştı. Sarı saçları her yana dağılmıştı. Burnu kırmızıydı ama yüzüne yayılan genel kırmızılıktan dolayı burnunu ayırt etmek güçtü. Orada öylece dikilmiş ona baktığım kafama dank etti birden.

“Autumn, sen mi geldin?” diye sordu. Sesinin hırıltısını ve tokluğunu şimdi daha iyi duyabiliyordum. Yutkunup bir nefes aldım. Kapıyı açtığından beri hiç nefes almamıştım.

“Kusura bakma ama perişan görünüyorsun,” dedim. Aslında çok güzel görünüyordu.

“Perişanım çünkü,” dedi. Ağırılığını diğer ayağına verip, “Beni kontrol et diye mi gönderdiler seni?” diye sordu.

“Yok, yani, aslında bilemiyorum.” Elimini cebime atıp cebimden çıkardığım pembe zarfı ona uzattım. Yüzü önce korkmuş bir ifadeye büründü sonra da korku yerini kafa karışıklığına bıraktı. Zarfı benden alırken gözlerindeki dikkati görebiliyordum. Beni şüpheyile süzüyordu. “Sylvie bu zarfı sana vermemi istedi,” dedim. Yüzünde yeniden o korkmuş ifade belirdi.

“Slyvie mi?” diye sordu. Başımınla onaylayınca, “Ah, tamam,” dedi. Sesi tuhaf bir şekilde dümdüz çıkıyordu. Önce zarfa sonra da bana bakıp, “Başka bir şey dedi mi?” diye sordu.

“Yok, demedi.” Düşünceli düşünceli kaşlarını çatı.

“Dostane davrandı mı peki?” Bu sefer de ben kaşlarımı çatıp, “Yani, öyle denebilir,” dedim.

“Hımm.”

Birbirimize baktık. Aklımın kol ve omuz hatlarına kaydığını fark edince, gözlerimi çıplak ayaklarına çevirdim.

“Sen burada böyle üşümüşsündür. Benim de çıkmam gereken bir akşam yemeği var o yüzden...” deyip omuz silktim.

“Ah, doğru, Sevgililer Günü’nü kutlu olsun,” dedi Finny de.

“Sağ ol, seninki de. Toparla kendini.” Kafamı yerden kaldırmadan ve ona tekrar bakmadan dönüp gittim. Sundurmada çıkıp çimenliğin yarısına gelene kadar kapının kapanma sesi gelmedi.

Sundurmada yaşananlar yüzünden bir türlü uyuyamamıştım, uykum bölünüyordu hep. Yatakta yan dönüp gözlerimi pencereden çekerek sundurmayı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Âşıkken bir başkasını çekici bulmak çok normaldi, biliyordum. Beni rahatsız eden onu gördüğümde hâkim olamadığım, içimde bir şeylerin erimesine neden olan, başımı döndüren o histi. Bunun sadece albenisi ile ilgisi yoktu. Bu arzunun ve ona duyduğum yakınlığın karışımı bir duyguydu. Öyle ki bu duygu yüzünden göğsüne yaslanıp göğsünün üzerindeki bir tutam dağınık tüyle oynamak için can atıyordum. Hayalimde canlanıyordu her şey: Parmaklarımı bir avuç tüyünü okşamak için uzatırken başımı yaslamış onu seyrediyordum. Teni ateşli ve

sıcak... Ona yaslanırken vücudunun her hattını hissedebiliyordum, teninin sıcaklığı beni sarıp sarmalıyordu. Tabii ki, hayalimde o da bana sarılmış, beni okşuyordu. Yeniden onunla olayım istiyordum.

Ben ne korkunç, nankör biriydim; Jamie'yi hak etmiyordum.

Kendime bencil olduğum için lanet ederken bile aklıma bir başka bencilce düşünce hücum etmişti; elde edebileceğim bir mutluluğu göz göre göre kaçırdığım düşüncesi...

Jamie'yi seviyordum. O da, ömrünü benimle geçirmek istiyordu. Bana hediyeler alıyor, Tatlı Kız diyordu. Mükemmel, akıllı, esprili biriydi ve benim de bu yüzden hiç şüphesiz memnun olmam gerekirdi. Hatta memnun olmanın da ötesine geçmem gerekirdi.

Ama değildim işte. Çünkü zihnimin Finny'yle meşgul oluşu, Jamie'nin aşkına kendimi tam olarak vermemi engelliyordu. Beni mutlu olmaktan, daha doğrusu olmam gereken kadar mutlu olmaktan alıkoyuyordu...

Finny'yi aklımdan, bir kıymığı çıkartır gibi çekip çıkartmak istiyordum. Böylece, Jamie'ye layığıyla hayran olmayı başarabilecektim.

Üstelik bencil ve kötü bir mahluk olduğumdan Jamie'ye duyacağım hayranlığı iliklerime kadar hissedebilmek istiyordum. Artık bu suçluluk duygusu canıma tak etmişti.

“Sevdin mi?”

Aptalca bir soru sormuşum gibi, “Beğenmem mi?” dedi Jamie. Hediyeye çantasını açmaya çalışırken onu seyredip kendi kendime gülümsedim. Restoran kalabalık,

gürültülüydü. Hediye paketinin yırtılırken çıkardığı sesi yarım yamalak duyabildim. Paketi açınca gülüp, masanın üzerinden beni öpmek için eğildi.

“Sen bu dünyadaki en iyi sevgilisin,” dedi.

“Olmaya çalışıyorum,” dedim.

Oğlanlar kardan tüyler ürpertici bir rampa yapmışlardı. Noahların evindeydik. Bahçelerinde yle bir tepe vardı ki eğer halka açık bir yer olsaydı insanlar burada kızak kayabilmek için kilometrelerce öteden çıkıp gelirlerdi. Planımız oğleden sonrayı kızak kayarak geçirip sonra da alışveriş merkezine gitmekti. Gerçi, ben ikincisine katılamayacaktım. Angelina teyze yeni sevgilisini bizimle tanıştırmaya vakti geldiğini düşünüyormuş o yüzden annem onları akşam yemeğe davet etti. Akşam babam bile evde olacaktı. Arkadaşlara ailevi bir meseleden dolayı alışveriş merkezinde onlara katılamayacağımı söylemiştim. Mümkün olduğu ölçüde Finny'yi konuşmalarımın dışında tutmaya çalışıyordum. Çünkü okulda düşmanımız saydığımız birinin aynı zamanda ailemden biri olmasını çok garip karşılıyorlardı. Biz kızlar tepecikten yan yan kayarken oğlanlar rampayı nasıl daha da tehlikeli hâle getireceklerine dair kafa yormakla meşgld. nce rampayı deneyip sonra daha fazla kar getiriyorlardı. Bir kez daha test edip, biraz daha kar ekliyorlardı. Nihayet, Jamie rampadan kayıp bir

metre kadar yüksekte yere çakılınca rampayı başarılı saydılar.

Oğlanlar kızakla kayarken baş aşağı yere çakılınca, birbirlerine çarpınca, ağaca toslamaktan kıl payı kurtulunca kahkahalara boğuluyorlardı. Üstelik bir de, biz o rampayı denemedik diye bize gülüyorlardı.

Jamie, "Hadi ya," diye beni çağırıp duruyordu. Rampada bana da yer açmıştı ama ben kafamı "hayır" anlamında salladım. Gözlerini devirip rampadan yere doğru bir kez daha uçtu. Kızak devrilip takla attığında neredeyse boynunu kırıyordu.

"Süperdi," diye bağırdı Alex. Biz kızların tüyleri diken diken olmuştu.

Vakit öğleden sonrayı geçerken, Jamie'yi birkaç defalığına da olsa tepeciğin bizim kızlarla kaydığımız tarafına gelmeye ikna edebilmişim. Bizim kaydığımız tarafa "kız tarafı" ismini takmıştı. Kızakta arkama oturuyor ve kollarını belime doluyordu. Kızak tepecikten aşağıya kayarken sırtımı onun göğsüne yaslıyordum. Korkunca Jamie'ye tutunmak hoşuma gidiyordu. Jamie ciyak ciyak bağırmana kahkahalarla gülüyordu. Kızak tepecikten indiğinde yanığıma bir öpücük konduruyordu. Tenime değen dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Sen de benimle rampadan kay, lütfen," diye ısrar ediyordu. Son kelimeyi çocuk gibi uzata uzata söylemişti.

Ben de onun "lütfen" demesi kadar çocuksu bir tavırla, "Olmaz," dedim. İç geçirip gözlerini yeniden devirdi.

Ama Sasha bizi satmıştı. Alex onu çağırır çağırılmaz, "İyi, peki," deyip hemencecik yanlarında bitivermişti. Tepeciğin altında durup onların kızağa acemi acemi yerleşmelerini seyrettim. Gözlerim bir an Jamie'ye kaydı. O da, rampanın tepesinde durmuş onlara bakıyordu.

Rampaya çarptıkları an Sasha cıglığı bastı, Alex ise kahkahalar atmaya başladı. Kızağa ikisi birden oturunca çok da havaya uçmamışlardı fakat kızak yere çarptığında yan döndüğü için durmadan önce biraz da karın üzerinde kaymışlardı. Oğlanlar bunu görünce pek neşelenmişlerdi, kahkahalarla güldüler. Alex Sasha'nın kalkmasına yardım edip Sasha'nın saçına yapışan karları silkti.

“Çok eğlenceliydi!” dedi Sasha. Alex gözlerinin içi parlaya parlaya bize bakıp, “Gördünüz mü? Benim sevgilim hepinizden havalı,” dedi. Brooke bu lafa gücenip, “Aman,” diyerek Noah'ya bakıp gözlerini devdi. Angie de umursamaz bir tavırla omuz silkti. Jamie'yle bakiştık. Gözleriyle âdeta yalvarıyordu. Tepecige çıkıp ağır ağır yanına yürüdüm.

“Öne sen geçersin ama.”

Kızağı ayağıyla tutarken gülümsüyordu. Ben oturunca o da önüme zıplayıverdi. Kollarımı tutup beline sardı. Bir anlığına gerginliğim azalır gibi oldu.

“Tutun bana.”

Ağırlığını öne verip kızağı öne doğru yavaş yavaş hareket ettirdi. Rahatça uçmaya başladık. Yüzümü Jamie'nin montuna gömmüştüm. Birden kızağımız sarsıldı. Ellerimin kaymasıyla Jamie'den koptum, gözlerimi daha da sıkı yumdum; havada uçtuğumu hissedebiliyordum. Güçlülkle nefes alırken boğazıma dolan hava buz gibiydi. Yere çarpmadan önce yüzüme sert ve sıcak bir şey çarptı. Şaşkınlıktan bir an acıyı falan unuttum. Fakat sonrasında, elimle gözümü kapatmış karın içinde oturduğumu fark ettim. Ayrıca, canım da yanmaya başlamıştı.

Jamie'nin, “Autumn, kahretsin,” diyen sesini duydum. Arkadaşlar tepecikten aşağıya yanımıza koşarken ayaklarının altındaki kar katır kutur ediyordu. Kaskatı kesilmiş ve

dişlerimin arasından tir tir titreyerek nefes alıyordum. Canım yandığı için ağlamak çok utanç vericiydi.

Kapalı dişlerimin arasından, “Bir şey yok,” dedim. Bu söz istemsizce çıkmış olsa da ölmediğime göre doğruluk payı vardı. Eldivenli eller ellerimi yüzümden çekmeye çalışıyordu. Ancak utanmışım ve açmak istemiyordum. Acıyan yeri göstermemeye çalışıyordum. “Bırak beni,” dedim. Beni böyle utandırmaya çalışanı görmek için diğer gözümü açtım. Jamie’yle Sasha önüme çömelmişlerdi; burnumun dibinde duruyorlardı. Diğerleri de arkada ayakta duruyordu.

“Bırak da bir bakalım,” dedi Sasha. Sasha’ya olan sinirim birden beni o aptal rampadan kaymaya zorlayan Jamie’ye yöneldi. Sinirden kuduruyordum. Beni yapmak istemediğim şeyleri yapmam için zorlamasından nefret etsem de o an duygusal davranırsam sonrasında çok utanacağım aklıma gelmişti. O yüzden ellerimi usulca yüzümden çektim. Beni yaramı kapatmaya iten içgüdülerimle savaşmak için büyük çaba gösteriyordum. Elimini çekince herkes nefesini tutup gözlerini yüzüme dikti.

“O kadar da kötü değil,” dedim. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

“Of,” diyebildi Jamie bir tek. Sasha bir avuç karı alıp gözüme koymaya çalışıyordu. Elini ittim.

“Şu hâle bak, Autumn,” dedi Alex. “Jamie’nin kafası yüzünden mosmor bir gözün olacak, hayırlı olsun.”

Ben Sasha’nın büyük bir özenle giriştiği ilk yardımdan kurtulmaya çalışırken Noah Sasha’ya, “İçeride buz vardı, kızın yüzüne kar koymaya çalışıp durma,” dedi.

“Ama bir şey koymamız lazım, şimdiden çok fena oldu,” dedi Jamie.

“Yok bir şeyim,” dedim. Ayağa kalkıp kollarımı göğ-

sümde kavuşturdum. Jamie'yle Sasha tepeciğın üzerine çıkmama yardım ettiler. Diğerleri de geçit töreni yapıyormuşuz gibi arkamıza tek sıra hâlinde dizildikten sonra mutfağa gittik. Beni mutfak masasına oturtular. Brooke Noah'nın mutfağını kendi mutfağı gibi görüyor olmalıydı ki plastik bir torbaya buz doldururken Noah'yı da bez almaya gönderdi. Bezi torbanın etrafına sarıp gözümüne koyunca, yarımı yeniden saklama şansını elde ettim.

Jamie beni kaldırıp sandalyeye kendisi oturdu. Beni de kucağına oturttu.

Bir kez daha, "İyiyim ben," dedim.

Jamie, "Tamam, tamam, inandık," deyince rahatladım. Beni öpüp kucaklamasının keyfini çıkartıyordum. Pencereden havanın karardığı görülüyordu. Diğer oğlanlar kızakları içeri taşımaya gittiler; biz de gözümdeki yarının yarın ne kadar kötü görüneceğinden, kaç günde geçeceğinden, makyajla kapatmaya değip değmeyeceğinden bahsediyorduk. Sonunda espri yapmaya da başlayabildiğimden bana az önce sakatlanmışım gibi davranmayı bırakmışlardı. Diğerleri alışveriş merkezine gitmeden önce Jamie benimle gelip beni eve bırakacaktı. Biz evden çıkana kadar gözüm endişe sebebi olmaktan çoktan çıkmış komedi malzemesine dönüşmüştü. Jamie ne tepki vereceklerini görmek istediğinden okuldakilere yarayı onun yaptığını söylememi istiyordu. Komik olacağını düşünüyormuş.

"Zaten sen yaptın," dedim. Jamie bu sırada arabayı evimin önündeki çakıl taşlı garaj yoluna çekiyordu.

"Biliyorum. Zaten en güzel kısmı da o ya," deyip sırtıttı. Kaşlarımı çatıp sert sert bakarak gözlerimi devirmeye yeltendim ama acıdan irkildim. Eğilip öpücük vermek için buz torbamı gözümünden çektim. O da beni mutfakta arkadaşların yanında öptüğü gibi nazıkçe öptü. "Canını

acıttığım için özür dilerim, tatlı kız,” dedi. Burnumdan bir makas aldı. Gülümseyip arabadan indim. O arabayla uzaklaşırken arkasından el salladım. Hava karardığı için, anayola vardığında bir tek farlarını seçebiliyordum.

Kara bata çıka arka kapıya yürürken evin ışıkları parlayarak içimi ısıtıyordu. İçeriden sesler geliyordu. Geç kalmama mazeret olacak bir yaram olduğuna seviniyordum. Kapıyı açarken buz torbasını yüzümden çektim.

“Ah, işte gel...” derken annemin sesi bir anda feryada dönüştü ve etrafımı tıpkı öbür mutfakta olduğu gibi yeniden insanlar sardı. Angelina teyze, Finny ve annem dibime kadar girdiler. Onların arkasında, omuzlarının üzerinden bana bakmaya çalışan babam ve yabancı bir adam vardı. Annem çenemi tutup başımı yukarıya kaldırdı. Sesi titreye titreye, “Autumn, ne oldu sana böyle?” diye sordu.

“Kızakla kayarken Jamie bana vurdu...”

“Ne ne?” diye lafımı kesip atladı Finny. Lafımı kesmesine gerek yoktu aslında. Zaten gözlerini kısışı yüzünden kekelemeye başlamak üzereydim.

“Tümseğe takılınca kafasıyla vurdu. Sonra da düştük.”

“İyi misin peki?” diye sordu annem.

“Bir şeyim yok.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Finny. Birden iyice yaklaşıp, “Başın dönüyor mu? Net görebiliyor musun yoksa benek benek mi görüyorsun?” diye sordu. Sorularına “hayır” anlamında başımı salladım. İşaret parmağını gözümün önüne getirip bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. İsteddiği şeyi yapmak için gözlerimi gözlelerinden çektim. Başını salladı.

“Peki, kafan karışıyor mu? Herkesin kim olduğunu çıkarabiliyor musun?”

“Evet, yani onun dışında,” deyip omzunun üzerinden yabancı adamı işaret ettim. Angelina teyze güldü.

“Kevin o, erkek arkadaşım. Kevin, Autumn da benim gördüğün üzere darp edilmiş vaftiz kızım.”

“Merhaba, tanıştığıma memnun oldum. Ayrıca şu telaşa kapılma işini de bıraksak artık. Bir saat önce oldu. Yani bu saate kadar ölmediysem bu saatten sonra da beyin sarımsıtısı falan geçirip ölmem.” Finny topuğunun üzerinde dönüp odadan çıktı. Bana mı gücendi diye düşünmeden edemedim.

“Buz torbası getirelim sana,” dedi babam. Görsün diye elimdeki torbayı kaldırıp, “Var zaten,” dedim. “Gördünüz mü? Hiçbir sorun yok. İyiyim ben.” Birkaç dakika daha süren soru yağmuru ve yorumlardan sonra kalabalık geri çekilip ben gelmeden önceki rahat hâllerine büründüler. Yani muhtemelen ben gelmeden önce de böylelerdi. An-nem gözümü inceleyip iç çektikten sonra oturmamı söyleyip yemeğini bitirmeden önce diğerleriyle birlikte biraz da *guacamole*⁹ yedi. Büyükler sohbetlerine kaldıkları yerden devam ediyordu. Finny salona döndüğünde ağzım tıka basa doluydu, o yüzden elindeki görünce ilk başta bir şey diyemedim. Ağzımdakileri yutunca, “Elindeki benim çorabım mı, Finny?” diye sordum. Üzerinde dans eden maymunların olduğu sarı bir çorap... Başkasının olma ihtimali pek yoktu ama illa sormam gerekiyordu.

“Evet, senin,” dedi. Buzluğun kapağının arkasındaki yüzünü göremiyordum. Finny kaşığı daldırdıkça birbirine çarpıp şakırdayan buzların sesi geliyordu.

“Buzum var zaten,” diye seslendim.

“Biliyorum, gördüm. Daha düzgün bir torba hazırlıyorum.”

Ben tam istemediğimi söylemek için ağzımı açmak üzereyken Kevin salonun karşı tarafındaki tezgâha yaslanmış, Finny’ye bakarak lafa girdi, “Finny, Autumn’a sordu-

⁹ Meksika mutfağında soğanlı baharatlı avokado (ç.n.)

ğün onca soruyu nereden öğrendin?” diye sordu. Finny’yle konuşacak bir şeyler bulabildiğine memnun olduğunu tahmin edebiliyordum; memnuniyeti sesine yansiyordu.

“Amerikan futbolu oynarken,” diye cevap verdi Finny. Buzluğu kapatıp Kevin’in yanındaki çekmeceyi açmak için salonun diğer ucuna gitti. “Ne zaman biri başını çarpsa, koç beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol ederdi.”

“Öyle mi? Amerikan futbolunun sert bir spor olduğunu bilmiyordum. Ben zaten futbol oynardım. Amerikan futbolu bana çok yavan geliyor,” dedi Kevin. Finny’nin hassas bir noktasına parmak basmış olmasına rağmen bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Finny, Kevin’in patavatsızlığına aldırılmayıp çorabı buz torbasına geçirdi.

“Bunu da orada öğrendim,” diye ekledi. Masanın üzerinden eğilip buz torbasını bana uzattı. “Böyle kullanmak daha rahat olur,” dedi. Torbayı büyük bir dikkatle yüzüme koydum. Haklıymış, yuvarlak uçlu olunca kullanımı daha rahat oluyormuş. Ayrıca bu sayede soğuk sadece istediğim yerde kalabiliyormuş. Çorabın yumuşaklığı da hoşuma gitmişti.

“Teşekkürler,” dedim.

“Yirmi dakikada bir çekmen lazım. Sonra da cildini yarım saat dinlendirmen gerekiyor. Dokularına zarar vermek istemiyorsan tabii...”

Angelina teyze gülüp, “Doktor gibi konuştun, Finny. Belki de gelecekteki unvanını bulmuşsundur,” dedi.

Finny’nin omuz silkmesine şaşırılmıştım. Finny’yle hayalimizdeki meslekler hakkında en son konuştuğumuzda on iki yaşındaydık. Futbolcu olmak istiyordu. Amerikan futbolunda iyiydi ama bunca yıl içinde aklına başka meslekler de yatmıştır diye düşünüyordum. Benim hayalim ise hâlâ aynıydı. Dördüncü sınıfta karar verdiğim siyah balıktı

yaka kazağımdan ve kafelerde oturma hayalimden vazgeçmemiştim. Gerçi, Jamie hem New York'a taşınmak istemiyordu hem de yazı yazmanın yanında bir de günlük bir iş bulmamı istiyordu.

Akşam yemeği iyi geçti denebilirdi. Kevin'ı Craig kadar sevemesem de hoşlanmamak için bir sebep görememişim. Craig annesinin biz çocukkenki sevgilisi, bizim de gönüllerimizin sevgilisiydi. Finny'nin düşüncesini çok merak etsem de ne düşündüğünü hiç çaktırmıyordu. Her zamanki gibi yine çok kibar davranıyordu.

Çoğunlukla büyükler konuşuyor, Finny'yle ben de dinliyorduk. Kevin oturma düzenimizi birbirine kattığından Finny'yle yan yana oturmam gerekmişti. Yan yana yemek yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki onun soluna oturmam gerektiğini ikimiz de unutmuştuk. Çünkü ben solaktım ve sağına oturduğum için sürekli dirseklerimiz birbirine çarpıyordu. Çok utanç verici bir durumdu. Durumu umursamamaya çalışsam da böyle yakınımda olması aslında hoşuma gidiyordu.

Yemekten sonra babam Porto şarabı getirince, bizim Finny'yle gidip televizyon izlememize bir şey demediler. Biz yemek odasından çıkarken kahkahalar havada uçuşuyordu. Bizden başka herkes Kevin'ı sevmiş gibi görünüyordu.

Televizyonda komedi programına denk gelince izlemeye karar verdik. Tek kelime etmeden programı izliyorduk. Eskiden olsa Kevin'ı sevmeme nedenlerimizi konuşurduk. Aslında, Angelina teyzenin hiçbir erkek arkadaşını sevdiğimiz söylenemezdi; Craig bir istisnaydı.

Bir saat sonra çorabımın içine tekrar buz doldurmak için mutfağa gittim. Buzu doldururken, kafamın içinde bir ses, çorap çekmecemde Finny'nin görmemesi gereken bir

şeylerin olduğuna dair başımın etini yiyordu. Hâlâ rahatça odama girip eşyalarımı alabiliyor oluşu tuhafıma gitse de onun başına aynı şey gelse ben de aynısını yapardım diye düşünmeden edemiyordum.

Salona geri dönünce Finny beni süzüp, “Canın yandı mı?” diye sordu. Aramızda yarım metre mesafe bırakarak yanına oturdum. Yanına yanaşma dürtüsünü görmezden gelmeye çalışıyordum. Çünkü artık hep öyle oturuyorduk.

“Evet, bayağı acıdı.”

“Dur sen söyleme, ben tahmin edeyim. Ağlamadın, herkese acımıyor dedin, değil mi?”

Başımı “evet” anlamında salladım. “Ağlamak çok utanç verici bir şey,” dedim.

Finn gülümseyerek, “Ama ne zaman yaşlı teyzeli tebrik kartı reklamı çıksa, şıpır şıpır gözyaşı döküyorsun,” dedi.

Umursamadığımı göstermek istercesine omuz silkip buz torbasını gözüme yerleştirdim.

“Ama o reklam çok acıklı, üzücü.”

“Mutlu sonla bitiyor,” dedi. Yeniden omuz silktim. Aramıza bir sessizlik girdi. Yirmi dakika sonra dokularım zedelenmesin diye torbayı gözümünden çektiğimde sessizliği bölüp ilk konuşan Finny oldu.

“İlk baştaki kadar kötü görünmüyor,” dedi.

“Gerçekten mi?” deyip yüzüme yavaşça dokundum. Şişkinliği inmişti ama nasıl göründüğünü Allah bilirdi.

“Evet. Buz kılcal damarları sıkılaştırıyor. Ama morluğun yarına daha kötü görünecek.”

“Doktor olmalısın bence,” dedim.

Önceki seferde de yaptığı gibi omuz silkip, “Düşünmüyor değilim,” diye karşılık verdi.

“Hadi canım, bu geceden beri mi yoksa...” Düşündükçe sesim kısılıyordu. Şimdi her şey anlaşılıyordu. *Başkaları-*

nın hatta kaldırımdaki solucanların bile acı çekmesine dayanamayan sabırlı, sakın Finny'ye bak.

“Birkaç aydır aklımda, ama bilmiyorum. Yani, dördüncü sınıftaki kariyer gününde demek ki herkes kendine uygun mesleği bulamamış.” Öyle sevecen gülümsüyordu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

“O zaman benim de daha işe yarar bir şeyler bulmam lazım,” dedim.

“Niye ki? Seninki iyiydi,” dedi.

“Sanki bu zamana kadar yazdığım herhangi bir şeyi okudun da,” dedim. Gözlerimi yeniden ona çevirdim. Hâlinde hareketlerinde bir tuhafılık vardı. Bana en son ne zaman böyle takılmıştı veya gülümsemişti hatırlamıyordum bile.

“Altınca sınıfta yazdığın hikâyeyi okumuştum. O güzeldi işte.”

“O ta altıncı sınıftaydı.”

Finny bunun önemsiz bir ayrıntı olduğunu göstermek için omuz silkip, “Yazar olmalısın bence. Sen bir yolunu bulursun,” dedi.

“Jamie'den beni yazar olmam için desteklemesini istemem ki... Yani, işin içine çocuklar, ev işleri falan bir sürü şey girecek,” dedim. Finny bunun üzerine kaşlarını çattı. Televizyon falan çoktan unutulmuştu. Ekranda ne var onu bile bilmiyordum.

“Jamie'yle evleneceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu. Bakışları hiç hoşuma gitmemişi, gözlerini mutfaktaki gibi kısmıştı. Bakışlarımı yeniden kanepeye çevirdim.

“Evlenmek istiyoruz. Yani, daha çok küçük olduğumuz farkındayız. Ama ayrılık aklımızın ucundan bile geçmiyor.” Ben böyle dedikten sonra araya giren sessizlikten Finny bana bağırmışçasına ürkmüştüm. Gözlerimi tekrar

ona çevirdim. Onun gözleri yüzüme sabitlenmişti. Herhâlde lisedeki sevgilimle evleneceğimi söylediğim için deli olduğumu düşünüyordu. Yanaklarım yangın yeriydi, kıpkırmızı olduğuma emindim.

“Onu ciddi ciddi o kadar seviyor musun ki?” diye sordu. Başımı sallayınca, “Aman,” deyip televizyona döndü ama susmadı. “O zaman ne yapacaksın? Yani, yazar olmazsan?”

“Öğretmen olmayı düşünüyorum,” dedim. Öğretmen kelimesini umut dolu bir sesle vurgulamıştım. Onun onayını beklediğimi fark ettim. Tekrar kaşlarını çattı ama bu sefer bana bakmadı.

“Pek de senlik bir iş gibi gelmedi bana,” dedi.

Hemen, “Nedenmiş?” diye sordum. “Bay Laughegan gibi ben de İngilizce öğretmeni olabilirim.”

“Öğretmenlik sana göre...” Kaşları iyice çatıldı. “Öğretmenlik sana göre fazla normal, sıradan bir meslek, Autumn,” dedi. Bunun üzerine omuz silkip onun gibi televizyona geri döndüm. Konuşmaya yeniden başladığında sesi öyle kısık çıkıyordu ki benim duymamı isteyip istemediğinden bir an emin olamadım.

“Hiç de senlik bir iş değil. Öğretmen olmak, ev, çocuklar... Boğazlı yaka kazağına ve kahvene ne oldu peki?”

“O bir hayaldi. Fakat gerçekleri de kabullenmem lazım.”

İçimden, eğer bir şeylerin gelebileceği en iyi nokta buy- sa kabullenmek lazım diye düşünüyordum ama dile getir- medim. Bir önemi de yoktu gerçi. Kanalı değiştirmeden, bir kelime bile etmeden televizyonu seyretmeye geri dön- dük. Bir saat sonra o, Angelina teyze ve Kevin giderken, Finny yalnızca omzunun üzerinden şöyle bir, “Görüşü- rüz,” demekle yetindi. Ben ise kafamı kaldırıp bakmadım bile.

Odamdayken, Finny'nin çorap çekmecemde görmemesi gereken şey aklıma geldi. Jamie geçen sene bizim eve ilk defa geleceği zaman, en üst çekmeceye sakladığım çerçeveli eski fotoğraf... Çekmecenin en altına koymuştum. O günden beri de hemen hemen hiç gözüme ilişmemişti. Şimdi ise çoraplarımın üzerinde, sanki sergiye çıkmış bir tablo gibi tam ortada duruyordu. Yavaşça fotoğrafta göz gezdirdim. Bakışlarım, gülücüklerimizin ve birbirimizin omzuna attığımız kollarımızın üzerinde oyalana oyalana geziniyordu.

Fotoğrafı alıp yeniden en alta koydum. İki elimle çekmeceyi kapattım. Finny'yi arkadaşım olarak görmeye dayanamıyordum.

Tabii ki okul pazartesi günü morarmış gözümün hikâyesi ile çalkalanıyordu. Jamie'yle olayı bizim mutfakta anlattığım gibi anlatacağım konusunda anlaşmıştık. Böylece insanlar birkaç saniyeliğine yanlış bir intibaha kapılıyorlardı. Sonra da Alex çıkıp kazayı, üçüncü kişi ağzından düzgünce, detaylı bir şekilde bir daha anlatıyordu. Jamie'yle benim çarpışmamı öyle bir anlatıyordu ki sanırsın şiir okuyordu.

“Havaya fırlayıp fırl fırl döndüler. Jamie'nin başı geriye yattı. Bu sırada Autumn düşmeye başladı. Çarpışma anında sanki iki devasa kaya birbirine çarpıp parçalandı, öyle bir gürültü koptu.” Canlandırmak için ellerini açık şak diye birbirine çarpıyordu. Bu hareketi, dinleyenlerin takdirini kazanıyor, herkes gülüyordu.

Bir süre sonra morluk yavaş yavaş geçmeye başladı. Zaten herkes olayı öğrendiğinden gelip sormayı bırakmışlardı. Şimdi ise işleri güçleri morluğumun gitgide geçtiğini söyleyip durmaktı. Saat başı yeni biri gelip aynı şeyi söylese de nedense herkes bunu söyleyen ilk kişinin kendisi olduğunu sanıyordu. Tıpkı salı günü gelip, “Mor tacını

morluğuna uysun diye mi taktın?” diye sormaları gibi. Bütün bunların hepsine gülümseyip teşekkür etsem de cuma gününe kadar bu mesele canıma çoktan tak etmişti.

Cuma günü Slyvie’yle kızlar tuvaletinde karşılaştık.

Arkamdaki tuvaletin kapısının açıldığını duyduğumda ellerimi yıkamakla meşguldüm. Kafamı kaldırıp bakınca aynadaki yansımasından arkamda durduğunu gördüm. Yüzümü ifadesizleştirip, ellerimi durulamaya devam ettim, gözlerimi de tekrar ellerime çevirdim. Ders vakti olduğundan tuvalette sadece ikimiz vardık.

“Autumn, selam,” dedi. Yansımasını dikkatle süzdüm. Yine benden ne isteyecekti acaba? Finny de bugün okuldaydı.

“Selam.” *Gülümsüyordu. Hayret!* Slyvie’nin selamını aldım. “Gözün bayağı iyi görünüyor,” dedi.

“Ah, evet. Sağ ol.” Bu tavrının bir tür tuzak olabilmesi ihtimaline karşı hem endişeleniyordum hem de kafam karışmıştı. Dört temmuzda onunla sohbet ettiğimde, onun da böyle hissedip hissetmediğini düşündüm bir an. Gerçi o zamanlar kimse kimsenin masasını çalmıyordu veya hakkında hamilelik dedikoduları çıkarmıyordu. Ya da kimse Finny’yi üzmemişti. Dönüp kâğıt peçete rulosundan bir yaprak kopardım. Arkamda iç geçirdiğini işittim.

“Bak, dostane davranmaya çalışıyorum,” dedi. Bir an elimi kurulamayı bıraktım.

“Ya,” dedim. Her ne kadar okulda onun arkadaşlarıyla apaçık düşman olsak da, aslında niye ki diye sormak isterken okulun dışındaki dünyaya ait görgü kuralları yüzünden sorumu yutmak zorunda kalmıştım.

Gerçi o aklımdan geçenleri fark etmiş benziyordu.

“Finn istedi,” dedi.

“Peki,” dedim. Bir kez daha aklımdakini söylememiş-

tim. Aslında yine, neden diye sormak istemiştim. Bu sefer aklımdan geçenleri fark edememişti.

“O zaman...” dedi. Bir şeyler sylenemi bekliyordu. Yeniden, aynada göz göze geldik.

“Birbirimize dostane davranalım yleyse,” dedim. Yani Finny’nin istediği şey buysa öyle davranalım madem, diye düşündüm.

Gülümsedi. Ben de dudağımın kenarını kıvrırıp yarım bir gülücük attım. Daha geniş bir gülücük atmak için kafam o anda fazlasıyla karışıktı. O ellerini yıkamak için musluğu açarken ben de tuvaletten ıktım. İkimiz de görüşürüz falan demedik.

Ögle yemeğinde yuvarlak masamızda, omuzlarımızı sahiplenici bir tavırla kamburlaştırmış otururken, Jamie’ye ve diğer arkadaşlara tuvalette Sylvie ile konuştuklarımı anlattım. Yaşananların ne anlama geldiğini çıkarmaya çalıştık ama onlar da benim gibi afallamışlardı. Tabii ki, Sylvie’nin bunu Finny’nin isteği üzerine yaptığını sylemediğimden, kimsenin cevap verememesi bir bakıma benim suumdu. Doğruyu bütünüyle söylemiş olsam, belki de Sylvie’nin bana iyi davranmasının arkasında yatan sebebi anlayabilirlerdi. O yüzden Bay Laughegan’ın dersine girene kadar, yaşadığım şey onlara çok anlamsız gelmişti.

Finny’yle Sylvie yeniden çıkmaya başlamışlardı. Sylvie Finny’nin sırasına oturmuş, yüzüne bakıyordu, konuşurken parmakları birbirlerine kenetlenmişti. Gidip Bay Laughegan’ın masasına oturdum. Dickens’in yeni bir kitabına başlamıştı, *Dombey ve Oğlu*’nu [Dombey and Son] okuyordu. Kitabı alıp okuyormuş gibi yaptım.

Dostane davranmaya çalışıyorum, demişti Slyvie. Finny'ye Sevgililer Günü'nde Slyvie'nin mektubunu verdiğimde Finny de aynı kelimeyi kullanmıştı. Slyvie'nin bana dostane davranıp davranmadığını sormuştu.

Finny'nin, sevgilisinin bana gülmesinden veya hakkımda dedikodu yaymasından rahatsız olduğunu fark edince kalbim güm güm atmaya başlamıştı ama kalbimin güm güm atmasına anlam veremiyordum, şaşırıp kalmıştım.

Slyvie'nin güldüğünü duyunca göz ucuyla onları süzmekten kendimi alamadım. Çok mutlu görünüyordu. Ne yalan söyleyeyim Finny de öyle görünüyordu.

Derken Slyvie Finny'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ben de bunu görünce elimdeki kitabı okumaya koyuldum.

Okulun son günü, Bay Laughegan'a veda ederken ağlarım diye çok endişelendim. Öyle bir şey yapsaydım, adım gibi emindim hiç kimse, ne benim arkadaşlarım ne de Finny bunu unuturdu. Bana da hatırlatıp dururlardı.

"Gelecek yıl değil ondan sonraki yıl yaratıcı yazarlık dersinde görüşeceğiz umarım," dedi.

"Umarım... O dersi almaya çalışan çok kişi var," dedim.

Bir an bile duraksamadan, "Sen o kişilerin arasında olacaksın," dedi. Bu cümlesini bir söz olarak kabul etmiştim.

Yazın ilk günü uyandığımda tüm kaslarımı ve eklemelerimi hissede hissede gerindim. Daha sabahın erken vaktiydi; saat yediyi yeni geçmiş olmasına karşın penceresimde pırıl pırıl bir güneş vardı. Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Şu son birkaç gündür bir hikâye fikri aklımda dönüp duruyordu. Birden, yazmanın tam zamanıymış

gibi geldi. Hikâyemin nasıl başlayacağından tam emin değildim ama devamının nasıl geleceğini iyi biliyordum.

Hikâyelerimin çoğu gibi bu da feci bir sonla bitecekti.

Daha kahvaltımı yapıp dışımı fırçalamanışken masanın başına geçtim. Bir anlık tereddüdün ardından ilk cümlemi yazdım.

Edward'ın öldüğü gün, merdivenlerden yukarı çıkarken lale dolu bir vazoyu elimden düşürmüştüm.

Laleleri betimlemeye başladım. Laleler kırmızıydı. Vazo ise beyazdı. Beyaz vazo koyu renkli ahşaptan yapılma merdivenlere çarpıp paramparça olacaktı. Neden laleyi seçtim henüz bilmiyordum. Lalenin anlamını yazarken ortaya çıkartacaktım.

Saat ona kadar, kabaca bir taslak hazırlamıştım. Beş sayfalık bir taslak. Yazdıklarımından oldukça memnundum. Hikâyenin anlatıcısı olan kadın tesadüfen katil çıkıyordu. Suçluluk duygusuyla aklını kaçırmak üzere olan bir kadın... Hikâyemi ilk sahnemin etrafına kurmuştum. Kan kırmızı çiçeklerin, beyaz vazonun paramparça olan masumiyetinin etrafına.

Aşağı kata indiğimde annemi mutfakta gazete okurken buldum. Kafasını kaldırıp gazetenin kenarından bana baktı.

“Neşen yerinde bakıyorum,” dedi.

Başımı salladım. “Hem yazın ilk günü olduğundan hem de çoktan birilerini öldürdüğümünden,” dedim.

“Hikâyede demek istiyorsundur herhâlde?”

“Hı hı.”

“Ah, tamam.” Gazetesini okumaya geri döndü. Telefon çalınca açtım. Merhaba dememin üzerine Angelina teyzenin, “Autumn,” diye seslendiğini duydum.

“Aa, anneme veriyorum,” dedim. Annem kafasını gazeteden kaldırdı.

“Hayır, aslında, senin için aramıştım Autumn,” dedi.

“Ya.” Hemen, Finny’nin başına bir şey mi geldi acaba diye düşündüm.

“Bugün sınıfı boşaltmam lazım ve boş işler ustası oğlum beni ekecekmiş. Gelip bana yardım etme şansın var mı? Zamanını harcamana değecek.”

“Aa, tabii ki gelirim,” dedim. Eski okulumun içine girmeyeli uzun zaman olmuştu. Hem okulumu merak etmiştim hem de Angelina teyzeyle çalışmak eğlenceli olabilirdi.

“Ciddi misin? O zaman on beş dakikaya kadar gelebilir misin?”

“Gelirim, gelirim.”

Teşekkür edip zamanımı harcamama değeceğini yineledi.

“Ne olmuş?” diye sordu annem.

“Sınıfını boşaltmak için yardım gerekiyormuş.”

“Finny neredeymiş?”

Omuz silktim. Aslında annesini ekmek pek de Finny’nin huyu değildi ama sormanın tuhaf kaçacağını düşünmüştüm. Birileri Finny’yi çok düşündüğümü sanacak diye ödüm patlıyordu. O yüzden çok fazla ilgi göstermeye özen gösteriyordum.

Arka kapıyı çaldığımda Finny açtı. Yüzü ifadesizdi, beni gördüğüne şaşırmamıştı. Kesin benim şaşkınlığım yüzüme yansımıştı ama o fark edip etmediğini çaktırmıyordu.

“Ah, selam. Çıktın sanmıştım,” dedim.

“Çıkmak üzereyim,” dedi. Sesi de yüzü kadar ifadeden yoksundu. Angelina teyze bir tomar proje dosyası ve keten çantayla mutfığa girdi.

Finny’ye, “Kaç saatliğine gidiyorsun?” diye sordu.

Finny de, “Bilmiyorum. Yetişebilirsem gelirim. Kusura bakma,” dedi.

“Önemli değil, ufaklık. Git hadi.”

“Görüşürüz,” dedi Finny. Benim yanımdan geçip arka kapıdan çıktı. Kapıyı kapatmayı unutmuştu. Basamaktan rüzgâr gibi indi. Angelina teyzeye baktım. Sormayı düşünmüyordum ama yüzümden belli oluyordu. Finny’yi yüzüne bakınca bir sorunu olup olmadığını anlayabilecek kadar iyi tanıdığımı bildiğinden, “Bir şey anlatmadı. Ama Slyvie’yle alakalı kesin...” dedi.

“Ya,” diye tepki verdim. Yüzümden ve sesimden daha fazla bir şey anlaşılmamıştır diye umut ettim. Angelina teyze bana üç beş eşya uzattı, dışarı çıktık. Finny’nin garaj yolunda park ettiği yere orada olmayacağını bile bile şöyle bir baktım. Eşyaları bagaja yüklerken konuşmadık, yükleme işi bitince garaj yolundan çıktık. Okulla aramızda çok bir mesafe yoktu. Arabayla bir dakikadan daha kısa sürerdi, birkaç sokak ötemizde kalıyordu.

Yolda Angelina teyze, “Finny öğretmen olmayı düşündüğünü söyledi,” dedi. Önce omuz silkip sonra da “evet” anlamında başımı salladım.

“Hayatımı idame ettirebileceğim bir şeyler bulmam lazımdı, ben de öğretmenlik eğlenceli olur diye düşündüm.”

“Eğlenceli zaten,” dedi. Okulun yanındaki ara sokağa direksiyonu sol eliyle çevirerek dönüş yaparken bir an duraksadı. “Ama büyük fedakârlık isteyen bir meslek...”

Bir şey demedim. Arabayı park edip motoru durdurdu. “Gerçi daha kararını vermek için vaktin var,” dedi.

Eşyaları arabadan indirip Finny’yle çocukluğumuzun geçtiği okulun yan kapısına doğru yürüdük. Okul binası 1920’lerden kalma, kara tuğlalı, yüksek tavanlıydı. Her duvarda uzun ama dar pencereler bulunuyordu. Okul kelimesini ne zaman duysam veya görsem aklımda canlanan resim bu bina olurdu.

Kapının eşiğinden geçerken karar vermek için eskisi karar vaktim kalmadığını düşündüm. Bu okulda okurken, bu dünyada her şey mümkün sanırdım. Uzaklara taşınıp kitap yazmak gözüme bir hayal gibi görünmemişti hiç, daha çok bir gelecek planı gibi gelmişti. On yaşımıdayken yazarlığın mantıksız bir meslek olduğunu düşünmemiştim. Ama mesela korsan prensesi olmak mantıksız gelmişti. O yüzden o hayalimi rafa kaldırmıştım.

Fakat artık büyüdüğüm için bütün gün yazıp durmaktan başka bir şey yapmayacağım bir mesleğimin olmasının, hayalimdeki korsan prensle evlenmek kadar imkân dışı olduğunun farkındaydım. Araştırmama göre kitap yayımlamak neredeyse imkânsız bir şeydi. Yayımlatabilenlerin ise sadece çok küçük bir bölümü bu işten hayatını kazanabiliyordu. Eğer gelecekte bir tek kendimi düşünmem gerekseydi, bütün gün garsonluk yapıp gece boyu yazı yazmaya razı olurdu. Mutlu da olurdu.

Ama artık Jamie'yi de hesaba katmam gerekiyordu. O ev almak, çocuklarımızı büyütme istiyordu. Bana, "Mükemmel birisin," diyordu. Tek isteğinin ben olduğumu söylüyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Angelina teyze sınıfının kapısını açtı. İçeri girdik. Neden annemi değil de beni çağırdığını şimdi anlamıştım. Sınıf Angelina teyzenin kendi evinden bile dağınıktı, çarşamba pazarı gibiydi. Duvarda yarısı çizilip gerisi öylece bırakılmış bir resim duruyordu. Zaten o resmin yarısının yarısını da dört yıl önce biz yapmıştık. Hem ünlü hem de pek tanınmayan ressamların resimleri duvarları ve tavanın tamamını kaplamıştı. Pencere pervazlarında heykeller ve farklı türden üç boyutlu eserler diziliyordu. Angelina teyzenin masasında gazete kâğıdından yapılmış çiçeklerle dolu asimetrik bir vazo duruyordu. Yıllar önce gazete kâğıdın-

dan yapıma çiçeklerin manasını sorduğumda Finny'nin doğduğu günün gazetesinden yapılmış olduklarını öğrenmiştim. Masasının arkasındaki duvarda çerçeveli bir resim asılıydı. Üçüncü sınıfta birlikte yapmıştık. Tek boynuzlu atlarla, Amerikan futbolu toplarıyla, yanardağ patlamalarıyla ve yavru köpeklerle dolu bir manzara resmiydi. Finny resim çizmede her zaman benden daha becerikliydi. Gerçi resim dersini her şeye rağmen çok severdim. Angelina teyze her sene oturma düzenini belirlerdi. Böylece Finny'yle ikimiz köşedeki iki kişilik, sınıfın en küçük masasına oturabilirdik. Öğretmenlerin çoğu birbirimizden başka kimseyle konuşmadığımızı düşünüp diğerleriyle de arkadaş olmamızı istediklerinden sıralarımızı ayırır, ikimizi de sınıfın birer ucuna gönderirlerdi. Fakat bizi ayırmaları hiçbir işe yaramazdı.

Angelina teyze, "Pencerenin kenarındaki heykelleri paketlemeye başlar mısın? Benim şu masayı temizlemem lazım," dedi. İç geçirip yerlere saçılan kâğıt yığınlarına göz gezdirdi. İşimizin uzun süreceği belliydi.

Pencereden, eskiden Finny'nin arkadaşlarıyla Amerikan futbolu oynarken üzerinde oturup kitap okuduğum tepeciği görebiliyordum. O yarım saat boyunca arkadaşlarıyla oynarken hiç sorun etmezdim. Zaten benim de ders arasında canım kitap okumak isterdi. Çünkü Finny'yle okul çıkışında da görüşeceğimi bilirdim.

Ara sıra kitabımı indirip, top oynayışını seyredirdim. O sırada aklımdan telepatik mesajlar göndermeye çalışırdım. Mesela, *kafanı kaldır veya güzel şut* türünden şeyler düşünürdüm. Beni duyabildiğine emindim çünkü bazen onu seyrederken kafasını kaldırıp bana bakar, gülümserdi. Gerçi hiçbir zaman aramızdaki telepatik iletişimi dile getirmedi. Çünkü eğer lafını edersen aramızdaki büyü-
nün bozulacağına inanıyordum.

Angelina teyze radyoyu açtı. Heykelleri paket kâğıdına sarıp keten çantalara koydum. Angelina teyze radyodaki şarkıyı mırıldanıyordu. Bu sabah başladığım hikâyeye gelmişti aklıma. Yazdığım hikâyeyle gurur duyuyordum. O gece yazıcıdan çıkartıp ertesi gün Jamie'ye vermeyi planlıyordum.

Ben heykelleri sarmayı bitirene kadar Angelina teyze ancak masanın üstünün yarısını toplayabilmişti. Masanın bütün çekmeceleri dışarıdaydı, dosyalar her tarafa saçılmıştı. Daha Angelina teyze yapmamı istemeden, resim kâğıtlarını duvarlardan indirmeye başlamıştım. Kâğıtların arkasındaki hamur-yapıştırıcıları topluyordum, her bir kâğıtla birlikte mavi yapıştırıcıdan yaptığım topum daha da büyüyordu. Bir duvarı bitirmeden öbürüne başlamıyordum. Tek tek ilerliyordum. Üst taraftaki kâğıtlara ulaşabilmek için sandalyeye çıktım. Ben kâğıtları bitirmek üzereyken Angelina teyze iç çekip, "Autumn, sen olmasan bütün gün bunlarla uğraşıp dururdum. Teşekkür ederim," dedi.

"Önemli değil, eğleniyorum ben," dedim.

"Çıkmadan önce Bayan Morgansen'ı görmeye gitsen çok iyi olur. Seni sorup duruyordu," dedi.

"Giderim belki," dedim. Nedense en sevdiğim öğretmenimi gidip görmekten çekiniyordum. Neden böyle hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Duvardan son kâğıdı da indirip portfolyo dosyasına yerleştirdim. Hamur-yapıştırıcıdan yaptığım topum neredeyse yumruğum kadar olmuştu. Topu yere attım ama top sekmek yerine pat diye muşambaya yapıştı.

"Of ya," diye homurdandım. Topu eğilip yerden aldım, yakınımıdaki masaya koydum.

"Pekâlâ," dedi Angelina teyze. Masanın üzerine bir yığın kitap ve kâğıt attı. Çöp kovası dolmuş taşıyordu. "Sana

zahmet duvardaki resim kâğıtlarını da indirebilirsen ben de dolapları temizlerim. Sonra da eşyaları arabaya yüklemeye başlarız.”

“Olur.” Masalardan birine çıkıp yapışkanları tavandan sökmeye başladım. Eski şarkılar çalan bir radyoda çok bilindik bir şarkı çalmaya başlayınca, Angelina teyzeyle şarkıya eşlik ettik. Ritimle birlikte sağa sola sallanarak dans etmeye başladım, yüzümü bir sırtış kapladı.

“Hep yapmak istemiştin,” dedim.

“Neyi yapmak istemiştin?” diye sordu Angelina teyze.

“Bu masaların üzerinde dans etmeyi... Ne zaman bu sınıfa girsem kendimi böyle hayal ederdim.”

Gülümseyip müziğin sesini açmak için radyoya uzandı. Tekrar şarkı söylemeye başladık. Bir sonraki şarkı yine çok sevdiğimiz şarkılardan biriydi. Kâğıtları indirmek için kollarımı başımın üzerine kaldırmışken bir yandan da masaların üzerinde dans ediyordum. Hatta kâğıtları masaya koymam gerektiğinde kendimce bir kıvrıma şekli bile geliştirmiştin. Dansözlerin yaptığı gibi ellerimi başımın üzerinde birleştirip kıvrarak masaya eğiliyordum.

Radyo slow bir parçaya geçtiğinde, Finny'nin arkamda usulca güldüğünü duydum.

“Ah, işte kayıplara karışan oğlum da geldi,” dedi Angelina teyze.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi Finny. Elleri ceplerindeydi, başını yana yatırmış, dudaklarının kenarları bir gülücükle kıvrılmıştı. Kapının yanında durmuş bize bakıyordu. Bana güldüğü için sert bir bakış atmak istesem de yapamadım. Çünkü onu tekrar mutlu görmek içime su serpmiştin.

“Sesiniz ta aşağılara geliyordu,” dedi.

Angelina teyze de, “Autumn'un çocukluk hayalini ger-

çekleştiremiyorduk,” diye karşılık verdi. “Hatırlıyorum o hayali,” deyip eşiği geçti ve bir bana bir Angelina teyzeye bakıp, “Ee bana da iş verin,” dedi.

“O zaman, sııklığını kullanıp Autumn’un masanın üzerinden ulaşamadığı resim kâğıtlarını indirebilirsin,” dedi Angelina teyze. Finny’nin boyu çoktan bir sekseni geçmişti. Amerikan futbolu ve koşu sayesinde, kışın boyu uzamasına rağmen çöp gibi cılızlaşmamıştı. Vücudu tıpkı eskisi gibi zayıftı ama biraz da kas yapmıştı. Angelina teyze oğlunun çok az yemek yediğinden dem vurmaktan ayrı bir zevk alırdı.

Dans etmeyi bıraktım. Radyo bangır bangır çalmaya devam ederken biz sessizce çalışmaya koyulduk. O boyuna rağmen, Finny bile tavana yetişmek için altına sandalye koymak zorunda kalmıştı. Ben başka bir masaya geçtim, o da aradaki kâğıtları topluyordu. İkimiz bir çalışınca yine işim Angelina teyzeninkinden erken bitmişti.

“Bitti,” dedi Finny. Sandalyeyi yerde sürükleyerek götürüp yerine koydu. Bense hayalimi yakalamışken bırakmak hiç içimden gelmediği için masanın üzerinde dikilmeye devam ediyordum.

“Gidin, Bayan Morgansen’la iki çift laf ediverin. Az önce arabasının içeri girdiğini gördüm,” dedi Angelina teyze.

Finny, “Peki,” deyip bana baktı. Ben de, “İyi, ne yapalım,” diyerek omuz silkip masadan yere çivileme atladım. Spor ayakkabılarım muşambaya gürültüyle çarptı.

Okulun koridorunda yan yana yürüyorduk. Sınıftan uzaklaştıkça radyonun sesini daha da az duyar olmuştuk. Merdivenlere vardığımızda, okul binası o kadar sessizleşmişti ki tüylerim ürperdi. Benim burada geçen anılarımın hepsi oldukça gürültülü anılardı. Elimin altındaki merdi-

ven korkuluğunda en ufak bir pürüz bile yoktu, çok tanıdık gelmişti bana bu his. Zamanında resim sınıfındaki masaların üzerine çıkıp dans etmeyi, bu korkuluklardan kaymayı ve kütüphanedeki kitaplıklara tırmanmayı hayal ederdim. Bu okulu çok severdim. Öyle ki sevdiğimi bile fark etmemişim. Yaz tatilini ipe çeksem de, bu okulda okurken okulun son günlerinde hep ağlardım. Dün ağlamamıştım.

Tabii ki diğer çocuklar okulu sevmemin tuhaf olduğunu düşünürdü fakat bu benim pek çok tuhaf davranışım-dan yalnızca biriydi ve Finny bana bu nedenle laf edenlere karşı beni savunurdu.

Çaktırmadan Finny'ye baktım. Acaba aklından ne geçiyordu? Acaba onun da bu okuldaki tüm anıları benimkiler gibi mutluluk dolu anılar mıydı? Aslında şu su götürmez bir gerçektir: Benim layığım kimsesiz, dışlanmış biri olmaktı. O ise şimdiki gibi popüler bir çocuk olmayı hak ediyordu.

Finny kafasını yana çevirince beni ona bakarken yakaladı. Hemen kafamı önüme çevirdim. Bir şey demedi.

Odasına vardığımda kapıyı çaldım, Bayan Morgansen kapının penceresinden bakıp şöyle bir gülümsedi. Tahta kapının arkasında, öğretmenimizin şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Finny kapıyı açarken kenara çekildim.

Daha öğretmenin kendisini göremeden, o çok tanıdık, "Phineas," nidasını duymuştum. "Ben de bugün gelmeni bekliyordum."

"Gelmez miyim?" dedi Finny de. Duyduğu memnuniyet yanaklarının hafifçe kızarmasına neden olmuştu. En sevdiğimiz öğretmenimiz uzanıp, Finny'yi daha eşığı geçmeden kucakladı. Kendisini yıllardır ilk defa görüyordum. Biraz yaşlanmış görünüyordu. Sanki orta yaşta yaşlılığa

adım atmış gibi bir hâli vardı. Yine de, bluzundaki broşu ve parfümünün kokusunu hemencecik anımsamıştım. Finny'ye sarıldıktan sonra geri çekilirken beni gördü. Gözlerindeki yarım saniyelik kafa karışıklığını görünce içimde bir şeyler titreşti. Fakat daha sonra öğretmenimin gülümsemesi iyice genişledi.

“Autumn’u da mı getirdin?” dedi Finny’ye. Hemen bana da sarıldı. Bu hareketi içime su serpti. Bir an kafamdaki taçtan ve yırtık kotumdan dolayı irkilip geri kaçacak; eski benle, o küçük, güzel kızla ilgilendiği gibi ilgilenmeyecek diye korkmuştum.

“Gelip oturun şöyle,” dedi. Bizi yarısı toplanmış sınıfa buyur etti. Altına bir sandalye çekip, bize oturmamızı işaret etti. Sınıftaki sıralar gözüme eskiye göre ufak görünmüştü. “Şimdi anlatın bakalım. Neler yaptınız bunca zaman?” dedi. Meraklı gözlerle bize bakıyordu. Finny’yle annelerimiz bizi köşeye sıkıştırdığında yaptığımız gibi bakıştık.

“Ben pek bir şey yapmadım,” dedim.

“Şiir yarışmasını kazanmıştın,” dedi Finny de. Omuz silktim.

“O pek bir şey sayılmaz.”

Bunun üzerine Bayan Morgansen, “Tabii ki sayılır. Gerçi böyle bir şeyi kazanmana çok da şaşırmadım,” dedi.

“Okul içinde bir şeydi altı üstü. Her dönemden bir öğrencinin şiirini seçip yıllıkta yayımladılar. Hepsisi bu.”

“Ama büyük ödülü de o kazandı. Üst sınıfları bile ezdi geçti,” dedi Finny.

“Öyle büyütülecek bir yanı yok,” dedim, çünkü öyleydi. Diğer yarışmacıların şiirleri ya banal ya da klişeydi. Yani, öyle yenmesi güç bir rakibim yoktu.

Bayan Morgansen güldü.

“Hâlâ aynısınız. Birazcık bile değışmemişsiniz,” dedi. İstemsizce kaşlarını çatıldı ama öğretmen fark etmedi. “Annen bu baharda koşuya başladığını söyledi,” dedi Finny’ye. Finny de ona takımının yerel turnuvalarda bronz madalya kazandığını anlattı. Ama kendisi takıma girmeden önce takımın böyle bir şeyi hayal bile edemediğinden bahsetmedi. Benim niyetim alçak gönüllülük etmek değildi. Ama o gayet alçak gönüllü davranıyordu. Odaya şöyle bir göz attım. Burada her günümün mutlu geçmiş olması mümkün değildi, farkındaydım. Fakat aklımda öyle kalmıştı.

Finny’nin Donnie Banks’in karnını yumruklayışından sonra oğlanlar benimle alay etmeyi bırakmışlardı. On bir yaşında, bir anda bütün kızlar Finny’ye âşık oluverdiğinden, bana karşı kendini beğenmiş davranarak bir yere varamayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Gerçi öyle davranmamaları da bir işe yaramadı. Finny hiçbir zaman için o kızlarla ilgilenmemişti. Bu zamana kadar bir şeyler hissettiği tek kız Sylvie Whitehouse olmuştu. Tekrar kaşlarımı çattım. Nasıl olmuştu da annesine bu kadar sadık, kimseye kötü bir söz dahi etmeyen, her kış sokağın karşısında oturan yaşlı teyzenin karlarını bir kuruş para almadan küreyen Finny, sarhoşken yaptığı maskaralıkları ve terbiyesizlikleri dünya âlemin duyduğu bir kıza âşık olabilmişti. Bunu bir milyonuncu kez düşündüm; yine de anlayamıyordum, aklım almıyordu.

“İkinizle de tekrar görüşmek çok güzel,” dedi Bayan Morgansen. Onun böyle deyişini beni gerçekliğe geri döndürmüştü. “Ayrıca, hâlâ bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu gördüğüme çok sevindim.”

Finny’yle birbirimize hızlı bir bakış atıp, aynı hızla bakışlarımızı birbirinden kaçırdık. Yanakları çoktan koyu

pembeye çalmaya başlamıştı. Yanlış anlaşılmayı düzeltmemizin bir yolu yok gibi görünüyordu.

“Yoksa şimdiye kadar arkadaşlığın da mı ötesine geçtiniz?” diye sordu Bayan Morgansen. Kesin Finny’nin yanaklarının pembeleşmesini yanlış anlamıştı. Finny bunu duyunca kıpkırmızı kesildi.

Gözlerimi geri Bayan Morgansen’a çevirip, “Hayır, hayır, yok,” dedim. Yüzündeki afallamış ifadeden, hayır derken biraz fazla coştüğüm, kabalaştığım kafama dank etti. “Yani demek istediğim erkek arkadaşım ile iki yılımız dolacak. Bu yazın sonunda iki yıl olacak. O yüzden, Finny’yle aramızda öyle bir şey olamaz,” dedim.

“Hımm, anladım. Dersleri nasıl peki?” dedi öğretmemiz.

“Sınıfta beşinci,” dedim. Finny ise sınıfta üçüncü. “Bana çok iyi davranıyor.”

“Tahmin edebiliyorum. Yoksa Finny zaten sana yaklaşmasına izin vermezdi,” deyip bana gülümsedi, ben de yalandan güldüm. Finny ağzını açmıyordu. “Phineas, aslında annen seni son sorduğumda kız arkadaşınla ilgili birkaç şey anlatmıştı,” diye ekledi.

Finny bunu duyunca, “Öyle mi?” deyip ayağa kalktı. “Annemden söz açılmışken, artık gitsek iyi olacak. Eşyaları arabaya yüklememiz gerekiyor da...”

Tekrar sarıldık. Bir ara tekrar uğrayacağımıza söz verdik. Bayan Morgansen, “Arada bana da üç beş şiir yolla,” deyince utandım, gülüp geçiştirmeye çalıştım. Finny kapıyı arkamızdan çekti. Yeniden merdivenlere yürüyorduk. Bayan Morgansen’la yaşadıklarım aklımda dönüp duruyordu. Sonuçta, Finny’nin hâlâ en yakın arkadaşım olduğumu düşünmemesi için hiçbir sebep yoktu. Eskiden nasıl olduğumuzu hatırladım bir an. Her şeyin bu denli çabuk değişmiş olduğuna inanmak çok zor geliyordu.

Aklıma Bayan Morgansen'in, "Hiç değişmemişsiniz," demesi geldi. Eskiden buradaki, bu okuldaki hâlimi düşündüm. Keşke doğru olsaydı. O küçük kızın bu denli değişmemiş olmasını çok isterdim.

Finny'yle merdivenlere vardığımızda, "Yapacağım," dedim. İkimiz de durduk.

"Neyi yapacaksın?" diye sordu.

"Korkuluklardan kayacağım," diye cevap verdim. Korkulukları iki elimle kavrayıp bacağımın tekini öbür tarafa attım.

"Bekle bir dakika," dedi Finny. "Aşağıya ineyim de düşecek olursan seni tutayım bari." O hızla aşağıya inerken gözlerimi devirdim.

Aşağıya doğru, "Saçmalama," diye bağırdım. Sesim koridorda yankılandı.

"Kafasında taç olan ve merdiven korkuluklarına tırmanan sensin," diye cevap verdi. Diyecek bir şey bulamamıştım, atışmamızı o kazanmıştı. O aşağıda yerini alana kadar bekledim. Korkulukların tahtalarını cilalamışlardı herhâlde. Çünkü yere uçarcasına inmiştim ve düşmemek için en aşağıda kendi kendimi tutmam gerekmişti. Finny de bileğimden yakalamıştı ama kendimi hemen toparlamıştım. O da bileğimi bırakmıştı.

"Aslında eğlenceli görünüyor," dedi.

"Eğlenceliydi," dedim. Angelina teyzenin koridorda, taşımakta zorlandığı her hâlimden belli olan bir saksıyı debelene debelene iteklediğini gördük. Finny bir çırpıda gidip saksının ucundan tuttu, ben de diğer ucundan tutunca üçümüz birden saksıyı çabucak arabaya taşıdık.

İşimiz bittiğinde, arabanın yanındayken, Angelina teyze Finny'ye, "Bizimle öğle yemeğine kalacak mısın yoksa tekrar Slyvielere mi gidiyorsun?" diye sordu. Finny'nin yüzü sabahki boş ifadeye büründü.

“Tekrar gitmem lazım,” dedi sakin bir sesle.

“Pekâlâ.” Finny’yi yanağından öpmek için parmak uçlarında yükselerek, “Yardıma geldiğin için teşekkürler,” dedi.

“Tabii ki gelecektim. Görüşürüz,” deyip bana baktı. Sonra da sokağın karşısında duran kırmızı arabasına doğru yürüyüp gitti.

Yakındaki restoranda Angelina teyzeyle oturup yaz planlarım ve Bayan Morgansen’la konuştuklarımız hakkında sohbet ettik. Ona korkuluklardan kayışımı ve Finny’nin beni aşağıda bekleyişini anlatıyordum. Anlattıklarına gülüp, “Ben de öyle tahmin etmişim,” dedi. Böyle deyişi aklıma Bayan Morgansen’in dediklerini getirmişti. Yemeğin geri kalanında başka şeylerden konuştuk. Finny’den bahsetmedik. Yemeğimiz bitince kalktık. Arabaya yürürken yeniden Finny’nin lafını açtı.

“Finny’nin sana Slyvie’yle arasında geçenleri anlattığını sanmıyorum,” dedi. “Hayır” anlamında başımı salladım. “Aslında anlattığını sanmıştım, yoklamak istedim sadece,” dedi. Konuyu yeniden değiştirdi.

Çocuk kitaplarındaki sevimli karakterler gibi çimlerin üzerine uzanmış, yıldızları seyrediyorduk. Gerçi kendiliğinden olmuştu bu, sevimli görünmeye falan çalışmıyorduk. O yüzden kafama takmamıştım. Brookelerin arka bahçesindeydik. Toprak, Brooke'un babasının gözü gibi baktığı pahalı çimler sayesinde dümdüz ve yumuşacıktı. Jamie'nin tutmadığı taraftaki elimle sepserin, yemyeşil otları okşuyordum. Arkadaşların hepsi yakına bir yere dağılmışlardı. Oğlanların söylediği bir şeye gülüp duruyorduk ama son birkaç dakikadır üzerimize bir sessizlik çökmüştü. Kişiyi birlikte olduğu insanlara daha da yaklaştıran türden bir sessizlikti bu. Herkesin nefes alış veriş kulağımdaydı. Gerçi Jamie'ninkinden başka kimsenin nefes alış veriş ritmini seçemiyordum. Birisi, belki de Brooke, iç çekti.

"Hayatın amacı nedir?" diye sordu Angie.

Hiç düşünmeden, "Mutlu olmak," dedi Jamie.

"Cidden öyle mi düşünüyorsun? Ben de iyi bir şeyler yapmak ya da hiç olmadı bir işe yaramak diye düşünüyorum," dedi Noah.

"Ben orgazma ulaşmak diye düşünüyorum," dedi Alex.

Böyle demesiyle birlikte bir patırtı yükseldi. Galiba ses Sasha'nın yumruğundan çıkmıştı.

"Mutlu olmakla aynı şey mi o be?" dedi Brooke.

"Yani, o da bir mutluluk çeşididir tabii, ama ben daha başka mutluluklardan bahsediyorum," dedi Jamie.

Noah, "Ama dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmemiz gerektiğini falan düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki getirmemiz gerekiyor. O da bir başka çeşit mutluluk."

"Ha," dedi Angie.

"Anlıyorum," dedi Sasha da.

"Bence hayatın anlamı ölmeden önce gerçek aşkı bulmak," dedi Brooke.

Bu hayatta canıgönülden istediğim şeyleri şöyle bir alta sıraladım. Mesela, yazabildiğim kadar yazmak, her şeyi okumak, içimdeki büyüttüğüm belli belirsiz anne olma isteği, kutup ışıklarını ve Güneyhaçı takımyıldızını görmek... Bu hayatta yapmak istediğim birkaç şey daha olsa da hayatımın o kısımlarını çoktan oturttuğum için kendime o şeylerin üzerine çok fazla kafa yorma izni vermiyordum.

Bütün bu isteklerimin orta yolunu bulmaya çalışarak, "Bence... Bence bu hayatta tadabildiğimiz kadar çok güzellik tatalıyız," dedim.

"Ee, Brooke'un dediğiyle aynı şey olmuyor mu bu işte?" diye sordu Jamie. "Hayır" anlamında başımı salladım. Başımı sallayınca saçım çimenlere takıldı.

"Hayır, çünkü bazen üzücü şeyler de güzel olabilir. Mesela birinin ölümü..." dedim.

"Bu güzel bir şey değil ki, berbat bir şey," dedi Jamie.

"Ne demeye çalıştığımı anlamıyorsun," diye karşılık verdim.

“Orgazm da güzel bir şey sayılabilir,” dedi Alex.

“Yani, sayılabilir,” dedim. Her ne kadar şu zamana kadar güzeldi diyebileceğim bir orgazm yaşamamış olsam da Alex’in düşüncesine katılıyordum. “Ayrıca, dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek de çok güzel olurdu.”

“Ama yine de biz bu dünyada acı çekmek için yaşamıyoruz,” dedi Jamie.

“Ben de onu demek istememiştim zaten,” dedim.

“Ama sana göre biz güzel şeyler için yaşamalıyız ve yine sana göre üzüntü güzel bir şey, yanlış mıyım?”

“Üzüntü bazen güzel olabilir dedim ben.”

“Bu konuşmanın bu kadar ciddi yerlere varacağını düşünmemiştim. Herkes dalgaya vurur sanmıştım,” dedi Angie.

Alex de, “Ben dalgaya vurmaya denedim ama olmadı,” dedi.

Jamie beni eve götürürken, “Üzücü şeylerin de güzel olabileceğini gerçekten düşünmüyor musun?” diye sordum. Aptal değildi ya, neyden bahsettiğimi anlamıştı kesin. Arabaya bindiğimde radyoda en sevdiği şarkı çalıyordu, o yüzden şarkı bitene kadar sorumu sormama izin vermemişti. Anlaması için örnekler bulmaya çalıştım. Jamie ne gözlerini yoldan çekiyor ne de bana bakıyordu.

“Düşünmüyorum. Abuk sabuk düşünen sensin,” dedi Jamie.

“Neden abuk sabuk düşünüyormuşum?” diye sordum. Bir anlığına savlarım ve örneklerim aklımdan çıkmıştı. “Senden farklı düşünüyorum diye bana abuk sabuk düşündüğümü söyleyemezsin.”

“Her iddiasına varım, millete sorsak, herkes bana katılırdı.”

“Ama bu seni yine de haklı çıkarmaz,” dedim. “Ayrıca, senin başkalarına benzeme fikrine karşı olman gerekmiyor muydu?”

“Bunun başkalarına benzemekle alakası yok. Birinin ölmesi kötü bir şeydir. Bunu herkes bilir,” dedi.

“Ama anlamıyorsun ki sen beni.”

“Bal gibi de anladım,” dedi. Bizim garaj yoluna arabayı çekti. “Sen dünyaya farklı bir gözle bakıyorsun ki bu iyi bir şey. Çünkü ben senin tuhaf olmanı seviyorum. Sen benim tuhaf, sorunlu, tatlı kızımsın.” Bana iyi geceler öpücüğü vermesine izin verip iç çektim.

“Hadi ama, şimdi ne oldu?” dedi.

“Hiç,” dedim.

“Efendim?”

“Romeo ve Juliet’in hikâyesine ne demeli? Hem güzel hem de acıklı bir hikâye...”

“Ama o gerçekte yaşanmış bir şey değil.”

“Değilse ne çıkar?”

“Gerçek hayatla kitaplar farklı şeylerdir, Autumn. Gerçekte öyle bir şey olsa, kimse güzel ve acıklı olduğunu düşünmezdi. Herkes güzel ama ahmakça olduğunu düşünürdü,” dedi Jamie.

“Aşk için ölen iki insan nasıl ahmak oluyor ya?” diye sordum. Arabada karanlıkta oturmuş, koltuklarda yan dönmüş birbirimize bakıyorduk. Emniyet kemerlerimizi çoktan çıkarmıştık.

“İntihar etmek ahmakça bir davranış... Ancak, korkaklar intihar eder.”

“Bence intihar etmek çok cesaret isteyen bir hareket. Ayrıca birbirlerini böylesine çok sevip, birbirleri olmadan yaşayamamaları da çok güzel bir şey.”

“Ben ölsem sen de kendini öldürür müydün?” diye sordu Jamie. Karanlıkta yüzüne baktım. O da sakın bir tavırla bana bakıyordu. Diğer oğlanlarla birlikte merdivenlerden aşağıya koşuşu, beni kızdıracak bir şey söylemeden önce yüzünde beliren hınzır gülümsemesi aklımda canlandı. Sonra da onun öldüğünü, toprağın altına girdiğini ve bir daha geri dönmediğini düşündüm.

“Hayır, muhtemelen öldürmezdim,” dedim.

“Gördün mü bak?” dedi. Eğilip beni yeniden öptü. “Zaten öldürmeni de istemezdim. Mutlu olmanı isterdim,” dedi.

“Çok üzülürdüm gerçi. Uzun süre etkisinden çıkmazdım. Seni asla unutmazdım,” dedim.

“Biliyorum, ben de unutmazdım.”

“Ama o zaman sen de, ben ölsem kendini öldürmezdin, öyle mi?”

“Hayır.”

Hayattan istediğim şeyleri tekrar gözden geçirdim. Bu dünyada bir gerçek hayat vardı bir de kitaplar. Neyin gerçek neyin kurmaca olduğunu çözmeye; neleri elde edebileceğimi ve nelere asla sahip olamayacağımı görmeye çalışıyordum.

“Ama beni çok seviyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Jamie. “Seni insanların birbirlerini gerçek hayatta sevdikleri şekilde çok seviyorum.”

“Galiba, ben de seni insanların gerçek hayatta birbirlerini sevdikleri şekilde seviyorum.”

Bunu duyunca gülümsedi. Dudaklarını saçlarıma götürdü. Gözlerimi kapayıp yüzümü göğsüne gömdüm.

Öğleden sonra kütüphaneye gidip gelmişim, sonra da arka sundurmaya oturmuş kitabımı okuyordum. Eski bir kitaptı elimdeki. İçinin küfle karışık toz kokusunu öyle çok seviyordum ki... Kitabın yazarı İrlandalıymış. Herhâlde ölmüştü. Bugüne kadar adını ne duymuştum ne de bir yerde görmüştüm. Kitabın baskısı çoktan bitmiştir gibi geliyordu. Sanki ellerimde kayıp bir hazineyi tutuyormuş gibi hissediyordum. Birden okumayı bırakıp gözlerimi yumdum. Kitap gerçek bir hazineydi. Elime aldığımda bu kadar güzel çıkacağından hiç şüphem yoktu fakat artık kitabın sayfalarındaki kelimelerin derimin altına işlediğini ve damarlarımdaki kana karıştığını hissedebiliyordum. Kelimeler damarlarımdan da hızla kalbime çıkıp kendilerini ölümsüz kılıyorlardı. Böyle bir dünya harikasının, bir kitabı sevmenin ve onu ilk defa okuyuşumun tadına varmanın keyfini çıkarmak istiyordum. Çünkü insan bir kitaptan en güzel tadı ilk okuyuşta alırdı ve ben de bu kitabı yalnızca bir defa "ilk kez" okuyabileceğimin farkındaydım.

İç geçirip gözlerimi arka bahçenin diğer tarafına çevirdim. O gün yılın en uzun günüydü ve güneş ağaçla-

rın ardındaki ufka daha yeni erişebilmişti. İçime çektiğim nefesle kendimi iyi hissediyordum, kaslarım gevşiyor ve yavaştan batmaya başlayan güneşle içim ısınıyordu. Orada bir saniye daha hiçbir şey yapmadan oturup, mutlu olacaktım. Gözlerimi geri kitabıma çevirip biraz daha okumak için sabırsızlıktan ölüyor olsam da, orada öylece oturup, kitabımı sevmeye devam edecektim. Kitabın bitmesine daha sayfalar olduğu gerçeğinin keyfini biraz daha sürecektim çünkü çok kısa bir süre sonra o sayfaların hepsi okunacaktı.

Yan komşunun arka kapısı çarptı. Sundurmada iki kişi fısır fısır konuşuyordu. Ürküp o tarafa baktım.

Angelina teyzenin, “O zaman, bu mudur?” dediğini duydum. Sakin sakin konuşuyordu, konuşma şekli bana telefondaki saati ve hava sıcaklığını söyleyen sesi anımsatmıştı. “Evet, öyle,” dedi karşıdaki kişi. “Daha sonra tekrar görüşeceğiz, ama şimdilik bu kadar,” dedi.

“İyi, peki o zaman. Görüşürüz.”

“Görüşürüz, Angelina.”

Futbolcu Kevin sundurmadan çıkıp arkasına bile bakmadan arabasına yürüdü. Angelina teyze sundurmada durup, onun uzun, dar garaj yolundan dönüp çıkarak gözden kayboluşunu izledi.

Futbolcu Kevin gittikten sonra, garaj yolundaki taşlara bakmaya devam etti, batan güneşi seyrediyordu. Ona baktım.

Bana, “Autumn,” diye seslenmesiyle sandalyemde sıçradım, nefesim kesildi. Gözlerini yoldan çevirmeden, “İlk aşkınla evlen. Yoksa hayatının geri kalanında, kimse sana onun gibi iyi davranmıyor,” dedi.

İçeri girmek için arkasını dönüp kapıyı arkasından çekti.

Dışarısı birden çok sessizleşmişti. Güneş daha yeni batmaya başlamasına rağmen çimenlerin ve yaprakların üzerindeki parıltılar kaybolmuştu. Bu saatten sonra dışarıda kitap okunmaz, hava kararır, diye düşündüm. Kitabımı kapatıp ayağa kalktım.

İçeri girip akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacak, kitabımı daha sonra okuyacaktım. Kitabı açmadan önce sihrin geri gelmesini beklemem lazımdı. Angelina teyzenin hayattan zevk aldığı zamanları hatırlayana, kendime de ilk aşkımla evleneceğimi bir kez daha hatırlatana kadar kitabı tekrar açmayacaktım. Çünkü ilkler bir kez yaşanırdı, tekti.

Sasha annesinin arabasını ödünç alabilirdi fakat onun yerine eczaneye yürüyerek gidiyorduk. Çünkü öyle sıcak bir günde eczaneye yürümek daha uzun süreceğinden, yürüyüş yapmak işi sıradanlıktan çıkarıp daha serüvenli bir hâle getiriyordu. Ana caddeye çıkan yolda yürürken, sandalyelerimizin kaldırımında çıkardığı şap şaplar ağustos böceklerinin cızırtılarına karışıyordu. Yol boyunca sık sık durup bileklerimizdeki böcek ısırıklarını kaşıyorduk ve sütyenlerimizin askıları kolsuz tişörtlerimizden görünmesin diye üzerimizi kontrol ediyorduk. Her nefes alışımızla boğazımızdan aşağıya su buharı gibi inen sıcak havaya aldırmadan yürürken bir yandan da konuşuyorduk.

Eczaneye varınca klimanın önüne geçip biraz serinleyecek, parmaklarımızla saçlarımızı tarayacaktık. Devasa dergi standının en alt rafındaki dergilerin önüne çöküp, seks ve saçla ilgili yazıları karıştıracaktık. Hatta o ayki kalın düğün dergisini bile dizlerimizde tutmayı başarıp saygıya benzer duygular içinde beyaz gelinlikleri ve nikâh yüzüklerini inceleyecektik. O da bitince, ara sokaklarda dolaşıp dudak parlaticısı, şekerleme, oje ve gazoz alacaktık. Daha

sonra da bizim eve dönüp, yatağıma uzanıp bacaklarımızı yatağa sürte sürte aldığımız dergileri okuyacak ve meyan şekerimizi yiyecektik.

Günümüzün özeti bu olsa da bir araya gelmemizdeki asıl amaç sohbet etmektir. Sasha'yla hemen her konuda sohbet edebiliyorduk ve bu sohbet bazen gün boyu sürebiliyordu.

Aniden sohbetimize bir ara verdik. Jamie'yle dün akşamki yemeğimizi anlatmamdan sonra araya böyle bir suskunluğun girmesi tuhafıma gitmişti. Sasha'ya baktım. Ama o sanki kaldırımın aşağısında, ileride onu bekleyen biri varmış gibi gözlerini ileriye dikmişti.

Gözlerini o görünmez kişiden ayırmadan, "Sana bir şey anlatmam lazım," dedi.

"Efendim?" Ben de zaten aklımdan bütün olasılıkları geçirmekle meşguldüm. Kitabın sonunu daha okurken tahmin etmeye çalışan biriydim, birileriyle sohbet ederken de aynı şekilde davranırdım.

"Galiba, Alex'ten ayrılacağım," dedi.

Aklımdan o Alex'ten ayrılırsa olacaklara dair farklı farklı sonlar geçerken, "Ayrılamazsın," dedim. Bütün düşüncelerimi ve vereceğim tepkileri bir araya getirip içinden birkaçını seçmeye çalıştım. Eğer Sasha Alex'ten ayrılırsa ayrılabilir kadar cesur olduğu için onu kıskanacaktım, Jamie'yle ilişkimiz sürdüğü için böbürlenecektim, Alex için endişelenecektim, şaşkınlıktan...

"Ayrılacağım, kararımı çoktan verdim," dedi.

Yaşadığım şok bir anlığına diğer bütün tepkilerimi gölgede bıraktı. "Peki, ama neden?" diye sordum. Omuz silkip, kaşlarını çatmak için gözlerini kaldırıma çevirdi. İleride, yolun karşısına geçmek için yeşil yanmasını bekleyeceğimiz trafik lambasını görebiliyordum. Sıcaktan zaten

bunalmış olduğumuzdan, lambanın düğmesine ısrarla basacaktık. Her ne kadar düğmeye basmanın yeşil ışığı daha çabuk yandırmayacağını bilsek de sabırsızlıkla yeşil ışığa bakacaktık.

“Alex’i bir bakıma hâlâ seviyorum. Ama artık ona karşı eski hislerim kalmadı. Artık hiçbir şey eskisi gibi romantik değil. Eski dostlar gibi takılıyoruz artık.”

“Ee, zaten uzun süren ilişkiler bir noktadan sonra öyle olur. Alex’i kullanılmış bir eşya gibi kaldırıp atmaya hakkın yok.”

“Kimseyi kaldırıp attığım yok. Ama artık âşık değilim ve senden de beni bu konuda desteklemedi bekliyorum.”

“Affedersin ya,” dedim. Durup birbirimize baktık, sonra da sarıldık. İkimiz de terden ıslanmıştık, kollarımız yanıyor. “Şaşırdım sadece. Üzüldüm de.”

Tabii bir de kıskanmış, böbürlenmiş ve endişelenmiştim.

Birbirimize sarılmayı bırakıp yürümeye ve günü beraber geçirmeye kaldığımız yerden devam ettik.

Sasha'yla Alex ayrılmışlardı ve ayrılığın tartışması üç gün sürmüştü. Jamie Sasha'nın yaptığından çok rahatsız olsa da ben Sasha'nın ayrılmakta haklı olduğunu savunuyordum. Oğlanlar Alex'in nasıl olduğuyla ilgili belli belirsiz bir şeyler anlatıyorlardı. Güya onlar bir aradayken Sasha'nın adı bile anılmıyormuş fakat bu doğru olamayacak kadar saçma bir davranış olurdu.

Ağustos ayında Angie kendine yeni bir sevgili buldu. Bu seferki de yine Hazelwood Lisesi'ndendi. Fakat işin komik tarafı, bu çocuk hem futbol takımında hem de bayağı tiki bir tipti. Angie bizi baştan bu konuda uyarmıştı. Sevgilisinin aslında çok havalı ve her tür müzikten hoşlanan biri olduğuna yeminler ediyordu. Doğrusu o çocuğu da bizimle ilgili hangi konularda uyardığını çok merak etmiştim.

Angie'nin yeni sevgilisi Dave ile tanışmak için sinema planı yaptık. Üç çift takılacaktık. Brooke ve Noah da alışveriş merkezine bizim arabayla geliyorlardı. Yolda tiki Dave'yle ilgili konuşup gülüşüyorduk, nasıl biri olduğu hakkında tahminler yürütüyorduk. Kendi adıma, sırf An-

gie'nin hatırı için çocuğu sevmeye karar vermiştim ama oğlanların tavrından biraz endişe duymuyor değildim.

"Süper olacak," dedi Jamie.

"Sakin çocukla çok fazla alay etmeyin," diye uyardım.

"Acımasız davranmayacağım," dedi Jamie. Araba kul-lanıyor olmasına rağmen gözlerini devirdi, onun yerine yolu ben gözledim. "Ama biraz uğraşmamız lazım, değil mi? Yani, sırf o tikicanın Angie için yeterince uygun olup olmadığını anlamamız için... Yoksa başka hiçbir amacımız olamaz. Değil mi, Noah?"

"Angie'nin kendisini hak etmeyen biriyle olmasına izin vermeziz," dedi Noah da.

"İkiniz de düzgün duracaksınız," diye araya girdi Bro-oke. Noah'ya bakışını görmek için koltuğumda geriye döndüm. "Yoksa ikinizi de çok fena yaparım." Bakışlarını arabayı süren kuzenine çevirdi. Ama görünüşe bakılırsa Jamie Brooke'un bakışlarını görmemişti. O yüzden, kafasına şaplağı yedi.

"Ya!" diye bağırdı Jamie. Kolunu arka koltuğa uzatıp Brooke'un dizini yakaladı. Araba bir anlığına yoldan çıkınca, çığlıklarımız kahkahalarımıza karıştı.

Jamie Brooke'un diz kapağının üzerindeki yumuşak yeri çimdikleyince Brooke avazı çıktığı kadar çığlık attı, ikisinin bu didişmesine hepimiz güldük. Jamie çimdikten sonra arabayı yola geri sokup hızımızı biraz azalttı. Radyo-nun sesini bastırmaya çalışarak konuşuyorduk. Karşılıklı tehditler yağdırırken kendi hâlimize kahkahalarla güldük.

Sasha ve Alex'in, bizsiz, evde oturduğunu düşününce içim suçluluk duygusuyla sızlıyordu. Ama ne yapalım, artık böyleydi. Belki bir gün ikisi de başka sevgili bulurlardı da dört çift beraber takılabilirdik.

Sarı saçlarına yeni yaptırdığı pembe röfleleriyle Angie, saçlarını parlak kırmızıya boyamış, uzun boylu, geniş omuzlu sevgilisiyle bizi alışveriş merkezinin yemek katında bekliyordu. Bizi görünce coşkuyla el sallayıp, sevgilisinin elini çekiştirerek bizi ona gösterdi. Angie'nin altında geçen bahar aldığı kabarık eteği vardı, sevgilisi de polo tişört giymişti. İnsan değil de farklı türden canlılar olsalardı yan yana durduklarında bundan daha tuhaf görünemezlerdi. Biz yaklaştıkça tiki Dave'in yüzündeki gerginlik gittikçe arttı, o hâlini görünce içim ona hemen ısındı.

"Selam. Millet, bu Dave. Dave, bunlar da benim arkadaşlarım," dedi Angie.

Oğlanlar onu denemek, bir yandan da korkutup kaçırmak için taktik icabı el sıkışıp kendilerini resmi bir tavırla tanıttılar. Noah çakma bir İngiliz aksanı yapıyordu. Dave ciddi bir yüz ifadesiyle onların bu resmi tavırlarını taklit ediyor ve bu sayede bizim çocuklarımızın gibi bir dalga havası vermeyi başarıyordu. Ondan bayağı bir umutluydum.

Film başlayana kadar bir saatimiz vardı. O yüzden, biraz alışveriş merkezinde dolaştık. Biz saçına iltifat etmek için Angie'nin yanına kayar kaymaz, Jamie'yle Noah çocuğun başına akbaba gibi üşüştü. Başta endişelensem de bizim çocuklar Dave'e bir çeşit evcil hayvan muamelesi yapıyor gibiydiler. Jamie, "Benim de polo tişörtüm var," dedi. "Siyah renkli, göğüs kısmında da at üzerinde duran küçük bir adam figürü var." Noah İngiliz aksanı yapmaya devam ederek, polo tişörtlerini yalnızca polo¹⁰ oynarken giydiğini ama insanın canı ne zaman isterse o zaman polo

¹⁰ At üzerinde dörderli iki takım oyuncularının ellerindeki özel oyun sopalarıyla 10 cm çapındaki bir topa vurmalarıyla oynanan oyun (ç.n.)

tişört giyebilme hakkı olduğunu ve bunu ölümüne savunduğunu söyledi. Dave dediklerine gülüp, “Bir çift de yırtık kotum var. Belki bir dahaki buluşmamızda ben yırtık kotumu, Jamie de polo tişörtünü giyer,” dedi. Noah bunun çok hoş bir fikir olduğunu söyledi.

Dave'den ilk söz açıldığında nasıl biri olduğunu çok merak etmiştim; Angie'nin öyle bir çocukla çıkmasına şaşırılmışım. Fakat şimdi, Angie'nin ondan neden hoşlandığını görebiliyordum. Sıkılğan bir tipti ve çilli yanakları sık sık pespembe kesiliyordu. Dudağının ucunu kıvrarak gülümsüyor, alçak gönüllü davranıyordu. Biletlerimizi alana kadar geçen zamanda, Dave beni büyülemişti.

Dave bizim grubumuzun içinde çok sevimli ve şirin görünüyordu. Âdeta asi bir kurt sürüsünün içindeki tek bir ak koyunu andırıyordu. Hatta bizimle konuşmasında ve Angie'nin elini tutuşunda bile bir mahcubiyet, utangaçlık gizliydi. Tıpkı bir koyun gibi... Bilet sırası beklerken, Angie fısıltıyla, Dave'in bizden farklı olduğu için kendisinden hoşlanmayacağımızı sanıp çok endişelendiğini söylüyordu.

“Tabii ki öyle bir şey yok,” dedim. “Biz öyle insanlar mıyız?”

“Biliyorum. Ben de öyle söylemiştim zaten.”

Lisenin bitmesine bir sene kalmıştı. Sanki her şey bir anda geliyordu. Gerçi hep böyle çabuk olup bitiyormuş fakat önceleri bunu fark etmemişiz. O yıl gelip geçiyor, başka bir yıl başlıyordu. Sonra başka bir yıl, başka bir yıl daha...

Artık anne babalarımız okula arabayla gitmemize izin veriyordu. Okula kendi aracım ile gidebilmek ve başka yerlere uğramadan direkt okula gitme sorumluluğunun bana verilmiş olması hem acayip hem de harika bir duyguydu. Yani, aslında Jamie arabayı sürmeyi hiç bırakmasa, akşama kadar kimse yokluğumuzu hissetmez, biz de o zamana kadar çok uzaklara gitmiş olurduk. Ama böyle bir şey yapmıyorduk. Onun yerine, dosdoğru okula gidiyorduk.

Her öğleden sonra posta kutumda bana gelmiş postalar buluyordum. Yığın yığın üniversite tanıtım broşürleri ve dekanlardan gelen, bir örnek mektuplar. Heykellerin ve süs havuzlarının önüne toplaşıp frizbi oynayan, kitaplarla kaplı örtülerin üzerinde uzanan zeki ama yapmacık öğrencilerin fotoğrafları... Bu öğrenciler orada güya dört dörtlük sonbaharlar geçiriyor, sıcak ama bunaltmayan yaz-

lar yaşıyorlardı. İnanın, burada her günümüz böyle güzel geçiyor, diyordu gülümsemeleri.

Bütün okullarda illaki bir İngilizce Eğitimi bölümü vardı. Eğer broşürde Yaratıcı Yazarlık bölümü olduğu belirtilmemişse, broşür direkt çöpü boyluyordu. Eğer Yaratıcı Yazarlık bölümü varsa, o zaman broşür masamın yanındaki intizamlı ve şimdilik küçük sayılabilecek ama gittikçe büyüyen broşür yığınının içine girmeye hak kazanıyordu. Yığın sanki işe yarıyormuş gibi temizce, düzgünce köşesinde duruyordu. Fakat orada öylece durup, beklemekten başka bir işe yaradığı yoktu. Tabii, buna bir iş denebilirse...

Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler'de, gittikçe planlaşan hayallerimizi birbirimize anlatıp, kıyaslamalar yapıyorduk. Jamie işletme konusunda uzmanlaşacağını söylüyordu. Ferguson'da Victorian tarzı bir evde oturduğumuzu hayal ediyordu. Şehirdeki ofisine her gün arabayla gidip gelmesi gerekecekti. Geleceğe bakınca, bir kar küresinin içindeki mini minnacık, kusursuz bir eve ve bahçesinde bayrak direği gibi görünen kendime bakıyormuş gibi hissediyordum. Kar küresinin içine özenle oyulmuş bu görüntü aslında bütün dünyayı resmediyordu. Mini minnacık, kusursuz ve bir fannusun içine hapsolmuş bir dünyayı.

Finny'yle beraber girdiğimiz tek bir ders vardı. İleri seviye İngilizce dersleri iki ayrı saate bölünmüştü ve ne benim arkadaşlarım ne de onun arkadaşları bizimle aynı saate düşmüştü. Bizim dersimiz öğleden sonra son dersken diğerlerinin dersi sabahtandı. Bu şekilde düşünmek

aslında çok tuhaf geliyordu. Yani biz ve diğerkleri şeklinde... Onlar sabah giriyordu; biz öğleden sonra, çıkış zili çalmadan önce.

Öğretmen beni öndeki en orta sıraya oturttuymuştu. Şöyle bir öne uzansam, parmak uçlarım öğretmen masasına değecekti. Finny de tam arkamda oturuyordu. Ona dokunmak için o kadar uzanmam bile gerekmezdi.

Annelerimizle birlikte yemek yerken veya gün bir an önce bitsin diye aynı kanepede oturup beklerken bile bu sınıfta oturduğumuz kadar yakın durmuyorduk. Ara sıra sınıftakilerden birine cevap vermek için döneyim derken ayağı sandalyeme çarpıyor veya çantalarımıza bakmak için aynı andan dönmüş oluyorduk. Böyle zamanlarda yüzüne bakmasam da biliyordum ki aslında aramızda bir cetvel boyu kadar bile mesafe yoktu.

Asla selamlaşmıyorduk. Sıramıza oturup, defterlerimizi, kalemlerimizi sessizce çantamızdan çıkartıyor veya diğerkleriyle sohbet ediyorduk. Sınıfta konuşmamak için içten içe bir anlaşma yapmış gibiydik. Tıpkı annelerimizle birlikteyken birkaç kelime etmek için yaptığımız sözsüz anlaşma gibi. Ya da geçen seneki savaş için tek kelime etmeden birbirimizden dilediğimiz özürler gibi.

Sınıfta konuşmamamız konusunda benimle hemfikir olmasına minnettardım. Çünkü sınıftaki hiç kimse bizi ilkokuldan tanıımıyordu. Tek bildikleri onun yaşıtlarımız arasındaki en popüler çocuk Finn Smith, benimse Jamie Allen'in sevgilisi, taç takan kız Autumn Davis olduğumdu. Konuşacak olsak bu sıfatlar altında konuşmamız gerekecekti. Yani o sadece sınıf arkadaşımış, aramızdaki tek ilişki buymuş gibi.

Dile getirilmeyen bunca şeyin yanında bir de onunla o sıfatlar altında konuşmak zorunda kalmak çok zoruma

giderdi. Çok zorlanırdım, ne diyeceğimi ve ne yapacağımı bilemezdim.

Bir gün öğleden sonra, sınıftaki kızlardan birinin Finny'ye üniversitede hangi bölümü seçeceğini sorduğuna kulak misafiri oldum. Aynı kız okulun ilk gününden beri Finny'yle flört etmeye çalışıyordu. Fakat her nasılsa Finny bunu bir türlü fark etmemişti. Herhâlde, kızın herkese cana yakın davranan bir tip olduğunu sanıyordu. Gözlerimi önüme dikmişim ama kulağım onlardaydı. Bir hışırtı geldi, sanırım kız saçlarını savurmuştu.

"Tıp okuluna gitmek istiyorum, yani o yüzden mezun olacağım bölümün de bununla alakalı bir şey olması lazım. Ama daha bilmiyorum," dedi Finny.

"Hadi ya! Süpermiş," diye karşılık verdi kız. Sesinin tonundan, zaten en başından Finny'nin söyleyeceği her şeyi süper bulmaya şartlandığı belliydi.

Fakat Finny'nin doktorluğu seçişinin gerçekten çok süper bir şey olduğunu anlayabilecek kadar onu tanımıyordu. Biz küçükken, Finny futbolcu olmak istediğini söylerdi ama bunu söylerken sözlerine hep bir omuz silkme eşlik ederdi. Amerikan futbolu oynamayı hep sevmişti, hâlâ da seviyordu fakat hiçbir zaman için Amerikan futbolu oynamaya benim hikâye yazmama benzer bir ihtiyaç duymamıştı. İçgüdüleri onu her zaman için insanlara yardım etmeye yöneltmişti. İşte şimdi bu şekilde, insanlara doğrudan ve tam anlamıyla yardım edebilme yolunu bulmuştu.

Finny'nin hayatının gidişatını herhangi bir hedefe bağlı kalmadan belirleyişini çok kıskanıyordum. Ne doktoru olmak istediğini bile bilmiyordu. Angelina teyzenin anlattığına göre çocuk doktoru olmayı veya Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılmayı düşünüyordu fakat aynı zamanda psikiyatriye de ilgi duyduğunu söylemişti Angelina teyze.

“Galiba, öyle. Bir şeylere karar vermem gerekiyordu sonuçta,” dedi Finny.

Flörtçü kız da, “Öyle,” deyip onayladı. Saçını yeniden savurdu. “Ben daha ne istediğimi bile bilmiyorum.”

Arkama dönüp ne istediğini bilmenin daha kötü olabileceğini söylememek için kendimi zor tuttum. Ne de olsa, Finn Smith’in sohbetlerine karışmak bana düşmezdi.

Finny'nin ilk futbol maçı, okulun üçüncü haftasında, eylül ayında bir salı gününe denk gelmişti. Başta, gözüme pek de önemli bir gün gibi görünmemiştir.

Çünkü maça gitmeyi planlamıyordum.

Finny ve Slyvie, o gün öğleden sonra otobüse binmediler. Finny'nin maçı ve Slyvie'nin ponpon kızlık çalışması için okulda kalmışlardı. Bugün, bizim durakta bir tek ben inmiştim. Sokakta yürürken, gün ile bir başımaydım. Dün hava ağustostaymışız gibi kaynıyordu. Fakat bu sabah yağın serin yağmur havanın ısınıı düşürmeye yetmişti. Bazı ağaçların üzerindeki yapraklar sarı ve kırmızı renklere bürünmüştü. Eğer havalar öyle giderse, daha fazla yaprak sarı, kırmızıya dönecek gibi görünüyordu. Ama kesin çok geçmeden hava yine ısınırđı. Ne de olsa eylül yaz ayı gibi geçerdı.

Ön kapının yanındaki gül ağacı bir şairin coşkun bir hevesle kaleme aldığı doğa betimlemesini andırıyordu. Ağaç bunca gülün ve goncanın ağırlığı altında boynunu bükümüştü.

Serin havayı arkamda bırakarak kapıyı kapattım ve kitaplarımı yere attım.

“Anne, evde misin?”

Sehpanın üzerinde bir yığın posta vardı. Postaları ulu orta bırakıp gitmek hiç de âdeti değildi annemin. Bütün postaların çoktan açılıp, kontrol edilip, dosyalanmış olması gerekirdi. Elektrik faturasının altından gözüme, bir yığın parlak ama bir o kadar da yapmacık öğrencinin gülümsemesi çarpıyordu. Hepsinin üzerinde aynı şarap rengi tişörtten vardı. Broşürün üzerinde, “Springfield’a gelin,” yazıyordu. Fotoğraflardan birini tanyordum. İleri seviye sınıflarındaki öğrencilerin hepsini bir üniversite fuarındaki geziye götürmüşlerdi. Fuar alanı, stantların ve ellerinde broşürler tutan öğrenci temsilcilerinin olduğu devasa bir salondtu. Kapaktaki kızlardan biri de o fuardaydı. Jamie’yle bana diğer stantlardaki öğrencilerin yaptığı gibi sırıtmıştı. Bana sorular sorup cevaplarımı not panosuna yazmıştı. Ona da İngilizce Eğitimi’nde anadal yapıp Yaratıcı Yazarlık’ı da yandal olarak düşündüğümü söylemişim. “Yaz tatillerimi bir şeyler yazarak geçiriyorum,” demişim. O da bana Yaratıcı Yazarlık’ta anadal yaptığını söylemişti. Bunu duyunca içim inceden bir sızlamıştı, kendi tepkimden kendim rahatsız olmuşum. Jamie başka bir standda gitmek için sabırsızlandığından, elimi çekiştirip durmuştu. Bu yüzden başka stantlara gitmiştik.

Bu seferki broşür Springfield’in İngilizce Eğitimi programı yerine Yaratıcı Yazarlık programıyla ilgiliydi. Anlaşılan, kız verdiğim bilgileri yanlış yazmıştı. Broşürün sayfalarını şöyle bir karıştırdım. Pek de uzun bir broşür değildi zaten.

Bu sırada annem antreye girdi, yüzünde güller açmıştı.

“Selam, tatlım,” dedi. Broşürü ikiye katladım, ayakka-bılarımı çıkarıp attım.

“Selam.”

“Finny’nin maçı için geç saate kadar okulda kalırsın sanmıştım,” dedi.

“Niye öyle bir şey yapayım ki?”

“Angelina teyzen okulda öğretmenler toplantısı olduğu için maça gidemiyor. Onun yerine ben gidiyorum. Biliyorsun sanmıştım.”

“Ben gelmek zorunda mıyım?” diye sordum. O anda, odamda yalnız kalmayı tercih ederdim.

“Gitmek istersin diye düşünmüştüm.”

“Yani maça gidip gitmemem Finny’nin umurunda değil ki,” dedim. Elimdeki broşüre bir kez daha baktım. Kâğıdı katladığım kısımdaki kızın kafası ikiye bölünmüştü.

“Autumn, neden hep böyle şeyler söylüyorsun?” diye sordu annem. Sesindeki yakınmayı fark etmiştim.

Omuz silktim. Broşürü maçta da okuyabilirdim. Ayrıca Finny’yi seyretmek istemiyor değildim. Bazen, onu izlemek hoşuma bile gidiyordu. Çünkü onu seyrederken gözlerimi dikmiş bakıyor gibi görünüp görünmediğimi dert etmem gerekmiyordu.

“İyi, peki. Ben de geliyorum,” deyip broşürü arka cebime attım.

Maçın başlamasına beş dakika vardı. Broşürü şimdiden iki kez okumuştum. Sonuçta, bir şeylerin imkânsız görünmesi denememem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Annemle çamurlu futbol sahasına dönük metal tribünlerin en üst sırasına oturduk. Serin bir esinti saçlarımı dar-madağın ediyordu. Hakemler sahanın karşı tarafından ağır adımlarla yürüyüp gelirken, takımlar da esneme hareketi yapıyordu.

Öğretmen olmak yerine yazar olmak istediğim falan yoktu. Çünkü ben zaten yazardım. Benim asıl istediğim kitapları yayımlanan bir yazar olmaktı. Birkaç okuyucumun olmasını, bir yerlerde birilerinin kitaplarımı beğendiğini umut etmek istiyordum. Bunu yetişkinlere söylediğimde söz birliği etmiş gibi hepsi, zamanında aynı hayalleri kuran bir tanıdıkları olduğunu ve o tanıdıklarının sonunda başka bir meslek seçtiğini anlatıyordu.

Düdük öttü. Finny takımını sahaya çıkardı. Kendisi savunma oyuncusuydu. Uzun bir süre önce bana görevinin sahanın bir kısmını korumak olduğunu söylemişti. Koruma işinde doğuştan iyiydi. Broşürü katlayıp yeniden arka cebime koydum. Finny'nin yüzüne, her oyunun başında beliren kararlı ifade yerleşmişti. Çocukken de yüzü böyle olurdu, kaşları o çok iyi bildiğim kırışıklara bürünürdü. Sahada diğer oyuncularla birlikte beklerken topuklarının üzerinde zıplıyordu. Bu huyunu da çok iyi biliyordum.

Finny öğretmenliğin benim için fazla sıradan bir meslek olduğunu söylemişti.

Peki, bütün çocuk kitapları ve filmler bununla ilgili değil miydi? Yani, bir iş imkânsız görünse de, mini minnacık bir yaratık olsan da, böyle bir şey yapmaya hakkın olmasa da o kitaplar ve filmler asla vazgeçmemeni, hep denemeni söylemez miydi? İşte, bu sürekli deneme fikri liseye gelip, geleceğin için sağlam bir yol izlemen gerekene kadar sürüyordu. Seni evden çok uzaklara götürmeyecek bir yol. Fazla riskli olmayan bir yol. Sağlık güvencesi olan kazançlı bir yol.

Top Finny'ye geçmişti. Diğer takımdan dört oyuncu çevresini sardı. Topu Finny'den almaya çalışıyorlar ama beceremiyorlardı.

Sadece yaz tatillerinde birkaç hafta bir şeyler yazmanın

bana yeteceği yalanıyla kendimi kandırıp duramazdım. İleride geçmişe bakıp, yazdıklarımı bastırmak için yeterince çaba harcamadığım düşünceyle pişman olmayı göze alamazdım.

Finny'nin etrafındaki oyunculardan biri çamurda kayarak Finny'ye daldı. Finny duramayacak kadar hızlı koştuğundan sendeleyip tepeüstü yere çakıldı. Yanımda oturan annemin soluğu kesildi. Finny'nin boynunun üzerine düşmüş olabileceğini fark ettim.

Kalbim bir an duracak gibi oldu.

Tekrar on yaşındaki Autumn olmuşum, Finny'siz yaşayamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

Finny'nin, "İyiyim," diye bağırdığını duydum. Fakat o kadar mesafeden, sesi çok kısık geliyordu. Koçlar ve hakemler saha boyunca koşarak Finny'nin etrafında toplandılar. Finny'yi göremez oldum. Fakat hızla nefes alıp verdiğini, kalbinin göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi attığını tahmin edebiliyordum. Dizlerindeki her bir yara izini, başının arkasındaki bir tutam asi saçını bir annesi bir de ben o kadar iyi bilirdim. Bilmiyormuş gibi yapmayı çok denemiştim ama artık bu -miş gibi yapmaları kaldıramıyordum.

Ne hissettiğimi adım gibi biliyordum. Hislerimin gerçek olduğunu da... Bu gerçek dışında başka bir şey hissedemiyordum.

Finny'ye âşıktım.

Kalabalık dağılmıştı. Finny'nin yavaşça ayağa kalktığını gördüm. Tribünlere bakıyordu. Bizi gördüğünü anladım çünkü elini sallayıp bize iyi olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

Onu tüm hayatım boyunca sevdim. Bu sevgi zaman içinde hiç değişmedi sadece büyüdü. Çocukken içimde barındırmadığım duyguların yerini doldurmak için be-

nimle birlikte büyüdü. Vücudumda onu sevmeyen tek bir zerre kalmayana kadar, bedenimdeki her yeni özlemle ve kalbimdeki her yeni istekle birlikte onun sevgisi de büyüdü. Finny'ye baktığımda, içimde ona karşı aşktan başka hiçbir duygu olmadığını görüyordum.

Düdüğün yeniden çalmasıyla oyun kaldığı yerden devam etti. Broşürü bir kez daha cebimden çıkarttım. Ama bu sefer okumuyordum, yalnızca okuyormuş gibi yapıyordum.

Annemle babam evlilik danışmanlarının yanına gitmişlerdi. Eve döndüklerinde akşam yemeği için dışarı çıkacaktık. Yemekte bana sorular soracaklardı. Artık bunu haftada bir yapıyorduk. Böyle bir şey yapmak babamın fikriydi. Bu akşam yemeklerine *Aile Yemekleri* adını takmıştı. İlk başta taktığı isim kafamı karıştırmıştı çünkü bu yemeklerden önce aile kavramı hep, Angelina teyze ve Finny'yi de içeriyordu.

Onlar gelmeden hazır olmam lazımdı ki kapının önüne çıkıp bekleyebileyim. Dışarıda güneş batıyordu ama ön camdan güneşin kendisini göremiyordum. Gökyüzü duman grisiydi. Bu yıl ağaçların yaprakları erkenden dökülmüştü.

Akşam, yemeği dışarıda yemek için sabırsızlanıyordum. Gün içinde üç tane şiir yazmıştım ve Jamie'nin hediye ettiği dolma kalemle onları boş defterime geçirmiştim. Yazı yazarken menekşe rengi mürekkep kullanmıştım. Ayrıca o gün kendimi çok sorumluluk sahibi hissediyordum, kafam da boşalmıştı. Ödevlerim bitmişti, sonraki gün cumaydı.

Sokaktan bir araba geçti, geçerken farları çimenlikteki

yaprak tepeciğini hafifçe aydınlatmıştı. Tepecik dediysem neredeyse benim boyumda, üç katım genişliğindeydi. Tepeciği birkaç saniyede ancak fark edebildim. Daha önce nasıl fark edememişim, diye düşündüm.

Kapıyı açıp çimenliğe koştum. Üzerimde ceket olmadığından birazcık üşümüşüm. Yaprak tepeciğinin üzerine kendimi bırakmadan önce, ıslak olup olmadığını düşünmüş olsam da bu beni yığına dalmaktan alıkoyamadı. Yapraklar ne güzeldi, kupkuru... Altımda çatır çutur eziliyorlardı. Her tarafımı yaprakların tozlu kokusu sarmıştı, başımın üzerini bile. Ben kahkahalar atarken koku boğazıma doldu. Yığının tepesinden pastadan çıkan dansöz gibi bir anda çıkınca yaprak yığını çimenlikte sağa sola savruldu. Avuçlarıma yaprakları doldurup doldurup havaya atıyordum. Başımın üzerinden kar taneleri gibi yağıyorlardı. Kendimi sırtüstü yığına bırakıp gittikçe kararan gökyüzünü seyrettim.

Küçükken, Finny sonbaharı çok severdi. Doğum günümüz o ayda olduğu için değil de sararmış yapraklardan dolayı. İkimiz için kolileri yapraklarla kaplayarak kaleler inşa ederdi. Sonra da bütün gece onunla o kolilerin içinde durmam için beni ikna ederdi. Ben düşen yaprakları onun kadar sevmezdim çünkü yaprakların dökülmesi benim düşmanım olan kışın habercisiydi. Çıplak ağaçlar bana ölümü çağırıyordu. O zamanlar, ölmekten korkmak için bir ton nedenim vardı.

Ama yaprakların içine dalmayı çok severdim. Finny yapraklara dalmak için beni ikna etmede hep başarılı olmuştu. Ben beklerdim; o da yapraklardan, boyumuzdan büyük canavar tepecikler yapardı. Ben sabırsızlandıkça o beklememi söylerdi. Çünkü kocaman bahçemizde yüzlerce yaprak vardı ve o bütün yaprakları toplarsa daha da

büyük bir tepecik oluşturabilirdi. Gerçi ben o kadar bekleyemez, yığına daldım; o da bana katılmak zorunda kalırdı. Bazen sıraya girer atlardık bazen de el ele tutuşup aynı anda daldık. Tepecik dümdüz olana, yapraklar bahçede dört bir yana saçılana kadar atlayıp dururduk. Sonra Finny yeniden tırmığı almaya giderdi. Her seferinde, “Bak göreceksin. Bu sefer daha büyük bir tepecik yapacağım,” derdi. Tabii ki ben her seferinde daha o bitirmeden tepeciği bozardım. Öğleden sonralarımız böyle geçer giderdi işte.

Yığına tekrar daldım, bu defa daha çok yaprak saçıldı. Sonra da ikinci atlayışımı yapmak için yeniden sundurmaya koştum. Bu sefer daha iyi nişan almıştım. Tepeciğin ortasına çakılmak yerine, tepeciğin kraliçesiymiş gibi en tepeye atlamak istiyordum. Zıpladım, havadayken Finny'nin sesini duydum.

“Autumn!”

Yaprakların çatırtısı bir anlığına sesini bastırmıştı. Yana kaydım ve yeniden yığına gömüldüm. Ama sol bacağım açıkta kalmıştı. İçeri çekmeye çalıştım. İçimden bir ses saklanmanın çok aptalca olduğunu söylüyordu.

“Autumn,” diye seslenişi artık yakınımdan geliyordu. Daha da derine gömülüp o gidene kadar çıkmamak istiyordum. Ama işe yaramayacağını anlamıştım. Yukarı doğru kayıp yığının içine oturdum.

Finny bir metre önümde dikiliyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

“Bütün gün öğleden sonramı iki bahçenin yapraklarını da tırmıkla toplayarak geçirdim,” dedi. Etrafıma bakındım. Tepeciğin yarısını çimenlerin üzerine saçmıştım.

“Özür dilerim,” dedim. Kızgınlığından hem büyülenmiş hem de tırsmıştım. Çok nadir böyle olurdu Finny. Bir saniyelğine, karşımda duruşunu, gözlerini kısışını incele-

dim. Bana kızarken sesinin aldığı tonu dikkatlice hatırlamaya çalıştım. Onunla ilgili en ufak bir ayrıntı bile önemliydi. Bir anlık sessizlik çöktü. Gözlerini devirip iç geçirdi.

“Neyse, sorun değil ya,” dedi. Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. “İşte, bugünün işini yarına bırakır, yaprakları torbalara doldurmaya üşenirsen sonu böyle olur. Açıkta bırakılan yaprak yığının aklını çececeğini tahmin etmem gerekirdi.”

Gözlerimi kaçırdım. Sevecen, sakın, hiçbir şey belli etmemeye çalışan gülümsemesinin altında çok kızgın bir Finny vardı kesin. Belli etmemeye çalışsa da gülümsemesi bana hissettiği her şeyi açıkça anlatıyordu.

Eylülün geri kalanını hatta hayatımın geri kalanını Finny'yle muhatap olmadan geçiririm diye düşünüyordum ama görünüşe göre bunu başarabilmiş değildim. Hiçbir şey değişmemişti. Onu, okulun ilk günü otobüs durağında beklerken de seviyormuşum, her gece karşılıklı yemeğe oturduğumuzda da. Ama bunu yalnızca birimizin bilmesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Ben halledeceğim,” dedim. “Hatta torbaya doldurma işini de ben yapacağım.”

“Hayır. Sorun değil, cidden,” dedi. Yüzüne bakınca, bir anlık öfkesinin buhar olup uçtuğunu ve öfkenin yerini neşenin aldığını gördüm. “Ee, ne demişler?” Kaşları yeniden çatıldı fakat bu sefer daha farklı bir şekilde. “Yedisinde neyse yetmişinde de odur.”

Sendeleyerek ayağa kalkıp üzerimdeki yaprakları silkeledim. Birden her tarafımın kaşındığını ve üşüdüğümü fark ettim. “Gidip üzerime çeki düzen vermem lazım. Annemle babam döndüğünde hazır olmam gerekiyor.”

“Saçında başında, tacında... Hatta her yerinde yaprak var.”

Elimi kaldırıp parmaklarımla saçlarımı taradım. Finny hareketsizce duruyordu. Güneş batmıştı, arabalar sokaktan geçip giderken farlarının ışıkları üzerimize düşüyordu. Karanlık bir onun bir benim üzerime çöküyordu. Farların ışıkları sayesinde Finny'nin yakışıklı yüzünü, yarım yamalak gülüşünü, yüzüne düşen altın sarısı lülelerini görebiliyordum.

Seni seviyorum Finny, diye geçirdim içimden.

“Nereye gideceksiniz?” diye sordu. Kaşlarının çatılmasına engel olamadan, “Aile yemeğine,” dedim.

“Ya,” dedi. Bir sonraki cümlem beni şaşırtsa da, Finny'nin yüz ifadesi bir an bile değişmedi.

“Babam artık normal bir aile olmamız gerektiğini düşünüyor,” dedim.

“Bana bu bir yerlerden tanıdık geliyor.”

“Ah, duydum evet.”

Finny'nin babası da Finny'yi ve Angelina teyzeyi yemeğe çıkaracaktı. Yemeği gelecek aya ayarlamışlardı.

“Yani, iyi işte,” dedi. Böyle dediğini duymak içimi rahatlatmıştı. Çünkü eğer o, “İyi işte,” diyorsa bu kalbinin kırılmadığı, gücenmediği anlamına geliyordu. İyi işte demesi babası olacak adamla ilgili çok da umutlanmadığını gösteriyordu. İçimdeki yükün biraz hafıflediğini hissettim. Ama bu böyle sürüp gitmeyecekti, biliyordum. Onu koruyamayacağım şeyler de çıkacaktı karşısına. Sylvie yeniden kalbini kırabilirdi. Bir sonraki maçında bacağındaki tendonlardan biri kopabilir veya sevdiği birini kaybedebilirdi.

O sırada, bizim arabanın farlarıyla aydınlandık.

“Şimdiden afiyet olsun,” dedi.

“Sana da,” dedim. Demek istediğim şeyi anlamıştır diye tahmin ettim çünkü anlarcasına başını sallamıştı. Görüşürüz, demeden arkamızı döndük. Çimenlerin üzerinden

arabaya doğru yürürken, Finny'nin ayaklarının altından çıkan yaprak çıtırtılarını duyuyordum.

Arabaya bindiğimde, "Finny'yle yapraklara mı dalıyorsunuz?" diye sordu annem. Hâlâ her tarafım yapraklarla mı kaplı diye kendimi şöyle bir kontrol ettim.

"Hayır," dedim. Arabanın kapısını kapadığımda ışık söndü ve o anda annemin gördüğü şeyi ben de fark ettim. Karanlıkta, gölgelerin içinde, uzun boylu birisi kendini yaprakların arasından yukarı çekip üzerindeki tozu silkiyordu.

Uğultulu Tepeler'i [Wuthering Heights] okuyordum. Okuldan ödev olarak vermişlerdi. Ben de o sabah uyan-
dığımda ilk bölümünü yatakta okuyayım diye düşünmüş-
tüm. Vakit öğleden sonrayı geçmişti ama ben hâlâ yataktan
çıkamıştım. Bir saat önce romanı bitirmiştım, sonra da
uyuyakalmışım. Heathcliff'in beni bir yerlere kilitlediği-
yle ilgili bölük pörçük rüyalar görüp durdum uykumda.
Uyandığında, kitabı yeniden elime alıp baştan okumaya
başladım.

Ben Cathy'nin bir canavar olduğuna inanmıyordum.¹¹

Jamie arayıp bir hediyesi olduğunu söyledi. Bu öğleden
sonra Sasha'yla, benim izlemek istemediğim türden silah-
lı, patlamalı bir filmi izlemek için sinemaya gitmişlerdi.
Sasha bu tip filmlere koşa koşa gidiyordu. Bir günümü ya-
takta kitap okuyarak geçirince, kitabın kurgusuyla gerçeği
karıştırır olmuş, serseme dönmüştüm. Kendimi sanki et-
rafımda bir şeyler olup bitiyor da ben sadece seyirci kalı-
yormuşum gibi hissediyordum.

“İyi misin?” diye sordu Jamie.

11 Cathy ve Heathcliff, *Uğultulu Tepeler* kitabındaki karakterler. Yazar bu bölümde yer yer kitaba gönderme yapmıştır (e.n.)

“Evet.”

“Sesin çok komik çıkıyor.”

“Kitap okuyordum da,” dedim.

“İyi. Size geliyorum. Seni tek paça hâlinde bulmak istiyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra, odanın ortasında öylece dikilip, ne yapacağımı bilemez hâlde bekledim. Kollarımı başımın üzerinde gerdirdim böylece zihnim Jamie'nin karşısına çıkmak için hazırlanmam gerektiğini düşünebilecek kadar açıldı. Saçımı tararken, bir an Jamie'nin karada araba sürdüğünü düşünüp ödüm patlasa da, o günün güneşli bir sonbahar günü olduğunu hatırladım sonradan. Kar yağışı okuduğum kitaptaydı. Kitapta kar yağıyordu ve anlatıcı, Cathy'nin feci yanlışının sonuçlarıyla yüzleşiyordu.

Dışarıda güneş her ne kadar parıl parıl parlarsa da esinti, serinliğin habercisiydi. Annemin mevsimlerinin geçtiğinden habersiz gülleri esintiyle salınıyordu. Birkaç gül yaprağı koparak kırmızı ve altın sarısı ağaç yapraklarının arasına karıştı. Soğuğu hissedip hissedemediklerini merak ettim. Arka sundurmanın merdivenlerinde Jamie'nin gelmesini bekliyordum.

Jamie'ye olan aşkım ne artmış ne azalmıştı, onu her zamanki gibi seviyordum.

Finny'ye olan aşkım ise ölü doğmuş bir bebek gibi kalbimin derinliklerine gömülüydü. Onun aşkının yeri bende hep ayrıydı, hep çok sahiciydi fakat ona olan aşkımdan bir şey olacağı yoktu. O aşkı pamuklara sarıp kalbimin sessiz sakin bir köşesine sıkıştırmıştım. Ömrüm boyunca

benimle kalacaktı. Öldüğümde ise benimle birlikte ölüp gidecekti.

Gül yapraklarından biri sarı yaprakların içinden uçarak botumun ucuna kondu.

Jamie'nin garaj yoluna girdiğini duyana kadar, gül yaprağına baktım. Başımı kaldırdığımda Jamie'nin gülümseyerek arabanın kapısını kapattığını gördüm.

“Selam, tatlı kız,” diye seslendi. Ben de gülümsemesine karşılık verdim. Yakışıklı yüzü sanki onu ilk defa görmüşüm gibi yüreğimi hoplatmıştı. Yanıma oturdu, beni dirseğiyle hafifçe dürttü.

“Uyandın mı?” dedi. Başımı salladım. Kendi dünyama geri döndüğümü fark edebilmişim sonunda. Henüz feci yanlışlar da yapmamıştım. Bir seçim yapmıştım ama bu seçim benden başka kimseye acı vermiyordu. Ayrıca, bu hikâyenin sonunda, her şey yoluna girecek, her şey güllük güllüstanlık olacaktı.

“Film nasıldı?” diye sordum.

“Harikaydı. Filmden sonra da yemeğe gittik. Sana bunu aldım,” deyip bana plastik bir yumurta uzattı. Ucuz lokantaların dışına konulan makinelerden bir çeyrekliğe alabileceğiniz, üstünden tutuƒ döndürünce açılan oyuncak yumurtalardan almıştı. Yumurtayı görünce güldüm, Jamie güldüğümü görünce sırttı. Yumurta çatırdayarak açıldı. İçinden üstünkörü boyanmış plastik bir dinozor çıkmıştı. Kâbus görüp uykusundan sıçrayarak uyanmış gibi pörtlek pörtlek gözleri vardı. Dinozoru görünce bir kez daha güldüm.

“Bu dinozora senin adını verip masama koyacağım,” dedim.

“Bir de bu var,” deyip pembe bir zıp zıp top uzattı. Ben topu merdivenlerde zıplatamadan, yumruk yaptığı elini

bir kez daha uzattı. Parmaklarını açınca üzeri plastik taşla süslü metal bir yüzük avcuma düştü. Yüzüğün taşı mor renkteydi, fındık kadar bir şeydi.

“Bütün çeyrekliklerimi senin için harcadım,” dedi.

Cansız ışıkta parlamak istiyormuş da parlayamıyormuş gibi hâli vardı yüzüğün. Önce, ikinci yıl dönümümüz için bana bir nazarlık daha almıştı; şimdiyse görüşemediğimiz bir öğleden sonra, bütün çeyrekliklerini benim için harcamıştı. Jamie’yi kaybedemezdim.

“Teşekkür ederim, ölene kadar saklayacağım,” dedim.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Filmi anlatırken omzuna yaslanıp onu dinledim. Anlatmaya kendini kattığından benim aklımın çok uzaklara uçup gittiğinin farkına varamamıştı.

Birbirimize yılbaşı hediyelerimizi normalde hep okulun son haftasında verirdik ama Angie bu sene daha farklı bir şey yapmaya bizi ikna etmişti. Okulun son günü, en sevdiğimiz restorana gidip hediyelerimizi orada verecektik.

Herkes bana taş almıştı. Plan yapıp, herkesin farklı bir renk almasını kararlaştırmışlardı. İki hafta önce, okulun park alanında koşarken ilk göz ağrım olan tacım başımdan düşmüştü. Daha eğilip yerden alamadan bir araba üzerinden geçmişti. Jamie'nin başını çektiği arkadaş grubum benim bunu sıkıntı etmemi çok komik bulmuş ve Jamie'nin önerisiyle eski tacımı telafî etmeye çalışmışlardı. Jamie taşla birlikte bir de taçlığa çevirdiği bir ayakkabılık, bir yerlerden bulduğu hoş bir taş ve bizi anlattığını düşündüğü şarkıları çektiği bir CD hediye etti bana.

Arkadaşarımdan aldıkları taşları başlarına takmalarını istedim, böylece en çok hangisini beğendiğime karar verecektim. Garsonlar doğum günü kutladığımızı sanmışlardı

Şu son birkaç haftadır böyle bir şeye ihtiyacım vardı. Çünkü birkaç haftadır kendimi bunalımda gibi hissediy-

yordum. O gün ise mutluydum. Artık her şeyin daha güzel olacağını düşünabiliyordum.

Alex'e uzaktan kumandalı bir araba almıştım. Angie de iki tane ikinci el ciltsiz aşk romanı almıştı. Noah telsiz seti, Brooke ise üzerinde kahverengi çiçekler olan sarı ipek bir kaşkol.

Jamie için garaj satışlarından birinde bir Polaroid kamera bulmuştum, onu hediye ettim. Kamerayı girdiği iddialara kanıt toplamak ve hayatındaki önemli anları kaydetmek için kullanacağını söyledi. Mesela, Noah'yı satrançta yendiğinde ya da trafik konilerini aşırduğunda...

Sasha'ya bir gül ağacı fidanı almıştım. Bir ara, küçüken hep böyle bir şey istediğini söylemişti. Fidan plastik bir saksının içindeydi. Kış artık kapıya dayandığı için ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. Oğlanlar hediyemi görünce gülmüşlerdi fakat Sasha gül fidanının adını Judith koyup, fidanını oturtmak için garsondan bir sandalye daha getirmesini istemişti.

Sasha'yla Alex artık ciddi ciddi arkadaş oldular. Yani bize arkadaş rolü oynamayı bıraktılar. Alex Sasha'ya plastik meyve almış. Sasha hediyeyi görünce ikisi de kahkahalara boğulsalar da meyvenin esprisini bize anlatmadılar. Jamie espriyi Alex'ten öğrenip bana anlatacağına yemin etti.

Angie hâlâ tiki Dave'le çıkıyordu. Dave'e olan sevgimizde herhangi bir azalma veya eksilme olmamıştı. Yemeğe katılamamıştı ama yemekten sonra sinemada bize katılacaktı. Mutlu bir ilişkileri vardı. İkisinin de davranışları ve tavırları birbirlerinden çok farklı olmasına rağmen aralarındaki bir şey onların sevgili olduğunu açıkça gösteriyordu. Hiçbir şey yapmadan yan yana dursalar bile sevgili oldukları anlaşılıyordu.

Brookelarla çıktığımız son akşam yemeğinden beri, ben

ve Brooke, düğünlerimizi çifte düğün yapmaya karar vermiştik. Ne zaman bir araya gelsek peçetelerin üzerine gelinlik modelleri çizip düğünümüzle ilgili planlar yaparak oğlanları sinir etmeyi başarıyorduk. Bu akşamki yemekte de, nikâh törenimizi yapacağımız yere en az beş tane kuğu sokmaya karar verdik, nikâh töreni boyunca etrafta dolaacaklardı. Nikâhımızın gece yarısında, terk edilmiş bir kilisede kıyılmasını istiyorduk.

Arkadaşlarla kahkahalar atıp, gülüşüp durduk yemek boyunca. Hepsine tek tek baktım ve yalnızca birkaç yıl önce birini bile tanımıyor olduğuma inanmadım.

Jamie, “Kadeh kaldırmayı teklif ediyorum,” dedi.

“Sandalyenin üzerine çıkman lazım,” dedi Noah da.

Brooke, “Bence böyle bir şey yapman, garsonların gelip bizi dışarı atması için bardağı taşıran son damla olur,” diye atladı.

Alex, “Konuşma yap, konuşma yap,” diye ısrar edince Jamie bardağını kaldırıp, “Bize,” dedi. Kendi şerefimize içtik.

Kış bu yıl beni fena çarpmıştı. Bu kış, ne gökyüzünde bir bulut ne de dallarda yaprak vardı. Buz kesen rüzgâr eldivenlerimden girip ellerimi üşütüyordu. Parmaklarım uyuşuyor, acıları dinene kadar sızlayıp duruyordu. Okuyacak kitap da bulamıyordum. Kütüphanenin raflarının arasında gezinip, bir sürü kitap ödünç alıyordum ama ilk elli sayfadan sonra her kitap sıkıyordu, bırakıyordum.

Okuldan dönünce yatağında kestirip akşam yemeği vakti geldiğinde yatağımı toplamadan kalkıyordum. O zamana kadar güneş çoktan batmış, bir şeyler yemekten ve yatmadan önce bitirebildiğim kadar ödev bitirmekten başka yapacak bir işim kalmamış oluyordu. Öğle vakitleri uyumayı bırakmam gerektiğini fark etmiştim çünkü sabahları alarmın çalmasından önce uyanır olmuştum. Bazen bir saat önce bazen ise daha erken uyanıyordum. Böyle erken uyanınca da karanlıkta öylece yatıp pencereimin renginin siyahtan griye dönüşünü izliyordum.

Ayrıca, sabahın o saatlerinde, normalde gün içinde aklımdan çıkarmaya çalıştığım şeyleri düşünüyordum.

Erken kalktığım için okulda bitkin düşüyordum. Son

derse doğru uyanık kalmak için çok büyük bir çaba göstermem gerekiyordu. İngilizce öğretmenim olan kadın da beni sevmesi gerektiği kadar sevmiyordu. Derste iki kere içim geçti diye, ne yazsam ne söylesem fayda etmemişti, benim kötü bir öğrenci olduğuma karar vermişti. Ben de bu yüzden dersteki sohbetlere katılmayı bırakmıştım.

Öğleden sonra eve geldiğimde, önümde kışın kendisi gibi soğuk ve gri saatler uzanıyordu. Yatak örtümün altına kıvrılıp, kayıtsızlık dünyasında saklanmaktan kendimi alamıyordum.

Jamie'yle sürekli tartışıyorduk çünkü söylediğim hiçbir şeyi anlamıyordu. Önce, beni çok iyi tanımadığından, içimi bilmediğinden dolayı ondan nefret ediyordum. Sonra, buluşunca da montuna sarılıp beni terk etmemesi için yalvarıyordum. Beni asla terk etmeyeceğini söylüyordu.

Kar birkaç kez yağmıştı ama tutmamıştı. Islak, tozu kiri içinde toplayacak, gölcükler oluşturacak şekilde sulu sulu yağıyordu. Okulların tatil olmasına da yetmiyordu. Böyle kara nasıl güzel diyecektim ben?

Finny'nin neden Slyvie'yi sevdiğini ve beni özlemediğini artık anlamıştım.

Haftada en az bir gün Angelina teyzeyle birlikte, bize yemeğe geliyor ya da biz onlara gidiyorduk. Biz yemeğimizi sessiz sessiz yerken annelerimiz sohbet ediyordu. Yemekten sonra ödevim var bahanesiyle odama çıkıyordum ya da çimenliği tek başıma geçip eve dönüyordum. Finny'yle tek kelime etmeden televizyon izlemeye, kumandayı uzatırken söylediğimiz birkaç sözcükten başka hiç konuşmuyor oluşumuza dayanamıyordum. Onun hayatında her şey yolundaydı, hep öyle olmuştu zaten. Büyük ihtimalle artık onu bir şeylerden alıkoyamadığımdan dolayı kafası rahattı. Sürüyle arkadaşı vardı. Slyvie'si vardı. Beni özlememesi çok normaldi.

Babam eski iş temposuna geri dönmüştü, artık aile yemeklerine gitmiyorduk. Annem bu duruma canını sıktığı için ona çok kızıyordum. Böyle olacağını baştan bilmeliydi. Kendisi üzülüp benim de ona üzülmememe sebep olduğu için ondan nefret ediyordum. Benim bir dolu derdim yokmuş gibi başıma bir de onun için üzülme derdi çıkmıştı.

Ellerim kupkuru olmuş, kızarmış; dudaklarım çatlamıştı. Aynaya baktığımda kendimi güzel bulamıyordum. Bazı günler, tacımı takma zahmetine bile girmiyordum. Ta ki birileri, “Tacın nerede?” diye sorana kadar. İnsanlardan bu tip şeyler duyduktan sonra evden çıkmadan önce eski taçlarımdan birini takmak biraz daha kolay gelmeye başlamıştı. Kıyafetime uyup uymamasına bakmıyordum bile.

Artık güzel şeyler yazamıyordum. Deneyip deneyip, beceremediğimle kalıyordum. Fark ettim de, ben aslında başından beri yazamıyormuşum. Eninde sonunda bilgisayarımı kapatıp, kâğıdımı parça pinçik ediyordum.

Eskiden kendime, “Şu kışı da atlat, sabır,” der dururdum. Kış geçince her şeyin düzeleceğini söylerdim.

Kışın bir sonu olması gerektiğinin de farkındaydım. Ama işte, her şey her zaman olması gerektiği gibi olmuyordu.

39

Annem yatağımın kenarına oturmuştu. Ben yan tara-
fa dönmüş yatıyordum. Yüzüm pencereye dönüktü. Eğer
annemi fark etmemiş gibi yaparsam belki gider diye dş-
nyordum. "Autumn," diye seslendi. Sesi kısıktı. Saçları-
mı okşamasına ses etmedim, aksine hoşuma gidiyordu. O
okşamaya devam ettikęe saçlarımı diken diken eden, elekt-
riklendiren kızgınlığım geçiyordu. İç geçirdim.

"Ne oldu?"

"Doğrulur musun iki dakika?"

"Yorgunum."

"Beni endişelendiriyorsun," dedi. Elini sağımdan ęekip
yatakta doğruldum.

"İyiyim ben. Sadece, geceleri uyumakta biraz zorlanı-
yorum.

Kış geçince bu da geçecek. Bir tek şu kışı atlatmam la-
zım," dedim.

"Bence sorun bunun ötesinde, canım. Doktor Singh'la
bir randevu ayarladım," dedi.

Cümlesi ilk başta o kadar sıradan gelmişti ki neden bana

söyleme gereği duyduğunu bile anlamamıştım. Doktor Singh onun kendi psikiyatristiydi. Birkaç ayda bir giderdi. Ama gözlerini benden bir türlü çekmeyince, "Benim için mi?" diye sormadan edemedim. Başıyla onaylayıp bir kez daha saçımı okşamaya yeltendi. Yeniden elini çektim.

"Depresyonda falan değilim ben. Depresyonda olan sensin," dedim.

"Aynı şeyleri ben de yaşadığımdan, sendeki belirtileri görebiliyorum."

"Hayır. Tek yaptığın korumacı davranmak. Her şey yolunda. Havalar eskisi gibi ısınınca, kendimi daha iyi hisse-deceğim. Tek sorun havalar yani."

"Bu perşembe seni okuldan erken alacağım," dedi.

"Benim ilaca falan ihtiyacım yok," dedim. Kapıyı arkasından çekip çıktı.

Merdivenlerden inerken çıkardığı ayak seslerinden başka hiçbir ses yoktu evde. Akşam yemeğinde ağzını bıçak açmadı. Ertesi gün öğleden sonra uyumama karışmadı.

İngilizce dersinin ilk on beş dakikası geçmişti ki beni çağırdılar. Sınıfın telefonu çalar çalmaz toplanmaya başladım. Daha şimdiden her şeyin bir an önce olup bitmesini istiyordum.

"Ödevin yok," dedi Bayan Stevens. "Ders notlarını alabileceğin biri var mı peki?"

Ayağa kalkıp, "Evet," diye cevap verdim.

"Kimden alacaksın?" İşte bu huyunu sevmiyordum. Benimle ilgili her şeyden kuşku duyuyordu.

"Finn," dedim. Jamie ve Sasha'nın da aynı dersi aldığı aklıma sonradan gelmişti. Artık ağzımdan çıkanı geri ala-

mazdım. Bayan Stevens şaşırmış görünüyordu. Çünkü Finny sevdiği bir öğrenciydi. Muhtemelen benim gibi biriyle konuşacağını sanmıyordu. Üç beş kişinin fısıldaşmasından sınıf arkadaşlarımdan da böyle bir şey beklemediği belli olmuştu.

“Akşama kadar notları vermiş olurum,” dedi Finny. Bunu beni koruma amacı ile söyleyip söylemediğini merak ettim. Sınıftan çıkarken ne öğretmene ne de Finny’ye baktım.

Annemi üzerinde takım elbisesi, ayağında platform topuklu ayakkabıları, kucağında el çantasıyla bekleme salonunda otururken buldum. Ayak bileklerini üst üste atmıştı. Sekreterle gülüşüyorlardı. Kapıyı açtığımda sekreter ayağa kalkıp bana gülümsedi.

Gülücüğünü yüzünden düşürmeden, “İyi günler,” dedi anneme. Annemin asıl hayatını tahmin edemeyeceğinden adım gibi emindim. İlaç tedavileri, babamla ettiği kavgalar, hastanede geçirdiği zamanlar... Bazen annemin dışarıdan böyle kusursuz görünebilmesine hayranlık duyardım. Ama o gün sinir olmuşum.

Koridorda yürürken topukluları annemin her adımıyla birlikte tıkırtılar çıkartıyordu. Topuklularının çıkardığı tıkırtı sesleri bile eşit ve kusursuzdu.

“Hangi dersi kaçıracaksın?” diye sordu.

“İngilizceyi.”

“Hadi ya. Kusura bakma, matematiğe denk getirememişim,” dedi. Omuz silktim. “Sen benim canımsın,” dedi.

“Anne, yapma,” dedim. Başka bir şey söylemedi.

Annemin beni götürdüğü muayenehanenin bekleme salonu bu zamana kadar gördüğüm en küçük bekleme salonuydu. Bana annemin giyinme odasını hatırlatmıştı. Finny'yle günün bir vakti girip, ışıkları söndürüp, birbirimize hayalet hikâyeleri anlattığımız penceresiz odayı. Ben sandalyelerden birine otururken annem hemşireye adımlı söyledi. Sesini duymamaya çalıştım, ben oraya ait değilim. İki sandalye yanımda yaşlı bir adam bacaklarını yere vurup duruyordu. Önce sağ bacağına sonra da sol bacağına hareket ettiriyordu. Her iki bacağına da hareket ettirdikten sonra sanki karşısında biri tombala yapmış gibi parmağını şaklatıyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Odanın karşı tarafında, zenci, topluca bir kadın ağlayıp duruyordu. İki elinin ikisi de peçeteye doluydu. Hıçkırarak ağlamaya devam ederken, ellerindeki peçeteleri gri halıya saçma döke, çantasına uzanıp bir parça sakız çıkardı.

Annem yanımdaki sandalyeye oturup, bileklerini üst üste attı. “Biraz beklememiz gerekecek. Biraz geç kalmış,” dedi. Masadan dergi alıp okumaya başladı.

Ben de masaya baktım. Dergilerin çoğu ya anne-babalar ya da golfçüler içindi. Ben masaya bakarken bir adam kalkıp *Highlights* dergisinin çocuklar için çıkan versiyonunu alıp tekrar yerine oturdu.

Fısır fısır, “Anne,” diye seslendim. Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. “Bütün bu insanların hepsi bir tuhaf,” dedim. Annem elini ağzına siper edip kıs kıs güldü.

“Tatlım, ne bekliyordun ki? Ayrıca, acaba onlar başında taç, bacağına yırtık çorap olan bir kız hakkında ne düşü-

nüyordur?” dedi fısıltıyla. Bu lafının üzerine ben sert sert bakınca, gazetesini okumaya geri döndü.

“Ah, Allah’ım ya!” diye homurdandı yaşlı adam.

Hemşire, “Autumn,” diye seslendi. Ayağa kalktım. Birden kendimi sanki diğerlerine ifşa olmuş gibi hissettim. Yaşlı adam ve ağlayan kadından sonra bir de benim yaşım-da bir kız ve onun huysuz bebeği çıkmışken hemşire iyi ki çağırmişti.

“Ben buradayım,” dedi annem. Yüzüne bakmıyordum. Hemşire beni dar bir koridora soktu. Odada beni ufak tefek, Hintli bir adam bekliyordu.

“Autumn değil mi?” diye sordu. Adımı, “Aa-tim,” şeklinde telaffuz etmişti.

“Ah, tamam. Gel benimle.” Aksanı film karakteri gibi boğuktu. Filmler dışında, gerçek hayatta hiç böyle bir aksan duymamıştım. Bekleme odasından da küçük bir odaya geçtik. Burası psikiyatristin ofisiydi. İçerideki masa, raflar, dosyalık ve küçük sandalye odayı ağzına kadar doldurmuştu. Küçük sandalyeye oturmam için eliyle sandalyeyi gösterdi. Koltuğa oturmayı beklerken sandalyeye oturunca bozulmuşum biraz. O da masasına geçip bir dosya açtı.

“Pekâlâ, Autumn. Seni bugün buraya getiren şey nedir?” diye sordu.

“Annem.”

“Hımm, peki neden?”

“Ben onu endişelendiriyormuşum,” dedim.

Yeniden, “Hımm,” dedi. Bana bakıyordu, ben de ona bakmaya başladım. “Başında neden bir taç var?”

“Seviyorum da ondan.”

“Anlıyorum. Ne kadar zamandır takıyorsun?”

“Bilmem. Birkaç yıldır.”

“Tacın başında olmayınca korkuyor musun?”

Ya da telaşlanıyor musun? Endişeleniyor musun?”

“Hayır.” Birkaç saniye daha gözümüzü kırpmadan birbirimize bakıyoruz. Kâğıda bir şeyler karaladı.

“İştahın nasıl, Autumn?”

“İyi.”

“Öyle mi? Mesela ne yedin bugün?” Yedin kelimesini “yidin” gibi söylemişti.

“Annem kahvaltıya yulaf ezmesi hazırlamıştı...”

“Annenin hazırladığı yulaf ezmesini yedin mi peki?”

“Evet.”

Kâğıda birkaç şey not alırken onu seyrettim. El yazısı okuyamayacağım kadar ufak ve karman çormandı.

“Autumn,” deyip ayağa kalktı. “Gel buraya, kilonu ölçeceğim,” dedi. Beni küçük bir tartıya götürdü. Tartının üzeri televizyonda reklamını gördüğüm bir ilacın adıyla kaplıydı. Tartıya çıktım, not tutuyordu.

“Yeme bozukluğum yok benim,” dedim.

“Hımm,” derken birkaç not daha aldı. Tekrar yerimize geçtik.

“Annen senin için neden endişeleniyor?”

“Depresyonda olduğumu düşünüyormuş. Kendisi gibi,” dedim.

“Kendisi gibi mi?” Sanki ağzımdan bir şey kaçırmışım gibi bana hevesli hevesli baktı.

“Sizin hastalarınızdan biri,” dedim.

“Ya.” Dosyadaki kâğıtları karıştırdı. Bir şeyler okuyup bana baktı, tekrar okudu. En sonunda dosyayı kapatıp, “O zaman bana biraz depresyonundan bahset, Autumn,” dedi.

“Ben depresyonda olduğumu falan düşünmüyorum,” dedim. Başını yana yatırdı.

“Şu aralar üzgün hissediyor musun?”

“Yani, evet.”

“Seni üzen şey nedir?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

Başımı sallayıp yere baktım. Bir şeyler yazıp konuşmaya devam etti. Konuşmamızın başlangıcından beri gözlerini benden bu kadar uzun süre çekmemişti.

“Ne kadar zamandır bu şekilde üzgün hissediyorsun?”

“Birkaç aydır. Kış geldiğinden beri...”

“Her gün mü üzgünsün?”

“Çoğunlukla, evet. Ama bu o kadar da tuhaf bir şey değil, değil mi? Yani, büyütülecek bir yanı yok.”

“Peki, kendini eskiye göre asabi, sınırlı hissediyor musun, Autumn?”

“Bilmem.”

“Şu sıralar daha sık öfkeye kapılıyor musun?”

“Yani, evet.”

“Kaygılı veya endişeli hissediyor musun?”

“Hayır.”

“Uyku düzenin nasıl?”

“İyi, galiba. Bol bol uyuyorum. Ama sabahları çok erken uyanıyorum.”

“Geri yatıp uyuyabiliyor musun?”

“Hayır.”

Başını salladı. Kalemimi masaya koyup bana baktı. “Aklından hiç intihar düşüncesi geçti mi? Ölmek istedin mi?”

“Hayır,” dedim.

“Emin misin, Autumn?”

Usulca başımı salladım. Sorusu tüylerimi diken diken etmişti.

Doktor Singh konuşmaya devam etti. “Depresyon uyku düzenini etkiler. Bazıları daha çok bazıları daha az

uyur. Genelde, intihara meyilli hastalar sabahları erken uyanırlar.”

“Ama ben depresyonda değilim ki.”

“Üzgün olmaya hakkın olduğunu sanıyorsun,” dedi.

Araya bir anlık sessizlik girdi, birbirimize baktık. “Her gün üzgün olmanın bir sorun yaratmadığını düşünüyor olabilirsin. Ama öyle değil ve üzgün olmaya hakkın yok.”

Gözlerimdeki yaşları çoktan gördüğünü bilsem de gözlerimi yere çevirdim.

“Bu utanılacak bir şey değil. Herkesin başına gelebilir.”

Başımı salladım. Yeniden bir şeyler yazmaya başladığında kaleminin kâğıtta çıkardığı gıcırtiları işittim.

Annem hiçbir şey demeden reçeteyi elimden aldı ve eve gitmeden önce eczaneye uğradık. İlk başlarda gelip gidip ilacımı alıp almadığımı sorarken, zamanla sormaları azaldı. Bir süre sonra kimse ilaç konusunu açmaz olmuştu.

Birkaç hafta sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım ama ilaçlardan mı yoksa baharın gelişinden mi, işte orasını bilmiyordum.

40

Bir yandan saç açıcının kokusu burnumun direğini sıztırırken diğer yandan Sasha'ya doğru eğildiğimde kahkahaları kulağımda çınliyordu. O gün günlerden perşembeydi ve okuldan sonra Sasha'nın saçını boyayalım demiştik. İlk önce sarıya çevirecek daha sonra da saçının ön taraflarına maviler atacaktık. Beyaz kremi ikimizin de tenine değdirmeden saçına yaymaya çalışıyordum. Eldivenli parmaklarım saç derisinde geziniyor, saçları parmaklarıma dolana dolana saçını boyamaya çalışıyordum.

“Başını kımıldatma,” dedim. Parmaklarım boya kutusundan çıkan eldivenlerin içinde su gibi oldu. Arkamdaki pencereyi açık bırakmıştık. Havanın serinliği daha tam olarak geçmemiştir ama güneş havanın soğuşunu kırmaya yetmişti. Zaten pencereyi açmadan boyanın keskin kokusuna dayanmak mümkün değildi.

“Sen saçını ne zaman boyayacaksın?” diye sordu Sasha. Başını arkaya yatırmış, ellerim saçında gezinirken benim yüzümü inceliyordu.

“Bir daha boyamayacağım. Boş yere iş çıkıyor.”

“Yoksa Jamie seni öyle beğenmez diye mi boyamıyorsun?”

“Hayır. Jamie beni ne olursa olsun güzel bulduğunu söylüyor.”

“Çok tatlısınız ya. Bazen sizi kıskanıyorum,” dedi. Sasha grubumuzda sevgilisi olmayan tek kişiydi. Alex o sıralar, burnuna sahte pırlantadan hızma takan birinci sınıflardan bir kızın peşinde dolanıyordu. Ama biz kızı bir türlü sevememiştik. Bizce kız küstah bir tipti. Ayrıca o biçim kadınlara benziyordu. Jamie onlar yanımızda değilken kızdan “Alex’in sürtüğü” diye bahsediyordu.

Eldivenleri çıkartıp, çalar saati yirmi dakikaya ayarladım. Sonra da küvetin kenarına çöküverdim.

“Keşke Alex’le tekrar birleşseniz,” dedim.

“Bir süredir benim de aklımda,” dedi. Ayağa kalkıp ayaklı küvetin kenarına tutundum.

“Ciddi misin?”

“Alex’i özlüyorum. Ama o artık Trina’yla çıkıyor,” dedi.

“Eğer o kızın yerini alırsan, hepimize çok büyük bir iyilik yapmış olacaksın.”

“Biliyorum.” İkimizin de suratında tikslenme ifadesi vardı. Sevinçten havaya sıçradım.

“Hemen işe koyulmamız lazım. Jamie’yi arayıp söyleyeyim.” Aceleyle dışarı fırlayıp koridordan uçarcasına geçip odama girdim. Telefonum odamda, şifonyerimin üzerindeydi.

Jamie ilk çalışta telefonu açtı.

“Selam,” dedi.

“Alex’le Trina’yı ayırmamız lazım,” dedim.

“Süpermiş ama nasıl?”

“Alex’le Sasha’yı yeniden birleştireceğiz.”

“Başka yolu yok mu?”

“Yok. Sasha Alex’i geri istiyormuş. Hem böylece, grupta yeniden biz bize olacağız.” Bunları söylerken bir yandan da odamda fırl fırl dolanıp duruyordum.

“Ne yalan söyleyeyim, ben onların sevgili olmalarından pek hoşlanmıyorum,” dedi.

“Efendim?” Tam banyoya girecekken durup, “O niyeymiş?” diye sordum.

“Bilmem. Neyse ya onu bunu boş ver. Alex’in sürtüğünden öyle ya da böyle kurtulmamız lazım.”

“Aynen işte,” dedim. Banyonun kapısını açınca saç açıcının kokusu beni bir kez daha çarptı. “Neden ben Sasha’nın saçını boyamayı bitirdikten sonra bize gelmiyosun? Plan yaparız.”

“Ne renge boyuyorsun?”

“Mavi.”

“İyiymiş.”

“Öyle. Sasha yeşil istemişti ama ben onun aklını çel-dim. Sonra arayacağım o zaman seni.”

“Tamam, seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum.”

Sasha, “Kusacağım,” gibisinden bir ses çıkartınca koluna bir tane geçirdim. Telefonu kapatıp, “Jamie kabul etti,” dedim. Sasha güldü. Saati kontrol ettim. Daha on dakika vardı. Yeniden küvetin kenarına oturup, “Saçına bayılacaksın,” dedim.

Ertesi gün okuldayken Alex’e, “Artık hiç görüşemiyoruz,” diye yakındık. Trina’yla takılmaktan bizimle görüşemediği için yaptığımız esprileri kaçırmıştı. Arayı kapatma-

sı için, ona kendi aramızda bulduğumuz esprileri yaptık. Ertesi akşam, beraber sinemaya gittik. Angie, tiki Dave'yle gelecekti ama Alex'e söylemediğimizden Trina'yı davet etmemişti. Sinemada Sasha Alex'in yanına oturdu. Patlamış mısırlarını ortaklaşa yediler. Alex geceyi Jamielerde geçirdi. Jamie, Alex'e Trina'yı sevmediğini, aslında kimsenin Trina'yı sevmediğini ama herkesin Sasha'yı çok sevdiğini ve Sasha'nın onu özlediğini anlattı.

Alex Trina'dan ayrılıp Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler'de yeniden Sasha ile ele ele oturmaya başlamıştı. İşte, ben ancak bütün bunlar olup bittikten ve pazartesi günü geldikten sonra yaptığımız şeyin aslında ne kadar ürkütücü bir şey olduğunu fark edebildim. Bu olay yaşanmadan önce, grup içinde birbirimiz üzerinde bu kadar etkili olabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Öyle ki, Alex'in kalbindekileri Sasha'nın saçını boyar gibi, kolayca değiştirebilmiştik. Kendi aramızda, tek başımıza sahip olamayacağımız kadar güçlü bir şey yaratmıştık meğer. Dört bir yanımız, birlikte bir güç yarattığımız, bunun üzerine ant içip, sıkı sıkıya bağlanıp, bir birlik oluşturduğumuz gerçeği ile çevrilmişti. Eğer gelecekte olur da ayrılmak zorunda kalırsak, dışarıdan çok basit bir şeymiş gibi, sadece ayrılmışız, aramızdaki bağlar çözülüp gitmiş gibi görünecekti. Fakat aslında biz içten içe paramparça olacaktık, canımızdan can koparıp almışlar gibi hissedecektik. Bizi bir arada tutan bağlar kopunca biz de yırtılıp kopacaktık.

Büyüdüğümüz için görüşemez olduk, diyecektik herhâlde. Hayat tesadüflerle dolu, diye de ekleyecektik.

Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler'de arkadaşlarımızla oturmuş gülüşüyorduk. Mevsim bahardı. Hafifçe esen rüzgâr saçlarımızı sevgi dolu parmaklarıyla okşuyordu. Birbirimizle o kadar dip dibe oturuyorduk ki sürekli bir-

birimize değip duruyorduk. Sevginin getirdiği rahatlıkla birbirimize dokunmakta bir sakınca görmüyorduk. Noah'yla Alex parmak gureği yapıyorlardı. Angie beni dürtüp, "Okuldan sonra planın var mı?" diye sordu. Brooke hayranlıkla Sasha'nın yeni saçına dokundu. Günlerce burada bu şekilde oturmuştuk ve bunun hep böyle sürüp gideceğine inanıyorduk.

Bizim aramızdaki şey arkadaşlıktı. Arkadaşlık da sevgi demekti. Fakat onlar bilmesede ben artık arkadaşlığın ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrenmiştim. Ya da sevginin ne kadar can yakıcı olabileceğini...

41

Yataktaydım, uyuyordum. Rüyamda, birkaç saniye sonra unutacağım bir şeyler görüyordum. Çünkü telefonum çalmıştı. Hem ekranın parlaklığından hem de ciyak ciyak öten şarkıdan dolayı uyandım. İçgüdüsel olarak yanımdaki minik komodininin üzerinde el yordamıyla telefonumu aradım. Bir yandan da aklımdan çıkmak üzere olan rüyanın hangisi olduğunu bulmaya çalışırcasına saatimdeki rakamları bir şekilde aklımda tutmaya çalışıyordum. Parmaklarım telefonu kavradı; ekranı görmem için telefonu yüzüme yaklaştırdım.

Ekranı *Finny* yazıyordu.

Rüya falan aklımdan tamamen çıkmıştı. Aklımda kalan tek şey, gerçek dünyada *Finny*'nin gecenin karanlığında parıl parıl parlayan ismiydi. Yatakta doğrudum. Telefon ciyaklamaya tekrar başladı.

“Alo,” dedim.

“Oğlum, kızmış bu.” Ne telefondaki sesi ne de arkadan gelen kahkahanın sahibini tanıyordum.

“Alo?” Uykudan daha sıyrılamamış beynim eğer böyle seslenirsem karşıdan bir cevap alabileceğimi sanıyordu.

"Hey, ne yapıyor..." Bir bağırma sesinden sonra, telefon elden ele dolaştı; sonra da gürültü kesildi. Telefonumun ekranına baktım. Bana işini yaptığını gösterircesine konuşmanın on beş saniye sürdüğünü söylüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak ekrana bakarken telefon yeniden çalmaya başladı. Yine Finny arıyordu. Açma tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo, efendim?"

"Autumn, sen misin? Kusura bakma ya."

"Finny?"

"Evet, benim." Kendimi yastığımın üzerine bırakıp gözlerimi kapattım. Kendimi rahatlamış hissetsem de neden rahatladığımı çözemeyecek kadar yorgundum. Telefondaki Finny olduğuna göre sorun yok demekti.

"Neydi bu şimdi?"

"Birkaç çocuk bir yeri aramak için telefonumu aldılar. Partideyim şu anda. Galiba seni aramışlar. Rehberimde kayıtlı ilk isim sensin..."

"Rehberinde kayıtlı ilk isim ben miyim?" Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Finny'nin sesimdeki şaşkınlık dolu memnuniyeti fark etmemiş olmasını umdum.

"Öyle. Alfabetik sıraya göre. Ondan..." Cümlesinin sonlarına doğru sesi kısıldı.

"Ah, tabii," deyip gözlerimi ovuşturarak iç geçirdim. "Tam olarak uyanabilmiş sayılmam."

"Özür dilerim ya."

"Sorun değil. Cidden."

"Sarhoşlar ve aptal saptal işler yapıyorlar işte. Bir daha böyle bir şey olmayacak."

"Sen de mi sarhoşsun?"

"Yok, hayır. Ben sonra araba kullanacağım."

"İyi," dedim. İyi diyerek neyi kastettiğimi kendim de

bilmiyordum ama içimden böyle demek doğru olurmuş gibi gelmişti.

“Bekle bir dakika,” dedi. Sonra da başka birilerine fısır fısır, “Yine mi kötü hissediyor?” diye sordu. Bir başka ses, bir kız sesi, cevap verdi. Finny de, “Peki...” dedi. Sonra da bana, “Autumn,” diye seslendi.

“Efendim,” dedim.

“Hemen kapatıyorum ki uykuna geri dönebilesin. Az önceki şeyler için kusura bakma,” dedi.

“Sorun yok. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

İlk o kapatsın diye bekledim. Arkadan partinin sesi geliyordu. Yavaş yavaş üçe kadar saydım. Hâlâ Finny'nin nefes alış verişini duyabiliyordum.

Telefonu kapattı.

Telefonum ellerimden kayıp yere düştü; ben de aşağıya kayıp başımı yastığıma gömdüm. Göğsüm kalbimle birlikte sızlıyor, uğulduyordu. Sahi en son ne zaman Finny'nin sesi gecenin bir vakti benimle, bu odadaydı? Anılar sel gibi boşanıp üzerime akmaya başladı. Biz, küçücük çocukken, yatakta yavru tavşanlar gibi yan yana kıvrılıp uyurduk. Biraz daha büyüdüğümüzde geceleri birbirimize sırlarımızı fısıldardık. Kıkırtılarımızı bastırmak için birbirimizin ağzını kapatırdık. Annelerimiz, “Artık aynı yatakta yatmak için çok büyüdünüz,” dediklerinde ne de çok üzülmüş-tük! Finny cep feneriyle penceresinden bana işaret ederdi ben de bardağımı alır, kulağıma tutar, “Sesim geliyor mu?” diye seslenirdim.

İçimde zapt etmeye çalıştığım aşk, baraj duvarlarını

yıkıp beni sular altında bırakıyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı, yastığıma doğru adımı fısıldarken ellerim yumruk yumruk olmuştu.

Boğucu karanlığa doğru, “Finny,” diye fısıldadım. “Finny, Finny’ m.” Sesim titriyordu, Finny’nin aşkının acısına karşın göz kapaklarım kapanıyordu. Finny. Finny’ m.

Okulun son günü, diğerkleri gittikten sonra Jamie'yle onların havuzunda öpüşüyorduk. O kendini bana yasladıkça havuzun beton duvarı sırtıma batıyordu. Ben de elimi sırtından aşağıya kaydırıp mayosunun içine soktum. Kaslarının gerilmesini hissedebiliyordum. Omzunu ısır-mak istiyordum ama böyle şeyler Jamie'nin hoşuna gitmiyordu. Onun yerine, dudaklarımı dudaklarının üzerine koydum, dili dudaklarımdan içeri kayıp girdi. İniltisi dudaklarımı titretiyordu.

“Seni seviyorum, Jamie,” dedim.

“Ne kadar seviyorsun?” diye sordu. Gövdesini yeniden benimkine yasladı. İçimdeki ısırma isteği yeniden uyanmıştı ama bir kez daha, omzunu ısır-mak yerine öpmekle yetindim.

Bana yaslandıkça, betona sürtünüp duruyordum.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu.

“Hı hı.”

“Eve geçmek ister misin?”

“Olur.”

Çıplak ayakla, verandadan sessizce yürüyüp içeri girdik. Kalbim sanki bacaklarımdın arasında atıyordu. Tenim, tüy-

lerim ürperdikçe geriliyordu. Tenimin gerilmesiyle sırtındaki betona sürten yer sızlıyordu. Klimanın önünden geçerken üşüdüğüm için, Jamie'nin odasına vardığımızda yatak örtüsünün altına kıvrılmak istedim.

“Dur, öyle girme. Örtüleri ıslatacaksın,” dedi.

“Üşüdüm ama,” deyince, “O zaman bikinini çıkart,” dedi.

“İyi, tamam,” deyip örtünün içinde bikinimi çıkarttım. O da benim yanıma girdi, gözleri gözlerime kenetlenmişti.

Yan dönüp birbirimize bakarak uzandık.

“Autumn,” dedi. Bakışlarından, ne demek istediğini hemen anlamıştım.

“Jamie, ben...”

“Saçmalık ama bu yaptığın,” dedi. “Baksana şu hâlimize...”

“Öpsen yetmez mi?”

“Ama ben seninle birlikte olmak istiyorum.”

Cevap veremedim. Ne onunla birlikte olmak istediğimi söyleyebiliyordum ne de istemediğimi.

O da bir şey demedi. Acaba birbirimize bakarken benim ne düşündüğümü sanıyordu, merak ediyordum bunu. Muhtemelen bu fikri düşünüp taşındığımı, hazır olmadığımı karar verdiğimi sanıyordu.

“Hadi çatıya çıkıp uçmayı deneyelim” ya da “Hadi ha-vaalanına gidiyoruz, hemen şu anda ve Paris'e iki bilet alıyoruz” dese, bu fikirler hoşuma gitmez miydi? Tabii ki giderdi. Ama olay fikrinden hoşlanıp hoşlanmamam değildi. Olay imkânsız oluşuydu.

“Olmaz işte,” dedim.

“Niye?”

“Çünkü,” diye söze başladım ama duraksayıp, nedeni aslında benim için çok açık olan bu şeyi açıklayabilmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

“Senin için bu işi nasıl doğru hâle getirebilirim?” diye sordu.

“Şey, biraz daha...”

Biraz daha'nın gerisini nasıl getireceğimi bilemiyordum, o yüzden bir şeyler salladım. “Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Ne kadar zamana?”

Bakıştık. Bana, istediğini almak istercesine kurnaz kurnaz bakarak yüzümü inceliyordu.

“Bir yıl,” dedim.

“Peki.”

“Peki mi?”

“Mezuniyetten sonra.”

“İyi,” dedim.

Beni öptü.

Bir yıl içinde asıl ihtiyacım olan şeyi muhtemelen bulmuş olacaktım. Bir yıl içinde bulamazsam büyük olasılıkla daha sonra da bulamazdım. Bulamazsam, bu işin peşini bırakmak daha iyi olacak gibi görünüyordu.

Jamie beni öptü. Gözlerimi yumup kendimi öpücüğünde kaybettim. Kendimi vücudumuzun sıcaklığına, teninin dokunuşuna ve nefesinin bende bıraktığı etkiye kaptırdım. İkimiz de neredeyse çırılçıplaktık. Aynı yatakta, aynı sevdaya kapılmıştık. Bu aslında sevişmek gibi bir şeydi. Ve tam olarak olmasa da, doğru şeyi yapıyormuş gibi hissediyordum.

Annemin yeniden hastaneye yatması gerekecek gibi görünüyordu. Angelina teyze telefonda doktorlarla konuşuyordu. Annem mutfakta hüngür hüngür ağlıyordu. Ben merdivenlerde oturuyordum. Babam işteydi ama en kısa zamanda eve dönecekti.

Mutfağa girmeme izin vermiyorlardı. Olan biteni öğrenmemem gerekiyormuş. Ama aslında her şeyi ilk öğrenen ben olmuştum. Mesela kıyafetlerim çoktan katlanıp çekmecelere konmuş olması gerekirken odamın kapısının önünde, sepette beni bekliyordu. Ya da buzlukta taze karnabahar, sarı dolmalık biber, kabak falan olması gerekirken onların yerine doğranıp dondurulmuş sebzeler bulmuştum. Lavaboda dünden kalma birkaç tabak vardı. Ayrıca öğleden sonra eve geldiğimde annem makyajsızdı.

Bunların üstüne bir de eğer birini uyarmaya çalışırsam bana güleceklerini öğrenmiş oldum. Diğerleri kendini kasmaşının ve mükemmeliyetçiliğinin annemi bu hayata bağlayan iki şey olduğunu anlayamıyorlardı. Hatta Angelina teyzenin bile kaşlarını çatıp bana, “Annenin birazcık kolaya kaçması onun için de iyi olacaktır. Herhâlde, rahat

yaşamayı biraz biraz öğrenmeye başladı,” diyeceğini düşünüyordum.

Angelina teyze telefonu kapattı. Sandalyenin yere sürünce çıkardığı gıcırtyı duydum. Kısık sesle annemle konuşuyordu. Annem acı, tiz bir sesle bir şeyler söyleyip sustu.

Finny’yle ben, annelerimizin tanışma hikâyesini dinlemeyi çok severdik. Çünkü her seferinde farklı bir hikâye anlatırlardı. Angelina teyze bize bir seferinde annemin onu kar fırtınasından kurtardığını, başka bir seferde ise dönme dolabın tepesinde mahsur kaldıklarını ve dolabın kabinlerine basarak aşağıya indiklerini anlatmıştı. Diğer hikâyelerde ise birbirlerini boğulmaktan kurtarmışlar, Rolling Stones konserinde sahne arkasında tanışmışlar ve okulun ilk günü zorbarlar tarafından aynı kitap dolabına kilitlenip okulun hademesi tarafından kurtarılmışlar, o günden beri de arkadaşlanmış.

Annem sekizinci sınıfta matematik dersinde yan yana oturduklarını anlatmıştı. Ama ondan önceki anlatışında yedinci sınıftaydılar.

Annemin hıçkırıkları biraz dindi. Her ne kadar Angelina teyzeyi ve annemi, annem sinir krizi geçirirken yan yana hiç görmemiş olsam da bu sahneyi kafamda çok net bir şekilde canlandırabiliyordum: Annem kollarını masaya koyup başını kollarının arasına gömmüş ve Angelina teyze de onun saçını okşuyordu.

Hemen hemen bütün ömürleri boyunca birbirlerini hep sevdiler ama birbirlerine âşık değildiler. İkisi de tutkulu ve sadık arkadaşlardı. Hem birbirlerine muhtaçtılar hem de birbirlerini yola getirmeyi çok iyi biliyorlardı. Angelina teyzenin geçirdiği zor zamanlarla annemin içindeki kasvetli dünya; Angelina teyzenin dayanıklılığıyla annemin azmi birbirini hep tamamlamıştı.

Angelina teyzenin parmaklarının annemin saçlarında dolaştığını ve sonra da annemin başının üzerinde öylece kaldığını hayal ettim.

Anneme, “Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun değil mi?” dedi. Ömrünün geri kalanında da sevmeye devam edecekti.

Babam ön kapıdan eve girdi. Bir elinde evrak çantası vardı. Beklediğimden daha erken gelmişti. Annemle lisenin ilk yılında çıkmaya başlamışlardı. Aynı benimle Jamie gibi... Ama onları bir arada tutan şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

“Merhaba, Autumn,” dedi.

“Selam, baba,” diye karşılık verdim.

“Zor bir gün, değil mi?” Bunu benim için mi, annem için mi yoksa hepimiz için mi söylemişti anlayamıyordum.

“Annem mutfakta,” dedim. Başını sallayıp bana baktı.

“Sen nasılsın?”

“İyiyim,” dedim. Hep iyiydim zaten. Yani kısmen...

Yaşamaktan vazgeçtiğimi düşünemiyordum. Ya da bir gün her şeyin yoluna gireceğini düşünmekten vazgeçtiğimi... Gezilecek görülecek, beni dünyaya bağlayacak hiçbir şeyin kalmadığını hayal edemiyordum. Yaşamak istiyorsam, iyi olmaktan başka çarem yoktu.

Babam mutfağa girdi. Angelina teyze, babam mutfağa girince dışarı çıktı.

“Ne haber, genç?” dedi. Cevap vermedim.

“Her şey düzelecek,” dedi. Bunu ben de biliyordum. Her şey düzgündü zaten. Hep düzgündü. Her şey yolundaydı... Yolunda...

Başımı salladım.

“Finny’yi çağırمامı ister misin?” Gelmesini istesem mi bir an emin olmadım. Gerçi Angelina teyzenin yüz ifadesi ben konuşmadıkça değişiyordu, o yüzden bir şeyler söylemem lazımdı. O, “İyi, tamam, çağırıyorum,” deyince, “Yanlış anladın,” diye atladım. İstedğim şey Finny’nin kendisi değildi. Sadece Finny’nin şu anda burada olmasını, Jamie’nin de, Sasha’nın da, Noah ve Brooke’un da, hatta yıllar önce ölen büyükannemin de şu an burada, benimle olmasını istiyordum. Annemi de istiyordum. Annemin iyileşmesini, iyi olmasını, ama gerçekten iyi olmasını istiyordum. Başkaları iyi olmaktan ne anlıyorsa o şekilde iyi olmasını istiyordum.

Angelina teyze başını salladı. Dudağının kenarı bir anlığına seğirdi.

“Aşk çok karmaşık bir şey,” dedi.

Yeniden başımı salladım. Sonra da başımı dizlerime yasladım. Ağlamadan, öylece duruyordum.

Önümde bir bardak kolalı rom duruyordu. İçinde üç küp buz vardı. Brooke, Noah'nın bardağına kola koymakla meşguldü. Jamie, bizim mutfak masasında yanımda oturuyordu. Biz karşı çıkıp herkesin ilk yudumu beraber alacağını söyleyene kadar o çoktan kendi bardağından bir yudum almıştı.

Annem hâlâ hastanede, babam ise iş seyahatindeydi... Daha önce hiç bu kadar uzun süre evde tek başıma kalmamıştım. Her akşam Angelina teyze beni kontrol ediyordu. "Nasılsın? Bu akşam yemeği bizimle yemek ister misin?" diye sordu hep. Her seferinde, "Ben iyiyim, planım var," dedim. Tıpkı bu akşamki gibi...

Jamie ve diğer çocuklar arabalarını sokağın köşesine park etti böylece Angelina teyze garaj yolunda bir araba sürüsü ile karşılaşmayacaktı. Brooke'un ablası bize içki getirdi. Noel gecesinden beri kimse ağzına içki sürmemişti. Bugün yeniden içki içmenin tam zamanı olduğunu düşünüyorduk.

"Tamam, bitti," dedi Brooke. Hepimiz bardaklarımızı kaldırdık. Bardaklarımızdaki buz yolunu kaybetmiş bir melodiyi andırırcasına aynı anda şakladı.

Jamie'nin yılbaşında kadeh kaldırmasını anımsayarak, "Bize," dedim. Bunu içimden gerçekten geldiği için söyleyip arkadaşlarımla yüzlerine tek tek baktım. Bardaklarımızı indirdik. İlk başta bir tek kola tadı geldi, sanki bardağım da sadece kola varmış gibi. Ama yutkundüğümde boğazım yandı, midemde bir sıcaklık hissettim. Angie suratını ekşitti; Alex ise öksürüyordu. Jamie kendine bir bardak daha doldurdu.

"Güzel sayılır," dedi Noah. Bir yudum daha aldım.

Alex, Sasha'nın saçını toplamaya çalışıyordu. Bir elinde tarak, diğer elinde avuç dolusu tel toka ve saç lastiği vardı.

"Saçın bittiğinde harika görüneceksin, şekerim, tek kelimeyle harika," dedi. Salonda oturmuş bir yandan televizyon izleyip, bir yandan da onları seyredip kahkahalar atıyorduk. Başımda hem bir ağırlık vardı hem de kendimi kuş gibi hafif hissediyordum. Mutluydum. Arkadaşlarımı çok seviyordum.

"Ay," dedi Sasha, canı yandı herhâlde.

"Emek olmadan yemek olmaz, şekerim. Biraz acıyacak," dedi Alex. Yeniden gülüştük. Bardağımı kaldırdım, Brooke eğilip doldurdu. Koluma birkaç damla rom sıçrayınca Jamie uzanıp kolumu yaladı.

"İğrenç," diye söylendim. Salyasını kolumdan silip Jamie'ye ters bir bakış attım. Bana sırtıyordu. Brooke bardağımın kalanını kolayla doldurduktan sonra bardağı dudaklarıma götürdüm. Bardaklardaki buz eriyip gitmişti çoktan ama kimsenin umurunda değildi bu durum. Televizyonda bir araba takla atıp cayır cayır yanmaya başladı.

Ben, "Olamaz," diye bağıınca, Jamie, "Ne oldu ki?" diye sordu.

"Öldü ama..."

"Hayır, takla atan Rus ajanının arabasıydı," dedi.

"Ya..."

Eğilip kolumu bir kez daha yaladı.

"Yapma ya," deyip Jamie'yi ittim. Arkadaşlar bu hâlimize güldüler. Ayağa kalkıp kanepenin koluna tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım. Yeniden güldüler. "Gidip kolumu yıkayacağım," dedim.

"Ne ne?" dedi Jamie.

"İki kez yaladın ya. Yıkamam lazım."

"Yıkaman gerekmiyor," dedi.

"Hem de hemen şimdi gidip yıkıyorum," deyip kanepeden kalkmaya yeltendim. Ayaklarım pek de onlara söylediğim yöne gitmiyordu; sağa sola yalpalıyordum, ben daha kendimi hazır hissetmeden ayaklarım kendi kafalarına göre adım atıyorlardı.

"Bana da şu saç şeylerinden üç beş tane daha getiriver, şekerim," dedi Alex.

"Hâlâ bitmedi mi ya?" diye sordu Sasha. Koridora çıkarken kapının çerçevesine tutunmakla meşgul olduğum için Alex'in cevabını duyamamıştım. İkinci bardaktan bu yana, sanki güzel, sıcacık suyla dolu bir küvete uzanmışım ve kimse benim canımı yakamazmış gibi mutluluk dolu bir özgürlük hissi vardı içimde. Dördüncü bardağıma gelmiştim. İçimde, baloncuk olup havalanan ama göğsümde sıkışıp kalan, çıkmaya çalışırken de beni tatlı tatlı gıdıklayan kahkahaya benzer bir duygu, bir şeyler vardı.

Üst kattaki banyoya çıkıyordum. Bu banyoda ayaklı küvet olduğundan en çok bu banyoyu seviyordum. On yaşındayken bu küvetin içine tam sığıyordum ama artık

dizlerimi bükmem gerekiyordu. Küvete girip rahatça yerleşene kadar kıpırdanıp durdum. Telefonumu cebimden çıkarmak için tekrardan kıpırdanmam gerekti.

Telefonum aramaya devam ederken bir kez daha oraya buraya kayarak rahatça oturabildiğim yeri bulmaya çalışıyordum. Sesini duyduğumda, kıpırdanmaya bir son verdim.

“Autumn?”

“Finny, selam,” dedim fısıldayarak.

“Bir sorun mu var?”

“Yok, yok hiçbir şey. Sadece biraz sarhoşum.”

“Ha,” dedi. Sonra bir daha, “Ha,” dedi.

Göğsümün kabardığını hissedebiliyordum, Finny’yi şaşırtmayı başarmıştım. Aynı onun gibi ben de artık sarhoştum. Bir kahkaha patlattım ama sonra aklıma sessiz olmam gerektiği geldi. “Neden sarhoş olup durduğunu şimdi anladım,” diye fısıldadım. Kıkırdayışımı bastırmak için elimi ağızıma kapattım.

“Neredesin sen?” diye sordu.

“Küvette,” dedim.

“Kimin küveti?”

“Bizim... Ayaklı olan... Arkadaşlarımdan saklanıyorum da...”

“Niye saklanıyorsun ki?”

“Seni arayabileyim diye, aptal şey.”

Sonu iç çekişe dönen kısa bir kahkaha attı. Kaşlarını çatıp yeniden yana kaydım. Porselen küvetin kenarları dirseklerime batıyordu. “Kendimi küçük mü düşürdüm ya?”

“Hayır, küçük falan düşürmedin. Sadece doğruları söyledin.”

“Ama seni niye aradığımı hâlâ söylemedim.”

“Niye aramışsın bakalım?”

“Yarın annemi görmeye gittiğimizde sen de gelecek misin?”

“Gelmemi istiyor musun ki?”

“Evet.”

“O zaman gelirim ama bana iki konuda söz vermen lazım.”

“İyi, verelim bakalım,” dedim.

“İlk olarak, telefonu kapattığımızda aşağıya inip büyükçe bir bardak su içeceksin. Yatmadan önce bir bardak daha içeceksin.”

“Niye ki?”

“Böylece yarın çok kötü hissetmeyeceksin. Yani, umarım...”

“Peki.”

“İkinci şey çok önemli, Autumn.”

“Öyle olsun.”

“Sarhoşken sakın ama sakın Jamie’yle birlikte olma.” Gözlerimi yumdum. Aslında ne diyeceğimi çok iyi biliyordum ama tek kelime edemiyordum. Çünkü kelimeler zihnimdeki dumandan yollarını bulup ağzımdan çıkmayı başaramıyorlardı. Dilimin ucunda bir şey vardı aslında. Bu sırada Finny, “Autumn orada mısın?” diye seslendi.

“Öyle bir şey yapmayacaktım ki...” dedim. Kelimeler suya düşen taşlar gibi çıkıyordu ağzımdan... Teker teker... Bir, iki, üç, dört...

“Tamam o zaman.” İkimiz de sustuk. Aşağıdan bir gürlütlü geldi ve ardından kahkahalar yükseldi. “Perşembe günü her hâlükârda gelecektim zaten,” dedi.

“Mezuniyetten sonra yapacağız,” dedim. Bir anlık bir sessizlik oldu. Nefes alış verişini duyabiliyordum.

“Neden mezuniyetten sonra?”

“Bilmem.” Bana bunun iyi bir şey olduğunu, yapılması gereken doğru şey olduğunu söyleseydi keşke.

“Kaç kadeh içtin?”

“Üç bardak... Bir tanesi de aşağıda bekliyor.”

“O bardaktan sonra başka içmesen iyi olur.”

“Hep böyle patronluk taslıyorsun.”

“Söz ver bana.”

“İyi, peki.”

“Tamam o zaman.”

“Kolumu yıkıyor olmam lazımdı şu an. Kapatmam lazımdır.”

“Kolunu niye yıkayacaksın?”

“Jamie yaladı. Hem de iki kez.”

“Bu normalde yaptığı bir şey mi?”

“Hayır. O da sarhoş oldu.”

“Suyunu içmeyi unutma, bak.”

“Unutmam. Görüşürüz,” dedim.

“Görüşürüz.”

Aşağı kattan, iyi ajanın yanındaki kızla birlikte helikopterden düşme sesi geldi. Alex için “saç şeylerinden” götürmeyi unuttum ama zaten Sasha başını Alex’in omzuna yaslamış, oturuyorlardı. Getirmediğimi fark etmedi.

Kolumun sıcak suyla ovduğum kısmı kıpkırmızı keşilmişti; yanıyordu. Kolumu yıkadığıma kanıt olsun diye öyle yapmıştım. Kanepede, diğer aşkımın yanına oturdum.

“O elindeki ne?” diye sordu.

“Su, sen de içmek ister misin?” diye sordum.

“İyi olur,” dedi. Bardağımlı ona uzattım. İki yudum alıp geri verdi. Bardaktaki suyun kalanını içip yanına kıvrıldım. Başını başıma yasladı. Ajan, kızı öpüyordu ve film müziğinin sesi gittikçe artıyordu. Bir süre sonra ekran karardı.

Bütün geceyi Jamie’yle benim yatağında yan yana uyuyarak, birlikte olmadan geçirdik. Sabah olduğunda beni öptü. Sıcak nefesini omzumda hissediyordum, ben de yü-

zümü onun omzuna gömmüştüm. İ'u sırada Angie aşağı kattaki banyoda kusuyordu. Bir şeyler yemeyi midesi kaldıranlar yumurta pişirmişti, hep birlikte kanepeye geçip buğulu gözlerle sabah haberlerini seyrediyorduk. Aramızda pek bir konuşma geçmedi. O gün annemi ziyaret edeceğimden haberleri yoktu. Onlar gidince, kafam biraz rahatlamış ve gidip tekrar yatmışım.

O günün akşamı, altıma bir etek geçirip Finnylere gittim. Finny arabanın ön koltuğunu bana teklif etse de kabul etmedim. Angelina teyze nostaljik müzikler çalan bir radyo açmıştı ama şarkılara eşlik eden yoktu. Finny hastane-nin parkına girerken arka koltuktan başını seyrediyordum, çünkü gözümün önünde duruyordu, tam karşımda. Her hâlükârda da olacaktı zaten.

Galiba, kütüphanedeki bütün kitapları okuyup bitirdim. Yani, romanları kastettim. Okumak istediğim her romanı... Ya da şöyle bir göz atayım dediğim her romanı... On yıl önce birisi bana böyle bir şeyin olabileceğini söyleseydi, inanmazdım. Çünkü kitapların ucu bucağı yoktu.

Üzerinde kalın puntoyla “yeni gelenler” yazan kitaplığı çevirdim. Klima içimi üşüttüğünden tüylerim diken diken olmuştu. Annem eve geri dönmüştü. Babam ise işteydi. Sonraki gün dört temmuzdu.

Kitaplık eskiydi ve döndükçe gıcırdayordu. İki güne kadar, annem, Angelina teyze, Finny ve ben üniversite gezmeye gidecektik. Okuyacak bir şeyler bulmam lazımdı yoksa dört saat boyunca Finny'nin yanında oturarak yol geçmezdi. Her an kokusu burnumda; yana dönmüş, pencereden dışarıyı seyreden yüzü dibimde olacaktı. Keçileri kaçırdım varana kadar. Tabii çoktan kaçırmadıysam... Jamie bana sürekli, “Keçileri mi kaçırdın?” deyip duruyordu. Fakat o yalnızca buzdağının görünen yüzünden haberdardı.

Bir kitabı almak için uzandım. Aynı kitabı zaten daha

önce iki kere incelemiştim. Belki bu rafta işe yarar bir şeyler vardır diye düşündüm. Okuyabileceğim, beni bir süre idare edebilecek bir şeyler.

Dün Bay Singh'le randevum vardı. Anlattığım her şeye başını salladı sonra da reçetemi yeniden düzenledi.

Hayallerimdeki evi düşündüm birden. Hayallerimdeki evde mobilyaların tamamı, masalar, sandalyeler, yatak çerçeveleri vb. hepsi kitaplardan yapılma olacaktı. Acaba bu hayalimi Bay Singh'e anlatsaydım, buna da düşünceli düşünceli kafa sallar mıydı? Muhtemelen, kitapların benim için ne ifade ettiğini sorardı. Ben de ona kitapların başka bir hayatı yaşayabilmek anlamına geldiğini söyledim. Bir de, eskiden en yakın arkadaşım olan çocuğa âşık olduğumu ve başka bir hayatın mümkün olduğuna inanma ihtiyacı duyduğumu anlatırdım. O da bu anlattıklarımı dinleyip notlar alırdı.

Doktorun muayenehanesinden çıkıp eve dönerken, arabada anneme, "Bu zamana kadar hiç, benim de hastaneye yatmam gerektiğini düşündün mü?" diye sordum. Ağlamaya başladı. Ancak hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, kenara çekme veya yavaşlama zahmetine girmedi. Gözlerini yola dikip, ağlayıp durdu.

"Özür dilerim," dedim.

"Ben de özür dilerim," dedi annem. Ağladığı için değil de daha önemli bir şey için özür diliyordu. Önce damarlarımdaki kanda akmasına neden olduğu, başıma açtığı sonra da beni çukurundan çekip kurtarmaya çalıştığı şey için...

"Sorun değil," dedim. Çünkü bu onun suçu değildi.

Kitaplığın alt rafında küçük bir Haiku¹² koleksiyonu

12 Bugün tüm dünyada meşhur olan geleneksel bir Japon şiir türüdür (ç.n.)

buldum. Şiir koleksiyonu güzel olabilirdi aslında. Çünkü şiirler tekrar tekrar okunup araştırılabilirdi.

Jamie arkamdan yanaştı. Göğsü sırtıma değdi.

“Bulamadın mı bir şey?” diye sordu.

“Hayır.”

“Tamam, o zaman,” dedi. Ona duyduğum aşk, içimde karnımla ciğerlerim arasında sıkışıp kalmış, sevgiyle ısınan ufak bir bölge gibiydi. Bir pır pır ediyordu, bir duruluyordu.

“Birazdan bulurum,” dedim. Henüz dönüp yüzüne bakmamıştım.

“Daha vaktimiz var,” dedi. Sinemaya gidecektik. Bir de alışveriş merkezinin yemek katında hamburger yiyecektik. Jamie, patates kızartması yiyişimle dalga geçecekti.

Jamie benim başvuracağım üniversitelerden farklı üniversitelere başvuracaktı. İki gün içinde gidip gizeceğim üniversiteyi aklının ucundan dahi geçirmemişti. Hâlbuki o üniversite Yaratıcı Yazarlık bölümü olan ve maddi olarak gücümün yeteceği tek üniversiteydi. Ama Jamie farklı üniversitelere gitmenin önemli olmadığına inanıyordu. Okul biter bitmez benimle evlenecekti. Bizim evin birkaç sokak ötesinde bir ev bile beğenmiştik. Dış kapısı sarıydı... Zaten sırf o yüzden çok hoşuma gitmişti. Jamie de evi ben beğendiğim için beğenmişti.

Sırça Fanus'u [The Bell Jar] elime aldım. Şimdiye kadar bu kitabı okumaktan çok korkmuştum ve korkumu yene-meyecek kadar da bu duruma sinir olmuşum.

“Tamam, benim işim bitti,” dedim.

“Süper.” Arkama döndüğümde bana gülümsediğini gördüm. Koyu renk saçları mavi gözlerinin üzerine düş-müştü. Onu ilk defa merdivenlerde gördüğüm an aklıma geldi. Böyle bir yüz nasıl var olabilir, Allah'ım, diye düşünerek yüzüne bakakalmıştım.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bugün çok tatlı görünüyorsun,” dedi.

“Keşke sen de Springfield’a gelmeyi düşünsen,” dedim.

“Gelmesem de bunu başaracağız. Her gece yatmadan önce seni arayacağım,” dedi.

“Ama ben seni çok özlerim.”

“Daha iyi ya... Böylece beni bırakıp bir şairle kaçmazsın.”

Dışarıya çıktığımızda sıcak hava bizi yorgan gibi sardı. O kadar yoğundu ki neredeyse gözle görülebilecek bir kalınlıktaydı. Diken diken olmuş tüylerimi indiriyordu âdetta. “Hem, sen de çok iyi biliyorsun ki oraya gitmen gerekmiyor,” dedi Jamie.

“Gerekıyor.”

Jamie hâlâ öğretmen olmamı ya da en azından öğretmenlikte yandal yapmamı istiyordu. Benim cevabım üzerine bir şey söylemedi. Arabanın içi hamam gibi olmuştu. O yüzden Jamie arabayı çalıştırmadan önce pencereleri açtı. Yaratıcı Yazarlık’ta anadal okumam gerektiğini bir türlü anlayamamıştı. Yazmaya duyduğum ihtiyacı anlayamıyordu. Okumak istediğim bölümü kabullenmesine kabullenmişti ama o kadar. Gerçi kabullendiği için bile şanslı olduğumun farkındaydım. Zaten bu da benim için yeterliydi, daha ne isteyebilirdim ki?

Kampüsü gezdikten sonra bir ara Finny'yle baş başa süs havuzunun kenarına oturduk. Güneş etrafımızdaki her şeyi ışıltılı bir beyazlığa bürümüştü, bu beyazlık da gözümüzü acıtıyordu. Rüzgâr estiğinde havuzun fiskiyesinden üzerimize sıçrayan suyla biraz ferahlayınca havuzun kenarından ayrılmayıp, annelerimiz fotoğraf çekme işini bitirip otele geri dönmek için gelene kadar orada bekledik. O konuşurken ben başka şeylere bakıp durdum, sırf ona bakmayayım diye.

“Ee, nasıl buldun?” diye sordu.

Omuz silkip, “Güzel bir okul... Ama bu okulda mutlu olur muyum, hâlâ emin değilim,” dedim.

“Bence olursun,” dedi. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. O da bana bakıyordu.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Etrafta ne çok ağaç varmış,” dedi.

Eve gidiyorduk. Arabayı Finny kullanıyordu. Neden

hiç bilmiyorum ama Angelina teyzenin, arabanın anah-tarlarını şıkırdatarak Finny'ye, "Biraz da sen sürmek ister misin?" demesi beni şaşırtmıştı. Bana da, biraz bacaklarım açılınsın diye ön koltuğu vermişti. Annelerimiz arka kol-tukta çok duygusal anlar yaşıyordu. Elektriklerin kesildiği Noel gecesinden, Finny'nin beşinci sınıfta futbol takımın-da olmasından, benim on yaşındayken ölü perilerle ilgili yazdığım şiirden ve bunlara benzer bir sürü şeyden bahse-dip bahsedip içleniyorlardı.

"Okuldaki ilk gününüzü hatırlıyor musunuz?" diye sordu annem.

"Hayır," dedim.

"Ben hatırlıyorum," dedi Finny.

"Finny'yi beklemeden içeriye kaçıvermiştin. Finny daha eteklerimi bırakmamışken sen çoktan ana sınıfının parkını bir uçtan bir uca geçip, tırmanma demirlerine ya-pışmıştın," dedi Angelina teyze.

"Sonra da demirlerden baş aşağı sarkıp yüreğimi ağzı-ma getirmiştin," diye ekledi annem.

Bu anlattıkları şeyi hem hatırlamıyordum hem de doğ-ru olduğuna inanmıyordum. Çünkü Finny'den uzakta ol-maktan ödüm patlardı, nereye gidersek gidelim Finny hep bizimle gelirdi.

"Kesin tam tersi olmuştur da siz böyle anlatıyorsunuz-dur," dedim.

"Altında etek vardı, herkes külotunu görmüştü," dedi annem.

"Sen hep cesur davranan taraf oldun," dedi Angelina teyze.

Finny de, "Doğru söylüyorlar, cesur davranan sen ol-muştun," dedi. Bunları söylerken gözlerini yoldan ayır-madı. Ona yan gözle baktığımı da fark etmedi.

Ben cesur davranan taraf olduğumu hiç de hatırlamıyordum. Tam tersi, bir gün Finny beni bırakır gider diye aklımın çıktığını hatırlıyordum. Ben Finny'nin yanından bir an olsun ayrılamazdım ki...

Finny'ye, "Peki sen nasıl buldun okulu?" diye sormuştum. Havuzun kenarında oturuyorduk. Annelerimiz hâlâ kamerayla dolanıp duruyordu. Onlar bir o yana bir bu yana gidip dururken onları seyrediyordum.

"Ben de sevdim," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hem evden de çok uzak değil." Biraz duraksadı, gözlerimi yeniden ona çevirdim. O ise bana bakmıyordu. "Gerçi tıp okulu için belki de New York'a giderim," dedi. New York'a benim yerime Finny gidecekti. Ben de herhâlde o zamana kadar Jamie'yle evlenmiş, Ferguson'a geri dönmüş olurum. Olayların hayal edildiği gibi olmaması ne tuhaftı!

"Benim yerime siyah balıkçı yaka kazak giyip kahve de içeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Ben kahve sevmem," dedi. Böyle demesine güldüm.

"Biliyor musun? Ben de sevmem aslında," dedim. Gü-lüştük. Annelerimiz bize çaktırmadan fotoğrafımızı çekmiş. Çok uzaktan çektikleri için süs havuzunun kenarına oturmuş karıncalar gibi görünmüşüz. Ben yere bakmışım, Finny de bana bakmış. Sanki orada her gün, beraber oturuyormuş gibi çıkmışız.

Eve giderken pencereden dışarıya bakıp, yanımızdan rüzgâr gibi geçen ağaçları seyrediyordum. Ağaçlarla birlikte tabelalar da geçip gidiyordu. Nereden nereye gelmişiz onu gösteren tabelalar...

Sekiz ağustosta aslında olağanüstü hiçbir şey olmamıştı. Şimşekler çakmamıştı. Yaşlı bir kadın bizi uyarmak için çıkagelmemişti. Finny kırmızı arabasından inerken, ona gözlerini dikmiş bakan kara bir köpekle de karşılaşmamıştı. Kimse ne kehanete, ne de alaya benzer bir kelime etmemişti. Karanlığın ortasında bir anda uyanıp saatin on üçü vurduğunu falan da duymamıştım.

Peki, Finny bir şeyler hissetmiş miydi acaba? İçine doğmuş muydu? Acaba ömrünün son yılının, batmak üzere olan akşam güneşinin ışıklarına benzediğini hissedebilmiş miydi? Gün ile gece arasında, dumansı bir örtüden başka hiçbir şey kalmayana dek odasının zemininde yılan gibi aheste aheste sürünen akşam güneşi ışıklarına...

Ya ben? Ben bir şey hissetmiş miydim? Olacakları biliyor muydum?

Artık, geçmişimin bir parçası hâline gelmiş diğer her şey gibi bunu da, başından beri biliyormuşum ve bu şey bütün bir hikâyeye boyunca gölgelerin içinde pusuya yatıp beklemişim gibi hissediyordum. Asıl hikâyenin satır aralarına gizlenmiş bir başka hikâyeye varmış meğer...

Okulun ilk günü, Jamie'yle eski otobüsümün ve çocuk gibi görünen birinci sınıfların yanından arabayla geçip gidiyorduk. Siyah saçlı, asker botlu bir kız durakta ayağını yere sürtüp duruyordu; gözleri yerdeydi. *Yolun açık olsun, siyah saçlı kız...*

Kızlarla, "Son sınıf olduk," diye bağırıyorduk. Oğlanlar taklidimizi yapıp gözlerini devirdiler. Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler'de hava içimizi yakıyordu ancak biz ders başlamadan buradan ayrılmayacaktık ve öğle yemeklerinde de burada olacaktık. Böylece yeni gelenler buranın bizim çöplüğümüz olduğunu anlayacaktı. İlk ders zili çalmadan önce birlikte oturup, birbirimize, "Ciddi ciddi son yaz tatilimizin de bittiğinin farkında mısınız?" gibisinden şeyler söylüyorduk. Gelecek yaz, kelimenin tam anlamıyla çocukluktan çıkmış olacaktık. Ömrümüz boyunca uzaktan uzağa seyrettiğimiz, hep karşımızda duran ama bizim bir türlü varamadığımız bitiş çizgisine varmak üzereydik. Yetişkin olmamıza çok az bir zaman kalmıştı ve hayat bizim için gerçek anlamda başlamak üzereydi.

Bay Laughegan'ın Yaratıcı Yazarlık dersini alabilmiştim.

Avuç içi kadar küçük sınıfa adımımı attığımda, “Tekrar görüşeceğimizi söylemişim,” dedi bana. Bizden, “Meyve olsanız hangi meyve olurdu?” konulu bir yazı yazmamızı istedi. Ben kesin kivi olurum.

Ayrıca üniversitede kredisini saydırabileceğim bir edebiyat dersi, iki de İngilizce dersi aldım; bu dönem hiç matematik dersim yoktu. Yani, omuzlarımda neredeyse taşıyamayacağım kadar ağır bir yük vardı.

Bir de beden eğitimi aldım; dersin ana konusu “Ömür Boyu Yapılabilecek Sporlar” idi. Yani bowling, yürüyüş gibi ömür boyu yapabileceğin sporlarla uğraşman gereken bir dersti... Gözüme kolay görüldüğü için o dersi almıştım.

Ama Finny'nin o dersi neden aldığını pek anlayabilmiş değildim. Bütün sporlarda başarıyken çok az hareket edeceğimiz bir dersi neden almak istediğini bir türlü çözemiyordum. İlk ders, ben metal tribünlerdeki yerimi aldım, o daha sonra geldi. Öğretmen ismini aldıktan sonra geçip önümdeki sandalyeye oturdu. Beni görüp görmediğinden emin değildim. Bayan Scope dersin amaçlarından ve müfredattan bahsederken ben ise Finny'nin başını incelemekle meşguldüm. Annesi muhtemelen saçını kestirmesi gerektiğini söyleyip duruyordu ama böyle uzun saç benim çok hoşuma gidiyordu. Konuşmasının sonunda Bayan Scope dönem boyunca eş olacağımız bir arkadaşı seçmemiz gerektiğini söyledi. Beraber disk iteleme oynayabileceğimiz ve puanları puan tablosuna kaydedebilecek bir oyun arkadaşı. Herkes hemencecik etrafına bakınıp, sona kalan olmamak için fısıldayarak ellerinden geldiğince çabuk eşleşiyordu. Finny arkaya dönüp gözlerimin içine baktı.

“Eş olalım mı?” diye sordu.

“Olur,” dedim. Liseye başladığımız sene, okulun ilk günü onunla otobüs durağında öylece durduğum ve bir selam bile vermekten çekindiğim aklıma geldi. O yıl olsa oyun arkadaşı olamazdık; hatta geçen sene bile olamazdık. Çünkü Finny hâlâ okuldaki en popüler çocuktur. Ben de hâlâ karşı grubun liderinin sevgilisiydim. Ama dersi alan tek son sınıflar biz olduğumuzdan oyun arkadaşı olmamızda bir sakınca yoktu; en azından kimse bundan farklı bir anlam çıkaramayacaktı.

Bayan Scope her çifti not alıp, dersin geri kalanında ister potaya şut atabileceğimizi, ister tribünlerde oturmaya devam edebileceğimizi söyledi. Herkes ayaklanıp ya dedikodu yapabilmek için üst sıralara çıkıyordu ya da potaya gidiyordu. Bir tek Finny ve ben yerimizden kıpırdamadan oturmaya devam ettik. Yeniden bana döndü. Beden eğitimi dersinde taç takmam yasak olduğundan bana baktığında kendimi çıplak gibi hissediyordum.

“Son senemize de geldik,” dedi.

“Öyle,” dedim.

49

Angie'yle tiki Dave okullar açıldıktan iki hafta sonra işi pişirmişlerdi.

“Nerede yaptınız peki?” diye sordu Sasha. Öğle yemeğindeydik, oğlanlar arsada birbirlerinin omuzlarını yumruklayıp birbirlerine isimler takarak eğleniyorlardı. Kot pantolonumdan, altımdaki beton basamağın sıcaklığını hissedebiliyordum. Brooke'un hikâyesini de aynı bu şekilde oturup dinlediğimi anımsadım.

“Arabasındaydık. Hiç aklımızda yoktu,” dedi. “Birden oldu her şey.” Bu durum onu üzmüş gibi görünmüyordu; aksine yüzüne bir güzellik gelmişti. Beyaz yanakları al al olmuştu, gözleri ise parlıyordu.

“Gerçekten mi?” deyiverdim. Bu işin nasıl kazara olabileceğini bir türlü anlamıyordum. Jamie'yle uzun uzadıya öpüştükten sonra durmasını söyleyebiliyordum. Çünkü bir kızın bir noktadan sonra karşısındakinden durmasını istemesi gerekirdi. Fakat bu zamana kadar hiç gerçekten durmamız gerektiği için, “Duralım artık,” diyeceğim bir durum oluşmamıştı. Çünkü arabasında olduğumuz ve o anın bu iş için doğru zaman olmadığı gerçeği hiç aklımdan çıkmıyordu; hep aklımın bir köşesinde tutuyordum bunu.

“Canın çok yandı, değil mi?” diye sordu Brooke.

“Aslında, kustum.”

Ben bunu duyunca, “Hadi canım!” dedim, o da yüzüme bakıp güldü.

“Peki, yani... Olmuş muydu her şey, bitmiş miydi?” diye sordu Brooke.

“Hı hı, bitmişti. Yani kusmak sonrasında oldu gibi bir şey...”

“Arabasına mı kustun?” diye sordu Sasha.

Angie “hayır” anlamında başını sallayıp, “Yok ya, karnımı tutup kapıyı açtım, yola kustum,” dedi.

“Ya,” dedim. Ben söyleyecek bir şey bulamazken Sasha’nın söyleyecek çok lafı vardı.

“O zaman... Yani bu planlanmamış bir şeyse, hiçbir şey kullanmadınız mı?”

“Kullanmadık. Ama bu bir defalığına oldu, bir dahakine prezervatif kullanırsınız ya da bilmiyorum işte... Bir çaresine bakarız.”

“Bir defada da hamile kalınabiliyor ama,” dedi Brooke.

“Hımm. Bir dahakine önce oturup bir güzel doğum kontrol yöntemlerini gözden geçirseniz iyi edersiniz,” dedi Sasha.

“Kızlar, olayı mahvetmeyin. Tamam,” dedi Angie.

Kaşlarım yeniden çatıldı. Zaten arabanın arka koltuğunda böyle bir şey yapıp bir de üstüne kusmakla mahvolmadıysa daha neyin mahvedebileceğini bilemiyordum. Angie’nin bu kadar sıradan bir yerde bekâretini kaybedip nasıl böyle mutlu olabildiğini aklım bir türlü almıyordu. Dave’in doğum kontrol için herhangi bir şey kullanmadıklarını fark ettiğinde aklı başına nasıl gelmemiş onu da anlayamamıştım. Brooke tek koluyla Angie’ye sarıldı.

“Kusura bakma ya... Senin adına gerçekten çok sevindik,” dedi.

“Aynen,” diye destekledi Sasha da.

“İyi bari çünkü ben gülmeden duramıyorum...” deyip yeniden iç çekti. “Dave’i o kadar çok seviyorum ki bana sonrasında sarılışını hatırladıkça ölmek istiyorum.”

Angie’nin yerinde olsam ben de ölmek isterdim ama farklı bir sebepten dolayı. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini bir türlü anlayamıyordum.

Okuldan eve dönerken yolda, Jamie’ye Angie’nin anlattıklarını anlatıyordum. Sessiz sedasız dinliyordu; gözleri yoldaydı...

“Yani, o mutlu olduğu için sanırım ben de mutluyum. Ama çok korkunç değil mi?”

“Bilmem. Sen kussan çok tatlı olurdu,” dedi Jamie.

“Ne, ne?”

Jamie çok sakın görünüyordu. Omuz silkip gülümseyerek, “Saçını yüzünden çekip, sana yardımcı olurdu,” dedi.

“Ben kusmayacağım,” dedim.

“Arabada da yapmazsın zaten. Biliyorum, endişelenme.” Bizim garaj yoluna arabayı çekti.

“Yani, en azından ilki arabada olmayacak,” dedim.

“Otel odası tutacağız,” dedi. Bana şöyle bir baktı. “Çok güzel bir oda... Sonra da giyinip kuşanıp, pahalı bir yemeğe gideceğiz.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedim biraz duraksadıktan sonra. Emniyet kemerimi çıkartıp Jamie’ye döndüm. Beni öperken, yemekte bana yeni bir nazarlık daha vereceğini fark ettim. Sadece bize özel bir hediye... Çok romantik bir hediye olacaktı, keşke şimdiden farkına varmasaydım. Sürpriz olsaydı. Bunu aklımdan çıkarıp unutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Badminton oynarken plastik, tüyümsü şey üzerime uçunca kenara kaçtım. Ayağımın dibinde olmasına rağmen Finny almak için yanıma kadar geldi. Alıp doğruldu ve birkaç adım geriye çekilip raketini kaldırdı. Fileleri kullanmaya kalksak hiç kimseye yetmeyeceğinden her çift spor salonunun dört bir yanına dağılmıştı.

“Bir kez daha dene,” dedi. “Bak, yavaşça vuruyorum. Canını acıtamaz ki.” Söyleneni yapmak için raketimi kaldırdım. Finny de abartılı hareketlerle tüyümsü şeyi havaya atıp yavaşça bana doğru savurdu. Kendimi korumak istemesine tüyümsü şeye sopayla geçirince raketimden fırlayıp yere uçtu. Finny atışımı kurtarmak için yere doğru atladı ancak kötü atışımı o bile kurtarmayı başaramadı. Spor salonunun parlak, sarı tahtalarla kaplı zemininden beyaz şeyi alıp bana baktı.

“İşte, bu atışın daha iyi sayılır. Bu sefer, yukarıya doğru vurmaya çalış.”

Yeniden bir önceki atış pozisyonunu alıp duraksayarak, “Ama tepeye doğru atma,” diye ekledi.

Bu sefer de, kuş kılıklı şeye vurduğumda sola kaçtı.

Finny yana doğru hızla koştu ve aniden, o şeyin bana doğru uçtuğunu fark ettim.

“Ay,” diye bağırıp, raketimi salladım ama ıskaladım ve yere düştü. “Affedersin.” Eğilip tüyümsü şeyi yerden aldım. Zıp zıp top gibi bir şeydi herhâlde... Zıp zıp topları severdim. Aslında eğer etrafında bu kadar çok plastik tüy olmasa, oyunu daha çok sevebilirdim. Ama o zaman da topu görmekte zorlanırdım. Tüysüz minik topu havada uçarken seçemiyordum. Belki de rengi parlak olsa görbilirdim.

Finny, “Autumn?” diye seslendi. Gözlerimi yerden Finny’nin yüzüne çevirdim. Öylece topa bakakalmıştım.

İki dakika içinde ikinci kez, “Kusura bakma,” dedim. “Bir anlığına gözüm dalmış.”

“Fark ettim. Bu sefer sen başlamak ister misin?”

“Olur.” Kuş kılıklı şeyi pürdikkat havaya atıp düşüşünü izledim ve vuruşumu yaptım. Önce yukarıya doğru uçtu, sonra da fırlayıp gitti. Finny büyük adımlar atarak koştu ve zarif, muhteşem, yavaş hareketlerle topu bana geri gönderdi.

Top dosdoğru bana geldi. Bir adım bile atmama gerek kalmadan vuruşumu yaptım. Dört beş tur oyunu sürdürmeyi başardık. Sonunda, ben bir kez daha kaçırdım.

“Çok iyiydi,” dedi. Bu sırada Bayan Scope düdüğünü öttürdü. Raketlerimizi götürüp ayağının dibine bıraktık. Finny’yle birlikte yürüyorduk ama yan yana değildik. Ben onun biraz gerisinden ilerleyip, aramıza biraz mesafe koymuştum.

“Bu arada, annem doğum günün için ne istediğini sor-du,” dedim.

“Fark etmez. Herhangi bir şey...” dedi Finny.

“Ama bir şey söylemem lazım anneme.”

“Yeni spor ayakkabısı fena olmazdı,” dedi.

Soyunma odalarına gitmek için arkamıza dönerken, “İyi tamam. Karınca çiftliği istediğini söylerim,” dedim.

Finny omuz silkip, “Tamam. Sen de ister misin?” diye sordu.

“Olur.” Gerçi böyle bir fikir daha önce hiç aklıma gelmemişti. Ashında masama koyup, aklıma yazacak bir şeyler gelmeyince karıncaları izleyebilirdim. Soyunma odalarının kapısına varmak üzereydik. Üzerimi değiştirip, edebiyat dersine gidecektim. Yarına kadar da burada ya da evde Finny’yle bir daha konuşmayacaktık derken...

“Doğum gününde ne yapacaksın?” diye sordum.

“Her zamanki şeyler... Cuma günü herkesi bize çağıracağım, bir şeyler yiyip film izleriz.”

“Eğlenceli görünüyor.”

“Sen de gelmek ister misin?” diye sordu. Bir anda duruverdim. Finny bana döndü. Soyunma odalarının kapısının tam önünde duruyorduk. Arkadaşlar içeriye girebilmek etrafımızdan dolanmak zorunda kalıyorlardı.

“Şey, pek de...” Kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu; gözlerimi başka tarafa çevirmem lazımdı. “Yani, gelmem pek hoş olmaz, değil mi?” dedim.

Finny omuz silkti. Yüzünde gülücükten eser yoktu. “Neyse, sorayım dedim.”

“Yani, ben olsam ben de sorardım. Ama biliyorsun işte.”

“Biliyorum.”

“Ama gerçek doğum günlerimizde annelerimizle yemek yiyeceğiz. O yüzden...” Ben de omuz silktim, cümlemin geri kalanını nasıl tamamlayacağımı bilemedim.

“O hâlde ortada bir sorun kalmıyor,” diye tamamladı Finny.

“Öyle. Sorun kalmıyor.”

Bayan Scope arkamızdan, "Finn, Autumn. Geç kalacaksınız," diye bağırdı. İkimiz de arkamızı döndük; o erkek soyunma odasına girdi ben de kız soyunma odasına...

“Bana yılbaşında verdiğin gül fidanı hâlâ çiçek açıyor,” dedi Sasha. Merdivenlerdeydik. Gelip yanıma oturdu. Çantasını dizlerinin arasına sıkıştırdı.

“Açar,” dedim. Ekimin ilk haftasındaydık. Jamie’nin aldığı bilekliğime yeni bir nazarlık eklendi, masamın üzerine de bir karınca çiftliği koydum. Havalara gittikçe serinliyordu ama hâlâ ılık denebilirdi. Üç beş ağaç yapraklarını dökmeye başlamıştı. Son sınıf olmanın havası biraz kaçmış gibiydi. Artık yaşça en büyük olduğumuzu ve en havalı sınıfın biz olduğumuzu bilmek sıradan bir şey hâline gelmişti. Diğer öğrencilerin hepsi öyle ergenler, hepsi öyle abuk sabuk hareketler yapıyorlardı ki... En büyük ve havalı biz olmayalım da kim olsundu?

“Bu sene Cadılar Bayramı’nda parti yapmamız şart oldu,” dedi Brooke. “Ama partiden kastım kendi grubumuz dışındakileri de davet etmek. Ablam yine içkileri getirebilir...”

“Kostüm de giyebilir miyiz?” diye sordu Alex.

“Olmaz,” diye cevap verdi Sasha. Bir anda aklıma, daha birkaç sene öncesine kadar kostümsüz Cadılar Bayramı’nı Cadılar Bayramı saymadığım gelmişti.

“Niye giymiyormuşuz?” diye sordu Brooke da.

“Ben kostüm mostüm giymem,” dedi Jamie.

Ben, “Ben de giymem. Ama bu hafta sonu annemler evlilik terapisi kampı bilmem nesine gidecekleri için...” derken, Angie araya girip, “Hamileyim!” dedi.

Herkes aynı anda Angie’ye dönmüştü. Merdivenlerin en üst basamağında duruyordu, yeni gelmişti. Sırt çantasını çocuk gibi iki omzuna takmıştı. Saçındaki pembe şeritlerin boyası atmıştı. Sanki az önce ona soru sormuşuz gibi o da bize gözlerini dikmiş bakıyordu.

“Nasıl yani?” diye sordu Sasha.

“Dün test yaptım,” dedi Angie.

Bu esnada zil çaldı ve hepimiz ayağa kalktık. Okulun kapısına doğru grupça yürüyorduk ama oğlanlar arkamızdan geliyordu. Kızlar Angie’yi soru yağmuruna tutuyordu. “Nasıl anladın, neler hissediyorsun, Dave nasıl tepki verdi?” gibi sorular...

“Hâlsizim, göğüslerim acıyor. Hepsinden önemlisi, âdetim gecikti,” dedi. Ayrıca Dave’in ilk başta çılgına döndüğünü, korktuğunu ama bir yandan da heyecanlandığını söyledi. Aynı acayip, tekdüze sesle, “Sanki kendisiyle gurur duydu,” diye ekledi. Bunu dedikten sonra bir kahkaha patlattı; tuhaf bir şekilde mutluluk dolu bir kahkaha...

52

Finny'ye, "Annemlerin evde olmayacağı hafta sonu Cadılar Bayramı partisi yapacağız," dedim. Masa tenisi topunu masada sektirip yavaşça vurdu.

"Evet, duydum," dedi. Top sekip bana geldi.

"Duydun mu?"

"Evet, duydum. Ayrıca topu geri bana göndermen gerekiyor."

"Pardon." Topu yerden almak için eğilip vuruşumu yaptım. "Ama senden bir iyilik isteyeceğim."

"Neymiş?"

"Annemle babama da Cadılar Bayramı için ufak bir parti vermek istediğimi söylemiştim, biliyorsun..."

"Hı hı." Finny topa okşar gibi vurup bana attı. Bense yakalayabilmek için kartal gibi üzerine atladım.

"Ama işte, parti ufak bir partiden biraz daha büyük olacak. Hani, annen konusunda endişelendim de..." Benim hoyrat vuruşlarıma rağmen, düzgün bir tempo tutturmayı başarmıştık. Pat pat, pat pat...

"Yani?"

"Yani, aslında sen de partiye gelsen annen partinin çok

da kötü olmadığını düşünür, anlarsın ya. Biraz sineye çekebilir.”

Finny tek eliyle topu yakalayıp kaşlarını kaldırdı. “Benim de mi gelmemi istiyorsun?”

“Evet,” dedim. Omuz silkme niyetim yokken omuz silkip, “Yani, tabii ki, bu durumda Sylvie’yi ve diğerlerini de yanında getirebilirsin,” dedim.

“Ama benim annem senin annen kadar saf olamaz, bunu biliyorsun değil mi?”

Bu sırada Bayan Scope düdüğünü çaldı. İkimiz de raketlerimizi masaya bırakıp tribünlere oturmaya gidiyorduk. Sınıfın diğer yarısı masa tenislerinin başına üşüşmüştü.

“Biliyorum. İşte bu yüzden senin annen benim annemden kat kat havalı,” dedim. Arka sıralara oturduk, aramızda yarım metre bile yoktu.

“Doğru.”

“Ee, gelecek misin yani?”

Omuz silkip, “Arkadaşların sorun etmeyecek mi?” diye sordu.

“Onlarla bu konuyu çoktan tartıştık,” dedim. Bu sabah merdivenlerde, ben böyle bir şey önerdiğimde çıkan tartışmayı daha iyi anlatabilecek başka bir cümle kurulamazdı. Ama onun bu tartışmadan haberdar olmasına hiç gerek yoktu.

“Bakın, çocuklar. Angelina teyzeden laf çıkmayacağından emin olmadan onca adamı evime çağırمام,” dedim.

“Yani, Alexis ve Sylvie partiye gelince partimizin daha mı masum görüneceğini düşünüyorsun?” diye sordu Sasha.

“Finny de gelirse, evet.”

“Ben aslında ortada büyütülecek bir şey göremiyorum. Olabilir, gelebilir. Sonuçta yan komşusu,” dedi Noah.

“Ama o gelirse diğerleri de gelecek,” dedi Jamie. “Asla yalnız takılmaz ki onlar.”

“Ee, biz de takılmıyoruz,” dedi Brooke.

“Ama ben onlarla takılmak istemiyorum,” dedi Jamie.

“Ben de,” diye destekledi Sasha.

“O zaman şöyle yapalım... Eğer size yaklaştırmaya çalışırlarsa onları şeker yağmuruna tutarım,” dedi Alex.

“Bence öyle bir şey yapmana gerek kalmayacak. Çünkü ben onların da bizimle pek takılmayı istediğini düşünmüyorum,” dedim.

“Ama davet edersen geleceklerini düşünüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Jamie.

“Finny’yi davet edersem, evet ve edeceğim de...”

Finny eğilmiş bağcıklarını bağlıyordu.

“İyi peki, geliniz,” dedi.

“Süper. Gerçi senin gibi bir parti delisini ikna etmenin bu kadar zor olacağını düşünmemiştim,” dedim.

“Pek sayılmam aslında. Genelde gidip öylece dikiliyorum. Neredeyse her seferinde Slyvie’yi eve bırakmam gerektiği için içki de içemiyorum.”

“Ne çok eğleniyormuşsun! Ee, o zaman neden gidiyorsun ki partilere?”

Finny gözlerini kaçırıp omuz silkti. “Slyvie’nin ona göz kulak olacak birilerine ihtiyacı var,” dedi.

“Ha,” dedim. Sanki biri az önce pencereyi açmış da

buz gibi hava etrafımızı sarmıştı. Ayrıca birden Finny ve Slyvie'yi kendi arkadaşlarımın da olacağı Cadılar Bayramı partisine davet etmek gibi akla mantığa sığmaz bir şey yaptığım kafama dank etmişti. Finny ve Slyvie bu senenin mezuniyet balosu kralı ve kraliçesiydiler. Sahneye çıkıp, başına taç taktıklarında Finny kıpkırmızı kesilmiş, çok zavallı görünmüştü ama tacı görünce Slyvie'nin yüzü sevinçle parlamıştı. El ele tutuşmuşlardı. Benim evimde ne işleri vardı ki onların?

“Bana böyle bir iyilik yaptığın için teşekkür ederim. Yani istersen parti boyunca kalmayabilirsin,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. Onun da benim gibi düşündüğünü hissedebiliyordum. Dersin geri kalanını orada sessiz sessiz oturarak geçirdik.

Defterimi açıp, beyaz bir sayfa çevirdim.

“Şimdi, kuralı unutmuyoruz. Kelime silmek ya da durmak yok. Hazır mısınız?” dedi Bay Laughegan. Sabırsız gözlerle ona bakıyorduk.

“Aklınızdan bir türlü çıkmayan bir anınızı yazacaksınız. Başlayın!” Sıramın üzerine eğildim, elim sayfanın üzerinde uçarcasına yazmaya başlamıştı.

Finny'nin beni öptüğü gece, ben...

Elimi yakmışım gibi sayfadan hızla çektim. Yazmam gereken şey bu değildi. Aklımdan bir türlü çıkmayan anım bu olamazdı. Bu, hiç yaşanmamış olmasını dilediğim bir anıydı. Detaylarıyla yazacak kadar hatırlamam mümkün değildi.

“Yazdıkça akıp gidecek, Autumn. Durma.”

Bay Laughegan'ın sözünü dinlemezlik edemezdim.

Finny'nin beni öptüğü gece, ne yapacağımı bilemedim.

Neredeyse haftalardır konuşmamıştık. Sonbahar boyunca birbirimizden uzaklaşmış da uzaklaşmıştık. Artık

onunla ne konuşacağını bilemez hâle gelmişim. Sekizinci sınıfta, tatilden bir hafta önce, otobüs durağına beraber yürümeyi bile bırakmıştık. Annem, “Yoksa kavga falan mı ettiniz?” diye sormuştu.

Noel arifesi geldi çattı. Annemle onlara gitmiştik, kanepede Finny'nin yanına oturmuşum. Orada, o salonda ne okuldaki popüler kızlar, ne farklı dersler ne de bizim arkadaşlığımızı tuhaf bulan çocuklar vardı. Ailemiz, yılbaşı ağacımız ve hediyelerimizle baş başaydık. Annelerimiz yemeği hazırlarken biz Finny'yle birlikte Şahane Hayat'ı izlemiştik.

Her şeyin çok değişmiş olmasından laf açılmamıştı çünkü her şey bir anda eski hâline dönmüştü. Noel sabahı paket kâğıtlarını top yapıp kahkahalar içinde birbirimize fırlatmıştık. O günün öğleden sonrasına mevsimsiz bir sıcaklık hâkimdi. Arka bahçeye çıkıp bana doksan dokuz defa öğretmeye çalıştığı ama benim bir türlü öğrenemediğim Amerikan futbolunu yüzüncü kez öğretmeye çalışmıştı. Ertesi gün, bize gelmişti, tavan arasında kale inşa etmiştik. Sırtüstü uzanıp, kalenin çatısına örttüğümüz yırtık örtünün arasından sızan güneş ışığına bakarken Finny'ye, yazacağım romanı anlatmışım. Romanım gemisi batan ve kaçırılan bir prenses hakkında olacaktı. Prensес temizlik işlerine baktığı adanın sakinleri arasında kendisine yeni bir hayat kurmak zorunda kalacaktı.

Kendimizi bir haftalığına, yeniden bulmuştuk. Alexis aramıştı ama ben onu geri aramayı unutmuşum. Finny eskisi gibi geceleri pencereye cep feneriyle sinyal gönderiyordu. Mısır patlatıp, film izlemiş; Angelina teyzenin kamerasıyla aptal saptal fotoğraflar çekilmiştik. Ben kâğıttan kar taneleri hazırlamışım, o da kar tanelerini pencerelere yapıştırmıştı.

Öncesinde, sanki hızla akan bir nehirde kayıp gidiyorduk. Su yüzüne çıkıp nefes almayı bile başaramadan, popülerlik akıntısıyla Finny'den uzaklara sürüklenip gitmiştim. Ama artık yeniden nefes alabiliyordum. Arkadaş kalabilmenin bir yolunu bulabileceğimizi düşünmeye başlamıştım. O bu konuda ne düşünüyordu bilemiyordum.

Böyle bir hafta geçirdik. Sonra da yılbaşı gecesi geldi zaten. Annemler dışarı çıkacaklarından onlar eve dönene kadar Finny ve Angelina teyze ile kalacaktım. Akşam yemeğinden sonra, Finny ve Angelina teyze ile kek yapmıştık. Kek fırında pişerken mutfak masasına oturup yeni yılda yapacaklarımıza dair bir liste yapmıştık. Listedeki her madde bir öncekinden de aptalcaydı. Mesela, ördeklerle arkadaş olmak, sırt roketi yapmak, beş tane ölü ünlüyle tanışmak, kesilmemiş bir pizzayı ortasından başlayarak yemek...

“Bak, ben adam gibi bir şey buldum,” demişti Finny. “Bu yaz gerçek bir ağaç ev yapalım.”

“Olur,” demiştim. “Evimizi ben boyayabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“İstedğim renge boyayabilir miyim?” diye sordum.

“Boya boya.”

“Pembe bile olur mu?”

“Pembe istiyorsan pembe de olur.”

Finny ağaç evi de listenin en altına ekledi. Maddenin yanına bir tire çekip renk seçimini benim yapacağımı belirtti. Başını kâğıttan kaldırmadan, “Seni özlemişim,” dedi. Boğazım düğümleniverdi. Başını kaldırdı. Birbirimize baktık. O anda yüzümde nasıl bir ifadenin olduğunu Allah biliyordu. Finny'nin yanakları pembe pembe olmuştu; bakışlarında bir tuhaflik var diye düşünmüştüm, sanki gözlerinin rengi koyulaşmıştı. Başka bir şey daha vardı,

ayrı kaldığımız haftalarda değişen bir şeydi bu. Ama ne olduğunu bir türlü bulamamıştım.

O sırada Angelina teyze, “Finny, Autumn... Yeni yıla girmek üzereyiz,” diye seslendi. Gözünü ilk kaçıran Finny oldu. Dışarı çıkınca çalacağımız kap kacakları ve tahta kaşıkları getirmeye gitti. Yeni yıla girdiğimiz saniye çimenlikten koşarak geçip kaldırımın üzerine çıktık. Komşular havai fişek atıyordu. Biz de kaldırımda avazımız çıktığı kadar bağırarak, kap kacaklarımızı tıngırdatıp havai fişekleri seyrettik. O güne kadar hiç, Finny’nin o kadar gürültü yaptığını görmemiştim. Sesi çatlayana kadar bağırıp tavasını başının üzerine kaldırarak, devasa bir çan çalarcasına çın çın öttürmüştü. Bu davranışı da tıpkı gözlerindeki bakış gibi beni biraz rahatsız etmişti. Sanki eski Finny gitmiş yerine başkası gelmişti.

“Pekâlâ, hadi gelin, içeri geçelim çocuklar,” dedi Angelina teyze.

Dönüp, nefesimizi toplamaya çalışarak Angelina teyzenin ardından yorgun argın çimenlerde yürüdük. Finny koluma yapıştığında Angelina teyze sundurmaya varmak üzereydi.

“Dur bir dakika,” dedi bana. Durup yüzüne baktım. Yutkunup gözlerini bana dikti.

“Ne oldu?” diye sordum. Bana doğru eğildiğini fark etmişim ama yanlış anlamışımdır diye düşündüm. Beni öpmek için eğiliyor olamazdı. Sonra başını hafifçe yana eğdi. Burnu yanağıma değerken ılık dudakları benimkilere kenetlendi. Dudaklarını bir kez oynattı. Yalnızca gözlerimi açıp kapayacak kadar zamanım olmuştu. Daha sonra yavaşça geri çekildi, yüzünü yüzümden çekti. Hâlâ kolumu bırakmamış, sıkıca tutuyordu. Resmen serseme dönmüştüm.

Finny yapacağını çoktan yapmış olsa da, “Ne yapıyorsun ya?” deyiverdim. O ise daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Kolumdaki parmaklarını iyice sıktı. İkimiz de nefes aldık.

Kapı aralığından Angelina teyze, “Çocuklar, gelsenize hadi. Kek pişmiş,” diye seslendi.

Kolumu hafifçe çekince eli kolumdan düştü. Bir adım uzaklaştım. Gözlerimiz bir an bile titreşmeden, birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

“Çocuklar?”

Dönüp çimenlikte koşmaya başladım. O da arkamdan koşmaya başladı. Beni tutup yere yapıştıracığını düşündüm bir an.

Finny, Finny’m, beni öptü. Çok berbat bir histi. Aynı zamanda tuhaftı, harikaydı da. Kendimi meteor yağmuru seyredip de yıldız mı kayıyor yoksa gök mü yarılıyor anlamamış gibi hissettim.

Eve geri döndüğümde, panjurlarımı kapatıp yüzümü yastığı gömdüm. Gözlerimden sıcak sıcak yaşlar akıyor, zar zor nefes alıyordum.

“Ne yapıyorsun ya?” dedim kendi kendime. “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım ona hayalimde, yeniden. Uykuya yenik düşene kadar ağlamaya ve aynı soruyu sormaya devam ettim.

Ertesi sabah annelerimiz yeni yıla özel kahvaltımızı hazırlarken, Finny’yle kanepede, aramıza yarım metre mesafe koyup oturduk ve hiç konuşmadık. Kafamızı bir an olsun sağa sola çevirmedik, hep önümüze baktık.

Finny’nin koluma yapıştığı yerde dört tane morluk oluşmuştu. Daha önce hiç canımı yakmamıştı.

Ayrıca artık, arkadaş olmaktan çıkmıştık.

Adil değildi. Hazır değildim. Benim hatam da değildi. Sırf bir kızı öpmüş olmak için mi beni öptün yoksa başka ne yapabilirdim ki... Hazır değildim. Hazır değildim. Bilemedim.

“Süre doldu,” dedi Bay Laughegan. Kalemimi elimden bırakınca yuvarlanıp sıradan yere düştü. “Şimdi, yazdıklarınızı okuyun. Ortaya bir hikâye çıkmış mı görelim bakalım.”

Mavi bir fincandan beyaz şarabımı yudumluyordum. Partim tıklım tıklım ve eğlence doluydu; oldukça başarılı bir parti olmuştu. Bazıları korsan kılığına girmiş, kimisi de serseri gibi giyinmişti. Ben her zamanki Autumn gibi giyindim. Üzerimde mavi bir tişört, altımda siyah etek vardı. Eteğin altına neon rengi külotlu çorap giydim, başıma da gümüş rengi bir taç taktım. Salonun kapısına yaslanmış, tek başıma partiyi izliyordum. Brooke’la Noah mutfakta içecekleri hazırlıyorlardı. Alex ve Sasha’nın nereye gittiğini bilmiyordum. Angie’yle tiki Dave kanepede birbirlerine sokulmuşlar; kola içip fısıldaşıyorlardı. Jamie sehpayaya çıkmış, kendisini büyülenmiş gibi dinleyenlere bir hikâye anlatıyordu. Kollarını geniş geniş açıp omuz silkince herkes kahkahalara boğuluyordu. “Sonra işte arabaya geri döndüm,” dedi. Bu sefer, bir kişinin kahkahası diğerlerininkini bastırmıştı. Jamie’den tarafa şöyle bir göz gezdirince Slyvie’nin kanepenin yanında, yerde bağdaş kurmuş, elinde bir bardak bira gözleri parlayarak Jamie’yi seyrettiğini gördüm. Bu bakışı çok iyi tanıyordum. O da Jamie’den büyülenmişti. Genelde herkes Jamie’ye öyle bakardı, herkesi çok kolay büyülerdi çünkü.

Jamie kendi şakasına gülmek için başını geriye atınca Sylvie sırtıtmıştı. Ağzımın yavaş ve temkinli bir hareketle yukarı doğru kıvrıldığını hissediyordum, hafifçe gülümsüyordum. Jamie, sehpadan atlayarak eğilip selam verdi. Sylvie, Jamie'den hoşlanmış olabilirdi, hatta onu istiyor bile olabilirdi ama Jamie sallana sallana yürüyerek bana geliyordu. Yanıma gelip ellerini kalçalarımaya koydu.

“Selam,” dedi.

“Çok eğlenceli bir hikâyeydi,” dedim.

“Biliyorum.” Efsane hikâyesini anlatıp bitirdiğinden, oda yeniden farklı seslerle doldu. Alçak bir uğultu sesi etrafımızı sarmıştı. Bana o kadar yakın duruyordu ki yüzündeki gülümsemeden ve gözlerime diktiği hınzır bakışlarından başka bir şey göremiyordum.

“Keşke...” dedim.

“Keşke?”

“Keşke, şu an yalnız kalabilsek.” Bunu duyunca sırtıttı; gözlerinin kenarında kırışıklıklar oluştu.

“Gidelim o zaman,” dedi. Başımı “hayır” anlamında salladım.

“Eğer millet ikimizin birden gittiğini fark ederse merdivenin oraya gerdiğim ipten geçip yukarı kata çıkabilirler,” dedim. Çünkü herkes gelmeden önce, parti yukarı katlara sıçramasın diye merdivenlere kalınca bir ip çekmiştim. Ne çılgınlık yapacaklarsa, ne dağınıklık çıkaracaklarsa aşağı katta çikarsınılardı.

“İyi, o zaman önce ben gidiyorum, sen de bir dakika sonra içkileri al gel,” dedi.

“Tamam.” Beni kapının çerçevesine doğru bastırarak dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu. Normalde hiç başkalarının yanında böyle bir şey yapmazdı. O giderken ben arkasında nefesim kesilmiş ve kıpkırmızı olmuş

bir hâlde kalakaldım. Elimdeki fincanı kafama dikip kalan şarabı içtim.

Zar zor kanepeye varıp Angie'nin yanına oturdum. Ellerimi ağızımın etrafında birleştirerek Angie'nin kulağına doğru eğildim.

“Neler karıştırıyorsunuz burada bakalım?” diye sordum.

“Evleneceğiz,” dedi tiki Dave.

“Aralık ayını düşünüyoruz. En kısa zamanda ailelerimizle konuşacağız,” dedi Angie.

“Vay be.” Göz ucuyla Finny'nin salona girdiğini gördüm. “Çok büyük bir haber bu...” İki de başını salladı. Dave, Angie'ye daha da sıkı sarıldı. Sallana sallana ayağa kalkıp tek elimle kanepeye yaslandım. “Ben gidiyorum, sizi çılğınlar. Yatak odamda biriyle randevum var.”

“Kendine dikkat et,” dedi tiki Dave.

“Aynen,” dedi Angie de. Gülüp arkamı dönerken elimi kanepeden çektim. Böyle yapar yapmaz da tökezleyip Finny'nin göğsüne düştüm.

“Ay!”

Benim hatam olmasına rağmen, “Affedersin,” dedi. Ona çarpınca içkisi üzerine döküldü. Ben etrafta içkiyi silmek için bir şeyler aranırken o tek eliyle göğsünü siliyordu.

“Ah, aşkım,” dedi Slyvie. Finny'nin göğsüne dokunup anaç bir tavırla onu gıdıklıyordu.

“Çok affedersin ya,” dedim.

“Sorun değil,” dedi.

“Leş gibi alkol kokacaksın, aşkım,” dedi Slyvie.

“Mutfağa gidip havlu alalım. Hem zuladan içki de alabilirsin,” dedim. Masanın yanından geçip mutfağa yürüyorduk.

“Aslında hiç gerek yoktu,” dedi.

“Adil olsun,” dedim.

“Çok iyisin Autumn,” dedi Slyvie. Ne Finny ne de ben cevap verdik.

Brooke’la Noah’yı mutfakta su bardağının içine plastik bardak geçirmiş, martini karıştırıcısı yapmaya çalışırken bulduk. Yeni icatlarını her sallayışlarında votka damlaları mutfağın dört bir yanına sıçırıyordu.

“İşe yaramıyor galiba,” dedi Noah.

“Bence de,” dedi Brooke. Eğreti karıştırıcıyı üzgün üzgün masaya koydu.

“Arkadaşlar, zuladan Finny’ye de bir şeyler hazırlar mısınız?”

“Eski usul, elle çırpılmış martini ister misin?” diye sordu Noah. Çekmecelerden birini açıp el bezi çıkartırken Finny’yi, “Hayır de,” diye uyardım.

“Ya aslında, Claire teyzenin mutfağını batırmayacak bir şeyler daha iyi olur.”

“Kimin kimin?”

“Annemin,” diye cevap verdim. Finny’ye bezi uzattım. Gögsünü silmeye çalışıyordu ama gömleğindeki ıslaklık biraz kuruduğu için pek de işe yaramıyordu. Brooke’la Noah Finny’ye uydurmasyon bir rom kokteyli hazırlarken, ben kendi fincanıma ve bir plastik bardağa beyaz şarap koyuyordum.

“Buyur, kardeşim,” dedi Noah.

Finny teşekkür etti. Finny, Slyvie ve ben, üçümüz birlikte mutfaktan çıkıp salona dönüyorduk. Koridora çıktım, koridor bomboştu. Merdivene gerdiğim ipin altından geçip, omzumun üzerinden etrafı kolaçan ediyordum. Finny merdivenlerin en aşağı kısmında duruyordu, içkisine dokunmamıştı. Slyvie gitmişti bile. Kahkahası yan odadan duyuluyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne, ne yapıyorum?”

“Bana verdiğin sözü unutma, tamam mı?”

Birbirimize verdiğimiz sözlerden dönmediğimiz tek bir hatıramız var mı diye şöyle bir düşündüm. Onca söz vermiştik ve neredeyse hiçbiri tutulmamıştı.

“Sarhoşken yapmayacaktın,” dedi. Elimdeki bardakları daha da sıkıca kavrayıp başımı salladıktan sonra omuz silktiğimi fark ettim.

“Beni merak etme sen, Phineas. Tamam mı?” dedim.

Gözünü bir kere bile kırpmadan, kılını bile kıpırdatmadan öylece durup bana baktı. Yüzü de kızarmamıştı. Yan odadan Slyvie ona sesleniyordu ama Finny duymuş gibi görünmüyordu. Boğazıma kadar gelen kalbimi tekrar yerine yollamaya çalışırcasına yutkunuyordum.

“Peki, peki. Yapmayacağım öyle bir şey. Yapmayacağız yani, oldu mu?”

“Tamam,” deyip topuklarının üzerinde arkaya döndü. Slyvie yeniden, “Finn,” diye seslendi.

“Şükran Günü’yle ilgili şeyi duydun mu?” diye sordu Finny. Bu sırada bilaro istekasıyla beyaz topa nişan alıyordu. Beyaz topa vurunca masanın ortasında üçgen şeklinde dizili duran toplar dört bir yana dağıldı. Toplardan biri sol taraftaki delikten girdi.

“Bu sayılıyor mu?” diye sordum. Omuz silkip vurmam için eliyle işaret etti. “Her türlü sen kazanacağın için sayabiliriz,” dedim.

“Bilemezsın.”

“Bal gibi de biliyorum.” Eğilip onun gibi nişan almaya çalıştım.

“Ne arkasını o kadar yukarıda tut, ne de öyle bük,” dedi. Bir şekilde vuruşumu yapıp beyaz topu yan taraftaki topa çarptırdım. Kenardan sekip yere düştü. Finny topu yerden alıp geri masadaki yerine koydu. Tam bana nerede yanlış yaptığımı açıklamak için ağzını açmışken, “Şükran Günü’yle ilgili bir şeyler mi diyordun?” diye sordum. Kafasını indirip atışı için isabet almaya çalışıyordu.

“Babam evine çağırdı, karısıyla ve kızıyla tanıştıracakmış,” dedi. Atışını yaptı, beyaz top başka bir topa çarptı.

Sanırım zaten o topa vurmayı hedeflemişti. Ama top deliğe girmedi.

“Kız kardeşin mi varmış?” diye sordum. Yanaklarım alev alev yanıyordu, karnıma ağrı girmişti. Başkası umursamıyor sanır ama ben onun umursadığını çok iyi biliyordum. Yine aramıza girecek bir rakip çıkmıştı. Önce Sylvie, şimdi de bu kız kardeş olayı...

“Adı neymiş?”

“Elizabeth.”

“Kaç yaşında?”

“Dört.” Bunu duyunca biraz rahatladım.

Ben, “Ne kadar zamandır kız kardeşinden haberin var? Bana neden anlatmadın?” deyince yeniden başını kaldırıp bana baktı. Masanın bir tarafında o diğer tarafında ben, elimizde bilardo sopaları karşı karşıya duruyorduk. Etrafımızdaki diğer konuşmalar vızıltı gibi geliyor, toplar birbirine çarpıp duruyordu. Bana söylememe sebebini biliyordum aslında. Bana söylemedi çünkü kardeşi doğduğunda biz doğru dürüst iki kelime bile etmiyorduk. Bana bunu hatırlatma zahmetine girmedi.

“Sıra sende,” dedi.

“O zaman, Şükran Günü’nü bizimle geçirmeyecek misin?” diye sordum. Atışımı yaptım, beyaz top turuncu altıya çarptı. Ama atışım boşa çıkmıştı, turuncu top bilardo masasının kenarına çarpıp yuvarlanarak durdu.

“Yok, akşam geç vakitte geleceğim,” dedi. “Kokteyller için gelmezsem olur mu hiç?”

“Ya...” Tekrar atışını yaptı, bir topu daha deliğe soktu.

“Rahatladın mı ne?” deyip gülümsedi.

“Bütün günü onlarla bir başına geçirmeyi gerçekten istiyor musun?”

Omuz silkti. Eğilip nişan almayı denedim.

“Dur ya, dayanamayacağım,” dedi.

“Efendim?”

Cevap vermek yerine masanın etrafından dolanıp arkama geçti. Elini elimin üzerine koydu. Elleri kuru ve sıcaktı. Kalçası kalçama değiyordu.

“Şöyle yapacaksın,” dedi. Ellerimi ayarlıyordu. Gözlerimi yumdum. Hareketsizce duruyorduk. Eliyle elimi itti. Bir nefes aldım ve topların çarpışını duydum.

“Of,” dedi Finny. Gözlerimi açtım. Nişan aldığımız top kenara çarpıp sekmiş ve yavaşça yuvarlanarak durmuştu. Doğrulup birbirimizden birkaç adım uzaklaştık.

“Beceriksizliğime doymam ben, sen bile iflah edemezsin beni,” dedim. Ne bir cevap vermiş, ne de atışını yapmak için yerine geçmişti. “Finny?” diye seslendim. Gözlerini kırptırdı.

“Senin hatan değildi. Benden oldu,” deyip istekamı geri uzattı.

Şehir merkezindeki adliye sarayındaydık. Elimde yeni dijital kameram vardı. Doğum günümde hediye gelmişti. Angie'nin üzerinde beyaz kısa bir elbise vardı, altına mavi külotlu çorap giymişti. Saçına kocaman beyaz bir çiçek tutturmuştu. Arkası dönüktü ama yana döndüğünde karnındaki belli belirsiz şişkinliği görecektim. Tiki Dave gri bir takım elbise giymişti. Saçını aralardaki kazınmış bölgeler görünsün diye ıslatıp taramıştı. Annesi gözyaşları içindeydi... Ama bunlar mutluluk gözyaşları mıydı yoksa başka şey için mi ağlıyordu, orasını bilemiyordum. Kameramı kaldırıp bir fotoğraf daha çektim. Jamie eğilip ekrana baktı. "Güzel çıkmışlar," diyerek başını salladı. Biz bütün arkadaşlar sol tarafta, yan yana oturuyorduk. Diğer tarafta Tiki Dave'in takımından üç arkadaşı oturuyordu. Bizim dışımızdaki tek genç onlardı; geri kalan herkes ya anne babalar, aile büyükleri ya da akrabalardı. Kalabalığın arasında bir de bebek vardı. Birkaç dakikada bir ciyaklıyordu. Her seferinde susturmalarına rağmen o yeniden başlıyordu.

Uzanıp Jamie'nin elini tuttum.

“Bir dahaki nikâh bizim nikâhımız olacak,” diye fısıldadım. Kısa bir gülücük atıp elimi sıktı.

Tiki Dave ve Angie birbirlerine bakmak için döntünce Jamie’nin elini bırakıp kameramı yeniden elime aldım. Angie’nin yüzündeki gülümseme karnıma bıçak gibi saplanmıştı. Acıdan ellerim titrediği için fotoğraf bulanık çıkmıştı. Jamie görmeden fotoğrafı hemen sildim.

Bir gün ben de böyle mutlu olacağım, dedim kendi kendime.

Angie, Dave’in elini sıkıca tutarken, aklıma Finny’nin istekayı doğrultmak için elini elimin üzerine koyuşu geldi. Uzayıp Jamie’nin elini sıktım.

Gün boyu annelerimiz bu Noel'in üniversite için evden ayrılmadan önce geçireceğimiz son Noel olduğunu söyleyip olayı abarttılar. Onlar böyle içli içli konuşurken Finny'yle gözlerimizi devirmemek ve kahrkahlara boğulmamak için çok çaba harcamamız gerekti. Ara sıra göz göze geldiğimizde birbirimize, *gülmek, pofurdamak, üfleyip püfleme* yok *ha* gibisinden kaş göz işaretleri yapıp, birbirimizi sessizce uyarmaya çalıştık. Bir sonraki yıl neyin bu kadar değişeceğini bir türlü anlayamıyorduk. Annelerimiz bizce biraz saçmıyorlardı, hatta sulu gözlülük ediyorlardı.

Anneler bana dizüstü bilgisayar almışlardı. "Okulda işine yarar," demişlerdi. Bence daha çok yazılarımı yazmak için işime yarayacaktı. Yeni bir şeyler yazmaya başlamıştım ancak bunu sır gibi saklıyordum. Artık bu sırrımı, her adımda kalçama çarpan omuz çantamda, gittiğim her yere götürebilecektim.

Finny'nin babası Finny'ye minik, kırmızı arabası için ses sistemi almıştı. Finny müzikle hiçbir zaman çok içli dışlı biri olmamıştı ama hediyeyi görünce omuz silkip şöyle bir gülümsemişti.

Kanepede oturmuş, televizyon izliyorduk. Işıklar kapalıydı. Bu sene Noel'i Angelina teyzelerin evinde geçiriyorduk. Pencerenin yanında duran yılbaşı ağacının üzerindeki ışıklar düzensiz bir şekilde yanıp söniyorlardı. Finny neden böyle olduğunu bulup tamir etmeye çalışmıştı ama Angelina teyze, "Öyle daha güzel. Bırak kalsın," deyince uğraşmayı bıraktı. Ağaç sayesinde ışıklar tavanda dans ediyordu; pencere de bir kararıyor bir parlıyordu. Kumanda Finny'nin elindeydi. Şahane Hayat'a denk gelene kadar kanal değiştirip duruyordu. Filmi görünce kumandayı sehpanın üzerine koyup, kanepenin minderlerine yaslanmış ve uzun bacaklarını sehpa uzatmıştı.

Şükran Günü akşamı yeni ailesinin yanına gitmek için ayağa kalktığında bir anlığına göz göze gelmiştik. Ama ikimiz de tek bir laf etmemiştik. O gidince ben de kitabımı alıp bir köşeye çekilmiş sonra da erkenden odama çıkmıştım. Akşamının nasıl geçtiğiyle ilgili annelerimizden bir şey duymamıştım; beden eğitimi dersinde o da bana anlatmamıştı. O yüzden bir şey bilmiyordum. Tek bildiğim bu gece bizimle olacağıydı.

Annelerimizin mutfaktan kahkaha sesleri geliyordu ve o esnada Jimmy Stewart havuza düşmüştü. Bunu görünce gülümsedik. Film reklam arasına girdi.

Ayağa kalkıp, "Kola ister misin?" diye sordum.

"Olur," dedi.

Ayağını tekmeleyip, "Şu bacaklarınla yolu tıkıyorsun," dedim. Karayollarındaki HGS bariyerleri gibi bacaklarını geri çekip ben geçince tekrar uzattı.

Bu sene sonbaharda, o bacaklar okulumuzu futbol finallerine taşımıştı. Annem ve Angelina teyzeyle beraber maçı

izlemeye gitmiştim ve Finny'nin bir buçuk saat boyunca koşturup durmasını izlemiştim. Bacaklarındaki kaslar, yüzünü kurulamak için tişörtünü kaldırıışı, koşarken bakışlarına yerleşen konsantrasyon... Her biri göğsümü biraz daha sıkıştırmıştı. Sanki onu bir daha asla maç yaparken göremeyecek gibi hissetmiştim. Neden olduğunu bilmiyordum ama sanki maçı kazanamayacaklar, şampiyonaya çıkamayacaklar ve Finny'nin son maçı olacak gibi gelmişti. Daha doğrusu Finny'nin lisedeki son maçı olacak gibi gelmişti. Sonunda bitiş düdüğü çalınmıştı ve maçı Finny'nin takımı kazanmıştı. Ama onu maç bitiminde sahada yorgun adımlarla yürürken gördüğümde bile göğsümdeki sıkıntı geçmemişti.

Annem mutfakta kuzu etinin pişip pişmediğini kontrol ederken Angelina teyze de onun yanında kendine bir kadeh şarap dolduruyordu.

“Daha yirmi dakikası var,” dedi annem.

Üzerime alınıp, “Yok ben kola almaya gelmiştim,” dedim. Angelina teyze buzdolabının tepesine uzanıp benim için iki kutu kola indirdi. İki elime de birer kola aldım. Finny'yle ben kolayı buzdolabında bekletmeden içmeyi severdik. Üçüncü sınıfta, kolayı bu şekilde dışarıda beklemiş kutudan içmenin çılgınca ve sisteme karşı çıkan bir düşünce olduğunu düşünüyorduk. O yüzden de yıllarca kolayı başka türlü içmemiştik. Artık bir alışkanlık hâlini almıştı bu. Jamie bu alışkanlığımın çok tuhaf olduğunu düşünüyordu. Sanırım ona nedenini hiç açıklamadığım için... Gerçi gerçek sebebini açıklamamın da pek bir işe yarayacağını düşünmüyordum. Çünkü her lafı açıldığında, “Sizin Finny'yle olan ilişkiniz çok tuhafıma gidiyor,” demeden edemezdi.

Salona girdiğimde Finny, “Atsana,” deyip ellerini uzattı.

“Ölmek istiyorsun herhâlde,” dedim. Odanın diğer ucuna yürüyüp kola kutusunu eline verdim.

“Yoo... Zaten, atsan da, kola kutusu kafama çarpıp öldürecek kadar sert gelemez. O kadar sert atamazsın sen.” Yerime geçip oturunca kolamı açtım. Galiba haklıydı. O konuşmaya devam ederken ben kolamdan ilk yudumumu almakla meşgul olduğum için sesi çok kısık gelmişti.

“Efendim, ne dedin?” diye sormam gerekti.

Finny boğazını temizleyip, “Seninle beden derslerine girmeyi özleyeceğim,” dedi.

“Yani, beden eğitimlerinde bana güldüğün zamanları mı özleyeceksin?” diye sordum.

“Hayır, seninle takılmayı özleyeceğim.”

Boğazım düğümlenmişti. Omuz silkip gülümsedim. Düğümlenen boğazımdan kelimeleri çıkarmaya çalışarak, “Zaten sürekli görüşüyoruz. Haftada iki kez falan, hep beraber akşam yemeği de yiyoruz,” dedim.

“Biliyorum,” deyip gözlerini kolasına indirdi. “Ama, işte... Aslında arada takılsak mı, yani beraber olmak zorunda olduğumuz zamanlar dışında... Sinemaya gidebiliriz ya da başka şeyler yapabiliriz.”

“Ya şimdi...” Gözlerimi yeniden kaçırdım. İçimde sıcak bir şeyler kıpırdaşmıştı ve titriyordum âdeta. Tek kelime edemedim. Belki de girdiğimiz döngüyü tamamlayabilirdik. Çok yakın arkadaştan birbirine yabancı olmuş iki insana, oradan pek de yakın olmayan arkadaşlara ve oradan da...

Oradan neye?

Neye dönüşebilirdik, bizden ne olurdu? İki insana aynı anda âşık olmak mümkündü fakat böyle bir durumda birinden birine sadık kalınabilir miydi?

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Al al olmuş yanaklarına,

gergin gergin bakan mavi gözlerine baktım. Onu böyle görünce “olur” demek istedim. Olur diyebilmek için nelerimi vermezdim.

“Bilmem ki, Finny,” dedim. Adını söylemek bile içimi acıtıyordu. “Yani, böyle bir şeye Jamie ne der bilemem. Tuhaf kaçabilir.”

“Ama Jamie de sürekli Sasha’yla takılıyor sanıyordum?”

“Öyle ama. Onlar arkadaş...”

Lafımın gerisini getirmeye çekiniyordum, konuşamıyordum. Gözlerimi önüme dikip titremeden nefes almaya çalışıyordum.

“Anladım,” dedi Finny. Mutfakta annemin telefonu çalıyordu. Derin bir nefes aldım.

“Akşam yemeği de hazır olmak üzeredir,” dedim. Finny televizyon izliyordu, bir şey demedi. Sehpanın etrafından dolanıp salondan kaçarcasına çıktım.

Banyoya gidip küvetin kenarına oturdum. Karanlıkta gözlerimin önünde tuhaf şekiller oluşana kadar avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Saçımda gezinen ellerim tir tir titriyordu.

Kendi kendime, “Ağlama, ağlama... Ağlamayacaksın Autumn,” diye fısıldayarak sakinleşmeye çalışıyordum.

O sırada Angelina teyze içeriden, “Finny! Autumn!” diye seslendi.

Finny’yle koridorda karşılaştık ama hiç konuşmadık. Yemek odasına girerken kapının eşiğinde durduk. Bir saat önce Finny’yle beş kişilik masa hazırlamıştık. Angelina teyze servislerden birini kaldırıp mutfağa götürüyordu. Annem kuzu göğsünü sofraya koyup oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu.

“Anne, babam nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum, bir tanem,” dedi. “Ama az önce arayıp bu akşam gelmeyeceğini söyledi.”

“Öyle mi?” diye sordum.

Angelina teyze odaya dönüp elini annemin omzuna koydu.

“Hadi, gelip otursanıza çocuklar,” dedi. Sesinde ve yüzünde bizden özür dileyen bir ifade vardı. Finny bir adım attı ama ben olduğum yerde kaldım. Arkasını dönüp bana baktı. Göz göze gelmiştik. Uzanıp elini koluma koydu.

“Gel hadi, Autumn,” dedi. Kolumu nazikçe sıkıp gü-lümsedi.

“Tamam.”

Yemekte Angelina teyze ve Finny bizim yerimize de sohbet ediyorlardı. Yemekten sonra gece yarısına kadar annelerimiz mutfağa kapanmıştı. Biz de Finny'yle tek kelime etmeden öylece televizyon seyrettik.

58

Jamie telefonunu, komik ama zekice bulduğum telesekreter mesajından hemen önce son çalışta açtı. Sesinden mahmurluk akıyordu. Sabahın sekiziydi. Okullar açıldıktan sonraki ilk cumartesiydi. Bu yıl mezun olacaktık. Bu yıl, artık büyümüş olmamız gerekiyordu.

“Jamie?”

“Efendim? Uyuyordum.”

“Jamie, annemle babam boşanacakmış.” Araya bir sessizlik girdi. Sanırım şu anda, doğrulmuş ve tek eliyle yüzünü ovuşturuyordu.

“Ciddi misin, tatlı kız? Çok üzüldüm.”

“Neden bu kadar canımı sıktı bu durum, ben de bilmiyorum,” dedim. Odamda, sandalyemde iki büklüm otuyordum. Dışarıda yağmur yağıyordu. Gökyüzü karanlık ve hava soğuktu... Omuzlarımda bir örtü vardı ve göğsümü dizlerime dayamıştım. “Gerçi pek bir şey değişmeyecek. Hatta babam bir hafta önce çarşıdan ev tutup taşınmış da fark etmemişim bile.”

“Ne zaman öğrendin?”

“Dün gece akşam yemeğinde söylediler. Sanki ben altı

yaşındaymışım gibi yok *bu senin suçun değil*, yok *biz seni hâlâ çok seviyoruz* deyip, saçma sapan konuşup durdular.”

“Niye dün aramadın peki?”

“Aradım ama sen açmadın.”

“Tabii ya. Hatırladım. Sasha’yla sinemaya gitmiştik...” dedi.

“Biliyorum, önemli değil,” dedim ben de.

“Arayacaktım seni.”

“Önemli değil,” dedim. Sesimin sert çıktığını fark etmiş olsam da Jamie bir şey demedi. Yutkunup, “Bize gelebilir misin?” diye sordum.

“Tabii ki, ama önce bir duş alayım. Aslında, bir yerlere gidip kahvaltı yapmak ister misin?”

“Bir şeyler yiyebileceğimi pek sanmıyorum.”

“Emin misin?”

“Evet,” deyip örtüye iyice sarındım. “Gelip bana sarıl-san yeter.”

“Sarılmam mı, tatlı kız. Uçarak geliyorum.”

“Dur bir dakika, Jamie.”

“Efendim?”

“Sen de beni böyle terk edecek misin?”

“Hayır.”

“Söz ver.”

“Söz.”

“Peki, görüşürüz.”

“Görüşürüz. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Jamie.”

Telefonumu masaya koyup dışarıda yağan yağmuru seyretmeye koyuldum.

Angie okulda karnına dokunmama izin verdi. Henüz çok büyük sayılmasa da davul gibi gerilmişti. Okuldaki herkes durumunu çoktan öğrenmişti. Ayrıca benim ailevi durumumu da biliyorlardı. Bir gün öğle yemeğinde Alex, bunun annemle Angelina teyzenin artık birleşebileceği anlamına mı geldiğini sordu. Sasha, Alex'i omzundan iterek ona aptal dedi.

“Sen ciddi misin, arkadaşım? Yani ciddi ciddi soruyorsun böyle bir şeyi, öyle mi?” diye kızdı Jamie de.

“Ama siz de merak ediyordunuz, yalan mı?” diye atladı Alex. Bir yandan da Sasha'nın yumrukladığı omzunu ovuşturuyordu.

“Biz sormayacaktık ki,” dedi Noah.

“Noah,” diye tısladı Brooke.

“Bakın, millet. Aklınızdan geçenleri biliyorum ve umurumda bile değil. Hayır, öyle bir anlama gelmiyor.”

Karnına dokunmamın neşemi yerine getirdiğini bildiğinden, “Autumn, karnımı ellemek ister misin?” diye sordu Angie.

“Olur.”

Zaten, beni neşelendirecek pek de bir şey yoktu şu sıralar. Kıştan nefret ediyordum. Doktor Singh ilacımın dozunu arttırmıştı. Geçen dönem, Bay Laughegan'a roman yazmaya başladığımı söylemiştim. Ama son zamanlarda yazasım gelmiyordu. Gerçi öğretmenimi de hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

"Aslında şu güneş lambalarından alıp altına otursan iyi gelebilir," dedi Jamie. Okuldan çıktık. Arabadaydık, beni eve bırakacaktı. Kar yağıyordu ama sulu kardı, yani tutmazdı. Arabanın ön camına değer değmez eriyip ince şeritler hâlinde camdan kayıyordu.

"Tek sorun havalar değil ki, Jamie. Annemler boşanıyor."

"Ama her kış kendini depresyonda hissediyorsun ya, o yüzden belki..."

"Benimle uğraşmaktan sıkıldın mı yoksa?" Yüzüne bakmak için koltukta yana döndüm.

"Hayır, o nereden çıktı? Autumn, belki faydası olur diye dedim."

"Kusura bakma. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Silecekleri çalıştırdı, yolun geri kalanını konuşmadan gittik.

Angie ve tiki Dave'in, Dave'in ailesinin evinin bodrum katındaki dairelerini geziyorduk. Bir yatak bir de mutfak masaları vardı. Çok uzun duramadık. Çünkü Dave'in anne babası, "Biz size yaşamanız için verdik bu evi, arkadaşlarınızı davet edin diye değil," demişti. Okuldaki diğer çocuklar Angie'nin evlenmesine gıpta etmekle onu hor görmek arasında gidip geliyorlardı. Angie iki tür tutumu

da umursamıyormuş gibi görünüyordu. Eli sürekli karnında, yüzünde daimi bir gülümsemeyle dolaşıyordu.

Mart ayının sonunda, Sasha Alex'ten ayrıldı. Bu sefer ayrılığın ikisinin de iyiliği için olduğunu söyledi. İnanıyordum ona. Gerçi, ne olursa olsun eski günlerin hatırına nisandaki mezuniyet balosuna beraber katılacaklarmış. Bunun üzerine bir de Noah'yla Brooke da bize üniversitede beraber eve çıkmayacaklarını sanki çok normal bir haber vermiş gibi söyleyivermişlerdi. Aynı üniversiteye gitmeyeceklermiş ve ellerindeki bu güzel ilişkiyi aynı evde kalarak mahvetmek istemiyorlarmış. Sasha ve Jamie dışında içimizden kimse aynı üniversiteye gitmeyecekti.

Artık hemen hemen her gece Finny ve Angelina teyzeyle beraber yemek yiyorduk. Yemekten sonra, annem Finnylerde gece geç saate kadar kalıyordu ve ben yatana kadar da eve dönmüyordu. Tek başıma evde durmaktan nefret ediyordum. Bu yüzden ara sıra ödevimi onlara götürüp mutfak masasında yapıyordum. Finny de bana katılıyordu, aynı eskiden olduğu gibi beraber ödev yapıyorduk. Tek farkı eskiden olduğu gibi sohbete dalmıyorduk hatta doğru dürüst konuştuğumuz bile söylenemezdi. Her akşam Slyvie, Finny'ye telefon ediyordu. Finny telefonunu alıp bir buçuk saat başka bir odaya geçiyordu. Sonra da geri gelip oturmadan önce telefonunu arka cebine atıyordu. Slyvie yazın Avrupa'ya gidecekmış. Sonra da bir yıl kendini bulmak ya da bunun gibi bir şey için ara verecekmış. Her

ne kadar Finny'ye, Sylvie ile beraber eve çıkıp çıkmayacaklarını sormak için can atmış olsam da soramıyordum.

Her hafta bir akşamı babamla geçirmem gerekiyordu ama bu bazen mümkün olmuyordu. Beraber vakit geçirdiğimiz günlerde beni şehirdeki restoranlara götürüyordu; okuldan ve Jamie'den bahsediyorduk. Jamie'yi hep sevmişti. Dairesi nehre bakıyordu. Evinin bir odası daha vardı, ne zaman istersem bu odayı kullanabileceğimi söylemişti. Gerçi, ne için kullanacaktım ki o odayı?

Nisanın gelişiyle etraf yavaştan yeşile bürünmeye başlamıştı. Hava hâlâ çok soğuktu ama hayatım azıcık da olsa yoluna girmişti.

Ama azıcık...

“Oyunu Finny’ye mi vereceksin?” diye sordu Sasha.
“Ne oyu?”

Goodwill’deydik. İkinci el kıyafetler satan bir mağazaydı burası. İkinci el gelinliklere bakıyorduk. Sasha mezuniyet balosunda gelinlik giymeyi düşünüyormuş. Annem, elbisemi alışveriş merkezindeki büyük mağazalardan birinden almamı istemişti. “Şu sıralar, sana doğru düzgün bir mezuniyet elbisesi almak bana çok iyi gelecek,” demişti. Eskiden olsa çok büyük tartışma çıkarırdım ama bu sefer ses etmemiştim. Brooke da elbisesini büyük mağazalardan birinden almış. Alışveriş merkezindeki mağazaların allı pullu, kâbus gibi elbiselerle dolu olduğunu söylemiş olsa da, ben düzgün bir şeyler bulmakta zorlanacağımı pek sanmıyordum.

Angie kendi elbisesini mavi krep kumaştan kendi dikiyordu çünkü artık üzerine uygun kıyafetler bulmakta zorlanıyordu. Kayınvalidesi ona hamile kıyafetleri alıyordu. Ama öyle kıyafetler alıyordu ki, kilo alınca bir tek Slyvie giyebilirdi onları. O yüzden Angie çoğunlukla, üzerlerinde doksanlarda dağılmış grupların resimlerinin basılı olduğu devasa tişörtler giyiyordu.

Sasha eskiden kraliyet ailesindeki kadınların giydiği, uzun yakalı bir elbiseyi bana göstermek için yukarı kaldırdı.

“Alex’e, ellerini senin üstünden çekmesini söylemeye çalışıyorsan bu elbise iş görür,” dedim. Askıları karıştırmaya geri döndüm.

“Ee, zaten aranızda tek bakire ben kalacağım için durumuma uygun giyinsem iyi olur,” dedi. Yeniden başımı kaldırdım. Sasha elbiseyi koluna takmıştı.

“Jamie mi söyledi?” dedim.

Başını salladı. “Evet, sen niye söylememiştin ki?” diye sordu.

Omuz silkip, “Bilmem,” dedim. Gerçekten bilmiyordum. “Böyle bir şey gerçek olabilirmiş gibi gelmedi de ondan sanırım.”

“Açıkçası, gerçek olmasına iki ay bir hafta kaldı,” dedi.

“Öyle, galiba.” Hemen dibimdeki elbisenin sararmış yakasında parmaklarımı gezdiriyordum. “Finny’yle ilgili bir şeyler mi diyordun?”

“Ah, şey diyordum. Mezuniyet Kral’ı seçilmesi için oyunu ona mı vereceksin?” Yüzüm ekşimişti.

“Mezuniyet Krallığı’na mı aday oldu?” diye sordum.

“Slyvie’yle beraber adaylar. Biliyorsun sanmıştım,” dedi. Bilmediğime çok da şaşmadım gerçi. Finny’yle konuşurken Slyvie’nin lafı hiç açılmıyordu ki. Noel’den beri, “Ne yapıyorsun, ne ediyorsun?” gibi genel soruların dışında soru sormuyordu. Ben de hep, “İyiyim,” diye cevap veriyordum. Sonra da televizyon izlemeye veya ödevlerimizi yapmaya geri dönüyorduk. Ara sıra da havadan sudan, okuldan falan konuşuyorduk. O kadar...

“Bence bu Slyvie’nin fikridir,” dedim. “Hayır, dur dur. Kesin öyledir. Çünkü Finny ilgi odağı olmaktan nefret eder.”

“Ama çok popüler,” dedi Sasha.

“Popüler olmak onun suçu değil. Hoş bir çocuk,” dedim omuz silkerek.

“Öyle tabii. Ayrıca çok da çekici...” dedi.

Yeniden omuz silktim. Sasha gözlerini elindeki elbiseye geri çevirdi. “Bu elbiseyle çok havalı olacağım,” dedi.

Annemle, baharın gerçek anlamda kendini hissettirdiği ilk gün alışverişe çıktık. Son zamanlarda annemin yüzü zayıfladı, gözlerinin altında halkalar oluştu. Ama bugün içi içine sığmıyordu.

Yürüyen merdivenle gece kıyafetlerinin olduğu kata çıkarken, “Yani, şimdi... Elbise pembenin hiçbir tonu olmaz mı?” diye sordu.

“Fuşya falan olursa belki bakabilirim. Ama şeker pembesi olmaz. Ayrıca, çok göze batmayacak türden sıcak bir pembe tonu da olabilir.”

“Tamam, ona göre bakalım o zaman,” dedi annem.

Annemin hatırına pembenin bütün tonlarını deniyordum. Mavileri ve yeşilleri babam onu terk ettiği için; turuncuları ve kırmızıları da artık kafamıza göre yaşayabileceğimizi gösterdikleri için giyiyordum. Her yeni elbiseyle, ponpon kızlık seçmelerine katılmış olsaydım nasıl bir kız olurdu; takla atabilen ve kitaplarından daha çok arkadaşı olan bir kız olsaymışım neye benzeyecektim onu görüyordum. Her yeni elbise yeni bir kız yaratıyordu ama hiçbiri ben değildim.

Sonunda kendime uygun bir elbise buldum. Bej rengi,

saten bir elbise; neredeyse tenimle aynı renkтейdi... Üst kısmına ve etek kısmına yalnızca bir kat tül dikilmiş. Üstü korse şeklindeydi, arkasındaki bağcığı da siyah kurdeledendi. Kurdeleyi annem bağladı. Aynadaki yansımamı alıcıcı gözle inceledik.

“Ama yani...” dedi annem.

“Lütfen,” diye ısrar ettim.

“Peki,” dedi. Yüzüme yayılan gülümseme kahkahaya dönüşmüştü hemen. Ellerimle saçımı kaldırmaya çalıştım ama saçlarım parmaklarımın arasından dökülüverdi.

61

Jamie kulağıma, “Ne giymiş Sasha öyle?” diye fısıldadı. Sasha ve Alex’in fotoğraf çekildikleri yere göz ucuyla baktım. Kızların hepsi bizim evde hazırlandılar. Herkesin ailesi bizim eve gelip bizi bir araya toplayarak fotoğraflarımızı çekti. Ailelerin gözleri dolmuştu; biz ise hem heyecandan ölüyorduk, hem de *bize her gün mezuniyet balosu* dercesine umursamaz davranmaya çalışıyorduk. Çünkü mezuniyet balosunun çok önemli olduğunu düşünmek havamızı söndürürdü.

“Eski bir gelinlik giyiyor,” dedim. Gelinlik düşününce çok havalı bir fikir gibi görünse de gerçekte düşündüğümüz kadar hoş olmamıştı. Yani tatlı görünüyordu ama bir yandan da Cadılar Bayramı partisine gidiyormuş gibi bir havası vardı. Sasha kendini gelinliğin içinde muhteşem bulduğundan, böyle düşündüğümü ona söyleyemedim. Angie olağanüstü güzel görünüyordu. Hepimiz ona gıpta ederek çok güzel olduğunu söyledik. Mavi elbisenin altından belli belirsiz görünen karnıyla ve su dalgası yapılmış sarı saçlarıyla sanki Madonna’yı Rönesans döneminde bir ressam resmetmiş de o resim canlanıp karşımızda duru-

yormuş gibi görünüyordu. Dave ne gözlerini, ne de elini Angie'den çekebiliyordu.

“Elbiseni beğendim,” dedi Jamie bana.

“Güzel olmuş muyum?” diye sordum.

“Tabii ki olmuşsun.”

“Peyniiiiir!” dedi annem. Hepimiz sırtıp yanak yanağa verdik.

“Bitmedi mi ya?” diye söylendi Brooke. Üzerinde mini, kloş etekli sıcak pembe bir elbise vardı. Anneme sıcak pembenin nasıl bir renk olduğunu anlatmaya çalışmıştım ama bir türlü anlayamamıştı. Ellerine siyah, dantel eldivenler takmıştı. Saçını da balerin topuzu yapmıştı. Noah da aynı tonda, pembe bir smokin giymişti. Smokinin içine siyah gömlek giyip, siyah kravat takmıştı.

Jamie üzerindeki smokinle 1950'lerdeki yakışıklı çapkınlara benzemişti. İki dirhem bir çekirdek denecek gibiydi âdeta. Yeni tanıştığım biri olsaydı eğer, kalbimi kırıp beni terk etmeyeceğinden asla emin olamazdım. O kadar iyiydi yani.

Sasha'nın annesi, “Hep beraber son bir fotoğraf daha,” dedi. Birbirimize iyice yaklaştık, herkes birbirinin beline sarıldı.

“Ay, ayağıma bastın!” dedi Brooke.

Annemin, “Peyniiiiir,” diyen sesi duyuldu sonra da.

Limuzin kiralamamıştık çünkü limuzin kiralayan çocukları gösteriş meraklısı buluyorduk. Öyleleri mezuniyet balolarını fazla ciddiye alırdı. Ben ön koltukta, Sasha ve Alex de arka koltukta, Jamie'nin arabasıyla balonun yapılacağı yere gidiyorduk. Otelin arkasına park edip, limu-

zinlerin ve plaj şemsiyesi gibi geniş, kabarık etekli kızların arasından zar zor yürüyüp, kapıda bekleyen arkadaşlarla buluşmaya gidiyorduk.

Noah bizi görünce, "İçeride yemek var galiba," dedi.

"Tabii ki var," dedi Sasha da.

Alex, "Menü nasıl acaba?" diye sordu.

Angie ise, "Of, çok acıktım ya," dedi.

Bunun üzerine Dave, "Ee, çok normal," deyince Angie, "Sus ya," dedi. Dave ellerini Angie'nin kalçalarına kopup Angie'yi öpünce gözlerimi kaçırdım.

Birden Slyvie bana, "Tacın nerede?" diye sordu. Hepimiz dönüp Slyvie'ye baktık. Finny'yle birlikte yanımızda duruyordu. Uzaktan Alexis ve Victoria'nın limuzinden indiğini gördüm.

"Taç gibi günlük bir şeyi böyle özel bir gecede neden takayım ki?" dedim.

"Yani," diyebildi bir tek. Bizim çocuklar kıs kıs gülünce Finny onlara bir bakış atıp Slyvie'nin elinden tuttu.

"Gel biz içeri girelim," dedi Finny.

"İçeride görüşürüz," dedim. Finny başını salladı ve yanımızdan ayrıldılar.

"Böyle özel bir gecede içerideki özel yiyeceklerden yememek olmaz, değil mi?" dedi Alex.

"Havada bir sihir kokusu mu var ne?" dedi Jamie de.

"Susun ya. Üzerine alındı," dedim.

"Ne yapalım yani. Bizim sorunumuz değil."

"Şöyle ki memure hanım, biz size gülüyorduk. Kayıtlara böyle geçsin, lütfen," diye dalga geçti Noah.

"Ben bile komik buldum," dedi tiki Dave. Herkes böyle demesine güldü. Gülmemiz bitince biz de kalabalıkla birlikte içeri girdik. Tavandan gümüş renkli yıldızlar sarkıyordu ve masalara mavili beyazlı simler serpiştirilmişti.

Küp küp kesilmiş peynirlerden atıştırıp çalan çoğu şarkıyı dalgaya alıyorduk. Oğlanlar ceketlerini çıkarıp sandalyelerinin üzerine fırlattılar. Dans ettik, eşlerimizi değiştirdik. Ben Noah ve Alex'le de dans ettim. Ama Dave Angie'yi bir an olsun bırakmadı.

Finny'yi iki kez görebildim. İlki Jamie'yle bir aşk şarkısında dans ettiğim sırada, ikincisi de Slyvie'yle birlikte Kral ve Kraliçe olarak taç giydiklerinde. Yanakları elma gibi kıpkırmızı kesilmişti. Alkışlarken bir yandan da bu hâline gülüyordum. Bir anlığına göz göze geldik. Sonra yeniden görüş açımdan çıktı. Gece kaldığı yerden devam ediyordu.

Son slow parça çalarken artık ayaklarıma kara sular inmiş, sıcaktan bunalmış vaziyetteydim. Jamie'yle dans ediyorduk. Kalçalarımız aynı anda hareket ediyordu, göğsüm göğsüne yashydı. Ağırlığımı azıcık üzerine verince beni sıkıca tuttu.

Bir anda, "Seni çok seviyorum," deyiverdim. Keşke o anda gerçekten içimden geldiği için böyle söylediğimi bilseydi. Parmaklarını sırtıma iyice basturarak, "Seni asla ama asla üzmeyeceğim," dedi.

Birlikte geçirdiğimiz en harika anlardan birini yaşıyorduk.

Konuyu açtığımda Jamie'nin arabasındaydık, beni eve bırakacaktı. Harikulade bir gündü. Gökyüzü apaçıktı ve rüzgâr ağaçların arasından esip geçiyordu. Penceremi açmak istiyordum ama Jamie penceremi açmamdan hoşlanmıyordu. Ancak ona yalvarınca izin veriyordu, o yüzden boş vermişim. Okul çantam yerde, dizlerimi göğsüme çekmiş oturuyordum. Okulun otoparkından çıktık.

"Aslında, şu şey konusunu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum," dedim.

"Ne konusunu?" diye sordu.

"Şeyi..." Anlamayacağını hiç düşünmemiştim. Nasıl anlatsam bilemiyordum. "Ya işte şu mezuniyetten sonra yaparız dediğimiz şey hakkında."

"Ha." Sessizce arabayı sürmeye devam ediyordu. Dimdik karşıya bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Ben henüz doğum kontrol hapı kullanmaya başlamadım. Başlayayım mı?"

"Hayır, başlamana gerek yok."

"O zaman prezervatif alıp kendini kullanmaya alıştırmam..." derken araya girdi.

“Autumn, Şu sıralar böyle bir Şeyi dŕnebilecek hâlde değilim. Finaller ve diğer her Şey beni öyle geriyor ki... Şimdilik bu konuyu kapatalım, olur mu?”

“Tamam o zaman,” dedim. YaŐıtımız oğlanların gözü seksten başka bir Şey görmezken, Jamie’nin başka Şeylerle de ilgileniyor oluşu göğsümü kabartmıŐtı.

“Seni seviyorum,” deyip onu öperek arabadan indim.

“Ben de,” dedi.

Tören boyunca gözlerimi Shawn O'Brian'ın aslan yele-si kesimli dolaşık saçlarından alamamıştım. Sanırım ileride mezuniyet törenimle ilgili hatırladığım tek şey bu olacaktı. Yetişkinler sahneye başları yukarıda, sopa yutmuş gibi çıkarak bize öğüt dolu konuşmalar yapıyorlardı. Bir şeyleri başarıyla tamamlamışım havasına girmeye çalışmış olsam da, hissettiğim tek şey hayatımın birkaç yılını yiyip bitirirken okulu da garnitür olarak mideye indirdiğim oldu. Öğretmen, "Autumn R. Davis," diye adımı seslenince diplomamı almak için öne çıktım. Birden aklıma gülümsemem gerektiği geldi. Yetişkinler öylesine samimi bir tavırla elimi sıkıp tebrik ediyorlardı ki şaşırmadan edemiyordum. Bayan Black'le el sıkışırken fotoğrafçı fotoğrafımızı çekti. Bir an patlayan flaş nedeniyle gözümün önü nokta nokta olmuştu. Sandalyeme dönerken sanki yanlış yöne gidiyor-muşum gibi hissetmişim.

Diploma töreninden sonra cübbelerimizi çıkardığımızda öğretmenlerimiz ailemizin yanına gitmemiz için bizi serbest bıraktı. Ama lobi öyle kalabalıktı ki iğne atılsa yere düşmezdi. Angie ve Dave ailelerinin yanındaydılar.

Angie'yi gördünce kalabalık beni ileriye itelemeden hemen önce ona sarıldım. Sonra köşede Brooke ve Noah'ın durduğunu gördüm; el ele tutuşmuş fısır fısır konuşuyorlardı. Acaba ayrılma planlarını mı konuşuyorlardı diye merak ettim. Eylülde üniversite başlayınca ayrı düşmek zorunda kalacaklardı. Nasıl böyle bir şey yapabileceklerini hâlâ aklım almıyordu.

Telefonum cebimde çalınca cebim titreşti.

Kendi sesimi duymak için yarı bağırır bir tonda, "Anne?" diye seslendim.

Annem de bağırarak, "Tatlım, vitrinin çaprazındayız, görüyor musun bizi?" diye sordu. Etrafıma bakınıp parmak ucuma kalktım.

"Hayır."

Onun yerine, Jamie, Sasha ve Alex'i görüyordum. Onlar da beni görüyordu. El sallayarak yanıma gelmelerini işaret ettim. Milleti ite kaka yanıma gelmeye çalışıyorlardı.

"Neredesin sen? Finny'yi yollayalım mı?"

"Yok, ben sizi bulurum," dedim. Bir baktım Jamie karşımda; yanında Sasha, arkasında da Alex duruyordu. "Bir dakikaya geliyorum," deyip telefonu kapattım.

"Yemek yemeye gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin? Seni sonra eve bırakırım," dedi.

"Bizimkilerle yemeğe gideceğim," dedim.

"Ya... O zaman yarın size geleyim mi? Konuşmamız lazım," dedi. Yanaklarım yangın yerine dönmüştü.

"Evet evet, biliyorum." Uzanıp dudaklarıma kaçamak bir öpücük kondurdu.

"Annenle Finny'yi şurada gördüm," dedi Sasha.

"Teşekkürler," deyip ona ve Alex'e çabukça sarıldım. Gösterdiği yöne doğru insanları itekleyerek ilerlemeye başladım.

Annem ve Angelina teyze beni görünce heyecanlı heyecanlı el salladılar. Finny onların bu hâline bakıp bakıp gülüyordu. Babam Japonya'daydı. Bu sabah aramıştı.

"Fotoğrafsız olmaz ama," dedi annem. Finny'yle yan yana geçip gülümsedik. Kalabalık azalmaya başladığından annem ve Angelina teyze bizi boydan çekebilmek için yer ayarlamaya çalışıyorlardı.

"Tebrikler," dedi Finny. Yüzümüzde sahte gülümsemelerle kameralara baktık.

"Ne için?"

"Ben de tam olarak bilmiyorum," dedi. Yanımda kahkaha atıyordu.

"Ben de bilmiyorum aslında. Liseyi sağ salim atlattığımız için olabilir mi?"

"Olabilir. Ama yiğidi öldür hakkını yeme. O kadar da kötü sayılmazdı."

Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım.

"Yani, değildi galiba."

Gülümsedi. Göz ucuyla kameranın flaşının patladığını gördüm.

İşte, annelerimiz sonradan tam da o fotoğrafımızı çerçeveletmişlerdi.

Mezuniyetten hemen sonraki sabah Jamie aradı. Hayret, hangi dağda kurt ölmüştü de Jamie saat ondan önce kalkmıştı? Saat ondan önce uyanmazdı.

“Selam. Sabahın bu saatinde size gelsem sorun olur mu?” diye sordu.

“Olmaz. Ben kalkalı bir saat oldu.”

“Ya. İyi, tamam o zaman.” Sesinin tonunda bir tuhafılık vardı, içim bir fena olmuştu. Telefonu kapattıktan sonra makyajımı yapmak için banyoya gittim. Jamie’nin tuhaf ses tonu aklıma geldikçe midem bulanmış, içim acayip bir heyecanla çalkalanmıştı.

Evin arka merdivenlerine çıkıp beklemeye başladım. Hava henüz çok ısınmamıştı ama güneş tüm gücüyle parlıyordu. Çimenlere düşmüş çiyeler güneşten buharlaşırken, bizim merdivenler de gittikçe ısınıyordu. Bir arabanın geldiğini duyunca oturduğum yerde omuzlarımı dikleştirdim ama gelen Finny’ymiş. Arka merdivenlerde oturduğumu görünce selam verdi.

“Selam,” dedim.

“Ne yapıyorsun?”

“Jamie’yi bekliyorum.”

“Öyle mi?”

O sırada garaj yoluna Jamie’nin arabası giriyordu. Jamie arabadan yavaşça inip Finny’ye baktı.

“Ne haber, dostum?” dedi.

“Ne olsun,” dedi Finny de. Sonra da dönüp eve girdi. Jamie yürüyerek yanıma yaklaşmış önümde durdu. Belli belirsiz gülümsüyordum.

“Selam,” dedim.

O da, “Selam,” dedi ama yüzünde gülümsemeden eser yoktu. İşte o anda ne konuşacağımızı kesin olarak anladım. Sanki yumruk yemişim gibi göğsüme bir ağırlık saplanmıştı. Ağzımı kapatıp yutkundum.

Her şey buraya kadarmış, diye geçirdim aklımdan. Ne kadar belliydi. Ne kadar aptalca ve klişeydi... Hem gözümü korkutuyordu bu durum, hem de alabildiğine gerçekti... Kendi hâlime ve onun hâline kahkahalarla gülmek geçiyordu içimden ama tek yapabildiğim dudaklarımın kenarlarını yukarı doğru bir defa şöyle bir kıvrıma attım.

Kenara kayıp oturması için yer açtım.

“Otursana,” dedim.

“Yürürüz diye düşünmüştüm.”

“İyi böyle.” Omuz silkip gözlerini kaçırdı. Anladığımı hâlâ fark edememişti. Yavaş yavaş oturdu. Aramızda yarım metre mesafe vardı. Ellerini dizlerinin üzerine koydu. Ben de konuşmasını beklerken gözlerimi öteye, Finny’nin arabasına çevirdim. İlk başlarda hissettiğim, midemi bulandıran heyecan yavaş yavaş kayboluyordu. Onun yerini içimi ürperten bir korku alıyordu.

“Autumn.”

“Evet, Jamie?”

“Artık, böyle devam edemeyeceğim.”

İnadına, “Nasıl yani?” dedim.

“Bu ilişkiye böyle devam edemeyeceğim.” Tepkimi ölçmek için yüzünü bana döndüğünü fark ettim; yüzümde bir şaşkınlık ifadesi arıyordu. Yüzümü karartıp duygularımı belli etmemeye çalıştıysam da gözlerimin yanmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Niye?” diye sordum.

“Senin ihtiyacın olan kişi değilim ben,” dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. Ses tonu öğrencilerine bir şeyler ezberletmeye çalışan bir öğretmeninkini andırıyordu. “Sen sürekli bana muhtaçsın, ben bu kadarını kaldıramam. Sürekli canın sıkkın, depresyondasın...”

“Ben sürekli depresyonda falan değilim.”

“Öylesin.”

“Değilim,” dedim.

“Hem de sürekli depresyondasın.”

“Annemle babam boşanıyor.”

“Sen hep böyleydin. Artık kaldıramıyorum bunu.”

Kollarımı karnıma sardım, iç organlarımı yerinde tutmaya çalışırcasına öne eğildim. Finny'nin arabası bulanıklaşıyordu gözümde.

“Ne zamandan beri böyle hissediyorsun?”

“Birkaç haftadır.”

“Birkaç haftadır mı? Yani dört yılda yaşadığımız onca şeyi birkaç hafta uğruna yakıp kül etmek mi istiyorsun? Saçmalık bu yaptığın.”

Jamie iç geçirdi.

“Böyle diyeceğini biliyordum,” dedi. İlk defa sesinde bana karşı bir acıma duygusu yoktu.

“Ya, sunduğun bütün sebepler o kadar saçma sapan ki... Diğer insanlar da ilişkilerinde benim sana olduğum kadar birbirlerine muhtaçlar. Benimle ilgilenmek yoru-

cu geliyor, biliyorum ve bu yüzden senden özür dilerim. Sana biraz nefes alman için zaman verebilirim. Sonra da bu yazı, ilişkimizi yoluna sokmak için bir fırsat olarak kullanabiliriz. Bence önümüzdeki yol her ne kadar inişli çıkışlı, dikenli taşlı olsa da, alınamayacak bir yol değil.”

Jamie “hayır” anlamında başını salladı. Sonunda dönüp yüzüne baktım. Gözlerini yeniden ellerine çevirmişti.

“Bu kadar mı yani? Denemeyeceksin bile, öyle mi? Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra, bu mudur?”

“Olmuyor, artık kaldıramıyorum, Autumn.”

“Beni ölene kadar seveceğini söylemiştin.” Bu işten kolayca sıyrılmasına izin verir miydim hiç?

“Seni tüm kalbimle seviyorum, ama artık sana âşık değilim.”

“Ee, kendi ağzınla söyledin. Beni hâlâ seviyormuşsun. Yalnızca şu an bunu hissedemiyorsun. Ara sıra bana da oluyor bu. Biraz zaman tanı kendine, yeniden hissedeceksin. Bak, gör. Ben senden ayrılmıyorum. Yalnızca biraz zamana ihtiyacın var. Sana zaman veriyorum,” dedim.

Yeniden başını sallayıp iç geçirdi. Ne diyecek diye bekliyordum.

“Bir şey daha var,” dedi. Damarlarımdaki kan çekiliverdi, sanki dibimde durmuyordu da çok uzaklardan bakıyordum ona.

“Neymiş?” diye bir soru çıktı ağzımdan. Vereceği cevabı bile bile böyle bir şey sormam saçmaydı.

“Sasha’yla aramızda bir elektriklenme olduğunu fark ettik.”

Nihayet, içimde bir volkan gibi büyüyen kahkahayı patlattım. Başım dizlerimin arasına düşmüş, omuzlarım sarsılıyordu gülmekten.

“Elektriklenme mi?” Kahkaham birden benden değil de

bir yabancidan çıkıyormuş gibi olunca yutkunup kahkahamı bastırmaya çalıştım. Bir kere daha gülüp başımı salladım. “Elektriklenme ha? Aman da aman... Bu Allah’ın belası elektriklenme olayı ikiniz için de çok özel olsa gerek!”

Jamie elini omzuma koydu.

“İkimiz de seni hâlâ çok seviyoruz. Nasıl endişelendik bir bilsen. Sasha da seninle konuşmayı çok isti...”

“Yok, yok, yok... Sus bir... Bir dakika.” Omzumun sallayıp elini düşürerek lafını böldüm.

Birkaç derin nefes aldım. Jamie pürdikkat bana bakıyordu. Bakışlarından, tavırlarından, her hâlimden anlayış, şefkat akıyordu. Sırtımı doğrultup son bir kez derin derin nefes aldım.

“Tamam,” dedim. Ne diyeceğimi merak ederek bana doğru eğilmişti. “Birlikte oldunuz mu peki?”

Sanki çimdik atmışım gibi sıçrayıp geri çekildi. Tek kelime etmiyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp, “Yok artık, nasıl ya? Ne zaman oldu?” diye sordum.

“Bunların hiçbirine niyetimiz yoktu aslında. Olayların böyle şekillenmesinden biz de vicdan azabı duyuyoruz. Hem de çok...”

“Ne zaman oldu dedim sana!”

“Ne diyeceğini biliyorum,” dediği anda yüz ifadesi sertleşmişti.

“Mezuniyetten birkaç gün önce... Senin korseni sipariş etmeye gittiğimizde... Sen gelmemiştin. Kazara oldu. Vicdanımız hiç rahat etmedi, bir daha olmayacağına yemin ettik. Ama geçen hafta, ikimiz de duygularımızı saklayamayacağımızı fark ettik. İkimiz de birbirimizi çok önemsiyoruz ama daha adını koymadık bu işin. Sana da mezuniyeti zehir etmek istemedik,” dedi.

“Bir de madalya takalım, şuna bak!” diye haykırdım.

Mezuniyetten önceki altı haftayı tek tek gözümde canlandırdım. Sadece son iki haftada bazı farklılıklar olmuştu. Oysa ben, herkes okul bitiyor diye gergin, stresli sanmıştım. Jamie'nin hep benimle olmak isteyeceğine gönülden inanmıştım. Bana olan aşkının biteceğini hiç düşünmemiştim.

“Seni böyle üzdüğümüz için çok özür dileriz, Autumn. Ama bizim için hâlâ çok değerlisin, sen...”

“Çok komik bir şey duymak ister misin? Ben de hep sen bana benim sana olduğumdan daha çok âşiksın sanıyordum. Bu ilişkiyi, eğer bir gün bitecekse, ancak ben bitiririm sanmıştım.”

“Uzun süre ben de öyle sandım,” dedi. Bir anlığına, bunu itiraf edip bana katılması küçük bir samimiyet belirtisi gibi görünmüştü gözüme; birlikte ilişkimizi gözden geçirip aynı şeyi fark etmiştik. Sonra bu his yok olmuş ve ben bir başıma kalmıştım. Tuhaf bir sakinlik hissi çöküyordu üzerime. Gözlerimi yeniden Finny'nin arabasına diktim.

“Git o zaman,” dedim dümdüz, kısık bir sesle. Odama gidip bu ilişkiyi arkamda bırakmaya artık hazırdım.

“Ne?”

“Gitmen en iyisi olur. Başka söylenecek bir şey kaldı mı? Kalmadı. Sasha da, sen de şerefsizin önde gidenisiniz. Olay bundan ibaret...”

“Kızgınsın, farkındayım. Hak da veriyorum sana. Ama her şey kontrolümüz dışında oldu.”

“Cidden, daha fazla duymak istemiyorum. Bitsin gitsin artık.”

“Tamam,” deyip ayağa kalktı. Yüzü yeniden sert bir ifade almıştı. Merdivenlerden indiğinde dönüp bana baktı.

“Sasha da üzgün olduğunu bilmeni istedi. Seninle konuşmak istiyor ama senden telefon bekleyecekmiş.”

“Öyle bir telefon hiç olmayacak. Gidip aynen böyle söyle ona.” Ben de ayağa kalkıp kapının kolunu tuttum ve hafifçe araladım.

“Belki bir gün yeniden arkadaş olabiliriz diye umuyoruz. Seni çok önemsiyoruz. Bence sen de...”

“Jamie. Benden ayrılan sen olduğuna göre cümlelerini tüketmiş olman lazım. Hem şunu bil, sizinle bir daha ölssem arkadaş olmam.”

Kapıyı çarpıp odama çıktım. Kimsenin sesimi duyamayacağı bu yerde rahat rahat ağladım.

Ayrılığın üçüncü günü annem odama gelip yatağımın kenarına oturdu. Vakit öğleden sonrayı yarılammış olmasına rağmen ben hâlâ pijamalıydım. İki gündür aynı pijamaları giyiyordum. Gözümde gözlüklerim vardı, saçlarımsa yağlanmıştı. Günün büyük bir bölümünü yatakta geçirmenin yalnız kalma isteğime bir faydasının olmadığını ben de biliyordum ama başka bir çözüm bulacak gücüm de yoktu. Uyuduğum sürece uyuşuyordum. Uyuşukluk iyi geliyordu; en azından uyuşunca canım yanmıyordu.

“Autumn,” dedi annem.

“Ne diyeceğini biliyorum, o yüzden o kısmı atlasak?”

“Niye arkadaşlarından birini çağırılmıyorsun? Neden Sasha gelip sana destek olmuyor?”

“Mezuniyet töreninden önce Jamie’yle birlikte olan Sasha’yı mı diyorsun?” Annemin gerildiğini hissedebiliyordum. Cenin pozisyonu alıp örtüyü kafama çektim.

“Özür dilerim,” dedi. Benden bir karşılık beklediğini bile bile bir şey söylemiyordum. Boğazını temizleyip, “Brooke’a ne dersin?” diye sordu.

“Jamie’nin kuzenine mi? Eminim o da Jamie’nin nasıl bir şerefsiz olduğunu duymak için can atıyordu.”

“Angie...”

“Yakında doğuracak o, anne.”

Sus pus olmuştu. Vazgeçip gitmesini diledim.

“Herhâlde, oğlanlardan birini...”

“Anne! Git n’olur!”

Döşüğimin kıvıldadığını hissettim. Annemin adımlarının sesi geliyordu. Odadan çıkıp kapıyı arkasından çekmişti. Gözlerimi yumup yeniden uykuya dalmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda akşam olmak üzereydi... Annem kapımda dikilmiş, “Kalkman lazım,” dedi.

“Olmaz.”

“Finny geliyor.”

“Ne ne?” Elektrik şoku yemiş gibi yatakta doğruldum. Gardırobuma gidip, kıyafetlerime şöyle bir bakıp rastgele, mavi bir askılı tişört aldım.

“Niye geliyormuş ki?” dedim.

“Seni görmeye geliyor. Temiz, askısız sütyenin kaldı mı?” Şifonyerimin en üst çekmecesini açtı.

“Duş bile almadım ya! Hem Finny’yi falan görmek istemiyorum ben!”

Annem dediklerimi umursamadan başka bir çekmeceyi açtı.

“Kot pantolon mu etek mi? Bacaklarını bir süredir tıraşlamadın, değil mi? Şunu al.” Bana kot pantolonlarımdan birini vermeye çalışmış ama ben pantolonu alıp yere fırlatmıştım.

“On dakikaya burada olur. O yüzden acele etsen iyi edersin.” Böyle dedikten sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Ben son bir çırpınıyla, “Anne!” diye bağırdıysam da duymazlıktan gelmişti. Yataktan atlayıp banyoya koştum.

Merdivenlerde ayak sesini duyduğumda, çoktan elbise mi giymiştim ama saçım hâlâ ıslaktı ve daha makyajımı yapamamıştım. Elime geçen ilk saç lastiğini alıp saçımı atkuyruğu yapıyordum. Odamın kapısı çalındı. Odama şöyle bir göz attım hızlıca. Üç gündür bütün yemeklerimi odamda yemiştim. Duş alırken anca kafama dank etmişti bu. Ama Allah’tan annem gelip bütün çöpleri ve bulaşıkları temizlemişti. Yatağıma oturdum. Her şey tamamdı...

“Gir,” diye seslendim. Kapı çıt diye açıldı. Finny önce kapının kenarından odaya şöyle bir baktı; sonra gözlerini bana çevirdi. Daha sonra da kapıyı tamamen açıp eşikte durdu.

“Selam,” dedi. Yüzü hemen kızarmıştı.

“Selam.” Bir şey yapmamı beklercesine bana bakıyordu. “İçeri girecek misin yoksa vampir gibi kapı eşiklerinde mi saklanmayı yeğliyorsun?” diye sordum.

“Gireyim bari,” dedi. Odamın öbür ucuna yürüyüp çalışma masamın sandalyesini çekti. Kolunun birini masama koyup yüzünü bana dönerek oturdu. Dizlerimi göğsüme çekip yatağımanın başlığına yaslandım.

“Seni de böyle zorla yanıma yolladılar, kusura bakma.”

“Kim yolladı?”

“Annemler,” dedim. “Hayır” anlamında başını salladı.

“Onlar falan yollamadı. Gelmeyi ben istedim.” Gözlerini kucağına dikmişti. Benimle birlikte, kıpırdamadan öylece oturuyordu. Gözlerim omuzlarında ve ellerinde gezindi. Saçları yaz güneşinden dolayı iyice altın sarısına

dönmüştü. İçimde bir şeyler kıpırdanıyordu ama bastır-
maya çalışıyordum. Hiçbir şey hissetmemeyi tercih eder-
dim.

“Senin için çok endişelendiklerini bilerek hareket et-
men gerekirdi gerçi.”

“Biliyordum zaten,” dedim. Başını kaldırıp bana baktı.

“O garip isimli doktoru çağırmayı düşünüyorlarmış.”
Omuzlarımı doğrulttum, ayağım yataktan yere kaydı.

“Singh’i mi?” Finny başını salladı. “Allah’ım ya! Şu sı-
ralar görmek isteyeceğim en son kişi o.”

“Neden? Ne yaptı ki sana?”

“Bilmem,” deyip başımı salladım. “Söylediğim her şeyi
dosyasına not alıyor. Ne zaman yanına gitsem beni tartıya
çıkartıyor.”

“Neden peki?” diye sorarken kaşlarını çatmıştı Finny.

“Yeme bozukluğum olduğunu düşünüyormuş.” Fin-
ny’nin dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılınca, “Ko-
mik mi yani?” diye sordum. Sırtıp başını “evet” anlamın-
da salladı.

“Komik gibi.” O bana böyle baktığında belli belirsiz gü-
lümsemeden edemiyordum.

“Tamam, biraz komik olabilir. Ama o adama Jamie’den
bahsetmek istemiyorum.” Jamie’nin adını anınca karnıma
bir bıçak saplanmıştı sanki, yüzümdeki gülümseme silin-
mişti.

“Aslında, sana yardımcı olabilirim,” dedi.

“Çağırılmaları için anneleri ikna mı edeceksin yok-
sa?”

“Bir şartla.”

“Neymiş?”

Ayağa kalkıp, “Gelip benimle dondurma yersen,” dedi.
İç geçirip dizlerimi yeniden göğsüme çektim.

“Finny, bugün canım cidden hiçbir yere gitmek istemiyor,” dedim. Finny kolumdan tutup çekince, “Ya bırak,” diye söylendim.

“Ayakkabıların nerede?” Köşede bir yerde bir çift parmak arası terlik bulup beni ayakkabılara doğru sürükledi. “Giy hadi.”

“Kıyafetime uymuyor bunlar. Hem taç da takmadım,” dedim.

“Bahane uydurma. Giy hadi.”

Terliği ayağıma geçirdim, Finny beni çeke çeke merdivenlerden indiriyordu. Annem ve Angelina teyze mutfakta buzlu çay içiyorlardı. Bizi görünce ikisinin de yüzü ışımtı.

“Gidip dondurma yiyeceğiz,” dedi Finny.

“İmdat, kaçırıyorlar!”

“Eline sağlık, Phineas,” dedi annem.

Angelina teyze de, “İyi eğlenceler çocuklar,” dedi.

Arabasına varana kadar kolumu bırakmadı. Arabaya varınca kumandaya basıp benim için kapıyı açtı. Üfleye püfleye koltuğa oturdum. Bu minik arabaya üçüncü binişimdi. Araba deri ve Finny karışımı kokuyordu. Arabanın etrafından dolanıp yan koltuğa oturdu. Tek kelime etmeden, garaj yolundan çıkıp radyoyu açtı. En yakın dondurmacı olan Tren İstasyonu Dondurmacısı'na sürüyordu. Orası en yakın dondurmacı olmasına rağmen aynı zamanda okuldan pek çok kişinin takılmaya gittiği ya da çalıştığı bir yerdi.

Finny otoparka girerken, “İçeri gelmesem ben?” dedim. Otoparktaki arabaların çoğu tanıdıktı.

“Niye gelmiyorsun?”

“Okuldan tanıdiklarla karşılaşmak istemiyorum.” Finny arabayı boş bir yere çekip kontağı kapattı.

“Yoksa benimle görülmekten mi çekiniyorsun?” diye sordu, koltuğunda bana doğru dönerek.

“Efendim? Yok, olur mu ya,” dedim. Neden kekeleyişimi anlayamadan, “Be-ben Jamie’yle ilgili soru sorarlar diye gelmek istemiyorum,” dedim.

“Ah, tabii ya. Kusura bakma,” deyip arabadan indi. Dondurmacıya doğru yürürken arkasından bakıyordum. Neden onunla görülmek istemediğimi düşündü ki bu şimdi?

Birkaç dakika sonra elinde iki külah dondurmayla geri döndü. Parmağıyla cama tıklatınca kapıyı açtım.

İki külahı da bana uzatıp, “Buyur,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim. Naneli çikolatalı dondurmanın en sevdiğim dondurma olduğunu unutmamıştı. Kendisine de her zamanki gibi sade dondurma almıştı. Eskiden sadece sade dondurma yemesiyle dalga geçerdim. Otoparktan çıkıp evin tersi istikamete sürmeye başladı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Parka,” dedi. “Eve ne kadar geç dönersek annelerimiz kendilerini o kadar iyi hissedecek.”

Arabadan indiğimizde ona külahını geri verdim. Gölün etrafını çevreleyen patikada yürümeye başladık. Birkaç dakika hiç konuşmadan sadece dondurmamızı yedik. Yeşil, yapışkan sos yüzüme yapışıp kalmasın diye bulaştırmadan yemeye çalışıyordum.

Bir süre sonra, “Ee, Sylvie ne yapıyor bugün?” diye sordum.

“Avrupa seyahati için yola çıktı. Şu an Londra’ya varmıştır,” dedi.

“Ah, doğru. Ne zaman dönecek?”

“Ağustosta.”

“Vay be.” Finny bir şey demedi. Kafamı kaldırıp ona

baktım. O ise önüne dikmişti gözlerini. “Eylülde beraber eve çıkacak mısınız?” diye sordum.

“Galiba.”

“Daha konuşmadınız mı?”

“Hayır.”

Bir süre daha sessizlik içinde yürüdük. Külahımda kalan son parçayı da yiyip elimdeki peçeteyi çöpe atmak için patikadan çıktım. Finny dondurmasını bitirene kadar çöpün başında bekledik, sonra o da peçetesini çöpe attı.

“Sasha’yla Jamie Rochester’a gideceklermiş,” dedim. Patika ağaçların gölgesinden gittikçe uzaklaşarak göle doğru uzanıyordu.

“Ya.”

“Herhâlde, beraber eve çıkarlar.”

“Belki de o zamana kadar ayrılmış olurlar,” dedi Finny.

“Olabilir, ama sanmam ya,” dedim.

“İşte, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.”

“Bir ilişkiyi böyle bir temelin üzerine kurmak... Böyle bir şeyin iyi sonuçlanacağını düşünmeleri...” dedim.

“Sonuçlanmayacak ki...”

“Jamie ne dedi biliyor musun? Ona hep muhtaç olduğumu söyledi.” Bunu söylerken parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım cümleyi vurgulamak için.

“O ne demekmiş öyle?” diye sordu Finny yüzünü ekşiterek.

“Bilmem. Ama ne demek istediğimi anlıyor musun? O nasıl bu tavırla güzel bir ilişki kurmayı bekliyor ki?”

Finny durup yerden bir çakıl taşı alarak gölde sektirdi. Taş suyun yüzeyinde dört defa sekip suya gömüldü. Gölgeye oturup, Finny’nin yerde düz taş arayışını seyrediyordum.

“Hayatından çıkmaları iyi oldu. Bunun farkındasın değil mi?” diye sordu.

“Farkındayım,” dedim. Kollarımı karnıma sardım. “Ama keşke her şey eskisi gibi olsa demekten de kendimi alamıyorum.” Finny bana şöyle bir bakıp yeniden göle taş atmaya koyuldu. Taş suda bir kere zıplayıp suya battı. Tekrar eğilip çakıl taşlarının arasında düz taş aradı. “Sence aptalca mı düşünüyorum?” diye sordum.

“Hayır.”

“Öyle öyle. Geri zekâlı gibi hissediyorum. Bitti diye sevinmem gerekirken... Rahatlamam gerekirken...”

“Gerekir, evet,” deyip bulduğu taşı suya attı. Taş suda defalarca sekti. “Ama ben senin geri zekâlı olduğunu falan düşünmüyorum,” dedi.

“Kaç kere ondan ayrılmak istedim. Ama sırf, beni çok sevdiğini ve ona böyle bir şey yapma hakkımın olmadığını düşünüp ayrılmadım. Bu geri zekâlılık değil de ne?”

“Bence öyle değil,” dedi.

“Ondan ayrılırsam bir daha beni onun sevdiği kadar sevecek birini asla bulamam diye düşündüm.”

“İşte bu çok geri zekâlıcaymış,” dedi. Göle arkasını dönüp gelip yanımda çimlere oturdu. Ellerini dizine koyup bana baktı.

“Yoksa yeniden nasıl âşık olacağım konusunda bana bir nutuk çekmeyi mi planlıyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Şeyi soracaktım...” Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, gözlerini yeniden göle çevirdi. “Yani, Sasha’yla siz daha birlikte olmadan birlikte...”

“Hayır, olmamıştık. O kadar da kötü kalpli biri değil.” Omuz silkti.

Bir süre oturup gölü seyrettik. Güneş batarken gölün üzerinde iç ısıtıcı renkler oluşuyordu. Hafif bir esinti atkuyruğumu dalgalandırıyordu. Yeniden kendime sarıldım. Acaba şu an Jamie ve Sasha birlikte miydiler, ne ya-

piyorlardı? Acaba benden bahsedip, hâlime mi acıyorlardı? Kolumu kaşıdım.

“Sence de dışarıda yeterince uzun süre kalmadık mı?”

“Kaldık sanırım.”

“Böcekler her tarafımı yemeye başladı,” dedim.

“Tamam, o zaman,” deyip ayağa kalktı ve bana doğru elini uzattı. Ayağa kalkmama yardım etti. Pantolonumu çırparmış gibi yapıp elinin tenimde bıraktığı histen kurtulmaya çalışıyordum.

Eve giderken arabanın camlarını açtı. Elimi pencereden çıkarıp havanın parmaklarımın arasından hızla kayıp gidişini hissettim. Saçımın bağını çözünce saçlarım yüzüme çarpmıştı. Artık içimdeki uyuşukluk hissi geçmişti. Uyuşuk uyuşuk durmak hiç de güzel bir şey değilmiş. Karnım ağrıyor, göğsüme çok aşına olduğum bir sızı giriyordu. Finny arabayı park edip kontağı kapatana kadar konuşmadık.

“Yarın bir planın var mı?” diye sordu. “Seni kahvaltıya götüreyim mi? Kahvaltıdan sonra günün kalanını canın nerede isterse orada geçirebilirsin; istersen yataktan kalkmazsın bile.”

“Olur,” dedim.

“O zaman yarın görüşürüz.” Kapımızı açıp arabadan indik.

O kendi evine girdi, ben de bizim eve. Üst kata çıkıp uykuya dalana kadar yine ağladım. Fakat bu sefer ağlama sebebim Jamie değildi.

Aşağıya indiğimde annemi masada kahvesini içip gazetesini okurken buldum. Kaşını kaldırıp bana baktı ama yorum yapmadı. Bugün makyaj yapmıştım; saçlarım da temiz ve kuruydu. Başıma taç takacaktım ama sonra vazgeçmiştim.

Buzdolabına gidip kendime bir bardak elma suyu koydum.

Sırtım hâlâ dönükken, “Teşekkür ederim,” dedim aneme.

“Ne için?”

“Yorum yapmadığın için.”

“Rica ederim.” Karşısına oturup karikatür dergisini elim aldım. “Bugünkü planın nedir?” diye sordu. Kahvesinden bir yudum daha aldı, gözlerini gazeteden ayırmamıştı.

“Finny’yle kahvaltıya gideceğiz,” dedim. Annem başını kaldırıp gülümsedi. “Heyecanlandığını o kadar çaktırma bari.”

“Pardon,” deyip gözlerini gazeteye çevirdi.

Finny bir saat önce mesaj atmış, “Ne zaman çıkmak

istersin?” diye sormuştu. Mesajını görür görmez uyku sersemliğim geçmişti. Bir an mesaj Jamie'den geldi sanmıştım, kalbim güm güm etmişti. Sonra her şeyi hatırlamıştım. Finny'den başka biriyle dışarı çıkacak olsaydım, yataktan bir türlü kalkamazdım herhâlde.

Arka kapıyı çaldığını duyunca başımı kaldırdım. Kapıyı kendi açıp mutfığa girdi.

“Selam,” dedi.

“Günaydın, Finny,” diye karşılık verdi annem de.

“Bir saniye,” deyip meyve suyumun kalanını tek dikişte içip ayağa kalktım.

“Ne zaman döneceksin?” diye sordu annem.

“Bilmem. Kahvaltıya gidiyoruz işte.”

“Gece yarısını geçirecek olursan haber vermeyi unutma.”

“Diyecek tek bir kelime bulamıyorum anne sana.”

Finny kapımı tuttu, dışarı çıktık.

“Benim annem de sevinçten havalara uçtu,” dedi.

Kahvaltıda hamburger ve patates kızartması sipariş ettiğim için benimle dalga geçmemişti. Garson da siparişimi verdiğimde kaşlarını çatmamıştı. Herhâlde kahvaltıda hamburger ve patates kızartması sipariş eden tek kişi ben değildim. Finny benim aksime normal, kahvaltılık bir şeyler istemiş, yumurta, pastırma ve patates tava sipariş etmişti.

Garson menüleri topladıktan sonra, “Annen eve dönüş saatlerimizi kaldırdıklarını söyledi mi?” diye sordu.

“Hayır, söylemedi. İkimizinkini de kaldırdıklarından emin misin?”

“Annem öyle dedi. Ayrıca senin annen gibi, gece yarısını geçireceksem haber vermeme söylemeyi de unutmadı.”
 “Hadi ya.”

O sırada, Finny'nin telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana bakınca kaşlarını çatı. “Affedersin,” deyip telefona cevap verdi. “Selam,” diyerek telefonu açtı. Masadaki kavanozdan boya kalemlerini alıp servis kâğıdının üzerine resim çizmeye başladım.

“Jet lag olmuştun. Geçti mi?”

Kâğıda ilk olarak bir çiçek sonra da kalp çizdim ve çizdiğim kalbin üzerine karaladım.

“Evet, kahvaltı etmek üzereydim ben de. Gerçekten mi? Ne güzel,” dedikten sonra uzunca bir süre susup Slyvie'yi dinledi. Kâğıda güneş ve ev de çizmiştim. Evin bahçesinde ise kırmızı bir topla oynayan, biri kız biri erkek iki çöp adam vardı. Bir süre resme öylece bakıp, kızı sarışın oğlanı da esmer yaptım.

“Hı hı, yaparım. Ben de seni çok özledim,” dedi Finny.

Gözlerimi masaya diktim. Kafamı kaldırmayacaktım. Garson siparişimi getirince tabağım çizimimin üzerine örtmüştü. Finny telefonla konuşmaya devam ederken patates kızartmalarından bir tane alıp ketçabın içinde döndürerek girdaplar yaratmaya başladım.

“Tamam, iyi eğlenceler. Ha, bir dakika, Slyvie?” Telefondakinin o olduğunu bilmeme rağmen ismini duymak kısa bir şok etkisi yaratmıştı. Kafamı kaldırıp Finny'ye baktım. Finny de bana şöyle bir bakıp gözlerini çevirdi. “Kendine dikkat et, olur mu? Sakın şey... anlamışsındır.” Bir an konuşmayı bırakıp Slyvie'yi dinledi. “Biliyorum, biliyorum. Ben de seni seviyorum. Görüşürüz.” Telefonunu cebine geri koyup, “Kusura bakma,” dedi.

“Sorun değil,” dedim.

“Zaman farkı, koşuşturma derken çok sık arayamıyor. Sonra ara diyemedim o yüzden.”

“Yok ya, cidden sorun değil. Nasılmış?”

“İyiymiş. Çok heyecanlıydı.”

“Güzel.” Sonunda hamburgerimden bir ısırık almıştım.

“Eee... Angie'nin bebeği doğmadı mı?” diye sordu. Hamburgerimi yavaş yavaş çiğnerken yumurtasını bölüşünü izledim.

“Hayır. Gerçi mezuniyetten beri pek konuşmadık. Aramam gerektiğinin farkındayım ama...” omuz silkip bir ısırık daha aldım.

“Eminim anlayış gösterecektir,” dedi. Birkaç dakika konuşmadan yemeğimizi yedik. Önce yumurtasını, sonra patates kavurmasını yemişti. Onlar bitince de pastırmasına geçmişti.

“Jamie, ‘Umarım, Sasha ve benimle eskisi gibi arkadaş kalırsın,’ demişti.”

Finny başını kaldırıp yüzüme baktı.

“Sasha ve onunla arkadaş mı kalacaktıydın?”

“Aynen.”

Başını şaşkınlıkla sallayıp, “Kafayı mı yemiş o?” diye sordu.

“Herkesin benim tarafımda olmasını istemem kötü bir şey mi sence?”

“Bence değil. Ama bana sorarsan öyle bir beklentiye girmemen daha iyi olur. Senin tarafını tutmayabilirler.”

“Farkındayım.”

Finny pastırmasını ikiye bölüp bir parçasını bana uzattı. İstemediğimi göstermek için başımı salladım.

“Ben senin tarafındayım,” deyip elini peçeteye sildi.

“Sen sayılmazsın.”

“Sağ ol, ya.”

“Sen anladın benim ne demek istediğimi.”

“Anladım, anladım.”

Arabada yine camlar açık gidiyorduk. Bu sefer ben istediğim için açmıştı. Vakit öğlen olmak üzereydi. Günün geri kalanı önümde boş boş uzanıyordu. İç çekip pencereden dışarıya baktım. “Günün geri kalanını yatarak mı geçireceksin?” diye sordu Finny. Garaj yoluna girmiştik. Omuz silktim. “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye üsteledi.

“Bilmem,” diye cevap verdim. Arabayı park ederken bir şey demedi. Parmaklarımla saçlarımı tekrar tekrar tarayıp, önüme bakıyordum. Boğazıma bir yumru oturduğunu hissediyordum; yumruyu yutkunarak geri itmeye çalıştım.

“Finny, baksana,” diye fısıldadım.

“Efendim?”

“Onu aramaktan korkuyorum.”

“Niye ki?” dedi. Göz ucuyla bana baktığını fark ettim.

“Bağırıp çağırmak için.”

Başını “hayır” anlamında sallayıp, “Kötü bir fikir,” dedi.

“Ben de biliyorum kötü olduğunu. Ama onu istediğim zaman aramaya alışmışım. Ne zaman üzgün, kızgın ya da ne bileyim işte ne olursam olayım, arayıp ona söyledim. Alışkanlık olmuş,” deyip yutkundum. Bir nefes alıp, “Sanki onun bana bu yaptığını atlatılabilmek için ona ihtiyacım varmış gibi geliyor,” dedim.

“Ona ihtiyacın falan yok,” dedi. Karşılık vermedim. Gözlerim dolmuştu ancak önünde ağlamamak için tüm gücümle çabalıyordum. “Autumn, baksana bir,” diye seslendi.

“Ne oldu?”

“Neden bugünü benim odamda geçirmiyorsun? Ben de zaten bilgisayar oyunu oynayacaktım. Sen de yanımda kitap okuyabilirsin. Ya da canın ne isterse onu yap. Hem böylece onu arayacak olursan sana engel olurum.”

“Olur.”

“Efendim?”

Sesimi yükselterek, “Olur,” dedim bir kez daha.

“Peki, o zaman. Hadi gidelim.” Arabanın etrafında dolanıp kapımı açtı. Peşi sıra yürüdüm.

67

Sonraki beş gün boyunca aynı şeyi yaptık hep. Sabahın geç bir vaktinde kahvaltıya gidiyorduk, sonra da ben Finny'nin yatağında kıvrılıp bir şeyler okurken o da yanımda bilgisayar oyunu oynuyordu. Akşamları annem ve Angelina teyzeyle akşam yemeği yiyor, yemekten sonra film izliyorduk. Ardından bir bahane bulup odama çıkıyordum.

Hava iyice kararınca odamın ışıklarını söndürüp Finny'nin penceresini gözetliyordum. Ya bilgisayarda oyun oynuyor ya da internette geziniyordu. Her gece saat tam on birde telefonu çalıyordu. Sanırım Slyvie arıyordu. Bir buçuk saat kadar, bazen biraz daha fazla konuşuyorlardı. Telefonu kapattıktan sonra Finny odasından çıkıyor, daha sonra iç çamaşırıyla geri gelip yatağa giriyordu. Komodininin üzerinde çok satan bir polisiye roman duruyordu. Birazcık onu okuyup ışığını söndürüyordu.

Finny'yi seyretmek beni Jamie'yi düşünmekten alı koyuyordu. Neden bilmiyordum ama kendisini böyle gözetlediğimi öğrense Finny bana bir şey dememiş gibi geliyordu. Slyvie'yle ne konuştuğunu merak ediyordum. Finny'nin kollarını gerişini, esneyişini izlerken aklım baş-

ka hiçbir yere kaymıyor; sadece ona, o ana odaklanıyordum. Kendi kendimi yiyip bitirmekten uzaklaşıyordum.

Altıncı günün sabahı Finny beni almak için arka kapıya geldiğinde yüzünden gerginlik akıyordu.

“Selam,” dedim.

“Selam,” dedi. Ama sanki “selam” kelimesini dudaklarının arasından kerpetenle almışlardı. Ellerini cebine koymuştu.

Kapıyı arkamdan çektim. Finny’yle arabaya kadar yürüdük. Yanıma oturana kadar bekleyip, “Bir sorun mu var?” diye sordum. Kontaklı çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıkarken, “Dün gece Jack aradı...” dedi.

“Aa!” Ben de dün gece Slyvie’den önce arayan kim diye merak etmiştim. Finny bana tuhaf tuhaf bakıp konuşmaya devam etti.

“Arkadaşlar bugün buluşmayı düşünüyorlarmış. Mezuniyetten beri görüşmedik.”

“Aa,” dedim yeniden ama farklı bir tonda.

“Kendini idare edebilecek misin?” diye sordu.

“Ederim. Yani bana bakıcılık yapmak zorunda olduğunu hissetmeni falan istemem.”

“Hissetmiyorum zaten,” deyip bakışlarını yeniden yoldan ayırarak bana baktı.

“Sen gidip gönül rahatlığıyla arkadaşlarınla vakit geçirebilirsin. Bir hafta oldu sonuçta, kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Emin misin?”

“Tamamen toparlanmadım ama, evet.”

“İyi o zaman,” dedi. Bir süre sessizce araba sürdü. Daha sonra, günümüz her sabahki normal seyrine döndü. Annelerimizi gırgıra alıp dün gece izlediğimiz filmde bahsettik.

Kahvaltudan sonra Finny beni eve bıraktı. O basıp giderken ben de arka sundurmada arkamı dönüp ona el salladım. Evde kimse yoktu. Annem, babam ve avukatlarının bugün şehir merkezinde toplantıları vardı. Odama gidip yatağıma uzandım. Pencereden dışarıya bakıp ağaçların rüzgârla sallanışını izledim. Bir süre sonra içim geçmiş. Gözlerimi yeniden açtığımda öğleden sonra olmuş, odanın içi ısınmıştı. Ağustos böcekleri ötüşüyor, rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatarak dolanıyordu. Gerinip yana dönünce dizüstü bilgisayarım gözüme çarptı.

En son bir şeyler yazışımdan bu yana uzun zaman olmuştu. Noel'den önce bir şeyler yazmaya başlamıştım ama yazma şevkimi kışın çamuruna, baharınsa heyecanına kaptırılmıştım. Yazdığım şeyden bir şeyler çıkıp çıkmayacağını bile hatırlamıyordum.

Çıplak ayağımın altında güneşten ısınmış tahta zemini hissede hissede yürüyüp sandalyeme oturdum.

İşe yarar bir şeyler yazmıştım ama yazımın büyük bir bölümünü çıkarıp, paragrafların yeriyle oynamam gerekiyordu. Artık yeni bir şeyler vardı kafamda, hikâyeyi yeniden kuracaktım. Gerçekleri yazmaya hazırdım. Çok geçmeden odamda klavyemin tıkırtısından başka ses duyulmaz olmuştu. Sonra o ses de yok oldu. Tek duyabildiğim kafamın içindeki seslerdi.

Annem eve döndükten sonra pizza sipariş etti. Angelina teyzeyle beraber yedik. Finny hâlâ dönmemişti. Yemek biter bitmez onları yalnız bıraktım; ses etmediler gitmeme. Annemin Angelina teyzeyle babam hakkında konuşmak istediğinin farkındaydım.

Yeniden yazmaya başladım. Kendimi öyle bir kaybetmişim ki gün ışığının odamın zemininde hareket ettiğini ve havanın kararmak üzere olduğunu bile fark etmemiş-

tim. Girdiğim hipnozdan çıktığımda, dışarıyı çoktan kararmıştı. Garaj yoluna giren spor arabanın sesi geliyordu. Odam karanlığa gömülmüştü. Odam kapkaranlık olsun diye dizüstü bilgisayarımı da kapatmıştım. Yüzüm pence-reye dönük, yatağıma uzandım.

Odasına girip bir şey ararcasına etrafına bakındı. Odanın diğer tarafına geçip pencereden dışarıya baktı. Bir anlığına beni gördüğünü düşündüm. Sonra dönüp yatağına oturdu. Telefonunu çıkarıp kulağına götürdü.

Telefonum çaldı birden. Önce komodininin üzerinde titreşip duran telefona sonra da pencereden dışarıya baktım. Finny yatağında oturmuş gerinip duruyordu.

“Alo?”

“Selam,” dedi.

“Selam.”

“Ne yapıyorsun?”

“Hiç,” dedim. Sonra da “hiç” dememi inandırıcı kılmak için kitap okuduğumu söyledim.

“Günün nasıl geçti?”

“İyi, seninki?”

“Benimki de iyiydi.”

Bir an ikimiz de sustuk ama rahatsız edici, tuhaf bir sessizlik değildi bu. Sanki aynı odada konuşmadan oturuyormuşuz gibi gelmişti. Gerinmesini izledim, esneme sesi geliyordu kulağıma.

“Eskiden telefonumuzun olmaması ne kötüymüş. Telefonumuz olsaymış, bardakla iple uğraşmamıza gerek kalmazmış.”

“Bence de. Aslında... Odanda mısınız?”

“Evet,” dedim ama sonra kitap okuyor olmam gerektiğini hatırladım. Karanlık bir odada nasıl kitap okunurdu ki? “Yeni geldim yani,” diye uydurdum.

“Beni görüyor musun?” deyip el salladı. Gülerek, “Evet, görüyorum. Ben de sana el sallıyorum,” dedim.

“Merhaba,” dedi.

Ben de, “Merhaba,” dedim.

Finny'yle bardaktan telefonumuzu kapatıp yatağıma girdikten sonra bir ara gerçek telefonum titreşti. Başımı kaldırıp komodininin üzerinde parlayan telefonuma göz attım. Tiki Dave'den mesaj gelmişti.

Guinevere Angela, sabah saat 3.46'da, 3 kilo 250 gram olarak doğdu. Ziyaret saatleri yarın 1-6 arasında.

Gülümseyip başımı yeniden yastığıma koydum. Angie'yi yorgun ama mutluluk gözyaşları dökerken hayal etmeye çalışıyordum. Tekrar uykuya dalmadan önce telefonum bir kez daha ciyak ciyak öttü. Ekranda Jamie'nin adını görünce kalbim sıkıştı.

Angie doğum yapmış. Kızı olmuş. Yarın saat birden sonra ziyaret edebiliriz. Gelip seni almamı ister misin?

Telefonumu odamın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarpınca bir çatırtı sesi geldi. Kırılmış olabilirdi ama umurumda bile değildi. Sonra yeniden uykuya dalmışım ama bütün gece uyanıp durdum, rahat bir uyku çekemedim.

Finny arka kapıyı çaldığında mutfakta oturmuş gelmesini bekliyordum. Bir yandan da mey buz yiyip kitap okuyordum.

“Selam. Yüzünden...” dedi.

“Kızgınlık akıyor,” dedim sözünü keserek.

“Yok ya,” deyip yüzümü inceleyerek, “yorgunluk akıyor diyecektim.”

“Evet, o da akıyordur.” Kitabımı kapatıp, masanın üzerine fırlatıp attım. “Jamie dün gece mesaj attı.”

“Ne demiş?”

İç çekip biten mey buzun çubuğunu masaya koydum. “Tiki Dave herkese mesaj atmış,” dedim.

“Kim mesaj atmış?” diye sorup karşımdaki sandalyeye oturdum.

“Tiki Dave ya, Angie’nin sevgilisi... Yani kocası. Angie doğum yapmış, kız olmuş. Kilosu bilmem şu kadarmış falan filan. Ziyaret saatleri falan da yazıyordu. Onun mesajının üzerinden beş dakika geçmemişti ki Jamie de mesaj attı.” Boğazımı temizleyerek Jamie’nin sesini taklit ettim: “Angie doğum yapmış. Kız olmuş. Yarın ziyaretine gidebiliriz. Seni almamı ister misin?”

“Tiki Dan’in sana da mesaj atacağına ihtimal vermemiş mi yani?”

“Aynen öyle! Tiki Dave bu arada, Dan değil. Ama olsun. Tam Jamie’lik bir davranış. Bana haber verip, ‘Seni alayım mı?’ demekle çok büyük bir lütufta bulunduğunu sanıyor. Sanki ona bu tip şeyler için muhtaçmışım gibi.”

“Yani, açıkçası, birinin seni oraya götürmesi gerekiyor.”

“Biliyorum. Sen götüreceksin ya,” dedim.

Gülümsedi. “Planı baştan yapıp, benim götüreceğimi söylemene bayılıyorum.”

“Götürmeyecek misin yoksa?”

“Tabii ki götüreceğim. Onu kastetmedim ki,” dedi. Yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemişti. Jamie’ye olan kızgınlığımı çoktan unutmuştum.

Hastaneye giderken yolda kaybolmuş, bir buçuktan önce oraya varamamıştık. Yanımda bir yetişkin olmadan öyle bir yere gitmiş olmak tuhafıma gitmiş olsa da kendi kendime artık büyüdüğümü, bir yetişkin olduğumu hatırlattım. Yine de hemşirelerin hepsi dik dik bana bakıyormuş gibi geliyordu. Finny ise tam tersi çok rahat davranıyordu. Sanki her gün doğumhanenin koridorlarından geçiyormuş gibi bir hâli vardı.

Angie’nin odasının kapısına geldiğimizde, kokusunu almışçasına, Jamie’nin içeride olduğunu adım gibi biliyordum. Kapıda durup Finny’ye baktım. Yüz ifadesi bana rahat olmamı, bir sorun olmadığını söylüyordu âdeta. Yüzünü okuyabiliyordum çünkü ben onu çok iyi tanıyordum. Benin dışımda kimse onun o yüz ifadesinin hafif bir gülümsemeden başka bir şey ifade ettiğini anlayamazdı.

Angie yatakta oturmuş, diğerleri de sanki yine Hiçbir Yere Çıkmayan Merdivenler’de toplanmışız gibi etrafını sarmıştı. Boğazım düğümleniyordu.

“İşte, sonunda geldi,” dedi Jamie.

“Autumn,” diye bağırdı Angie. Sırtıp kollarını uzatmaya çalıştı ama sırtışı, hareket edince canı yandığından ekşi bir yüz ifadesine dönüşmüştü. Bir anlığına her şey aklımdan silinip gitmişti. Ona doğru koşup, “Kusura bakma, geciktim. Yolda kaybolduk,” deyip sıkıca sarıldım.

“Finn’i de getirmişsin. Selam Finny.”

“Selam.” Kapının kenarında durmuş, koridorda yürürkenki hâline benzer bir tiple bekliyordu.

“Tacı nerede?” diye sordu Brooke. Omuz silkip, “Taçtan sıkıldım artık sanırım,” dedim.

“Ciddi misin?” diye sordu Sasha.

“Tutmak ister misin?” dedi Angie.

“İstemem mi?” dedim. Köşede yan yana duran Jamie ve Sasha’yı görmezden gelmeye çalışarak odada bakındım. Sonunda kollarında mini minnacık bir kundak tutan tiki Dave’i gördüm. Bebek o kadar küçüktü ki fark edememiştim. Benim yanıma gelip kundağı bana uzattı.

El kadar kundağı kucağıma alırken, “Vay canına! Şuna bak,” dedim istemsizce.

Öyle minikti ki... Yüzü pıtır pıtır, gözleri sanki dünyayı görmek istemezmişçesine yumuluydu. Bir kez daha, “Vay be,” deyiverdim. Kollarımda çok değil, daha az önce bu dünyada olmayan bir insanı tutuyordum. “Finny,” diye seslendim. Sesim hâlâ kısıktı, başım şaşkınlıktan hâlâ fırl fırl dönüyordu. “Gelip baksana şuna...” Arkamda durup omzumun üzerinden baktı. Bir an orada, öylece ses çıkarmadan durduk.

“Tırnaklarına bak,” dedi.

“Evet, ben de fark ettim,” dedi Angie. Guinevre’nin kucağımda oluşundan çok keyif aldığımı fark ettim. Ona bakınca Jamie ve Sasha’nın marifetmiş gibi yan yana oturuşlarını aklımdan çıkarıp atabilmişim.

“Nerede kayboldunuz?” diye sordu Jamie. Yüzümü bebeğin karşısında ekşitmemeye çalıştım.

“I-70 çıkışını kaçırdınca dönüp geri gelelim derken kaybolduk,” dedi Finny.

“Biz de biraz kaybolduk ama biz en azından evden erken çıkmıştık.”

“Biz, ‘Öğle yemeğini yiyip öyle çıkarım,’ demiştik.”

“Keşke biz de yesek. Çok acıktım ben,” dedi Brooke.

“O zaman buradan çıkınca bir yerlere gidelim,” dedi Alex.

“Olur,” dedi Jamie.

“Siz de geliyor musunuz?” diye sordu Sasha. Sorunun bana ve Finny’ye sorulduğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı.

“Maalesef. Planımız var bizim,” dedim. Aslında içimden, “Tabii ki de hayır,” demek geçse de kendimi tutmuş-tum. Yüzüm ondan öte tarafa dönük biçimde yatağa oturdum.

“Neymiş planınız?” diye sordu Angie. Jamie ve Sasha görmesin diye göz kırpyordu. Yanaklarımın alev alev yandığını hissettim, Finny’ye baktım.

Öyle bir şey konuşulmamış olmasına rağmen, “Sine-maya gideceğiz,” dedi Finny. Kendine güveni geri dönmüştü anlaşılan. Yatakta yanıma oturdu.

“Ne filmine gideceksiniz?” diye sordu Sasha.

“Finny, sen de tutsana,” deyip bebeği ona uzattım.

“Yok, yok, istemiyorum,” deyince Finny gülesim gelmişti. Ellerini sanki teslim olur gibi yukarı kaldırdı.

“Hadi ama ya,” deyip bebeği ona uzattım. Alsın diye zorluyordum. Nihayet bebeği kollarına alınca, ne yapacağını bilmez bir şekilde yüzüme baktı. Yeniden gülüp bebeğin yüzüne eğildim. “Şunun yumuk yumuk yüzüne bakın,” dedim. Başımı neredeyse omzuna yaslamıştım. Fark edince, kımıldatmaya çekindim. Finny de gözlerini bebeğe çevirmişti. Bir anlığına, sanki odada yalnız üçümüz varmışız gibi gelmişti.

“Kucağında bebek olan bir erkekten daha çekici bir şey var mı bu dünyada?” diye sordu Angie. Bu sorusu bile je-

tonumu düşürmeye yetmemişti. Balıklama, “Yok,” diye atladım. Verdiğim cevabı fark edince yana çekilip Finny’den birkaç santim uzaklaştım. Uzaklaşınca vücudunun tenimde bıraktığı sıcaklık kaybolmuştu hemen.

“Tamam, sıra bende,” diye araya girdi Brooke. “Zavalı çocuğa işkence etmeyi bırak.” Gelip bebeği Finny’den aldı. Gözlerimi Finny’den kaçırdım ben de.

Sonraki bir saat boyunca havadan sudan konuşup televizyon seyrettik. Finny’ye hiç bakmıyordum ve yatağa ağırlığımı verirken ona sürtünmemeye özen gösteriyordum. En çok konuşan Jamie olmuştu. Konuşmayı yönlendiriyordu ki herkes ne büyüleyici, ne komik biri olduğunu görsün. Eski hâlimden hiçbir farkı yoktu ama artık bende uyandırdığı hisler farklıydı. Jamie ve Sasha ne el ele tutuşuyorlar ne de öpüşüyorlardı, sadece yan yana oturuyorlardı.

Bir sonraki programın giriş müziği çalarken, Guinevere ağlamaya başladı. “Karnı acıktı,” dedi Angie. Ama bunu öyle emin bir tavırla söylemişti ki şaşırıp kalmıştım. Kızını kucağına alalı daha ancak yarım gün olmuştu oysa.

“Kalkalım biz artık,” dedim. Finny’yle ayağa kalktık. Angie bize şöyle bir baktı sonra bakışları bebeğine kaydı.

“Geldiğiniz için çok teşekkür ederim,” deyip gözlerini yeniden bebeğine çevirdi. Hızlı adımlarla kapıya yürüdüm.

“Görüşürüz, millet,” dedim.

Finny de, “Görüşürüz,” dedi.

Jamie’nin, “Biz de kalksak iyi olur,” dediğini duydum ama ne geriye baktım, ne de yavaşladım. Finny’yle yan yana yürüyorduk. Diğerleri arkamızdan geliyordu. Jamie, Sasha, Alex, Brooke ve Noah... Ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Sanki birbirimize yabancıymışız gibi yürüyor-

duk. Asansöre vardığımızda Finny düğmeye bastı, kapılar anında açıldı. Diğerleri koridorun köşesini dönerken biz asansöre bindik, Finny birinci katın düğmesine bastı. Ben onlara, onlar bana bakarken asansörün kapıları kapanmıştı. Finny bana dönüp, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim.

“Cidden sinemaya mı gitsek?”

“Olur, senin istediğin bir filme gidelim. Benimle buraya kadar geldiğin için çok teşekkür ederim,” dedim.

“Ne demek,” deyip sırtıttı. En sonunda bir şeyin farkına varmıştım. Finny’nin bende uyandırdığı duyguları Jamie bir kez olsun uyandıramamıştı. Hatta birlikte geçirdiğimiz en güzel anlarda bile...

Finny'nin yatağındaydık. Ben dizlerimde bilgisayarım, yatak başlığının önüne kıvrılmıştım; Finny ise karnının üzerine yatmış, bilgisayar oyununda zorlu bir görevi bitirmeye uğraşıyordu.

Az önce kitabımın bir bölümü bitmişti, kendimi kuş gibi hafif hissediyordum. Finny'nin oyundaki karakterinin ejderhaya bombalar fırlatışını seyretmeye başladım. Vakit öğleni yeni geçmişti ama karnım acıkmamıştı. Çünkü artık gece geç saatlere kadar dışarıda takılıp kahvaltı saatlerini uyuyarak geçiriyorduk.

Zamanımızın büyük bölümünü arabada, camları açıp dolaşarak geçiriyorduk. Gece yarısından sonra araba servisi yapan fast-food dükkânlarına gidiyor, yirmi dört saat açık olan marketleri dolaşıp duruyorduk. Geçen gece arabasının kaportasına oturup neon renkli, farklı farklı aromalarla tatlandırılmış şekerlerden yemiştik. Finny radyoyu açık bırakmış, arabanın ön camına yaslanmıştık. Sokak lambaları o kadar çok parlıyordu ki gökyüzündeki yıldızlar görünmüyordu âdeta.

Bilgisayarımı kapattım. Finny bilgisayarımın çıt edişini

duymuş olmalıydı ki, “Bitti mi?” diye sordu. Ekranda bir bomba patlatınca elindeki kumanda öttü.

“Şimdilik evet,” dedim. Bilgisayarımı yanıma koyup kollarımı başımın üzerinde esnettim. Finny savaşı kazanıp, oyununu kurtarıken onu seyrettim.

“Ee, ne zaman okuyacağız?” diye sordu.

Bir saniye bile düşünmeden, “Asla,” dedikten sonra, “kusura bakma,” diye ekledim.

“Niyeymiş?” Sesindeki şaşkınlığı fark etmiştim. Bana bakmıyor, oyununu oynamaya devam ediyordu.

“Çünkü gizli şeyler yazıyorum. Henüz pek güzel oldukları söylenemez.”

“Peki, güzel olunca okuyabilir miyim?”

Beni göremeyeceğini bile bile omuz silkip, “Sanırım, hayır,” dedim.

“Kimseye okutmayacaksan niye yazıyorsun ki?”

“Kimseye okutmayacağım demedim ki...”

Omzunun üzerinden bana bakıp, “Yani bir tek bana mı okutmayacaksın?” diye sordu. Ekrandaki karakter daireler çizip, kafasını tekrar tekrar ağaca vuruyordu.

“Öyle değil,” dedim. Yatakta kayıp, yüzüstü Finny’nin yanına uzandım. “Şey işte... Seni tanıyorum. O yüzden okuduğunda, ‘Aa, bu karakter aslında şu,’ ya da, ‘şu günden, şu saatten bahsediyor, ama aslında böyle olmamıştı,’ falan diyebilirsin. Öyle demeni istemiyorum.”

“Ya öyle didik didik ederek okumayacağıma söz verirsem? Analiz de etmeyeceğim. Annemin üstüne yemin ederim.”

“Annene söyleyeceğim seni.”

“Hadi ama... Ne olur?”

Omuz silkip gözlerimi devirerek, “Bakarız,” dedim.

“Tamam,” deyip arkasını döndü; yeniden televizyon ekranına bakmaya başladı. Kumandasını kaldırıp tuşlara basarak, “Bu evet demek oluyor,” dedi.

“Hiç de bile!”

“Öyle.”

“Hiç de bile,” dedim. Omzunu yumruklayınca kahkaha atıp, “Yazı işin bittiğine göre şimdi ne yapmak istersin?” diye sordu. Yeniden omuz silktim ama bu sefer yüzüm gülüyordu.

“Burada böyle takılmayı,” dedim.

70

Finny telefonunu ilk alışta açmıştı.

“Alo?”

“Eve geldim,” dedim.

“Hâlâ dışarıda mısın?”

“Evet,” dedim.

“Dur girme o zaman. Bir dakikaya inmiş olurum.”

Arka kapıdan çıktığında, arabasının kaportasına oturmuş onu bekliyordum. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Cırcır böcekleri cıvıldıyordu; hava hâlâ ılıktı.

“Ee, nasıl geçti?” diye sordu.

“İyi gibiydi. Diğerlerinin de adına konuşur gibi bir hâli vardı,” dedim. Brooke’la sinemaya gitmiştik, az önce dönmüştüm. Eve dönerken geçen yarım saatte, arabada bana, “Biliyoruz, Jamie’yle Sasha’ya çok kızgınsın; ama herkes seninle arkadaş kalmak istiyor; sen hâlâ grubumuzun bir parçasısın,” türünden Şeyler söyleyip durmuştu.

“Kimse kimsenin tarafını tutmak istemiyormuş,” dedim.

“yle diyeceğini tahmin etmiştim. A mısın?” dedi Finny.

“Açım.”

Bütün gece açık olan arabaya servis büfesine giderken sandaletlerimi çıkarıp, ayaklarımı candan sarkıttım. Sorun etmedi Finny.

“Daha iyi hissediyor musun peki?” diye sordu. Omuz silkip, “Sayılır. Yani, bütün bunlardan sonra arkadaş kalmamız güzel tabii...” dedim. Bir kez daha omuz silkip iç çekerek, “Ama bilmiyorum. Böyle bir şeyden sonra nasıl arkadaş grubu olarak kalabiliriz ki? Zaten hepimiz farklı okullara gideceğiz...” Sesim gitgide kısılıyordu. Bir dakika boyunca hiç konuşmadık. Fast-food dükkânının parıl parıl parlayan ışıklarının önünde durduk.

“Arkadaşlarından vazgeçmek senin için bu kadar kolay bir şey mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Ayağımı içeri çekip yanağımı dizlerime yasladım. “Aslında ömür boyu arkadaş kalacağımızı sanmıştım.”

“Bizden mi yoksa onlardan mı bahsediyorsun?” diye sordu. Pencereden dışarı bakıyordu.

Megafondaki ses, “Siparişinizi alabilir miyim?” diye seslendi.

Finny, “Bir saniye,” deyip bana döndü. “Ne alacağına karar verdin mi?”

Kalbim bir önceki sorusundan dolayı hâlâ güm güm atıyordu. Arkadaş kalma konusunu hiç konuşmamıştık. Annelerimiz duysa çılgına dönerlerdi ama bu konuyu açmamları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Brooke, arabasından inmeden hemen önce bana, Finny’yle çıkıp çıkmadığımızı sormuştu. Ben de Finny’nin hâlâ Slyvie’yle çıktığını söylemiştim.

“Bir numaralı menüyü al, gitsin. İçeceği kola olsun.” Finny siparişlerimizi verip, parasını ödedi. Arabayı ileriye

aldı. Yemeğimizi beklerken, “Az önce onları kastetmiştim. Ama şimdi seni de kastediyorum,” dedim. Karşılık vermedi. Yemek torbasını uzatıp, U çizerek döndü. Yeniden yola çıktığımızda bana, “Sylvie İtalya’daymış,” dedi.

“Ya?”

“Bütün hafta o müze senin bu müze benim gezmiş.”

“Sylvie’yi sanat galerisinde düşünemiyorum,” dedim. Finny bana bir bakış attı. Gözlerini yeniden yola çevirip kaşlarını çattı.

“Tanısan onun hakkında böyle kötü düşünmeyeceğini sen de çok iyi biliyorsun.”

“Onun hakkında kötü düşündüğümü kim söyledi? Yalnızca, öyle sanat galerisi gezecek bir tipi yok.”

“İşte bunu sen söyleyince, kötü bir şey oluyor. Hem onu gerçekten hiç tanıyorsun.”

“Tamam. Ne ben onu ne de o beni tam olarak tanıyor. Kim bilir o benim hakkımda neler düşünüyor?”

“Aslında, senden genel olarak tırsıyor.”

“Tırsıyor mu?”

“Gözünü korkutuyorsun.”

“Aman, neyse ne...”

“Ciddiyim.”

“Tamam, ciddisin,” dedim. Eve dönüş yolunun geri kalanını konuşmadan geçirdik. Finny arabayı garaj yoluna çekip kontağı kapattı. İkimiz de kafamızı çevirmedik, gözlerimizi önümüze dikmiştik.

“Kızdın mı?” diye sordum.

“Hayır, kızmadım,” dedi. Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu. Ya da en azından söylemem gereken bir şeyler... O yüzden ağzımı açmıyordum. Yemekleri torbadan çıkarıp Finny’ye onunkini uzattım. “Sağ ol,” dedi. Gösterge panelinin ışığıyla aydınlanan yüzü çok yakışıklı görü-

nüyordu. Eğilip omzuna yaslanabilmek için neler vermezdim. Küçükken böyle şeyleri teklifsiz yapabiliyordum, ne güzeldi.

En sonunda akıl edip, “Slyvie’den nefret falan etmiyorum,” dedim. “Onu tanımadığım konusunda haklısın. Ama bu aynı zamanda müzeleri sevip sevmediğini de bilemeyeceğim anlamına geliyor.” Finny omuz silkti ama ilgisiz bir tavırla yapmamıştı bunu. “Zaten beni tanısaydı, kesin ne ahmak biri olduğumu görürdü ve benden tırsmazdı. Jamie’nin beni boynuzladığını biliyor mu?” diye sordum.

“Evet, söyledim,” dedi. Beni şöyle bir süzüp hemencecik, “Detaya girmedim gerçi,” diye ekledi.

“İkimizin her gün takıldığını biliyor mu peki?”

“Hayır” anlamında başını sallayıp gözlerini yeniden dışarıya çevirdi.

“Eve döndüğünde ne diyeceksin o zaman?” diye sordum.

“Onu daha düşünmedim. Hem ayrıca sen ahmak falan değilsin.” Hamburgerimi soğumadan yemeye başladım. Finny ilk önce patates kızartmalarını yedi, ondan sonra hamburgerine geçti. Ben hamburgerimin yarısını yedikten sonra kalanını kâğıdına geri sarıp torbaya koydum. Yüzüm Finny’ye dönük, koltukta kıvrılmış otururken, yarı karanlıkta hamburgerini yiyişini izliyordum. Bir yandan da radyo kısık sesle çalışıyordu. Eğer sevgili olsaydık, romantik bir an yaşadığımız söylenebilirdi.

“Ee, yarın ne yapıyoruz?” diye sordu.

Gölün kenarında oturuyorduk. Gökyüzü yavaş yavaş kararıyordu; birazdan havai fişek gösterisi başlayacaktı. Annemle Angelina teyze de bizimleydiler ama yanımızda oturmuyorlardı. Şu günlerde bizi baş başa bırakmaya merak salmışlardı. Ben nedenini bilmezlikten geliyordum, Finny ise hepten anlamıyordu.

“Başlaması lazımdı, hava yeterince karardı,” dedim.

“Birazdan başlar,” dedi. O sırada bir patlama sesi geldi, gökyüzü aydınlandı.

Geriye yaslandım. Gökyüzüne bakıyormuş gibi yapıp, başımı kaldırarak Finny’yi seyredecektim. Çenesini yukarı kaldırmış, gülümsemesiyle dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Uzanıp saçını gözünün önünden çekti.

Bu gibi anlarda, nasıl oluyor da kelimeler ağızından bir bir dökülmüyor diye hayret ederdim. O iki kelime yuvarlak çakıl taşları gibi dilimin ucunda ağızdan çıkmayı bekliyordu. Yutkundüğümde ve nefes aldığımda dilimin ucundaki varlıklarını hissedebiliyordum.

Kaşlarını birazcık kaldırmıştı. Acaba gökyüzünde ne vardı da böyle şaşırmıştı diye merak etmiştim ama gözlerimi ondan çekemiyordum.

Hayatımın son altı yılı gerçek miydi? Şu an altı yılın altısı da birer hayalden ibaretmiş gibi geliyordu. Tam olarak odaklanırsam, o anıların hepsini aklımdan söküp atabileceğimi düşünüyordum. Gözlerimi kapatıp, Finny'yle hiç ayrılmamışız gibi yapabiliirdim. Yeni bir geçmiş yazıp, aklıma onu kazıyabiliirdim.

Tribünde oturup Finny'nin maçını izleyişim gözümde canlanmıştı. Başını kaldırıp bana bakmıştı, ona el sallamıştım. On beş yaşındaydık.

“Autumn,” dediğini duydum. Gözlerimi açınca bana baktığını fark ettim. “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Yok, yok bir şey... Yorgunum biraz,” dedim.

“Gitmek ister misin?”

“Yok hayır,” deyip gülümsedim. “Sen beni dert etme.” Canım hiç istemese de gözlerimi yüzünden çekip gökyüzüne çevirdim.

Finny'nin arabası evin önünde durduğunda ön merdivenlerde oturmuş onları bekliyordum. Beklediğimden erken gelmişlerdi. Finny kornaya basınca ayağa kalktım. Gece vakti olmasına rağmen hava hâlâ ılıktı. Geniş çimenlikten koşarak yanlarına gittim.

Arabaya vardığımda, Jack ön koltuktan inip arka koltuğa geçti.

"Hayır, hayır. Ben arkada otururum," dediysem de, "Olmaz, bayanlar öne," diye ısrar etti. İlk defa bu kadar uzun bir diyalogumuz olmuştu. Ön koltuğa geçip kapıyı çektim.

"Jack centilmenlik taslamaktan pek hoşlanır. Sakın aldanma," dedi Finny.

"Finny, benim hakkımda böyle şeyler söylersen nasıl arkadaşının üzerinde iyi bir izlenim bırakacağım?" diye yakındı Jack.

"Birbirinizi sevmeniz gerekiyor demedim," dedi Finny.

Kendi adıma konuşmam gerekirse bana, "En yakın arkadaşlarımdan ikisi de birbirinden bihaber. Bu hiç hoşuma

gitmiyor,” demişti. “Hep birlikte sinemaya gidelim bari, tek bir film,” diye de eklemişti. Karşı çıkmaya baştan hazırdım ama beni en yakın arkadaşı olarak gördüğünü öğrenince yelkenleri suya indirivermişim. Jack’i ikna ederken pek zorlandığını sanmıyordum.

“Hadi, Finny’ye nispet olsun diye birlik olalım,” dedim. Jack bir kahkaha patlattı. Sanırım “evet” demek istemişti.

Ben ajan filmine veya yavan esprilerle dolu bir komedi filmine girmek istemeyince beni korku filmine girmeye ikna ettiler. Filmin ilk on beş dakikasında başroldeki kız, terzinin soyunma kabinini açınca kabinden plastik bir manken çıkmıştı. Ben çığlık atıp gözlerimi kapayınca Jack ve Finny bu hâlime güldüler. Fakat Finny kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sormadan edememişti. “İyiyim,” dercesine başımı sallayıp koltuğuma gömüldüm.

Bir saat sonra, filmin en heyecanlı kısmına geldik. Başroldeki kız bu sefer de bir başka kapıyı açmış, sevgilisini çatı kirişine asılı bulmuştu. Kız çığlık atmış; kamera kızın sevgilisinin yüzüne zum yapmıştı. İrkilip koltuğumda yana döndüm. Alnım Finny’nin omzuna değiyordu. Kız bir kez daha çığlık atınca yeniden irkildim.

Finny fısır fısır bir sesle, “İyi misin?” diye sordu. Başımı sallayınca başım omzuna sürtünmüştü. Yana kaydı. Utanıp, hemen başımı kaldırıp ekrana geri baktım.

Finny kolunu omzuma attı.

Yani attı sayılırdı. Daha çok koltuğumun arkalığına atmıştı, ucundan da bana değiyordu ama yine de değiyordu. Parmaklarını omzumun üzerine koymuştu. Korkunç bir sahne daha çıkınca, omzumu nazikçe okşadı.

“İyiyim,” diye fısıldadım. Jack bizi şöyle bir süzdü.

Filmden sonra, Finny arabayı çalıştırırken Jack, “Bu gece içip biraz sarhoş olmaya ne dersiniz?” diye sordu.

“İsterim,” dedim. Finny omuz silkti.

“Yani siz varsanız ben de varım,” dedi.

“Gerçi içkiyi nereden bulacağız?” diye sordum.

“Abim Rock Sokağı’ndaki içki dükkânında çalışıyor,” dedi Jack.

Finny’ye bakıp, “Cidden mi? Demek siz o içkileri hep oradan alıyordunuz,” dedim.

“Aynen,” dedi Jack. Finny yeniden omuz silkti.

Arabayı evin arkasına çekip, camları açtık. Arabada oturup kafayı çektik. Oğlanlar bir litre kola alıp üçte birini boşaltarak boş kısmı viskiyle doldurdular. Ön koltukta oturuyorlardı. Kolayı aralarında paylaştılar. Arka koltukta, bacaklarımı uzatmış oturuyordum. Elimde tropikal çiçek aromalı, pembe kutulu bir içki vardı. Ne olduğunu bilmiyordum, altılı paket şeklinde almıştık. Finny beğeneceğimi söylemişti. Acaba Slyvie de mi hep bundan içiyordu?

“Bu gece bizde kalman lazım. Seni eve bırakamam,” dedi Jack’e. Jack kolalı viskiden lıkır lıkır içip şişeyi geri Finny’ye uzattı.

“Tabii bırakamazsın,” dedi. Kıkırdayıp Finny’nin viskiden kocaman bir yudum almasını izledim. Elinin tersiyle ağzını silerken bile erkeksi ama kibar tavrını korumayı beceriyordu.

“Ee, Autumn,” dedi Jack. Yüzüme bakmak için koltuğunda döndü. “Jamie’yle neden ayrıldınız? Yani, herkes sizin evleneceğinizi falan sanıyordu.”

“Evet, ben de öyle sanmıştım. Ama beni Sasha’yla aldatığı için böyle bir şey olmayacak.”

“Ciddi misin?” diye sordu Jack. Suratını ekşitip ellerini yukarı kaldırdı. “Sasha, yani şey...”

“Benim yarım kadar bile güzel değil, değil mi? Biliyorum.”

Jack bir kahkaha patlattı. “Ne de mütevazı çıktın sen.”

“Doğruları söylüyorum.”

“Ama söylememen lazım...”

“O niyeymiş?” deyip doğruldum, başımı ön koltukların arasından uzattım. “Neden ben herkes bana güzel olduğumu söyleyip dururken bilmiyormuş gibi yapmak zorundayım ki?”

“Öyle yapman gerekiyor işte.”

“Siz tartışadurun ben bir tuvalete gidip geleyim,” dedi Finny. Arabadan çıkıp kapıyı kapattı. Jack o giderken arkasından bakıyordu.

“Ben de öyle çok iyi, düzgün biri olduğumu savunmuyorum. Güzel olmak bir başarı bile sayılmaz. Ama ne yapayım? Öyle görünüyorum,” dedim. Sinekliğin Finny’nin arkasından kapandığını duydum.

“Bak,” dedi Jack. Gözlerini bana çevirdi. “Şimdi bana açık açık söyle. Finny’nin kafasını karıştırmaya çalışmıyorsun, değil mi?”

“Efendim?”

“Çok ciddiym ben. Finny benim arkadaşım.”

“Neyden bahsettiğini anlamıyorum bile.”

“Ortaokulda aynı okuldaydık.”

“İyi ne güzel... Ben de sizinle aynı okuldaydım.”

Jack iç çekti. “Bak, ciddi düşünmüyorsan, çocuğun kafasını karıştırıp durma. Tamam, Slyvie’yle güllük gülistanlık bir ilişkileri var denemez ama sana yeniden kafayı takmasından iyidir.”

“Ne ne? Ne yapmasından iyidir?” Bir an sanki Jack dönüp karnıma yumruk atmış gibi hissetmişim. Dilim damağım kurummasına rağmen yutkundum. Demek Finny beni sadece öpüşmek nasılmış onu anlamak için öpmemişti; benden gerçekten hoşlanıyordu. Arabada Jack ve

benden başka kimse olmamasına rağmen, sesimi alçaltıp, “Yoksa sana bir şey mi söyledi?” diye sordum.

“Hayır. Sadece arkadaş olduğunuzu söyledi. Ama geçen sefer de böyle demişti. Sonrasında ise seni kafasından çıkarıp atana kadar ömründen ömür gitmişti.”

Bir an hayal kırıklığından ağlayacağım diye korkudan ödüm patlamıştı, gözlerimi yere çevirdim.

“Amacım seni üzmemek değildi,” dedi Jack.

“Yok, yani. Finny’yle aramda sandığın gibi bir şey yok,” deyip bir kez daha yutkunup nefes aldım. Jack yeniden şaşırıp kalmıştı.

“Çok tuhaf.”

“Tuhaf olan nedir?”

“Sen de ona aynı annesi gibi “Finny” diyorsun.”

Hafifçe gülümsedim.

“Ee, yani. Onu annesi kadar uzun süredir tanıyorum.”

“Doğru.”

“Ayrıca, eskiden ona herkes öyle derdi. Annem ve Angelina teyze arada “Phineas” da diyorlar. Ama ben bir tek kızınca öyle derim.” Arka kapının açıldığını duyduk. İkimiz de dönüp kapıya baktık. Finny’nin elinde bir paket çubuk kraker vardı.

“Finny’ye konuştuklarımızdan bahsetme, olur mu?” dedi Jack.

“Tabii ki bahsetmeyeceğim. Ayrıca son kez söylüyorum, Finny’yle aramızda sandığın gibi bir şey yok.”

Finny'nin yatağında uyuyakalmışız ama ben artık uyanmıştım. Öğleden sonra gün ışığı pencereden girip üzerimize düşüyordu. Yatağın yanında yerde, öğlen yediğimiz pizzanın kutusu duruyordu. Finny'nin oyunu kendi kendine durmuştu. Kitabım komodinin üzerindeydi.

Dün gece saat üç gibi marketteki tansiyon aletlerinden birine kolumuzu sokup tansiyonumuza bakmıştık. Finny'nin tansiyonu tam olması gerektiği gibiydi, benimki ise biraz yüksek çıkmıştı. Bunu yarım kilo solucan jelibon ve önceden kalan viskimizle kutlamıştık.

Yarın babamla öğle yemeğine çıkacağımız için bu gece çok geç vakte kadar dışarıda kalamayacaktım. Finny bu gece bense dışarı mı çıkar, yoksa benim gibi erken mi yatar bilemiyordum.

Gerinip, Finny'ye değmeyeyim diye yana kaydım. Ellerini başının arkasına koyup öyle uyumuştı. Ağzı hafif aralanmıştı ama aptalca bir ifade yoktu yüzünde. Rahat, samimi bir hava katmıştı ona.

Pencereden dışarıya bakıyorduk; ağaçların gölgesini

seyredip annemle babamın boşanma işinden bahsediyorduk. Fırat bulursak sanat galerisine gidelim, demiştik. Ya da en azından hayvanat bahçesine... Bir ara zihnimin bulandığını, ardından uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Finny'den önce uyuyakalıp kalmadığımı merak ettim. Herhâlde aynı anda uyumuştuk.

Yüzüne böyle bakabilmek ne güzeldi.

Bu kadar yakından bakınca yüzünün o kadar da kusursuz olmadığını fark etmiştim. Burnunun kenarında ufak bir sivilce vardı, yanağında da suçiçeğinden kalma bir iz. İkimiz de aynı zamanda suçiçeği olmuştuk. Bir haftamızı yatakta beraber film izleyip, aynı tabaktan peynirli cips yiyerek geçirmiştik. Finny yüzünü benim kadar kaşımamıştı. Ben ondan iki gün sonra iyileşmeme rağmen annelerimiz benimle kalmasına bir şey dememişlerdi.

Suçiçeği izine dokunabilseydim keşke. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

“Özür dilerim,” dedim fısıltıyla. “Eskiden, hastalığımız bile bizi ayıramazdı. Ben her şeyi mahvettim.”

Uyanık olsa, “Sorun değil,” derdi. Hem de bunu içinden geldiği için söylerdi. Ama sorun vardı işte. Jack, Finny'nin beni unutana kadar ölüp ölüp dirildiğini söylemişti. Gerçi bu, beni unuttuğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Kısık sesle, “Seni seviyorum,” dedim. O kadar kısık sesle demiştim ki kendi sesimi zar zor duymuştum. Gözlerimi yumup nefes alış verişine kulak verdim. Birlikte olsaydık neler olacağını merak edip kafamda bir şeyler kurmuştum bunca zaman. Kurduğum hayallere geri döndüm. Tam bana araba sürmeyi öğrettiği kısma gelmişken derin derin nefes aldığını duydum, sanki nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkarmıştı. O sesi çok iyi hatırlıyordum. Uyan-

madan hemen önce o sesi çıkarırdı; insan denizin derinliklerinden suyun yüzeyine çıkarken nefesini toplamaya çalışırdı ya, işte öyle bir sestti. Sesini duyunca gözlerimi kapattım. Benim yaptığım gibi yavaşça yana kaydı. Elini omzuma koymasını veya adımını seslenmesini beklemiştim ama boşunaydı. Biraz daha bekledim. En sonunda yeniden uykuya dalmıştır diye gözlerimi açtım.

“Selam,” dedi.

“Selam.”

“Galiba gece geç saatte yaptığımız gezmeler kendini yavaş yavaş hissettirmeye başladı.”

“Bence de.”

Ne başka bir şey söylemiş, ne kılımızı kıpırdatmış ne de gözlerimizi kaçırmıştık.

Keşke dedim içimden, keşke bunlar bir şey ifade etseydi. Keşke o da uzanırken bana benim ona baktığım gibi baksa, benimle aynı şeyleri düşünseydi.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç,” dedim.

“Emin misin?” diye sordu. Tam, “Autumn...” diye lafa başlayacakken telefonu çaldı. Bir anda kaskatı kesildi; yatakta doğruldu. Telefonu açtığı anda ekrana bakıp kaşlarını çattı.

“Selam. Saat kaç orada? Sabahın dördü mü?”

Kaşlarını gittikçe daha çok çatıp bana arkasını döndü. “Dur, dur sakin ol. Sly... hayır, geçti. Derin derin nefes al.” Bir dakika boyunca hiç konuşmadı. Daha sonra omzunun üzerinden bana bakıp odadan çıktı. “Ne aldın?” diye sordu. Bu sırada kapıyı çektiği için sesini duyamaz olmuştum.

Başımı yeniden yatağın üzerine koyup gözlerimi kapattım.

Finny en sonunda, “Annemler yemeğe çağırıyor,” demek için odaya döndü. Gözlerini kaçırıp duruyordu. Yemekten sonra eve döndüm. Pencereden penceresini gözlemeye başladım. Odası çoktan karanlığa gömülmüştü.

Babam, “Eğer istersen, yurda yerleşeceğin zaman programımı iptal edebilirim. Seninle ve annenle birlikte seni yurda yerleştirmeye gelirim,” demişti. Babamın seçtiği bir restoranda, bahçedeki masalarda oturuyorduk. Finny’nin arabasını hatırlatan kırmızı bir araba almıştı ama onun arabasının arka koltuğu bile yoktu. “Sonuçta çok önemli bir gün,” deyip lafına devam etti, “benim de gelmemi istersen, gelirim.”

“Yani gelme dersem gelmeyecek misin?”

“Ben yalnızca gelmemi istersen gelirim dedim.” Ara sıcaklarımız gelmişti. Garson kız tabakları masaya yerleştirirken babam kız görmezden geldi. Kızın yüzüne bile bakmaya tenezzül etmemişti.

“Teşekkürler,” dedim. Garson kız da beni duymazlıktan gelip yürüyüp gitti.

“Kararını hemen vermen gerekmiyor. Ama zaman yaklaştıkça her şey daha da zorlaşacaktır.” Böyle dedikten sonra raviolisini [İtalyan mantısı] marinara sosuna batırdı. “Gerçi her şekilde ayarlarım, o sorun değil,” dedi. Mantısından bir ısırık alıp çiğnemeye başladı.

“Yani ben istersem...” dedim. Başını salladı. “Yalnızca ben istersem... Ama mesela sen gelmek istediğin hâlde ben gelmeni istemezsem, gelmeyeceksin, öyle mi?”

Babam elini peçeteye silip iç çekerek, “Bir tanem, gelmemi istemezsen...” derken lafını kestim.

“Ya annemin gelmesini istemezsem? Gelme desem gelmeyecek mi?”

“O farklı, bir tanem. Annenin gelmesi gerekiyor. Öyle bir seçim şansın yok.”

“Neden ki? Neden senin gelip gelmemeni seçebiliyorum da onunkini seçemiyorum?”

“Yani, yurda annen veya baban yanında olmadan mı taşınmak istiyorsun?”

“Hayır. Onu demeye çalışmıyorum. Benim demek istediğim şey... Neyse ya, boş ver.”

Bakışlarımızı yeniden yemeğimize çevirdik. Dışarıda hava kaynıyordu resmen.

Babam bir süre sonra, “Annen Jamie’yle olanlardan bahsetti,” dedi. Adını duyunca irkildim.

“Hımm, büyütülecek bir şey değil.”

“O yüzden mi üzgünsün?” diye sordu.

“Efendim? Ben üzgün falan değilim.”

“Üzgün değil misin?”

“Evet, değilim. İyiyim ben.”

Bu sefer, eve döndüğümde Finny’yi aramadım. Aramak istiyordum ama aramadım. Masama geçip birkaç cümle yazdım. Sonra da yazdıklarımın tamamını silip bilgisayarımı kapattım. Biraz kestirmeye çalıştım ama yorgun değildim. Yine de gözlerimi yumdum. Gün ışığı göz

kapaklarımın arasından gözlerimin içine sızıyordu, gözümün önü kıpkırmızı kesilmişti. İlk Finny'nin aramasını bekliyordum. Bütün öğleden sonrayı böyle geçirmiştım.

Günler birbirini kovalıyordu âdeta. Günlerimi biraz yazarak çokça da okuyarak geçiriyordum. Finny akşam yemeklerini bizimle yemiordu. Angelina teyzenin dediğine göre Jack'le dışarı çıkıyormuş.

Görüşmeden üç gün geçmişti. Üçüncü gün, arabasını garaj yoluna park ederken onu izliyordum. Arabanın kapısını kapatıp kapatmama konusunda ikilemde kalmıştı. Elindeki anahtara uzunca bir süre bakakaldı. Angelina teyze sundurmaya çıkıp adını sesleneneye kadar da kıpırdamadı. Daha sonra arabanın kapısını çarparak kapatıp annesine bakarak gülümsedi.

Dördüncü gün annem, "Finny'yle yine tartıştınız mı yoksa?" diye sordu.

"Yine derken?" dedim.

"Demek istediğim, birlikte sürekli vakit geçiriyordunuz sonra birden..."

"Yine derken, anne? İlk başta görüşmediğimizde tartışma yüzünden olduğunu kim söyledi ki? Ara sıra insanlar beraber vakit geçirmeyi birden bırakır ve bu hiçbir şey ifade etmek zorunda değildir."

"Tamam, Autumn, tamam," dedi. Odama çıkmama bir şey dememişti.

Sasha aramıştı ama açmamıştım.

Sabah erkenden uyanmış ama geri uyuyamamıştım. O yüzden güneş doğana kadar tavanı seyredip daha sonra tekrar uykuya daldım.

Altıncı gün, Finny'yi aradım. Telefonunu açmadı. Telefonumu komodinin üzerine koyup yatakta kıvrıldım. Kesin, ona olan duygularımı anlamıştı.

Kesin, yine her şeyi mahvetmiştim.

Telefonum çalınca elime alıp ekrana baktım. Bir kez daha çaldı.

Havalı olma gayesini bir kenara bırakıp, "Alo," demek yerine, direkt, "Finny," diye açtım telefonu.

"Selam."

"Selam." Bir süre sessiz kaldık. Nefes alış verişini duyabiliyordum. Boğazını temizleyip, "Döndüğünde, Slyvie'den ayrılacağım," dedi.

"Ya."

"Evet, zor... Zor olacak."

Dizlerimi çeneme doğru çektim. Ağlamaya başlasam deli olduğumu falan düşünürdü herhâlde.

"Bize gelip beraber film izlemek ister misin?"

"Olur."

"Ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiyim."

"Hemen şimdi?"

"Evet."

Filmden sonra dışarıya pizza yemeye çıktık. Slyvie'nin lafı bir kez olsun açılmadı.

Finny, “Dördüncü sınıfta, *Charlotte’un Sevgi Ağı*’nı [Charlotte’s Web] okumuştuk da sen hüngür hüngür ağlamıştın. Hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hatırlıyorum. Sen de kafana beyzbol topu çarptığı günü hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum, evet. O gün ona da ağlamış mıydın?”

“Hayır,” dedim. Arabasında oturuyorduk. Gecenin çok geç bir vakti olmasına rağmen, içeri girmek hiç içimizden gelmemişti. Kontak kapalıydı ama gösterge panelinin ışıkları yandığından Finny’nin yüzünü yarım yamalak da olsa görebiliyordum. Koltuğumda kıvrılmış oturuyordum. Yorgunluktan ölüyordum aslında ama çaktırmamaya çalışıyordum.

“Korkmuşsun ama. Yalan mı? ‘Öldün sandım,’ demiştin.”

“Korkutucuydu da ondan. İnsan kendini kullanılıp bir kenara atılmış bir peçete gibi hissediyor.”

“Bir keresinde Noel’de kar yağmıştı, hatırlıyor musun? Sonra da karın üstü buz tutmuştu.”

“Dereye inmiştik.”

“Evet.”

Yanağımı dizime koydum. Camlar buğulanmaya başlamıştı ama oturmaya daha yeni başlamışız gibi geliyordu.

“Donnie Banks’i dövmüştün. Hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Hatırlamam mı?”

“Bana manyak demişti.”

“Sen manyak falan değildin. Okuldaki tek havalı kız sendin.”

“Nereden biliyorsun ki? Diğer kızlarla konuşmazdın bile.”

“Konuşmam gerekmedi ki hiç. Annemin kel bir sevgilisi vardı. Onunla Sevgililer Günü’nde neler yaşamıştı, hatırlıyor musun?”

“Hangisi ya?”

“Şu korkunç tipli olan...”

“Hatırlamıyorum.”

Finny yüzüme bakmak için koltuğunda yana döndü. Yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordum. “Hatırlıyordur. Hani eve geldiklerinde pencereden üzerlerine bir kova su dökmeyi planlamıştık.”

“Ama bakıcı bizi ayrı odalarda yatırmıştı! Onu hatırlıyorum. Ama o adamı hâlâ çıkaramadım,” dedim.

“Ben hatırlıyorum. Yılan gibi bir tipi vardı.”

“Ya da sadece adamın yılan gibi olduğunu düşündüğünü hatırlıyordur. Hatta belki şimdi görsen aynı adam sana hiç korkutucu gelmeyebilir. Hafıza yanıltıcı olabilir çünkü tarafsız değildir.”

“Ama sen ve ben her şeyi her zaman için aynı hatırlamışızdır.”

“Çünkü eskiden hep aynı şekilde düşünürdük. Kesin şeyi hatırlamayız...” Ağzımdan çıkmak üzere olan şeyi fark edince lafımı devam ettirmedim.

“Neyi?”

“Önemli değil ya,” dercesine omuz silktim. “Mesela ortaokulu ya da liseyi aynı şekilde hatırlamayız.”

“Yani evet.” İkimiz de sustuk. *Neden böyle bir şey demiştin ki? Ya, hadi artık eve gidelim, derse?*

“Sen Bay Laughegan’ın en sevdiği öğrencisiydin.”

“Evet, öyleydin. Ama diğer öğretmenler de seni benden daha çok severdi.”

“Hayır ya.”

“Öyle işte!” deyip başımı kaldırdım. Daha dik oturmaya başladım. “Seni herkes hep sevmiştir. İlkokulda da öyleydi.”

Finny omuz silkip, “İlkokulu bilmem ama kimse ortaokulda beni sevmezdi,” dedi.

“Hiç de bile.”

“Öyle. Ben sünepenin tekiydim. Sen ise Kraliçe’ydin.”

“Hayır, Kraliçe Alexis’ti. Ben piyondan başka bir şey değildim.” Finny kabul etmediğini göstermek için başını salladı. “Neden bahsediyorsun sen? Takım’ın lideri oydum,” dedim. Karanlıktan tam olarak seçemesem de galiba gözlerini devirmişti.

“Ama bütün oğlanlar senden hoşlanıyordu,” dedi.

“Ya...”

“Evet, yani şey... Tuhaftı biraz. Hepsinin senden sürekli o şekilde bahsetmelerini kastediyorum.”

“Ya,” dedim yeniden. Camlar tamamen buğulanmıştı. Dışarıdan bir tek sokak lambasının parıltısını seçebiliyordum. Sokağın Amerika’daki herhangi bir sokaktan hiçbir farkı yoktu.

“O zaman neden gruptan ayrıldın?”

“Kimden ayrılmışım?”

Çocukların benim hakkımda konuşup durmalarının tuhaf olduğunu söylerken nasıl da kem küm etti ama...

“Kızlardan... Neden sen ve Sasha gruptan çıktınız?”

“Biz çıkmadık. Bizi onlar attı.”

“Ama onlar öyle demiyordu,” dedi Finny. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Keşke daha net görebilseydim yüzünü. “Bana dediler ki onlar ponpon kızlık antrenmanlarına katılınca sen ve Sasha lisede ponpon kızlığın çok klişe bir şey olduğunu ve daha anlamlı bir şeyin parçası olmak istediğinizi söylemişsiniz. Ayrıca onlar arayıncı telefonlarınızı açmamaya başlamışsınız.”

“O öyle olmadı. Onlar bizimle arkadaş olmayı bıraktılar,” dedim.

“Ee, sen öyle düşünürsün tabii ki,” dedi.

“Yani... Ama onlar kendilerini bizden üstün gördüler.”

“Onlar da aynı şeyi sizin için söylediler,” dedi.

“Ama bu doğru değil.”

“Hafıza yanıltıcıdır, tarafsız olamaz. Daha demin sen dedin bunu.”

“Galiba haklısın,” dedim. İlk defa, daha başka nelerin Finny'nin bakış açısından bakınca böyle farklı görüldüğünü merak etmiştim.

Yine arabadaydık, ama bu sefer durum farklıydı. Saat sabahın biriydi ve polis arabamızı kenara çekmişti. Bu, bu hafta ikinci kez olmuştu. Finny'nin bir şey yaptığı falan da yoktu. Bizi sırf bu yaşta kırmızı spor arabayla dolaştığımız için kenara çekiyorlardı.

Finny, polis bagajı kontrol ederken başında duruyordu. Arabaya geri bindiğinde, "Sen de bu arabanın ederinden çok derdi olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordum. Arkamızda duran polis arabası çekip gitti. Finny farları yakıp, çıkarken omzunun üzerinden yolu kontrol etti. "Annen bu arabanın bir dünya sigorta masrafının çıktığını söyledi," dedim.

"Evet, ama ben arabamı seviyorum," dedi.

"Şirin bir araba."

"Arabama şirin deme lütfen."

Kıkırdarak, "Finny'nin tatlı, şirin arabası. Şirin arabacık," dedim.

"Ya susarsın ya da seni arabamla gezdirmem."

"Gezdirirsin."

"Bal gibi de gezdirmem."

"Beni özlürsün ama."

“Arabama şirin dersin özlemem.”

Yeniden güldüm.

“Sana araba kullanmayı öğretsem iyi olacak,” dedi.

Kaşlarımı çatıp, “Ne? Yok, aman kalsın, ben almaya-
yım,” dedim.

“Hadi ama... Bir ömür araba sürmeyi bilmeden yaşa-
yamazsın.”

“Bana göz kulak ol işte.”

“Direksiyonu tut.”

“Olmaz.”

“Autumn, direksiyonu tut.”

Fark edip etmediğini bilmiyordum ama adımı böyle söylediğinde onu geri çeviremiyordum. Her seferinde işe yarıyordu. Yanına sokulup direksiyonu tuttum. Ben direksiyonu tutar tutmaz araba sağa doğru kaydı.

“Dikkat et,” dedi Finny. Ellerimi çekmeye yeltensem de ellerini ellerimin üzerine koydu. Ellerimi direksiyona hafifçe bastırıp arabayı yeniden yola soktu. “İşte, oldu,” dedi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sanki uçurumdan düşüyormuş gibi hissediyordum. “Yolda giderken ara sıra direksiyonu hafif hafif kırman lazım. Tek tarafa yönelirsen yoldan çıkabilirsin,” dedi.

“Ya,” dedim sesim titreye titreye. Yutkundum.

“İyi gidiyorsun. Eğer yoldan çıkacak olursan ben direksiyonu yakalarım, merak etme,” dedi.

Önce dönemecin birinden dönmeme yardım etti, sonra da diğerinden... Birkaç sokak daire çizerek dolandık. Daha sonra, bizi yeniden anayola çıkarttı.

“Otoyola da çıkmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

“Olmadı ama şimdi,” dedi. Elleriyle ellerimi direksiyona bastırıp bizi zorla otoyol şeridinde döndürdü. “Aman

Allah'ım!" dedim. Finny elimi direksiyondan çekip vitesin üzerine koydu. Bir, "Aman Allah'ım," daha koyverdim.

"Her şey yolunda... Yanında ben varım," dedi. Elimin üzerine bastırarak vites attırdı. Benim ellerim ter içinde kalmıştı ama onunkiler sıcacıktı ve ne yaptığını bilen bir kararlılıkla ellerimi tutuyordu. Otoyolda hemen hemen hiç araba yoktu. Yol bomboş ve apaçık, önümüzde uzanıyordu.

Bir sonraki sefer, Finny'nin yanındayken Slyvie arayınca şaşırdım bir an. Nedense Slyvie'yi çoktan unutmuştum. Bu dünyanın sadece ikimizden ibaret olmadığını da unutmuştum.

Kanepede film izliyorduk. Finny, "Alo," derken filmi durdurdum. Finny'nin alo deyişinden telefondakinin Slyvie olduğunu anlamıştım. Ayrıca beş kez, "Hı hı," iki kez de, "Güzelmiş," dedi. Bir kez, "Ne olsun işte," dedi ve şöyle bir bana baktı. Ben de bakışlarımı ona çevirdim. Tekrar önüne dönene kadar da çekmedim bakışlarımı yüzünden.

"Tamam," dedi. "Aklımda tutarım." Telefonu kapatıp, "Başlat tuşuna basabilirsin," dedi.

"Arayan Slyvie miydi?"

"Evet."

"Hımm." Neden böyle bir şey dediğimi bilmiyordum ama Finny bana yine de karşılık verdi.

"Ondan telefonda ayrılamam."

"Öyle bir şey yap diyen mi oldu?"

"Yani sen... Neyse, boş ver."

"Ne?"

"Hiç ya," dedi.

“Sen ondan ayrılmayı düşünürken hâlâ seni aramasının çok tuhaf olduğunu düşünüyorum. Gerçi araması da çok normal... Sonuçta bilmiyor. Ama yine de tuhafıma gidiyor.”

“Sanırım, tuhaf. Evet.”

Elimdeki kumandaya bakıp duruyordum ama bir türlü başlat tuşuna basmıyordum.

“Bana hiç bahsetmemiştin,” dedim.

“Efendim?” dedi benimki gibi kısık bir sesle.

“Neden bahsetmedin?” diye sordum. Hiçbir şey demedi, omuz da silkmedi. Gözlerini başka yere çevirmişti. Başlat tuşuna basmamı söylediğinden beri yerinden kıpırdamamıştı.

“Birlikte olmak istediğim insan o değil. Değil yani. Ötesi yok.”

“Peki,” deyip sanki çok sıradan bir şey demiş gibi başımı salladım. Başını kaldırıp yüzüme baktı.

“Jamie’yi özlüyor musun?” diye sordu. Sorusundan terdirgin olmuşum. Yüzümü okumaya çalışıyordu.

“Bilmiyorum,” dedim. Çünkü yalan söylemek istemiyordum. “Evet” demek istemiyorum çünkü onu geri istemiyorum. ‘Hayır’ da diyemiyorum çünkü onu hâlâ çok önemsiyorum. O benim için hâlâ Jamie.”

“Peki, onu seviyor musun?” diye sordu. Başımı “hayır” anlamında sallayarak, “Ona âşık değilim,” dedim. Yeniden sessizliğe gömüldüm. Jamie’ye âşık olmadığım için nasıl da rahatlamıştım! Ama aynı zamanda bunu söylemek çok tuhaf gelmişti.

Finny, “Neden gülümsüyorsun?” diye sordu.

“Çünkü Jamie’ye âşık değilim,” dedim.

“Mutlu olmana sevindim,” dedi.

“Mutluyum, hem de çok.”

Finny'nin bakışları yumuşadı, gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Yine o ikimizden birinin bir şeyler söyleyip karşıdakine zaman tanımadığı anlardan biri yaşanıyordu. Dayanma gücüm bitip gözlerimi kaçırana kadar birbirimize bakmaya devam ettik.

“Filmi bitirip bir şeyler yemeye gidelim,” dedim. Yeni bir öğün keşfetmiştik. Gece yarısı ile şafak vakti arasında yemek yiyorduk, hiç atlamıyorduk hatta. Böylece, sorunlara çözüm aramayı bırakıp birlikte vakit geçirmek için zaman yaratmış oluyorduk.

“İyi fikir,” dedi Finny. Ama aslında hiç de iyi bir fikir değildi. Çünkü Sylvie çok yakında dönmüş olacaktı.

Finny'yle garaj yolunda dikilmiş, annemlerin garaj yolundan çıkışını izliyorduk. Ben el sallarken Finny yalnızca seyrediyordu. Bugün, annemle babamın boşanma davası sonuçlanmış, boşanmışlardı. Tesadüf o ki, annemle Angelina teyze de tam o hafta sonu şaraphanede kalmaya gideceklerdi. Bize iki günlüğüne yüz dolar vermişlerdi. O akşam Jack de Finnylere gelecekti. Akşam yemeğinde pizza yiyip birkaç kadeh bir şeyler içecektik; muhtemelen tüm gece uyumazdık.

“Bayağı eğleneceğiz,” dedim.

“Evet,” dedi Finny de. “Evet” deyişini bir an, eskiden otobüs durağında Slyvie çene çalıp dururken onu geçiştirmek için dediği evetlere benzetmiştim. Geçiştirmek için derken, geçiştirdiğini yalnızca tahmin ediyordum. Ya da dürüst olmak gerekirse, geçiştiriyor olmasını diliyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Onun gözleri hâlâ garaj yolundaydı.

“Ben en iyisi eve gidip biraz bir şeyler yazayım,” dedim. Ancak ben böyle deyince gözlerini bana çevirdi.

“İyi, tamam,” dedi.

“Jack geldiğinde mesaj at. Ya da ne zaman gelmemi istersen...”

“Peki.” O böyle dedikten sonra, dönüp yürümeye başladım. Onun da yürüdüğünü duyuyordum. Omzumun üzerinden geri baktığımda kapıyı arkasından çektiğini gördüm. Hemen önüme döndüm.

Bir saat sonra bir mesaj geldi. Kulaklıklarımı çıkarıp telefonumu masadan aldım.

Yazdıklarını bana ne zaman okutacaksın?

Hiçbir zaman, diye cevap verdim.

Mesela yarın?

Bakarız.

Birkaç saat sonra yatağıma uzanmış tavanı seyrederken bir mesaj daha geldi.

Jack yarım saate geliyormuş.

Tamam.

Şimdi gelsene? Sıkıldım.

Gülümseyip bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

Jack ön kapıyı çaldığında, Finny'yle birlikte kanepe

minderleri, sandalyeler ve örtülerden yaptığımız çadırımızın içindeydik. Üçümüzün birden rahatça içinde uzanabileceği kadar büyük yapmıştık çadırı. Film izleyebilmek için de bir tarafını açık bırakmıştık. Finny Jack'i salona aldı. Jack'in elinde bir şişe romla iki litre kola vardı.

Başımı çadırdan dışarı uzatıp el sallayarak, "Selam, Jack," dedim.

"Bu ne böyle?" diye sordu.

"Mağaramız," dedim. Jack Finny'ye dönüp, "Vay canına, dostum," dedi.

"Hadi sen de gir oraya. Senin barmenliğine pek güvenmiyorum," deyip Jack'in elindekileri aldı. Jack umursamayı salondan çıkararak Finny'nin peşinden mutfağa gitti.

"Ne diyorsun sen? Barmenliğime laf söyletmem," dedi.

Birkaç dakika sonra Jack gelip mağaranın girişine çömeldi. Bana içkimi uzatıp, "Pekâlâ, nasılmış mağaran bir bakalım," dedi.

"Çok seveceksin," deyip yer açtım ona. Yanıma kaydı. Bağdaş kurup sığışabilmek için başını eğdi. Yere minder koyup üzerlerine örtü serdiğimizden içerisi devasa bir yatağı andırıyordu. "Kötü sayılmaz," dedi.

"Eskiden Finny'yle sürekli bu mağaralardan yapardık. Her seferinde birimizden biri diğerinin evinde yatıya kalırdı. Âdetimizdir yani. Bu gece burada sızıp kalacağımızdan böyle bir şey yapalım dedik."

İçkimden ilk yudumu alınca yüzümü ekşittim istemsizce. Çok sert olmuştu. Jack bu hâlime gülüp başını salladı.

"Çok tuhaf," dedi.

"Tuhaf olan nedir? Yüzümü ekşitmem mi?"

"Sizinkilerin beraber yatmanıza bir şey dememesi..."

"Öyle fesatça bir yatma değil ki bu! Daha önce de söylemiştim. Aramızda öyle bir şey hiç yaşanmadı."

O sırada Finny'nin, "Ne yaptınız?" diyen sesi gelince kafamı kaldırdım. İçeriye bakmak için eğilmişti. "Pizza bir saate gelir," dedi.

"Güzel," dedi Jack. Yana kaydı. Finny de içeri girdi. Yanıma uzandı, aramızda bir karış mesafe vardı. Söylediklerime kulak misafiri olması iyi olmuştu. Böylece ona olan hislerimden şüphe duymayacaktı. Hislerimi bilmediği sürece ise bana yaklaşımdan kaçınmazdı.

Finny'yle Jack bardaklarını tokuşturup büyük yudumlar aldılar.

"Ben de istiyorum," dedim. Finny bardağını uzattı, bardağımı tokuşturdu. Sonra bir yudum daha aldım. Yudumu alır almaz tüylerim ürperdi, dudaklarımı yaladım.

"Ne zayıf çıktın. Sana içmeyi öğretmemiz lazım," dedi Jack.

"Bu çok sert olmuş," dedim. Jack bir kahkaha patlattı. Finny'ye bakıp destek bekledim. Çarpık gülümsemesini atarak, "Kusura bakma ama bu konuda Jack'e katılıyorum," dedi.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı, içkimden bir yudum daha aldım.

İlk uyanışında kafam hâlâ güzeldi, Finny yanımda uyuyordu. Tek elini gözlerine kapatmış, sırtüstü uzanıyordu. Usul usul yanına sokuldum. Alnımı omzunun biraz aşığına, kol altına koyup yüzüstü uzandım. İyice kıvrıldım. Parmaklarım kaburgalarına değiyordu.

İkinci uyanışında ise oğlanları mağarada bulamamıştım. Daha gözlerimi bile açmadan Finny'nin orada olmadığını fark etmiştim. Buz kesmiştim, başım ağrıyordu.

Odanın bir yerinden Jack'in, "O maçı nasıl kaçırırsın?" diyen sesi geliyordu. Gözlerimi açtım. Çadırın dışı apaydınlıktı. Öğle olmak üzereydi herhâlde...

"Autumn'la alışveriş merkezindeydik," dedi Finny. Sesini duyunca gözlerimi kapatasım geldi.

"Strikers'ın maçını hiç kaçırmazdın," dedi Jack. Finny cevap vermedi. Gözümün önünde omuz silken hâli canlanmıştı.

Bir anlık sessizlikten sonra Finny, "Yarın döndüğünde Slyvie'den ayrılacağım," dedi. Kaskatı kesildim, midem fena olmuştu. Elimi karnımın üzerine koydum. Slyvie'nin yarın döneceğini bilmiyordum. Zaten ne Finny, Slyvie'nin ne zaman döneceğini söylemişti ne de ben sormuştum.

"Anlamıştım zaten," dedi Jack. Bir sessizlik daha oldu. Tükürük bezlerim sızlıyor ve boğazım düğümliyordu. Sesini biraz alçaltarak, "Sonra ne olacak peki?" diye sordu.

Tam da o anda ben, "Aman," deyip çadırdan atladım. Finny'yle Jack bana bir şeyler diyecek oldular ama ne dediklerini duyamamıştım. Yanlarından rüzgâr gibi geçip banyoya koştum.

Finny banyonun kapısını tıklattığında hâlâ kusmakla meşguldüm.

"Git," dedim.

"İyi misin?"

"Evet, evet. Git."

"Tamam."

Midemin bulantısı geçtiğinde ağzımı çalkalayıp aynada kendime baktım. Ölü gelin¹³ gibi görünüyordum. Parmaklarımla saçlarımı taradım.

Banyodan çıktığımda oğlanları mutfakta ekmek kızar-

13 Ölü Gelin adını geçtiği filme de (Corpse Bride) vermiş bir animasyon film karakteridir (ç.n.)

tırken buldum. Sandalyeye yığılırcasına oturup dizlerimi göğsüme çektim.

“Nasıl oldun? Daha iyi misin?” diye sordu Jack.

“Eh işte,” dedim. Konuşmalarına beni katmadan sohbet etmeye devam ettiler. Slyvie'den bahsetmiyorlardı, zaten ne dediklerini dinlemiyordum. Birkaç dakika sonra, Finny bana bir dilim yağlı ekmeğe uzattı. Sessizce ekmeğimi yedim. Midem isyan etse de bastırmayı başarıyordum.

Bir şeyler yedikten sonra dün gece yarım bıraktığımız filmi izleyip bitirdik. Filmden sonra Jack gitti. Finny'ye eve geçip duş alacağımı söyledim. “Tamam,” dedi, ne zaman döneceğimi sormadı.

Eve gittiğimde duşa girdim. Duşta, sıcak suyun altında kendi kendime sarılıp büzülerek oturdum. Finny'nin Slyvie'den ayrılmasını çok istiyordum, benden başka bir kıza âşık olmasını istemiyordum. Ben, Finny'nin bana âşık olmasını istiyordum. Birlikte geçirdiğimiz yazla ilgili tüm hatıralar, belki bir şans vardır dediğim her an, bir türlü durduramadığım bir film şeridi gibi aklımdan teker teker geçiyordu.

“Kes şunu, düşünme artık,” dedim kendi kendime. Gözlerimi sıkıca yumdum. “Bunlar gerçek değil.” Aklımdakileri yazıya dökme isteği öyle bir bastırmıştı ki hemen çıktım duştan. Üzerimden şıpır şıpır sular damlıyor, tir tir titriyordum.

Bornozumu çıkarmadan bilgisayarımın başına geçip uzun bir süre yazı yazdım. İlk başta ne olduğunu fark edememişim. Birkaç sayfa yazarım, sonra da Finnylere dönerim, diye düşünüyordum. Öğleden sonranın gitgide batan güneşiyle birlikte kendimi biraz daha hafiflemiş hissetmeye başlamıştım; yazdıkça yazıyordum. Bu işkencenin artık bitmesini istediğimi fark etmişim. Artık bunu kendime yapmayacaktım.

Masanın başından sadece iki kez kalkmışım. İlki gidip bir bardak su almak için, ikincisi de tuvalete gitmek içindi. İki seferin ikisinde de aklımdakileri yazmak için koşa koşa geri dönmüştüm.

Bazen parmaklarım klavyenin üzerinde yağ gibi kayıyor bazense ekrana uzun süre sessiz sessiz bakakalıyordum. Akşam yemeği vaktine doğru Finny'den mesaj gelmişti. Ona sadece iki kelimelik bir cevap attım.

Yazı yazıyorum.

Akşam olmak üzereydi ama dışarısı aydınlık sayılırdı. Son cümlemi yazdım. Uzun süredir kafamda dönüp duran cümleyi... Zangır zangır titriyordum. "Kaydet" butonuna bastım. Ekranı bakakalmışım.

Buydu. Hepsi bu kadardı.

Bornozumu hâlâ çıkarmamışım. Saçlarım kendi kendine kurumuştu. Jamie'den ayrıldıktan sonra vücudumu saran uyusukluk hissinin aynısı hâkimdi tüm vücuduma.

Finny odamın kapısını çaldığında ne kadar zaman geçtiğinden haberim yoktu. Hava kararmaya başlamıştı ama henüz tam olarak kararmamıştı. Kapıyı tıklatanın Finny olduğunu biliyordum. Eninde sonunda gelir, diye düşünmüştüm. Kapı gıcırdayarak açıldı. Ben de bu sırada yatağımın ucunda oturuyordum. Bornozum hâlâ üzerimdeydi.

Finny, "Autumn?" diye seslendi.

"Selam," dedim.

“Gelip bir bakayım dedim.”

“Romanımı yazmayı bitirdim,” dedim. Bunu der demez de ağlamaya başladım. Ne ara yürüyüp geldi anlamasam da yanıma gelip, bana sarıldı. En son küçüklüğümüzde karşısında böyle ağlamıştım. Başımı omzuna koyup hıçkıra hıçkıra ağladım ama çok kısa sürdü. Çünkü Finny’ye dokunuyordum, o da bana sarılmıştı. Hıçkırıklarımın dinmesini bekleyip, “Sorununu bana anlatmak ister misin?” diye sordu. Bir yandan da sarılmaya devam ediyordu. Burnumu çektim.

“Öseler daha iyiydi,” dedim.

“Kim ölseydi?” diye sordu.

“Izzy’le Aden. Romanımın ana karakterleri.” Gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

Finny’nin derin bir nefes verdiğini fark ettim. Burnundan ses çıkararak güldü.

“Ben de kötü bir şey oldu sandım,” dedi. Daha ne yaptığımı anlayamadan, kendimi geriye çekip, “Kötü bir şey oldu zaten. Baksana şu hâlime! Nasıl da üzgünüm,” diye çıktım.

Finny yeniden güldü. Sağ kolu hâlâ omzumdaydı. Elimi yumruk yapıp sol omzuna bir tane patlatıverdim. Gülmeye devam ediyordu.

“Gülme ya,” dedim.

Gülmeyi bıraktı ama yüzünde bir gülümsemeye, “Özür dilerim. Yani üzgün olduğun her hâlinden belli ama ben gerçekten kötü bir şey oldu sanmıştım. Mesela, Jamie falan aradı sandım,” dedi.

Kulak tırmalayıcı bir sesle, “Jamie’nin araması kimin umurunda? Sanki Jamie çok umurumdaymış gibi...” dedim. Finny sırtıyordu. Yeniden ağlamaya başladım. Bana bir kez daha sarıldı. “Sen beni anlamıyorsun,” dedim göğsüne soluyarak.

“Anlamıyorum, evet,” dedi. Yatıştırıcı bir ses tonu vardı, gözlerimi kapadım. “Ama yazdıklarını okumak için sabırsızlanıyorum.”

“Okuyamazsın!”

“Niyeymiş o?” diye sordu. Verecek cevap bulamıyordum. Başka bir şey de dememişti. Burnumu çekmeyi bıraktığımda bile bana sarılmaya devam ediyordu. Hava kararmıştı. Artık bu işkencenin bitmesi gerektiğine karar vermiştim. Bunu kendime daha fazla yapmayacaktım.

“İyi, tamam. Yemekten sonra okursun,” dedim.

Bir zamanlar Aden adında bir oğlan, Izzy adında bir kız vardı. Bu kızla oğlan kapı komşusu ve birbirlerinin en yakın arkadaşıydı. Aden zeki ve yakışıklı; Izzy ise tuhaf ve gülünçtü. Kimse onları birbirlerini anladıkları gibi anlayamıyordu.

Aden ve Izzy büyümüş ama Izzy Aden'i hiç bırakmamıştı. Aden ise Izzy ilk öpücüğüne hazır olana kadar beklemekten gocunmamıştı. Liseye başladıklarında ilişkileri arkadaşlığın da ötesine geçti. Geceleri soyunurken birbirlerini görebilsinler diye ikisi de panjurlarını açık bırakırdı. Aden Amerikan futbolu oynuyordu ama Izzy hiçbir sporda başarılı olamıyordu. Birbirlerinden başka arkadaşları yoktu; başka arkadaş falan da istemiyorlardı çünkü onlar, ilişkileri ne noktaya gelirse gelsin hâlâ birbirlerinin en yakın arkadaşıydı. Izzy babasının votkalarından aşırırdı. Birlikte, eskiden oyunlar oynadıkları nehrin kenarına gidip kafayı çekerlerdi. Aden araba sürmeyi öğrenmiş, sonra da Izzy'ye öğretmişti.

Bir gece, Aden ve Izzy birlikte oldular. Hem harika hissettiler hem de korktular. Sonra Izzy hamile kaldı. Fakat daha bu hamilelikten başkalarının haberi olamadan bebek ölmüştü. Bu hem fazlasıyla korkutucu bir şeydi hem de üzücü şeyler bazen güzel olabildiği için birazcık güzeldi.

Ara sıra çevrelerindeki insanlar onlara başka arkadaşlar edinmelerini, başkalarıyla çıkmalarını söylese de Izzy ve Aden onları asla dinlemedi çünkü beraber olmaları gerektiğinin farkındaydılar. Başkaları onları anlasa da olurdu, anlamasa da...

Lisenin son senesinde, Aden'in gideceği üniversiteden çok uzaklarda bir üniversite Izzy'ye Yaratıcı Yazarlık Bölümü için burs teklif etmişti. Izzy kabul etmeyi çok istedi o yüzden Aden'a gitmesi gerektiğini söyledi. Saatlerce gözyaşı döktüler. Sonra da kusursuz aşklarını mesafelere yayarak mahvetmek istemediklerine karar verdiler. Birbirlerini hep şimdiki gibi hatırlamak istediklerini, telefonda tartışmak veya akşamları merak içinde kalmak istemediklerini fark ettiler. Izzy okulu için uzaklara giderse, bu ilişkilerinin de sonu olmalıydı; o yüzden son aylarını geçirebildikleri kadar güzel geçirmeye çalıştılar.

Izzy'nin gitmesi gereken gün gelip çatmıştı. Birbirlerine hava alanında veda edeceklerdi. Aden Izzy'ye son bir kez sıkı sıkı sarıldı. Ama ayrılma zamanı geldiğinde ikisi de birbirini bırakamadı. Sarılmaya devam ettiler. Hava alanının hoparlöründen Izzy'nin uçağının uçuş anonsu yapılmasına rağmen ikisinin de kılı bile kıpırdamadı. Nihayet, ilişkilerini sürdürmek için çaba harcayarak kusursuz aşklarını mahvetmeyi göze aldılar. Çünkü birlikte mutsuz olmayı, ayrıyken mutsuz olmaya yeğleyeceklerini fark ettiler.

Ve ancak ondan sonra Aden Izzy'nin gitmesine izin verdi.

Finny salonda, bilgisayardan romanımı okuyordu. Ben de onunla birlikte bir süre kitap okudum. Salondaki tek ses Finny'nin sayfayı geçmek için klavyenin tuşuna bastığında çıkardığı tıkırtıdan ibaretti. Her tıkırtıda, Finny'nin yüzüne bakıyordum ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Saat on bir gibi televizyonu açıp eski bir film izledim. Finny hiç ses etmedi. Film tam bitmek üzereyken Finny kalkıp mutfağa gitti. Bir bardak su içtiğini duydum. Yüzüme bile bakmadan geri kanepeye geçti. Filmim bitmiş, yenisi başlamıştı ama Finny hâlâ okumaya devam ediyordu.

Ama artık kaşlarını çatarak okuyordu.

Bir saat daha uyumadan bekledim ama göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyordu. Başım yeniden ağrımaya başlamıştı. Televizyonu kapattım. Finny hareketsizce oturmaya devam ediyordu. Ayağa kalkıp gerindim. Yine tepki vermedi. Önünden yürüyüp geçtim. Salondan çıkıp, Finny'nin odasına gittim.

Finny'nin odasında yatak örtüsünün altına kıvrılıp, başımı yastığına koydum. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes

aldım. Tepem atar ya da tırnaklarımı yemek falan isterim sanmıştım ama o anda yapmak istediğim tek şey uyumaktı. Hikâyemi Finny'ye vermek beni epey yormuştu.

Derin bir uyku çektim, rüyalara daldım.

Ya çok hızlı ya da çok yavaş uyanmış olmalıydım. Çünkü ne ara uyandığımı bir türlü hatırlayamıyordum. Tek hatırladığım bir anda tüm uykumun kaçtığı ve gözümün açıldığıydı.

Finny yatağın başında dikiliyordu. Cılız ışıktaki kapkara bir gölge gibi duruyordu. Ellerini beline koymuştu. Yüzünü göremesem de bana baktığından şüphem yoktu. Adımı seslendi; içimden bir ses bunun ikinci seslenişi olduğunu söylüyordu.

“Ne oldu?” deyip doğruldum. Saçım önüme düşünce geriye itip gözlerimi ovuşturdum.

“Neden beni öylece bırakıp gittin?” diye sordu.

“Uykum gelmişti. Sen de okumakla meşguldün,” dedim.

“Hayır, onu demiyorum.”

Sesi hafiften titreyerek, “On üç yaşımıza girdikten sonra... Neden beni öylece terk ettin?” Sorusu havada, her zaman olduğu gibi tam da aramızda asılı kalmıştı.

Sonunda, “Ben seni terk etmedim,” diyebildim. Sesim ikna edicilikten o kadar uzaktı ki, ben bile fark etmiştim. “Büyüdüğümüz için ayrıldık sadece.” Başını “hayır” anlamında salladı.

“Tek sorun büyümemiz falan değildi, Autumn.”

“Niyetim seni terk etmek değildi. Özür dilerim.”

“Neden terk ettiğini zaten biliyorum ben. Merak etti-

ğim tek şey neden beni o kadar vicdansızca terk ettiğin...” Nefes alıp verişlerim hızlanıyordu.

“Tamam, kabul. O yıl sonbaharda, aptalca ve bencilce davrandım. Bunun için özür dilerim. Ama eğer sen beni sorup etmeden öpmeseydin her şey düzelebilirdi. Beni o gece ne kadar korkuttuğunla ilgili en ufak bir fikrin var mı senin?”

“Seni korkuttum mu?”

“Böyle bir şeye hazır değildim,” dedim. Tek elimle gözlerimdeki yaşları silip, “Ne yapacağımı ne düşüneceğimi bilemedim,” diye devam ettim. Finny yatakta oturuyor ama yüzüme bakmıyordu. Kollarımı belime sıkıca sarıp bekledim. Yine de bir şey söylemedi. Yatak örtüsünü kucağımdan atıp emekleyerek yanına gittim. Eğilip gözlerini yakalamaya çalışarak, “Özür dilerim. Seni üzdüğüm için kendimden nefret ediyorum,” dedim.

“Ben de özür dilerim,” dedi.

“Niye?”

“Seni öptüğüm için...”

“Öyle söyleme. Beni öptüğün için özür dilemene gerek yok.”

Beni şaşırtan bir hareket yapıp kahkahalarla güldü, başını sallayarak, “Seni mutlu etmek için ne yapmam gerektiğini hiç bilemedim, değil mi?” diye sordu.

“Bugüne kadar beni senden daha çok mutlu edebilen biri hiç olmadı ki...” dedim ama o hâlâ yüzüme bakmıyordu.

“Olmadı mı?” dedi. Başımı salladım.

“Hem de her gün mutlu ettin,” dedim. Kalbim güm güm atıyordu. Titreyen parmaklarım yumruk olmuştu. Bir saniye kadar ikimiz de sus pus oturduk. Dışarıdan yalnız bir kuşun ötüşü geliyordu, herhâlde şafak sökmek

üzereydi. Keşke yüzünü daha net görebilseydim... Yüzüme bakmamakta oldukça ısrarcı davranıyordu.

“Peki, seni şimdi öpsem?” dedi. Başta bir cevap veremedim. İçimdeki fırtına çoktan durulmuştu. Nefes alsana, dedim kendime içimden.

“Mutlu olurdum,” dedim.

Öyle tereyağından kıl çeker gibi olmadı öpüşmemiz. Önce, Finny yüzüme bakmak için bana döndü, ben de omuzlarımı dikleştirdim. Bir an duraksadık; kendi kendime başımı kaldırmam gerektiğini hatırlatmam gerekmişti. Her saniye, “Dur,” diyebilirmişim gibi yavaş yavaş uzanıp elini başımın arkasına koydu. Başıma dokunuşuyla bütün vücudumun rahatladığını hissettim. Belki o da öyle hissetmişti çünkü ondan sonraki her şey bir çırpıda oldu. Finny beni kendine çekti, burunlarımız çarpıştı. Başımı yana yattırdım. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Finny beni öpünce içime bir sıcaklık yayılmıştı. Vücudum karıncalanıyordu. Elini kalçama koydu, ben de ellerimle bir şeyler yapmak istiyordum. Elimin birini omzuna diğerini ise dizinin üzerine koydum. Saçımınla oynadığı parmaklarını sıktı.

Birden saçımı çekince, “Ay,” deyip sıçradım. Aslında sıçramak istememiştim, acımamış gibi yapacaktım.

“Affedersin,” dedi. Burunlarımız hâlâ birbirine değmesine rağmen beni öpmeyi bırakmıştı. Tam elini çekecekken, “Hayır, çekme,” deyip omzundan çektim. “Gel, yatakta yanıma uzan,” dedim. Sırtımı yastığına dayadım.

“Tamam,” deyip sürünerek yanıma yaklaştı.

İlk başta, boşa geçen zamanı telafî etmek istercesine hızlı hızlı öpüştük. Daha sonra kim daha uzun dayanabilecek onu görmek istercesine uzun uzadıya ve ağırdan alarak öpüşmeye başladık. Ellerim Finny'nin sırtındaydı,

onu kendime çekiyordum. Başımı ellerinin arasına aldığı için kıpırdıyamıyordum.

Bu şekilde kaç dakika öpüştük bilmiyordum. Finny dışında farkına varabildiğim tek şey ara sıra çıkardığım seslerdi. Minik iç geçirişler ve öpüşürken daha önce hiç çıkarmadığım türden iniltiler...

Bu zamana kadar öpüşürken hiç böyle hissetmemiştim. O kadar doğal geliyordu ki her şey...

Nihayet, doğru şeyi yaptığımı hissedebiliyordum.

Finny.

Bunca yıldır eksik olan şeyi sonunda bulmuştum.

Bir süre sonra, ellerini yavaş yavaş önce omzuma sonra da kaburgalarımın hizasına indirdi. Nazikçe göğsümü kavradı.

Finny'm.

Gözlerim yeniden yaşarmıştı. Gözümün kenarından önce bir damla yaş aktı sonra da yaşlar şıpır şıpır akmaya başladı. İşte o anda, hayatım boyunca bir daha asla bundan daha mükemmel bir an yakalayamayacağımı fark ettim.

"Finny?" dedim.

Öpmeyi ağır ağır bırakıp biraz daha hızlı bir hareketle yüzüme bakmak için başını kaldırdı. "Efendim?" dedi.

Nasıl anlatacağımı bilemiyordum. "Şey diyecektim..." Sesim gitgide kısılıyordu.

"Durayım mı?" diye sordu.

"Hayır!" dedim. Düşüncesi bile telaşa kapılmama yetmişti. Hızla, "Tam tersini istiyorum," dedim. Bir anlık suskunluğa gömüldük. Nefesimi tutuyordum.

"Devam etmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Finny gözlerini kırpıştırıp, "Ama yanımda..." diye kekeleydi.

“Umurumda bile değil,” dedim. Gerçekten de umurumda değildi. Umurumda olan tek şey onunla geçirdiğim bu anın parmaklarımın arasından kayıp gitmemesini sağlamaktı.

“Autumn. Olmaz...”

“N’olur, Finny.” Uzanıp boynunun, kulağının hemen altındaki kısmına öpücükler kondurdum. Bir an nefesi kesildi, titredi. Öpmeye devam ederken, “N’olur, Finny,” diye fısıldadım. “N’olur, n’olur.”

En sonunda, dudaklarımız yeniden kavuştu. Bir saniye sonra, eli tişörtümün altından sütyenime kaydı. Dudaklarımı dudaklarından mümkün olduğunca çekmemeye çalışarak tişörtümü başımdan çıkarmaya uğraşıyordum. Birbirimizi öpmeyi bırakırsak kesin yapmak üzere olduğumuz şey hakkında konuşacaktık ama ben konuşmak istemiyordum. Tişörtümü çıkarmama yardım etti. Ben sırtıma uzanıp sütyenimi açmaya çalışırken o beni öpmeye devam ediyordu.

Aşağıya uzanıp pantolonunun düğmesini açmaya çalıştım ama beceremedim. Beni öpmeyi bırakıp ellerimi pantolonundan çekti. Pantolonunu açtığını fark edene kadar vazgeçecek sanıp korkudan ölüp ölüp dirilmiştim.

İki kişinin yatakta pantolonlarını çıkarmaya çalışırken tuhaf görünmeme veya mahcup olmama şansları yoktu. Ama insana düştüğü o durum bile kusursuz ve harika görünebiliyordu.

Finny doğrulup tişörtünü çıkarttı. Her şeyiyle karşımda duruyordu. Öpüşmeye başladığımız ilk andan bu yana ilk defa içimi bir korku kaplamıştı. Bana bakıp, “Autumn,” dedi. Aptalca görünmemek için çaba sarf ederek, sarsak hareketlerle külotumu çıkarmaya çalışıyordum. Ama sanırım aptalca görünmeme kısmında pek de başarılı olama-

mıştım. K lotumu kal alarımın altına indirdiğimde Finny bacaklarımın aşağı çekerek, bileklerimden kurtardı ve fırlatıp yere attı. Yeniden bana baktı. Bir an sanki birileri beni havaya fırlatmıŐ da Finny'ye vaktinde tutunamazsam yere yapıŐacakmıŐım gibi hissediyordum. Kollarımı ona doğru uzattım.

“Başlamadan önce sana seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilir miyim?” diye sordu. Yavaş yavaş düşmeye başlamıştım işte.

“Söyle,” dedim. Yeniden üzerime eğildi. Elinin birini kal alarımın diğerini ise başımın altına koydu.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadı kulağıma. Elinin ve penisinin orama değdiğini hissediyordum. “Bir tanem, seni çok seviyorum,” dedi. Beni uyarırcasına içime biraz girdi. “Canım... Autumn...”

 ığlık atmamak için dilimi ısurdım. İlk başta yavaŐa hareket ediyordu. Beni d Ős nd đü için öyle yaptığını biliyordum. Benim için kendini zapt ediyordu. Canım yanıyordu ama sandığım gibi bir acı değildi bu. Öyle boş, anlamsız bir acı değildi yani. Acıyı tüm benliğimle hissediyordum, çok sahici bir acıydı. Sanki insanın canından can koparıyorlardı. Öyle bir Şeydi ki yırtılma sesini duymuŐum gibi gelmişti.

“Ben iyiyim, Finny,” dedim. “İyiyim.” Ben böyle deyinince inleyerek daha hızlı hareket etmeye başladı. Gözlerimi kapayıp göğsümü göğsüne yasladım. Onunla odasında uzanıp birbirimizin sırtına resimler çizdiğimiz zamanlar; kanepede yan yana oturup televizyon izleyiŐlerimiz gözümün önünden geçiyordu. HafıŐe inledi. Daha da sıkı sarıldım. Direksiyonu tutarken elini elimin üzerine koyuŐunu ve geceleri birbirimizin penceresine cep feneri ile işaret g nderiŐimizi hatırlamıştım.

Çok geçmeden kaskatı kesildiğini fark ettim. Bir haykırış patlattı, tir tir titremeye başladı. Gözyaşları yeniden, gözlerime bıçak gibi saplanmaya başlamıştı. Derin bir nefes verip, içimden çıkmaya çalıştı. Ben onun içimden çıkmaya çalıştığını hissene kadar hiç inlememiştim. Yalnızca o içimden çıkarken hafifçe inledim.

“Autumn,” dedi. Bakışlarını aşağıya, yüzüme çevirdi.

“Ben de seni seviyorum. Söylemeyi unuttum,” dedim. Gözyaşlarım sel olup akmaya başlamıştı. Finny gözlerimi ve alnımı tekrar tekrar öpüp telaş içinde, “Geçti. Ağlama,” dedi. Kelimeleri öpücüklerine karışıyordu. Yanaklarımı ve gözyaşlarımı da öpüyordu. “Ağlama, geçti,” dedi yeniden.

“Bana sarılır mısın?” diye sordum. Yuvarlanarak üzerimden kaydı, kolunu uzattı. Gözlerimi elimle kurulayıp başımı omzuna koydum. Kollarıyla bedenimi sardı, bana sıkı sıkı sarıldı.

“Oldu mu?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Nefesimiz normale dönene kadar hiç konuşmadık. Odanın ışıkla doluşunu seyrediyordum. Daha çok kuş cıvıdamaya başlamıştı, koro hâlinde ötüyorlardı.

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” dedi. Gülesim gelmişti nedense, ama gülmemiştim. İçimde tuhaf bir duygu filizlenmeye başlamıştı.

“Beni sevdiğini içinden geldiği için mi söyledin?” diye sordum.

“Tabii ki içimden geldiği için söyledim,” dedi.

“Yani siz erkekler sırf gerektiği için öyle demiyor musunuz?” diye sordum. Soruma cevap vermeyince, karnıma bir ağrı girdi. Finny beni bırakıp dirseğinin üzerinde doğruldu. Nefesim kesildi.

“Yapma, Autumn,” dedi. Kahkahayı andıran bir ses çı-

kararak, "Ömrüm boyunca hep seni sevdiğimi bildiğinin farkındayım. Numara yapmana gerek yok," dedi.

"Nasıl nasıl?"

"Sorun değil. Bildiğini biliyordum zaten." Ben de, çarşafı üzerimi örtmeye çalışarak, dirseğimin üzerinde doğruldum. Bakışlarımı ona çevirdim. İkimiz de kaşlarımızı çatmış birbirimize bakıyorduk. Ne demek istediğini anlamak için beynimi zorluyordum.

"Ömrüm boyunca derken?"

"İşte, ömrüm boyunca... Yani on bir yaşımdan beri falan."

"Beşinci sınıftan beri mi? Donnie Banks'i dövdüğün seneden beri mi?"

"Evet. Donnie Banks'in ne dediğini hatırlıyorsundur."

"Hatırlıyorum. Bana manyak demişti."

"Sevgilin manyağın teki,' demişti. Ayrıca, senin benim sevgilim olmak istemediğini de, benim senden hoşlandığımı da çok iyi biliyordu."

"Ta o zamandan beri benden mi hoşlanıyorsun?"

Sonunda yüzünde ne demek istediğimi anlayan bir ifade belirmişti. Tamamen doğrulup oturdu.

"Ee ama sen sırf bu yüzden ortaokulda benimle takılmayı bırakmamış mıydın? Sevgilin olmak için uğraşp durmamdan sıkıldığın için..."

"Hayır. Hatta senin böyle bir şey yapmaya çalıştığını bile fark etmemiştim."

"Ama seni öpmüştüm. Ondan sonra öğrenmiştin."

"Hayır. Beni neden öptüğünü anlayamamıştım o yüzden ödüm kopmuştu. Üzerimde öpüşmeyi deniyorsun falan sanmıştım." Finny gözlerini yeniden bana çevirdi. Ağzı hafif aralıktı. Kaşları çatık değildi ama bakışlarında öyle bir hava vardı.

“Ama bu çok mantıksız... Madem bilmiyordun, o zaman beni neden terk ettin?”

Gözlerini kaçırma sırası bendeydi.

“Tuhaf kız damgasından kurtulmak gözümü boyamıştı. Popüler olmak çok hoşuma gitmişti. O sene yavaş yavaş koptuk denebilir. Benim hiç hatam yoktu falan demiyorum. Yalnızca, böyle olmasını istememiştim demeye çalışıyorum.”

“Cidden bilmiyor muydun?”

“Hayır. Yemin ederim bilmiyordum.”

Finny kendini yatağın üzerine sırtüstü bıraktı. Tavana bakarak, “Bense bunca yılı benim seni hâlâ... Korktum hep.”

“Senin beni hâlâ?”

“Benim geçen onca zamana rağmen hâlâ seni istediğimi anlarsın diye korktum.”

“Ciddi misin?”

Cevap vermedi. Sadece tavana bakıp duruyordu. Yüzünden kafasının karıştığını okuyabiliyordum, tıpkı benim gibi. “Peki, Sylvie’yle neden çıktın o zaman?” Sesimde bir parça suçlama gizliydi. Ama ne yapabiliyordum? Engel olamamıştım. Finny’nin acı kahkahası şaşırttı beni.

“Futbol antrenmanlarından sonra ponpon kızlarla takılmamın tek sebebi senin onların arkadaşı olduğunu sanmamdı. Belki o sayede bana bir şans verirsin, belki de yeterince havalı olursam beni fark edersin diye düşünmüştüm. Ama lisenin ilk günü otobüs durağında bana selam bile vermedin. Sonra zaten, artık onlarla arkadaş olmadığını üstüne bir de onlardan nefret ettiğini öğrendim. Bir de sen Jamie’yle çıkmaya başladın. Alexis de bana, ‘Neden Sylvie’nin duyguları ile oynuyorsun?’ diye sorup duruyordu. Başta neden bahsettiğini bile anlamamıştım,”

dedi, sesi gitgide kısıldı ve sustu. Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Finny tavana bakmaya devam ediyordu. Kollarıyla beni sarmayınca üşümeye başlamıştım. Sonunda, “Gerçi Slyvie’ye hiç değer vermediğimi düşünmeni istemem çünkü değer verdim. Pek sandığın gibi biri sayılmaz. Ayrıca senin artık benim sana göz kulak olmama ihtiyacın yoktu ama onun vardı. Onu da sevdim ama ona olan sevgim sana ömür boyu duyduğum sevgiden çok farklı türde bir sevgiydi,” dedi.

“Finny,” dedim. Sesim kısılmıştı, söyleyecek başka bir şey bulamıyordum. Bir saniye sonra yüzünü bana döndü fakat göz göze gelmemiştik.

“Sen de... Sen de beni seviyormuşsun, öyle dedin.” Bunu söylerken kıpkırmızı olmuştu. Ben ise bayılacakmış gibi hissediyordum.

Fısıltıya yakın bir tonda, “Evet. Dedim,” dedim. Sesimdeki titremeyi gizleyememiştik.

“Ne zamandan beri?” diye sordu. Onun da sesi benimki gibi fısıltıya yakın çıkmıştı.

“Bilmem. Belki ben de bir ömür sevmişimdir. Ama iki yıl öncesine kadar seni sevdiğimi kabullenmek istemiyordum.” Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine bakınca yatağın üzerine sırtüstü devrildim. Bana yeniden sarıldı, ben de kucığına kıvrıldım. İçine sokmak istercesine sıkı sıkı sarıldığı için biraz canımı acıtıyordu. Daha sonra tüm vücudunun gevşediğini hissettim. Gözlerimi yumup iç çektim. Bedenlerimizin ten teneyken yaşattığı hisler çok tuhaftı. Kendimi artık Finny’ye tamamen açmıştım. Tek elimle uzanıp kalbine dokundum. O da diğer elini elimin üzerine koyup başparmağıyla parmak eklemelerimin üzerini okşadı.

“O zaman...” dedi ama lafına devam etmedi.

“O zaman ne?” diye sordum.

“Artık birlikteyiz, değil mi?”

“Phineas Smith. Bana, ‘Sevgilim ol,’ demeye mi çalışıyorsun?” Kıkırdamadan edememiştim.

“Aynen öyle,” deyip altımdan biraz kaydı. “Tuhaf bir şey mi dedim?”

“Hayır. Zaten şu anda bana sevgiliden daha fazlasıyımışız gibi geliyor. O yüzden dedim.”

Yeniden gevşedi. “Farkındayım ama şimdilik sevgili olmakla idare etmemiz gerekiyor,” dedi.

Kısık bir sesle, “Sylvie’den de ayrılman lazım tabii,” dedim.

“Ayrılacağım, yarın ayrılacağım.”

“Bugün demek istedin herhâlde.” Pencereye şöyle bir baktı.

“Evet, bugün.” Beni yeniden sıkıca sardı. “Biraz uyusak iyi olur,” dedi.

“İyi olur,” deyip gözlerimi yumdum. Bir kez daha sessizliğe gömüldük. Odada çıt çıkmıyordu. Dışarıda ise güneş sıcak bir ağustos günü için yerini almıştı bile.

Uykum pek çok kez bölündü. Yana, sağa sola kayıp; birlikte şekilden şekle giriyorduk. O bana sokulup burnunu sürtüyor ben de aşağıya kaydıkça geri yukarıya, omzuna doğru çıkıyordum. Ellerimde, boynumda, yüzümdeydi elleri. Rüya görüyor, uyanıyordum; Finny'yi yanımda görünce yeniden uykuya dalıyordum.

Finny'nin telefonu çaldı. Telefonu çalınca Finny'yi bir gerginlik sarmıştı. Yatakta doğruldu. Bir an, öylece kaldım, kafam karışmıştı. Daha sonra ben de fırlayıp doğruldum. Herhâlde vakit akşam olmak üzereydi. Finny odanın ortasına geçmiş, yerden kot pantolonunu almış, ceplerini karıştırıyordu. Ona bakarken kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. Telefonunun kapağını açıp ekrana baktı. Bir tuşa basınca telefonun sesi kesildi. Pantolonu hâlâ elindeyken dönüp bana baktı. Benim de gözlerim onun üzerindeydi.

“Selam,” dedi.

“O muydu?” diye sordum.

“Fark eder mi?” deyip telefonunu komodinin üzerine koydu.

“Evet, eder,” dedim.

“Oydu.” Gözlerimi kucağımdaki örtüye çevirdim. Kot pantolonunun yere düştüğünde çıkardığı patırtı ve yatağa oturmasıyla birlikte yataktan yükselen gıcırtilar duyuldu. Yanıma gelirken kucağımdaki örtü kaydı. “Gel buraya,” deyip beni kendine çekti, dün geceki gibi sarıldı bana.

Slyvie'nin şu anda hava alanında, Finny'yi görmek için içi içine sığmayan hâli canlanmıştı gözümün önünde. Aklıma Jamie'nin, “Sasha'yla aramızda elektriklenme olduğunu fark ettik,” deyişine nasıl kahkahalarla güldüğüm gelmişti. Bana anlattığı hikâyenin, onların gözünden çok daha farklı görüldüğünü yeni anlamıştım.

Finny'ye, “Kendini suçlu hissediyor musun?” diye sordum. Hemen cevap vermedi.

“Evet. Ama aynı zamanda daha önemli bir şeye sadakati göstermişim gibi de hissediyorum.”

Mesaj gelince telefonu öttü.

“Mesaja baksan iyi olur.”

“Canım istemiyor.”

“Annemden ya da senin annenden gelmiş olabilir. Cevap vermezsek bizi merak edip eve erken dönebilirler.”

Omuzlarını dikleştirip telefona baktı. Cevap yazarken sırtı bana dönüktü. Arkasını döndüğünde hiçbir şey demedi. Yana doğru uzandı, ben de yüz yüze bakabilmek için yanına kıvrıldım.

“Yine oydu, değil mi?”

“Hava alanına gelmeyeceğimi söyledim. Onu, anne babası ile akşam yemeği yedikten sonra görmeye gideceğim.”

“Yani, saat kaçta?”

“Birkaç saat sonra... Hadi sen biraz daha uyu.”

“Uykum yok ki.”

“Benim de yok,” dedi. Başına uzanıp saçlarını okşadı. Gözlerimi kapatıp dinlendirdim, uyumuyordum. Saç derimin üzerinde elleri nazıkçe gidip geliyordu, içimi bir ürperti aldı.

Biraz sonra, “Pişman mısınız?” diye sordu. Gözlerimi açıp baktım. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Hayır ama...” dedim. Başımı biraz aşağıya eğdim. “Keşke senin de ilkin ben olsaydım.” Saçımı okşamayı bıraktı, eli yatakta ikimizin arasına kaydı. Ağır ağır, kekeleyerek konuşmaya başladı.

“İlk defa yaptığımda... İkimiz de o kadar sarhoştuk ki daha sonra hiçbir şey hatırlamadık. Zaten sonradan öğrendim ki,” deyip duraksıyor. Kaşlarını çatarak, “Sarhoş olmadıkça yapamıyormuş. Ama o sarhoşken böyle bir şey yapmak da bana çok yanlış gelmişti. O yüzden çok sık olmadı, olduğunda da güzel gitmedi. Yani, pek çok açıdan, sen de benim ilkim sayılırsın,” dedi.

“Sarhoş değilken yapamıyormuş da ne demek?”

Finny gözlerini kaçırıp mırıldanarak, “Daha önce biri kalbini kırmış,” dedi.

“Ya.” Bir an konuşmadan durduk. Uzanıp elimi elinin üzerine koydum. Avcunu çevirince parmaklarımız birbirine kenetlendi. Yeniden göz göze geldik.

“Senin iyiliğini düşünüyordum. O yüzden sarhoşken böyle bir şey yapmaman konusunda sana söz verdirtmiştim. Ama aslında, senin benden başkasıyla böyle bir şey yapacağın düşüncesi bile beni deli ediyordu. Bana mezuniyetten sonra yapacağımı söylemiştin. Mezuniyetten sonraki gün de sundurmada otururken, ‘Jamie’yi bekliyorum,’ demiştin ya...”

“Evet?”

“Odama çıkıp duvarı tüm gücümle yumrukladım o gün. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Düşünce- si bile canımı yakmıştı.”

“Şey mi sandın...”

“Evet.” Gözlerimiz hâlâ birbirine kenetliydi ama bakış- larına pek de çıkaramadığım birtakım duygular yerleşmiş- ti. “Ayrıldığınızı öğrendiğimde, Jamie için perişan olma- na yüreğim dayanmadı. Ayrılık haberinizi duyduğumda sevinçten havalara uçacak gibi oldum. O yüzden seninle ilgilenip, seni gezmeye dolaşmaya çıkarmak istedim.”

“Sylvie senden ayrıldığında çok üzülmüştün. Seni üz- düğü için Sylvie’ye o kadar kızmıştım ki onu okul otobü- sünün önüne itesim gelmişti.”

“Üzüldüm evet,” dedi. Kıskançlık kıymık gibi yüre- ğime batıverdi. “Ama benim hatamdı. Bizimkiler senin hakkında bir şeyler söyleyince onlara kızmıştım. Sylvie de haklı olarak kıskandı. Senden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. Lafı çevirip konuyu değiştirmeye çalıştım. İstersen ona sor.”

Cevabını öğrenmek isteyip istemediğimden pek emin olmasam da, “Peki neden yeniden çıkmaya başladınız?” diye sordum.

Cevap vermeden önce bir saniye duraksayıp, “İlişkiniz boyunca sen de Jamie’yi seviyordun, değil mi?” diye sor- du.

“Evet,” dedim.

“Ee, o zaman neden anlamıyorsun ki? Sadece ona âşık olayım istedim ya da en azından çabaladım. Geçen ay sana Sylvie ile ayrılacağımı söylediğimde, arkadaşın olmaktan başka bir beklentim olduğu için öyle söylememiştim. Öyle bir şans yakaladığımı falan da düşünmüyordum. Öyle söy-

ledim çünkü seni uzaktan uzağa sevmem bir nebze kabul edilebilir bir şey olsa da, en iyi arkadaşşıma âşık olduğum hâlde başka bir ilişkiye devam edersem karşımdaki kişiye haksızlık edeceğimi düşündüm.”

Yatakta doğrulup çıplak vücudumu görmesin diye yatak örtüsünü üzerime çektim. Söylediği her şey beni hem çok üzmüştü hem de hiç olmadığım kadar mutlu etmişti. Yine de her şey bir yana, korkudan içim içimi kemirmeye başlamıştı.

“Autumn,” diye seslendi. O da benim gibi doğrulunca yaktan bir gıcırta yükseldi. Başımı eğdim, yüzüne bakmak istemiyordum.

“Ya onu görünce yaşadığımız şeyin bir hatadan ibaret olduğunu düşünürsen?”

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Ama öyle bir ihtimal var.”

“Öyle bir şey olmayacak dedim.”

“Ama onu seviyorsan...”

“Seninle birlikte olma şansını elde etmişken... Tanrım, Autumn. Hayatım boyunca her kızı seninle kıyasladım, sen benim için hep ideal kız oldun,” dedi. “Eğlenceli, zeki ve tuhaf bir kızsın. Ağzından ne çıkacağı, bir sonraki hareketinin ne olacağı hiç belli olmuyor. Bu yönünü çok seviyorum. Bu sensin, ben de seni çok seviyorum.”

Başımı hafifçe kaldırdım. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade ile bakıyordu bana. Yüzümü incelediğini fark ettim.

“Ve o kadar güzelsin ki...” Başımı yeniden önüme eğip yüzümü saklamaya çalıştım. Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Finny gülerek, “Artık güzel olduğunun farkında olduğunu da biliyorum,” dedi.

“Sen söyleyince farklı geliyor,” dedim. Bir kahkaha daha patlatıp, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Bilmem.”

“Çok güzelsin.” Çenemi kaldırarak yüzümü kendisine doğru çevirdi. Gözlerimin içine bakıp, “Dün gece hayatımın en güzel anlarını yaşadım ve sen bunu hata olarak görmediğin sürece ben asla hata yaptığımı düşünmeyeceğim,” dedi.

“Ben niye hata olarak göreyim?” dedim.

Alnını alnıma yaslayıp, “O zaman her şey yoluna girecek. Artık birlikteyiz sonuçta, öyle değil mi?” dedi.

“Tabii ki öyle...”

Bir kez daha güldü. Alnımı alnından çekip gözlerinin içine baktım.

“Böyle bir şeyin olacağını dahi düşünmezken şimdi sen, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, ‘Tabii ki öyle,’ diyorsun. İnanamıyorum,” dedi.

“Ama bu sana da dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gelmiyor mu?” diye sordum.

Bu sefer farklı bir tonda, hafifçe güldü.

“Her şey bu noktaya nasıl geldi, hiç anlamadım,” dedi. Bunun üzerine ne diyeceğimi bilemedim. Sadece yüzüne baktım. Gülümseyip beni yeniden kendine doğru çekti. O bana sarılmış, ben de kucağına oturmuştum. Bu dünyada, daha doğal ne olabilirdi ki?

Finny birkaç dakikaya çıkacaktı. Duş alıyordu. Ben de onun odasında üzerimi giyinmiş bekliyordum. Yatağını toplayıp kan lekelerinin üzerini örtmeye çalıştım. Sonra da dizlerimi göğsüme çekmiş, yatağın tam ortasında oturuyordum. Daha akşamın erken vakti olmasına rağmen hava kapandığından dolayı karanlık çökmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Suyun sesi kesilmişti; çenemi dizlerime dayadım. Finny banyodan çıkana kadar yıllar geçmiş gibi gelmişti. Üzeri giyinikti, saçını havluyla kurulayarak odaya girdi. Bana bakıp, “Her şeyi halledeceğim,” dedi.

“Yarına kadar beklesen, olmaz mı?”

“Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. Sadece ikimiz olmak istiyorum.” Havluyu yere fırlatıp şifonyerinin çekmecesinden bir beyzbol şapkası aldı. Şapkayı ıslak başına geçirdi. Sonra vazgeçip şapkayı başından çıkarttı. Parmaklarıyla saçını şöyle bir taradı. Bana dönüp, “Bana dışarı kadar eşlik etmek ister misin?” diye sordu. “Olur” anlamında başımı salladım. Elini uzattı.

Arabaya kadar peşinden gittim. Arabaya varınca, gözlerimiz birbirine kilitlendi.

“Söz veriyorum, en kısa sürede geri döneceğim. Gerçi biraz zaman alabilir,” dedi.

“N’olur gitme,” dedim. Elini omzuma koyup beni göğsüne doğru çekti. “Gitmem gerektiğini biliyorsun, Autumn,” dedi.

Karşılık veremedim çünkü haklıydı. Yanağını başıma dayayıp, “Şöyle yapalım bak: Annemler eve geldiğinde erkenden yatmaya git. Ben de döner dönmez sizin evin arka kapısından girip odana çıkayım. Sonra da bütün gece sana sarılıp, seni hiç bırakmayayım,” dedi. Sesi tıpkı küçüklüğümüzde, yaramazlık planları yaparken olduğu gibi kadife yumuşaklığında çıkıyor, usul usul konuşuyordu.

Yüzüne bakmak için başımı kaldırıp, “Peki,” dedim. Gülümseyip beni öpmek için eğildi. O bir kere öptükten sonra ben de doyamayarak bir öpücük daha aldım. Uzun uzadıya öpüştük. Sırtımı arabasına yasladım, o da gövdesini gövdeme yasladı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Sanki onu öpmeyi bırakmazsam asla gidemezmiş gibi geliyordu.

Bir yerden bir araba kapısının çarpma sesi duyuldu. İkimiz de başımızı çevirip baktık ama birbirimizin kollarından ayrılmamıştık. Annem ve Angelina teyze diğer garaj yoluna girmiş, arabanın bagajından şarap şişelerini indiriyorlardı. Bize bakmıyorlardı.

“Sence bizi gördüler mi?” diye sordum.

“Kesin görmüşlerdir,” dedi Finny.

“Ne yapacağız şimdi?”

“Annem ne uyanıktır! Bence sırf bunu kutlamak için bir şişe şampanyayı arabada hazır etmiştir bile.”

“Ama şimdi...”

Finny bana bakıp gülümseyerek, “Geri gelip onları atlatmana yardımcı olacağım,” dedi.

“Tamam, o zaman.” Bu sefer, içimden gelen, “Gitme,” deme isteğini bastırmayı başarmıştım. Kollarımı isteksiz isteksiz boynundan çektim. Dudağıma alelacele bir öpücük kondurup bir adım çekildi. Arabanın kapısını açmak için arkasını dönünce ben de bir adım geri çekildim. Bana içeri girmeden son bir kez bakıp gülümsedi.

“Bu iş hallolunca her şey aslında hep olması gerektiği gibi olacak,” dedi. Sonra arabaya binip kapıyı çekti.

Bana bir kez bile bakmadan kontağı çalıştırdı. Bahçede dikilip, arabası gözden kayboluncaya kadar arkasından baktım.

Yağmur yağmaya başladı.

84

O gece geç saatte, koridordan ayak sesleri geldiğini duydum. Yatakta yan döndüm, gözlerim odamın kapısındaydı. Kapı yavaşça açıldı.

“Finny, sen misin?” diye seslendim. Bir sessizlik çöktü. “Autumn, bir tanem,” diyen sesini duydum annemin.

Ağustosun sekizinde ölmüştü Phineas Smith. O geceyi en ufak ayrıntısına kadar zihnimde canlandırabiliyordum. Yüzünü ve direksiyonu kavrayan parmaklarını çok net görebiliyordum. Nefes alış verişi kulağımdaydı. Kalbinin atışını ta içimde hissediyordum.

O dönemeçten o kadar hızlı dönerken aklından nelelerin geçtiğini de; ufak, kırmızı arabası takla atmadan hemen önce ne hakkında tartıştıklarını da çok iyi biliyordum.

Slyvie'nin gözlerinden sicim gibi boşanan yaşlar, ön camdan fırlamadan önce akmaya başlamıştı kesin.

Slyvie'nin Phineas'ı öldürdüğünü söylemek doğru olmazdı. Phineas'ın ölüm sebebi Slyvie değildi, o sadece Phineas'ı ölüme götüren bir araçtı. Eğer Finny benimle olsaydı, hâlâ yaşıyor olurdu. Eğer Finny benimle olsaydı, her şey çok daha farklı olurdu. Peki, benimle olmaması kimin suçuydu?

Finny kırmızı arabanın içindeydi. Oturuyordu, burnu bile kanamamıştı. Öylece duruyordu. Yağmur ön camdaki delikten içeriye doluyordu ama Finny yağmuru hissetmi-

yordu. Aslında hiçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey düşünmüyordu. Ama hâlâ yaşıyordu.

Gitme, diye fısıldamıştım ona. *Arabada kal. Dikkatini topla. Benimle kal.*

Tabii ki, her zaman olduğu gibi yine beni dinlememişti.

Birden, sanki birileri yumruk atmış gibi duyularını geri kazanmıştı. Pantolonunun altından deri koltuğun sıcaklığını, direksiyonu sıkı sıkıya kavradığından dolayı bembeyaz kesilmiş eklem yerlerini algılamaya başlamıştı. Etrafında parıl parıl parlayan cam parçalarını ve önünde duran koskoca deliği fark etti. Bir zamanlar arabanın ön camının bulunduğu delikten, yerde yatan Slyvie'yi ve onun karanlığın ve yağmurun içinde, yolda, kımıldamadan, sessizce yatan bedenini gördü.

Gitme, diye fısıldadım.

Direksiyonu sıkı sıkı kavrayan parmakları bir çırpıda açıldı; hayatını kurtaran emniyet kemerini çözerek kapıyı açıp Slyvie'nin yanına koştu.

Finny göremese de ben Slyvie'nin baş ucundaki su birikintisini görebiliyordum. O görmüyordu ama ben, fırtınadan dolayı kopup suya düşmüş, kara bir elmas gibi parlayan elektrik kablosunu da görebiliyordum. Finny'nin gözü ise o anda Slyvie'den, Slyvie'nin yanına ulaşmaktan başka hiçbir şey görmüyordu.

Slyvie'nin bedeni su birikintisinin diğer tarafındaydı. Hareketsiz duruyordu, güvendeydi. Yalnızca, az sonra olacaklara hizmet etmekteydi.

Finny, Slyvie'nin yanına çömeldi. Adını seslendi ama Slyvie'nin kılı bile kıpırdamıyordu. O anı zihnimde canlandırırken yaşadığım korkunun ve telaşın aynısını o da

yaşıyordu. Dengesini sağlamak için sol elini Slyvie'nin hemen yanına koydu.

Ölüm Finny'yi kelimelere sığmayacak kadar ani yakalamıştı; o anı gözümde canlandırmayı yüreğim kaldırmıyordu.

Eylülün sonlarına gelmiştik. Her ne kadar açıkça konuşulmamış olsa bile bu sene üniversiteye başlamayacağımı dördümüz de çok iyi biliyorduk. Çoğu zaman odamdan çıkmıyordum; anneme ve Angelina teyzeye, “Kitap okuyorum,” diyordum. Angelina teyze olay yaşandığından beri geceleri bizde kalıyordu ama en azından artık annemin ona bir şeyler yedirebilmek için yalvarıp yakarmasına gerek kalmamıştı. Babamla haftada bir öğle yemeğine çıkıyorduk. Bir sonraki iş seyahatine beni de götürme planlarından bahsederek aklımı dağıtabileceğini sanıyordu.

Doktor Singh’e tekrardan gitmem gerekmişti. Bana bir sürü soru sormuştu. Ben de bir sürü yalan söylemiştim. Reçetemdeki ilaçların dozunu artırıp, eve göndermişti beni.

Bir aydır ilaçlarımı içmemiştim.

O gün doğum günlerimizin tam ortasındaki gündü. Yapraklar çoktan sararmaya başlamıştı. Yatağımda uzanmış Finny’nin penceresini seyrediyordum. Bu sene eylül çok sıcak ve kurak geçtiğinden üç beş ağacın yaprakları çoktan sararıp solmuş, dökülmüştü. Hâl böyle olunca, etraf

o sonbaharda altın sarısına değil donuk bir kahverengiye bürünmüştü. Annemin rengârenk güllerinden bazıları çiçek açmaya; yapraklarının kenarları kahverengiye dönmesine rağmen parlak renklerini korumaya devam ediyordu. Önce tomurcuklanıp, yapraklarını açıyorlardı. Daha sonra taç yapraklar nasıl açılırsa öyle solarak, boyunlarını büküp ölüme teslim oluyorlardı.

Zamansız açıyorlar, zamansız yaşıyorlardı. Ben de onlara benzediğimi fark etmiştim.

En sonunda bir karar almıştım; Finny'nin beni affedeceğini umuyordum. Sonumun böyle olmasını istemezdi ama beni ne olursa olsun affederdi. Zaten Finny'siz hayata devam etmeye çalışırsam hiç ama hiç hoşuna gitmeyecek yollara sapabilirdim.

Öğleden sonra akşama, akşam da geceye dönmüştü. Annemler yatmadan önce sohbet etmiş; sohbetleri bite-ne kadar beklemiştim. Merdivenin gıcırdayan kısımlarına basmamaya çalışarak, büyük bir dikkatle aşağı kata indim. Elimdeki not kâğıdını mutfak masasının üzerine bıraktım. Notu yazmak tahminimden uzun sürmüştü ve en sonunda aklımdaki her şeyi yazamayacağımı kabullenmek zorunda kalmıştım. Annemin kesme tahtasının ve bıçaklarının olduğu yere gittim. Hayalimde canlandırdığım gibi en büyük bıçağı mı alsam yoksa pratik düşünüp en iyi iş göreceğ bıçağı mı kullansam diye bir an tereddütte kalmıştım. Bu işe giriştiğimden beri tek duraksadığım an, bu an olmuştu. Eğer masaya koyduğum notla yakalanırsam, günlerce hatta haftalarca onları vazgeçtiğime inandırmak için yalanlar uydurmam gerekecekti. Hangi bıçağı aldığının bir önemi olmadığına karar verip büyük olanı kaptım.

Arka kapıdan gizlice kaçarken, bir an durup Finny'yle eskiden oyun oynadığımız yerlere, üzerine bir türlü ağaç

ev kuramadığımız ağaca baktım. Fakat beni ilk öptüğü yerden ve onların bahçesinden koşar adımlarla geçtim.

Angelina teyze sürekli bir şeylerini kaybettiğinden ön sundurmadaki boş saksının altında hep bir anahtar bulundururdu. Kapıyı açtıktan sonra anahtarı geri yerine koydum ki belki anahtarı kullandığımı anlamayıp kendini suçlamazdı. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Zaten, ona baştan haksızlık etmiş oluyordum. Ama Finny'ye son kez yakın olabilmek o kadar çekici geliyordu ki bu fikre karşı koyamıyordum.

Eve sessizlik hâkimdi; içerisi bomboş, gölgelerle doluydu. Üst kata çıkarken merdivenler gıcırdaydı. Evde gıcırtyı benden başka duyabilecek kimse yoktu. Merdivenlerden koşarak yukarı çıkışlarımızı hatırladıkça gıcırty sesi bana keyif veriyordu.

Finny'nin odasının kapısı kapalıydı. Kapalı olacağını tahmin etmiştim. Finny'yle bu odadan el ele çıktığımız günden beri odaya başka kimse girmemişti.

Notumu odanın kapısına bantla yapıştırdım.

Lütfen, kapıyı kırıp içeri girmeye çalışmayın. Artık bir şey yapamazsınız. Polisi arayın, onlar ilgilensin.

Odaya girip kapıyı arkamdan kilitledim.

Kitaplarda insanlar, hastanede gözlerini açtıklarında oraya nasıl geldiklerini bir süre hatırlamazlar, hafızaları zamanla yerine gelirdi.

Ben ise uyanır uyanmaz, “Allah kahretsin,” demiştim.

Yatağın ortasında, üzerimde her tarafımı kaşıdıran mavi bir gecelikle, bağdaş kurmuş oturuyordum. Hastanenin battaniyeleri öyle küçüktü ki canımı sıkıyorlardı, plaj havlusu kadardı boyları. Elime serum bağlamışlardı. Bileklerimdeki sargıları kimin bu kadar düzgün ve nizami sarıp bantladığını merak etmiştim. Hemşire tansiyonumu ölçüp bana günü sorarken, kollarımdaki sargıları incelemekle meşguldüm.

“Peki neden buraya getirildiğini hatırlıyor musun, tatlım?” diye soru sormaya devam etti. Sesi sinirimi bozuyordu. “Autumn?”

“Hatırlıyorum,” dedim. Aynı şeyi tekrarlamayı planla-

dığımdan, keşke bu kadar çok şey hatırlamasaydım, diye söylendim içimden.

Hemşire birkaç soru daha sordu. Homurdanarak cevap verdim. Kolumdaki sargıları kim sardı diye soramazdım, hem tuhaf kaçırdı hem de buradan bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Finny intihar etmemi affederdi. Yani daha sonra açıklama fırsatı bulduğumda, eminim affedecekti. Pamuk sargının üzerinde parmağımı gezdirdim.

“En son ne zaman âdet görmüştün, canım?”

Haftalardır ilk defa üzerime bir suskunluk ve durgunluk çökmüştü.

“En son ayın kaçında âdet görmüştün, Autumn?” Bu sorusunun üzerine, başımı kaldırıp ilk kez hemşirenin yüzüne baktım. Sandığımdan daha gençti.

“Hatırlamıyorum,” dedim. Kaşlarını çattı.

Hamileysem, Finny yeniden intihara kalkışmamı kesinlikle affetmezdi. “İntihar etmek istiyorum,” diye tutursam bile geri adım atmazdı. Kaldırımıdaki solucanların bile ölmesine dayanamayan Finny’mi, benim için en iyisinin bu olduğuna ikna etmem mümkün olmazdı.

Yüzünün alacağı ifadeyi tahmin edebiliyordum. Ayıplar gibi kaşlarını çatardı. Nedenimi açıklamaya ne kadar çalışsam da kaşlarını kaldırıp bakmaktan başka bir şey yapmazdı.

Aslında başkalarının başına da böyle şeyler geliyordu. Mesela Angelina teyzenin...

İlk başta annem ve Angelina teyzeyle yaşadık; yanlarında olduğumuz için mutluluk duyarlardı. Garsonluk yapıp para biriktirir, tek seferde birkaç ders birden alarak üniversiteye giderdim. Yazımı da geceleri yazardım. Her gece olmasa da yazabilirdim.

Bir şey imkânsız gibi görünüyor diye o şeyi denemekten kaçmamalıydı insan.

Bu kararımın Finny’mi geri getirmeyeceğini ben de biliyordum. Ama en azından onunla ilgili her şeyin silinip gitmesinden daha iyiydi. Hastanede Angie’nin bebeğini

kucağına alışıını, o mini minnacık surata gözlerini dikip bakışını dün gibi hatırlıyordum.

Finny'nin sırttan yüzü gözümün önünde canlanmıştı. Sırıtıyordu çünkü bu tartışmayı kendisinin kazandığını çok iyi biliyordu.

Hemşire, “Hastane prosedürü, tatlım,” dedi. Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım.

“Hastane prosedürü derken?”

“Yapacağımız tahlil.”

“Ah, tamam.”

“Şimdi seni bir dakikalığına yalnız bırakacağım. Servisin kapıları kilitli olacak. Uslu uslu oturup burada beni bekle, tamam mı?”

“Tamam, beklerim.”

Başımdan gitmişti. Kollarımı karnıma dolayıp bileklerim acıyana kadar kendimi sıktım. Gözlerimi yumdum. Bekleyecektim. Sonra da her şey yoluna girecekti.

Yıllardır ilk defa, içimden bir ses, “Sonunda her şey olması gerektiği gibi olacak,” diyordu.

TEŞEKKÜRLER

Eşim Robert, ben hayalimi gerçekleştirmek için çırpıp dururken ellerimi hem gerçek hem de mecazi anlamda hiç bırakmadı. Bir tanem, başardık işte.

Annem Susan Nowlin ve babam Gary Nowlin beni büyütürken kendimi ve kitapları sevmeyi öğrettiler. Her türlü güzelliğe tutkuyla bağlanmamı sağlayan anneme ve Autumn'un babasına hiç ama hiç benzemediği için babama teşekkürü bir borç bilirim.

Ablam Elizabeth Nowlin, çok muhteşem bir insansın. Bana güç kattığın için çok teşekkür ederim.

Kayınpederim ve kayınvalidem Jay ve Tina Rosener... Sizler bu zamana kadar tanıdığım en sevecen, en yüce gönüllü insanlarsınız. Sizlerin desteği olmadan bunu başaramazdım.

Bu hayalimi gerçekleştirmemi sağlayan yardımcım Ali McDonald, sana da çok ama çok teşekkür ederim.

Ayrıca, Tanrım, bana bahsettiğin bu nimet için ve diğer tüm nimetler için sana şükürler olsun.